

Юрген Граф

**ПРИЧИНА
ЗА СМЪРТТА
—
ИЗСЛЕДВАНЕТО
НА СЪВРЕМЕННАТА ИСТОРИЯ**

Войната може да се смята за загубена едва тогава, когато собствената територия бъде окупирана от противника; победените са подложени на процес на превъзпитаване и историята представяна през погледа на победителите, се насади в мозъците на победените.

Валтер Липман (Walter Lippmann),
американски журналист

**Последните
часове по история
на Маргарита Л.**

Подарете на евреите рая
и те ще окачат там картината на ада.

Анис Мансур (Anis Mansur),
Египетски журналист

**Посвещавам на
Ивон Шлейтер, Ахмед Рами,
Гюнтер Декерт и Ернст Цюндел**

Никой обаче не говореше открито,
поради страх от евреите...

Йоан 7; 13.

Юрген Граф
Jürgen Graf

**„Причина за смъртта – изследване на съвременната история“
(Todesursache – Zeitgeschichtsforschung)**

Гимназиалната учителка по езици и история Маргарита Лемпле, от една малка гимназия в Германия, открива с ужас, че половината ученици от нейния абитуриентски клас се съмняват в неопровержимо установените събития от Втората световна война. За да предаде на съмняващите се коректна представа за историята тя провежда с класа една семинарна седмица, през която бива дискутирано най-напред върху темата табу – номер едно, по-късно също и върху други тежки теми от новата история. Все повече и повече на госпожа Лемпле и става ясно, в каква опасна посока се е впуснала, осъзнавайки тънкия лед, върху който почива нейния мироглед за света и историята, който тя досега с пълна увереност беше защитавала. Как се променя положението за госпожа Лемпле и девет от нейните десет ученици в класа, читателят ще узнае при прочитането на книгата „Причина за смъртта – изследването на съвременната история“.

Very important!

Please note the author's disclaimer –

**„Историята на романа е фиктивна;
доводите на двете страни естествено
могат да бъдат проверени.“**

Jürgen Graf,
Fax sent, August 3, 1996

Крематориум II на Аушвиц
(Източник: Пресак, *Крематориумите на Аушвиц*)

Снимка от бомбардировките над Рошок
(Източник: О. Грохлер, *Бомбената война над Германия*)

Престъпното изселване на германците
(Източник: Рихтер Грубе, *Бягство и прогонване*)

Съдържание:

Посвещение от автора към българското издание	7
Предговор	8
I. Пролог понеделник, 9. януари	10
II. Трите вида доказателства понеделник, 30. януари	19
III. Веществени доказателства понеделник, 30. януари	30
IV. Документални доказателства вторник, 31. януари	46
V. Свидетелски показания (I) сряда, 1. февруари	72
VI. Свидетелски показания (II) четвъртък, 2. февруари	98
VII. Свидетелски показания (III) петък, 3. февруари	125
VIII. Къде са те останали? понеделник, 6. февруари	144
IX. Фабрикуването на един мит понеделник, 6. февруари	154
X. Етническо прочистване четвъртък, 16. февруари	167
XI. Истинският Холокауст четвъртък, 16. февруари	190
XII. Смъртта е майстор от Цион четвъртък, 16. февруари	210
XIII. Новият световен ред събота, 18. март	234
XIV Епилог, 25. март	281
Библиография	287

Посвещение от автора към българското издание

Въпреки че никога не съм бил в България, изпитвам жива симпатия към тази страна. През последните седем десетилетия българският народ изживя тежки изпитания и все още страда. Преди всичко, след Втората световна война, през първите петнадесет години, му беше натрапен един извънредно репресивен комунистически режим и след края на комунизма той не получи така желаната свобода и независимост.

Днес, вместо от Москва, българското правителство получава заповеди от Вашингтон и Брюксел. Либерализирането и приватизацията имаха унищожителни последици за страната. Хиляди българи, неவிждащи каквито и да е перспективи за в бъдеще, ежегодно емигрират от страната. Дългосрочно, при тези обстоятелства, българският народ е заплашен от измиране. Така изглеждат на дело, благословиите на „либералната демокрация“.

Моята книга ***Причина за смъртта, изследването на историята***, която излезе от печат през 1995 г., въпреки някои тогавашни неизбежни грешки по отношение на отделни въпроси, е все още актуална, защото проследявам причините, които доведоха до днешната европейска катастрофа. Дори ако България само в незначителна степен е вплетена в събитията, които днес биват наричани „Холокауст“, тя страда както всички други европейски страни от техните последици. Под „Холокауст“ аз разбирам, не преследването на евреите от страна на националсоциалистите, защото това е един установен исторически факт. Под „Холокауст“ аз разбирам мнимото систематично изстребление на европейското еврейство в лагери за унищожение, които били снабдени с „газови камери“. При тази история се касае за най-голямата лъжа в историята на човечеството. Когато написах ***Причини за смъртта, изследването на историята*** още през 1995 г., това вече беше доказано достатъчно добре. Днес, благодарение на неуморната изследователска работа на една малка група идеалисти, наричащи се „ревизионисти“, нашите познания в тази област са далеч по-обширни от тогава и много въпроси, които трябваше да оставя открити, междувременно намериха отговор, напълно или поне частично.

Моята сърдечна благодарност към преводача, който се подложи на изпитанието да преведе моята книга на български. Надявам се, че тя ще предизвика интерес при внимателния читател.

Юрген Граф
22 юли 2013 г.

Предговор

Тъй като ненадейната и трагична кончина на Маргарете Лемпле – филолог и педагог, ѝ отне възможността да се брани срещу необоснованите подозрения и клевети разпространявани по неин адрес, счетох за свой дълг към една ценена позната, решително да се опълча срещу неверните слухове, независимо дали те са разпространявани поради безобидно незнание, или непочтени намерения.

Основание за станалото на 17 февруари тази година уволнение, без предупреждение, на уважаваната от колеги и ученици, както и от техните родители, учителка по езици и история, не беше както твърдяха местните Анти-Фа¹ групи или известният със своите безотговорни измислици цюрихски булеварден журналист Ю.Ф.: „заради разюздана расистка пропаганда и омраза“. В рамките на проведената семинарна седмица с нейните абитуриенти, засягаща спорни въпроси от съвременната история, тя допусна изказването на мнения, значително отклоняващи се от общоприетите, по въпроса дали общоразпространеното схващане за съдбата на евреите в Третия Райх е правилно или не. Във връзка с този проблем в класа предварително се образуваха две групи, които в рамките на споменатата проектна седмица представиха своите противоположни схващания. Впрочем споровете в никакъв случай не се ограничиха върху т. нар. „Холокауст“, а обхванаха и други спорни въпроси от съвременната история. Очевидно откритостта, с която госпожа Лемпле остави нейния клас да дискутира беше трън в очите на някои хора, защото тя като педагог се отклони от важни точки на своята изходна позиция, заклеявайки като „мит“ или „мошеничество“ известни безспорно доказани събития от най-новата история.

Вниманието на училищното ръководство към експлозивния характер на проведената семинарна седмица беше привлечено от тайно направен магнетофонен запис на 16 февруари вечерта от една ученичка и предаден на директора. Решението за уволнение без предупреждение на госпожа Лемпле, беше взето още на следващия ден. Всеки, както и пишещия тези редове, който намира, че откритата дискусия е задължителна основа на демокрацията – не може да не порицае решението на училищното ръководство.

На 18 март, след нейното уволнение, госпожа Лемпле покани своите бивши ученици в къщи, за да продължат дискусията в неофициални рамки. Следващата среща, планирана за 25 март не се състоя. Госпожа Лемпле беше получила призовка за разговор в полицията, при неизвестни за мен обстоятелства. Наскоро след това тя успя да ми телефонира. Какво е било основанието за призовката, не успях да разбера, тъй като в разговора по телефона тя беше особено съдържана, но ясно се чувствуваше нейната тревога. На следващия ден нейните близки получиха тъжното известие, че тя се била подхлъзнала на динена кора и ударила тила си. Един ден след това, опечалените получиха от прокуратурата урна с пепелта на претърпялата злополука и скоропостижно починала учителка. Погребението се състоя на гробището в Санинген в присъствието на около стотина души – роднини, приятели и бивши ученици, в градчето, където Маргарете Лемпле в продължение на тринадесет години така вярно беше служила.

¹ Антифашистки – бел. ред.

За да се предотврати създаването на легенди, реших да възпроизведа по възможност най-точно съдържанието на спорната дискусия в нейния абитуриентски клас. От голяма полза ми беше извънредната готовност за сътрудничество на бившите ученици на госпожа Лемпле. От десетте ученици на класа, девет, именно, изявиха не принудена готовност да помогнат за реконструирането на водените в часовете по история разговори. На младите хора не им липсваше време. Те всички бяха изключени от училището, заради уж негативно отношение към либерално-демократичната конституция и поради пропуснатата матура още не крояха планове за бъдещето. Също, от голяма полза се оказаха твърде подробните стенографски бележки, които госпожа Лемпле ми повери два дни преди нейното явяване в полицията.

Опирайки се на подробните бележки, както и на срещите ми с възпрепятстваните абитуриенти, успях да възстановя в общи линии, случилото се между 9 януари и 16 февруари в часовете по история на Маргарете Лемпле, както и в нейното жилище на 18 март 1995 г. Моля читателят да ми прости, че не мога да гарантирам за абсолютна точност, защото естествено, не ми беше осигурен достъп до намиращият се в притежание на училищното ръководство магнетофонен запис. Разбира се, изгладих езикови грешки и заличих известни повторения. С това книгата не е автентична дума по дума, но по съдържание е истинска.

Впрочем, като швейцарец, трябва открито да призная, че моето доверие в педагозите и юристите на нашата северна съседка е сериозно разклатено. Съвсем очевидно между тях има няколко черни овци, които предприемат произволни нарушения върху гарантираната от конституцията свободна изява на мнението и с това петнят доброто име на най-свободната държава в германската история. Ах, ако господин канцлерът знаеше за това! Аз вече му писах и се надявам, че неговата секретарка ще му предаде писмото. За щастие, такива тъмни машинации при нас в Швейцария са немислими, защото свободата на мнението, за нас швейцарците, както и за защитаващите нашите интереси политици, е свещена.

Желая да изкажа моята най-искрена благодарност на издателството Neue Visionen GmbH, което направи възможно публикуването на този особено важен документ.

Базел, 23 юни 1995

Юрген Граф

I. Пролог

Понеделник, 9 януари

Днес на 9 януари 1995 г., в гимназията на Санинген, Южна Германия, абитуриентският клас на Маргарита Лемпле има своя първи двоен час по история от новата учебна година. Санинген е малко, на мнозина почти непознато градче, затова и класовете са също така малки. Абитуриентският клас, към който искаме да обърнем вниманието, се състои от десет ученички и ученици: Артуро, Клаудия, Ханс-Петер, Ингрид, Клара, Мариета, Макс, Роберт, Сабине и Вили.

Класната ръководителка Маргарете Лемпле е 43-годишна и преподава латински, немски, английски и история. Въпреки своята строгост, тя е обичана и считана за ангажиран и обладан от идеализъм педагог.

Маргарете Лемпле: Сърдечно ви поздравявам с първия час по история през новата учебна година.

След като преди Коледа изучихме Октомврийската революция, италианския фашизъм, световната икономическа криза и Ваймарската република, сега ще се обърнем към най-бурно дискутирания и тъмен период от новата история: Въздигането на националсоциализма, Третият Райх, Втората световна война и Холокауста.

В предишните години се придържах строго към хронологичния ред – от въздигането на нацистката партия и заграбването на властта от Хитлер, но тази година да започнем по друг начин.

Сега ще прочетем една статия от времето след края на войната. Неин автор е станалият по-късно известен и починал неотдавна философ Роберт Юнг (*Robert Jungk*) – син на евреи. През есента на 1945 г. Юнг посещава източногерманските области с прогонено местно население, описвайки без грим в един швейцарски вестник, властващото там състояние.

Както знаете, Германия трябваше след загубата на войната, да отстъпи обширни области на Полша и голяма част от германското население беше преселено при твърде нехуманни обстоятелства... Тук имате текста. Както виждате той е от цюрихския вестник „*Weltwoche*“ – 16 ноември 1945 г.

Мариета: Извинявайте, но защо започвате отзад напред? Защо не започнем с годината 1933?

М. Лемпле: Това ще трябва сами да разберете. Моля, четете!

Учениците четат текста, от който цитираме само няколко извадки.²

„Който напусне полската зона и попадне в окупирания от руснаците област, направо ще си откъхне. Зад него лежат опразнени и плячкосани градове,

² При поискване на интересуващите се, вестник *Weltwoche* с удоволствие ще изпрати едно копие от цялата статия. Адрес: Edenstrasse 20, CH-8021 Zürich.

концентрационни лагери, запустели незасети ниви, осянати с трупове, пътища, по които разбойници дебнат и грабят от бежанците последното, което имат.

Всичко това и всичко, което в следващите редове ще бъде описано за съжаление е истина (...). Истина е, че на гарата от S. всички бежанци редовно биват обирани, че пътниците по-нататък трябва да пътуват голи на запад. Истина е, че в обширни области на Силезия нито едно дете не остана живо, защото те измряха от глад или бяха избити (...). Истина е и това, че една вълна от самоубийства премина през страната. В отделни райони една-дванадесета, в други една-десета или дори една-пета от населението се самоуби. Истина е, че в така наречените трудови лагери Sosnowice и Centoschlowitz затворници по цели нощи трябва да седят до шия в студена вода и биват бити до загуба на съзнание (...) От капитулацията на Германия (8 май 1945 г.), в Бреслау няма нито мазнина, нито месо. Жителите правят експедиции за провизии из околностите на града. Те са щастливи, ако получат няколко моркова или картофа, но и това най-често отново бива иззето от полските милиционери в предградията. Не е учудващо, че при тези обстоятелства смъртността е особено висока. Полските служители, които поради безредие в градската администрация на Бреслау, от месеци не са получавали заплата, признават съвсем открито, че се надяват чрез изстребването на германското население с глад, да постигнат до Коледа същата цел, която трябваше да стане чрез депортацията.

Живеещите в тази зона германци чувстват не само глада, но и липсата на сигурност и право. Няма власт, към която да се обърне селянинът, нападнат от крадци; няма полиция, която да го защитава; никакви съдии, които да му дадат право. Всеки очаква ежечасно и всекидневно насилнически нападения върху имота и живота си, без възможност за легална самоотбрана (...) Ако всички онези, които се бореха срещу Хитлер и Мусолини и дадоха големи жертви, за да изградят един по-добър свят, допускат тяхната борба да бъде опетнена и злоупотребена от грубияни и шовинисти, тогава не виждам голяма надежда за бъдещето (...) Всички ще бъдем „съучастници“, ако ежечасно и ежечасно не изобличаваме позорните престъпления, които днес се извършват в името на демокрацията и свободата. Това е и желанието на тези първи редове от страната на обезправените, от другата страна на Одер.“

М. Лемпле: Мариета преди това попита защо започвам отзад напред с един текст от 1945 г., а не от темите „Нацистки режим“, „Втора световна война“. Кой от вас ще отговори на този въпрос?

Ханс-Петер: Трябва да изясним защо е трябвало да се стигне до там, че германците да отстъпят голяма част от териториите си след войната и сами да станат преследвани.

М. Лемпле: Умно момче. Отговорът на този въпрос очаквам от вас. Нека направим, както винаги, две работни групи. Имате двадесет минути време.

(Класът образува веднага две работни групи. Ингрид, Мариета, Роберт, Артуро и Вили сядат, без да се уговарят заедно. Клара, Ханс-Петер, Клаудия, Сабине и Макс образуват втората група. След двадесет минути учителката прекъсва водения между двете маси спор).

М. Лемпле: Моля, първата група да представи своите резултати.

Артуро: Може ли, другата група да започне?

М. Лемпле: От мен да мине. Значи втората група, моля.

Макс: Намирам твърде смело и почтено от страна на евреина Роберт Юнг, който може би самият е загубил близки под диктатурата на Хитлер, да заклеими извършените спрямо германците жестокости. Моето уважение към този човек.

Сабине: Според мен, повече трябва да се говори за извършените тогава зверства. Това, което ние германците сме направили, ежедневно ни се трие на носа, а за позорните престъпления на другите спрямо нас се чува твърде рядко. Затова намирам добре, че ни дадохте тази статия.

Ханс-Петер: Имам известни съмнения. Разбира се, че това, което се случва с германците източно от Одер и Ниса е било лошо, обаче то не бива да бъде сравнявано със систематичното избиване на милиони евреи. Освен това, след всичко, което трябваше да изстрадат през войната, поляците имат достатъчно основание да мразят германците. За съжаление тогава невинните трябваше да сърбат попарата, която нацистският режим е надробил.

Клара (ледено): Това, което Ханс-Петер казва не е достатъчно. Аз протестирам, че трябва да се занимаваме с това, госпожо Лемпле.

М. Лемпле: Чувате ли, чувате ли, Клара протестира? И защо, моля?

Клара: Защото с тези текстове Вие давате оръжие в ръцете на непоправимите от вчера, с което те цинично съпоставят уж извършените срещу германците безправия след войната с ужасите на нацистите.

М. Лемпле: ... благодаря за засвидетелствуваната благонадеждност...

Клара: ... обаче, в нашия клас, за съжаление има и някои, които изглежда имат националистическо становище. Точно сега, когато кафявите плъхове отново се измъкват от дупките си, когато в тази страна ежедневно се горят общежития за азиланти³ и навсякъде в Германия враждебността срещу чужденците, търсещи политическо убежище тържествува, Вие като антифашистка, носеща отговорност, не бива да наливате вода в мелниците на непоправимите, които нахално твърдят, че другите също така извършили престъпления срещу германците.

Клаудия: Видяхте ли обаче? Това е в същата статия.

Клара: Отделни престъпления, които може да са се случили след войната, не могат в никакъв случай сравняват с хладнокръвно планирания и проведения на поточна лента нацистки геноцид върху евреите, при това Хитлер предизвика войната и подпали целия свят. Припомнянето на уж станали безчинства срещу германците след войната Ви осигурява овации от погрешната страна, за народа обаче това не е възпитателно.

М. Лемпле: Твоето мнение, Клаудия?

³ Търсещи политическо убежище – бел. ред.

Клаудия: Аз намирам статията за добра. Престъпленията си остават престъпления, тези извършени върху германците, също! Това, че ужасите на изселването не бива да бъдат поставяни наравно с Холокауста действително е вярно.

М. Лемпле: Може би първата група също има желание да сподели своето мнение.

Артуро (бавно и подигравателно): Тъй вярно! Ние всички намираме статията за отлична, престъпленията срещу германците действително не могат да се сравняват с Холокауста, поради едно съвсем друго съображение, а не това, което тези от втора група мислят.

М. Лемпле: Виж ти! И какво е това основание?

Артуро: Масови убийства на германци е имало, но не и Холокауст!!!

М. Лемпле (ужасена): Моля, без ужасни шеги, Артуро!

Клара (с гробен глас): Вече отдавна подозирах. Забележките ти след посещението на филма *Списъкът на Шиндлер* бяха достатъчно ясни. Сега сваляш окончателно лицемерната маска на еснаф и влизаш в ролята на духовен подпалвач. Ти се числиш към непоправимите, които отричат ужасните събития по време на диктатурата на Хитлер.

Артуро: Един момент, пиленце. Действително извършени престъпления в никакъв случай не отричам. Например, не ми идва и на ум да отричам, че след убийството на Хайдрих, чехи са били разстреляни като заложници. Там, където доказателствата са ясни, няма какво да се отрича или да бъде оспорвано. Също така, аз не поставям под въпрос, негодите на евреите. Един пример: баща ми познаваше лично един евреин, който в началото на войната е бил офицер от авиацията. Произходът му не е бил известен на националсоциалистите. Той е издаден от някакъв мерзавец и веднага изпратен в Аушвиц. Е, там не е „обгазен“, защото и днес е жив, но самият факт, че е депортиран, това си е свинщина⁴. Такива неща естествено, осъждам. Но моля да не ни приписват престъпления, които не сме извършили.

Макс: И така, какви престъпления, които не сме извършили ни се преписват?

Артуро: Това, което обикновено е означавано като „Холокауст“ – унищожаването на евреите и „масовите убийства“ в газови камери.

Клара (кипяща от ярост): Госпожо Лемпле, погрижете се моля, това безсрамно фашистко подстрекателство в класната стая да престане и то веднага! Ако Артуро продължи да подстрекава, той не бива да бъде допуснат до матура.

М. Лемпле (хладно): Кой ще бъде допуснат до матура, решавам аз и моите колеги, а не ти Клара. Наистина, аз съм ужасена от това неблагоприятно отричане на Холокауста...

⁴ Примерът беше съобщен на автора от читател на негови предишни книги.

Артуро: Момент, моля. Преди известно време в час по немски изяснихме разликата между „отричам“ (leugnen) и „оспорвам“ (bestreiten). „Leugnen“ означава отричам, не признавам (нещо, което бива отричано, не признавано, въпреки че се е случило). Думата е сродна на „лъжа“. Ако Вие спорите с мен, ще забележите, че съм абсолютно убеден в моето мнение. Следователно, аз не отричам Холокауста, а го оспорвам от искрено убеждение. Дали имам право, или се лъжа, в края на краищата ще излезе на яве.

М. Лемпле: Аз те ценя като сериозен и пристоеен ученик, Артуро. Но съм обезпокоена, че рафинирани дясно-радикални ловци на плъхове са ти влезли под кожата. Въпрос към всички останали: Как да реагираме на провокацията от страна на Артуро? Трябва ли да го изключим от училище, както мисли Клара, или търпеливо да изслушаме неговите объркани възгледи и ако е възможно да дискутираме върху това?

Клаудия: С принуда не се постига нищо. Тогава Артуро ще стане мъченик и това само ще подсили неговите десноекстремистки възгледи, които впрочем са публична тайна в класа.

М. Лемпле: Това е и моето мнение. В едно либерално и демократично общество като нашето – спомнете си, че живеем в най-свободната държава от германската история – заблуди се оборват не с наказания, а с доводи. При разработването на темата Холокауст ще приведем на Артуро неопровержимите доказателства за геноцида над евреите и той ще осъзнае своята заблуда.

Артуро: Много съм любопитен. Впрочем предстои Ви много работа, защото Вие ще трябва да убедите не само мене, че Холокауста е съществувал.

М. Лемпле (обезпокоена): Какво имаш предвид?

Артуро: Половината клас не вярва повече на „*Мръсотииите на мошеника*“⁵ и неговите „газкамерни“ измислици, госпожо Лемпле! Цялата първа работна група просто не вярва повече.

М. Лемпле (изплашена): Вярно ли е?

Роберт, Вили и Мариета: Да!

Клара (истерично крещейки): Помощ! Попаднала съм в бърлогата на кафяви плъхове!

М. Лемпле (пребледняла): Сдържай си приказките, Клара. Работата е действително сериозна и не може да се размине така лесно.

(Училищният звънец звъни.)

М. Лемпле: Подробното разнищване на тази тема няма да ни се размине. А сега излизайте в междучасие и то бързо, бързо! След този ужас ми е нужно едно кафе, трябва ми дори две...

(След междучасието)

⁵ Игра на думи, вместо заглавието на филма „*Schindlers Liste*“ – „*Списъка на Шиндлер*“; – „*Schwindlers Mist*“ – „*Мръсотииите на мошеника*“. – бел. прев.

М. Лемпле: Премислих всичко и реших следното: През следващите две седмици ще пропуснем всички часове по история и ще имаме повече латински, немски и английски. След три седмици, на 30 януари, ще започнем семинарна седмица, посветена изключително на темата Холокауст. Ще наваксаме пропуснатите часове по история за сметка на останалите предмети. Три часа по история, четири по английски, пет по немски и шест по латински, това прави общо осемнадесет часа. Ако въпреки това не се справим с темата, ще прикачим през следващата седмица още няколко лекции. Работата е прекалено сериозна и трябва да бъде изяснена без остатък.

За следващите две седмици всички домашни работи по немски, латински и английски отпадат...

Класът: Ураа...!

М. Лемпле: Не се радвайте предварително, ще получите достатъчно домашна работа. Вие трябва основно да подготвите семинарната седмица. Петте от вас, именно, тези които имат определена историческа представа и не се съмняват в Холокауста, трябва да убедят своите съученици.

Сабине: И от къде трябва да набавим така бързо материал за тази огромна дискусия, моля?

М. Лемпле: Не се грижете, материалът е пред мен. Аз се занимавах съвсем интензивно с Холокауста и твърдя, че познавам основно темата. Как ще си разпределите материали, предоставям на вас. Вие впрочем сте свикнали да работите самостоятелно.

Роберт: А ние?

М. Лемпле: Вие също ще трябва да се подготвите, длъжни сте дори. Безпочвеността на вашите доводи бързо ще се прояви.

Клара (възмутена): Протестирам! Енергично протестирам!

Вили: Тогава поне веднъж протестирай, както трябва, прилеп! Срещу какво ще протестираш този път отново?

Клара: Ако днес някой дойде и настоява за свикването на научен колоквиум за изясняване на въпроса, дали слънцето се върти около земята, или земята около слънцето – той или ще бъде осмян или обявен за луд. На никого не би му дошло на ум да дискутира върху това. Защото онова, което по времето на Галилей е било теологичен въпрос, днес е научно доказано и никой разумен човек не го поставя под съмнение. Подобно е и с пропагандистите на така наречената „Лъжа-Аушвиц“ или „Лъжа-Холокауст“. Вашето твърдение, че геноцид над евреите не е съществувал е очевидно погрешно и не е достойно дори за сериозен научен спор⁶. Ако спорим с отричащите-Аушвиц като със сериозни партньори за дискусия, ние ги подкрепяме.

⁶ Буквално Klara Obermüller в серията статии *Auschwitz und die „Auschwitz-Lügen“*, Teil III, *Weltwoche* от 23 декември 1993.

Роберт: Възразявам, Ваше Благодорие! Ако някой твърди, че слънцето се върти около земята, ще му се изсмеят или няма да му обърнат внимание, но на никой няма и на ум да му дойде да го изправи пред съд. Днес обаче, така нареченото „отричане“ – истинския израз трябва да бъде, както Артуро подчерта – „оспорване“ на Холокауста, в нашата либерална държава е забранено и наказуемо. Само този факт показва, че нещо в тази работа е твърде гнило. Ако действително Холокауста е „общоизвестен факт“ то би могло неверниците и оспорващите да бъдат опровергани или отдадени на присмех само в една публична дискусия, най-добре в телевизията. Защо това не се прави?

Ингрид: Да си спомним случая Гюнтер Декерт...

Клаудия: Това е шефът на NPD (*Германска национал-демократична партия*). Идентифицираш ли се случайно с този ултранационалист?

Ингрид: Дали се идентифицирам с него или не, в момента не е от значение. Декерт беше осъден на една година условно, защото през 1991 година беше превеждал в Манхайм доклада на Фред Лойхтер...

Сабине: Кой е пък този?

Клара: Един американски неонацист и уж екзекуционен експерт!

Ингрид: Глупости. Лойхтер е съвсем аполитичен човек, който едва ли различава Ханибал от Хитлер. След това, той не е уж екзекуционен експерт, а действително е такъв. Неговата специалност е, именно, конструиране и поддържане на апарати за екзекуция: електрически столове, отровни инжекции, бесилки и газови камери, каквито в някои американски щати се използват за екзекуция на престъпници.

Сабине: И каква връзка има този любезен господин с нашата тема?

Ингрид: През 1988 г. Лойхтер отпътува с четиричленна група за Аушвиц и Майданек, за да подложат за първи път мнимите газови камери на научно изследване. След това той написа т.нар. „Доклад на Лойхтер“, върху който ние сигурно отново ще се върнем. Съгласно тази експертиза, показваните като газови камери помещения въобще не са такива и никога не са могли да служат за това⁷. През 1991 г. Лойхтер резюмира своите изводи в доклад на събрание на NPD в Манхайм, при което Декерт превежда. Заради този превод, той беше осъден, уж за подстрекателство на народа.

Клаудия: А самият Лойхтер?

Вили: Лойхтер трябваше да говори в едно телевизионно предаване „на живо“, през октомври 1993 г., но беше арестуван непосредствено преди предаването. Очевидно, изгледите той да се появи в телевизията предизвикват стомашни болки у някои хора. След няколко седмици, бе освободен тихомълком и изпратен за Америка със следващия самолет. И обратно, за Декерт – при преразглеждането на делото, наистина, условната

⁷ *The Leuchter Report*. Focal Point Publication, London, 1989. Съкратен превод на немски от *Експертизата на Лойхтер* беше публикуван в брой 36 на *Historischen Tatsachen* (Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser), обаче забранен от властите на най-либералната държава от германската история.

присъда от една година беше потвърдена, но съдията в обосноваването на присъдата прояви твърде много разбиране, окачествявайки го като честен идеалист. Продължението трябва да ви е известно. Незабавно, пресата започна една подстрекателска кампания, сякаш неонацистите са непосредствено пред заграбване на властта в Германия. Политици от всички цветове се правеха на „ужасени“. И тогава, през декември 1994 г., като следствие, присъдата беше касирана от Конституционния съд в Карлсруе и отново върната в Манхайм. Няма съмнение, че на насрочения процес през април, Декерт ще получи реална присъда – затвор⁸.

Мариета: Госпожо Лемпле, но при Вас учихме, че е в една правова държава, съдът е независим. Трябва ли да вярваме на тези благочестиви приказки, когато при такива процеси медиите и политиците поставят съдиите така нагло под натиск?

Роберт: Всеки съдия, който оправдае или осъди твърде леко един т.нар. „отричаш Холокауста“, най-малко след „случая Декерт“ знае, че тогава и неговата собствена глава ще падне. Може ли тогава да се говори още за независимо правосъдие?

Артуро: При такива политически процеси, най-добре ще бъде, ако силните на деня, стоящи зад средствата за масова информация сами произнасят присъдите.

Ингрид: Така е. Средствата за масова информация играят особено тъмна роля в тази тъжна игра. Тяхната функция е като на придворно куче, грижещо се политиците и съдиите да произнасят решения, угодни на онези, които са най-горе. Медиите ругаят ревизионистите...

Макс: Как се казват?

Ингрид: Ревизионисти са наречени тези, които оспорват систематичното унищожаване на евреите в Третия Райх, както и съществуването на газови камери. Те постоянно са нападани от медиите и ругани с идиотски, убийствени епитети като например „отричащи-Аушвиц“, но нито един от техните доводи не се споменава и съвсем рядко – заглавието на някоя ревизионистична книга. Кой има основание да се страхува от свободна дискусия?

Мариета: Да се върнем към довода на Клара. Ако твърдиш, че слънцето се върти около земята, никой няма да напише книга срещу тебе. Напротив, срещу ревизионистите са написани множество книги, в които има само ругатни вместо аргументи⁹.

⁸ Вили имаше право: На 21 април 1995, Günter Deckert беше осъден от „правосъдието“ на ционисткия окупационен режим във ФРГ на две години затвор. – Четете на тази тема, написаната, наистина преди окончателната присъда, документация. *Der Fall Günter Deckert* от Gunther Anntohn и Henry Roques (DADG/Germania Verlag, Weinheim, 1995).

⁹ Няколко заглавия на анти-ревизионистични книги: *Pierre Vidal-Naquet, Les assassins de la mémoire, Editions la Découverte, Paris, 1991.*; *Amoklauf gegen die Wirklichkeit. NS-Verbrechen und revisionistische Geschichtsschreibung.* – Документален архив на австрийската съпротива, Wien, 1991.; *Deborah Lipstadt, Denying the Holocaust. The growing assault on Truth and Memory.* The Free Press, New York, 1992.; *Till Bastian, Auschwitz und die „Auschwitz-Lüge“.* Massenmord und Geschichtsfälschung. Beck, München, 1994, (втора допълнена редакция публикувана на 18 и 25 септември 1992, в „Die ZEIT“ статия; като отговор на това, от ревизионистична страна беше публикувана брошурата *Die ZEIT lügt!*, Издател O. E. Remer, Remer-Heipke, Winkelser стр. 11c, 97688 Bad Kissingen, 1992).

М. Лемпле (отчаяна): Вие говорите като вестникари. Виждам, че Артуро е успял основно да ви убеди в своята доктрина.

Артуро: В действителност, няколко вечери и уикенди, се събирахме и говорихме на тази тема. От най-важните ревизионистични трудове прочетохме най-значимите, но познаваме и доводите на другата страна и затова сме въоръжени за следващата дискусия.

М. Лемпле: Ще видим. Семинарната седмица за Холокауста ще се състои, Клара. Ти ще видиш, че имам право. Убеждаване е по-добре от наказание! Истината се налага и без принуда.

Артуро: Тук сте абсолютно права. Въпросът е тъкмо в това, какво е истина.

II. Трите вида доказателства

Понеделник, 30 януари

М. Лемпле: Поздравявам ви с първия ден от нашата семинарна седмица на тема Холокауст. Още от началото искам да апелирам към двете страни да се аргументират по същество. Най-напред традиционната работна група, която представя и по мое убеждение правилната историческа картина, на кратко да резюмира какво се е случило с евреите по време на националсоциалистическото правителство. Кой ще поеме тази задача? Ти ли Ханс-Петер?

Ханс-Петер: От самото начало NSDAP преследва антиеврейска политика. Наскоро след поемането на властта, тя обнародва всякакви тънкости, имащи за цел прогонването на евреите. Наистина през първите години от Третия райх евреи не са затваряни само защото са евреи, но през ноември 1938 г., след прословутата „Кристална нощ“¹⁰ над 30 000 евреи са арестувани и пратени в концентрационни лагери...

Артуго: ...при което, наистина, повечето от арестуваните скоро са освободени...

Ханс-Петер: До 1941 г. голяма част от германските и австрийските евреи бяха отишли в изгнание. С германското нападение върху СССР започват масовите убийства на евреи. Избиването на повече от 33 000 евреи при Бабий Яр, близо до Киев, получи особено тъжна известност. На конференцията при езерото Ванзее, през януари 1942 г., е взето решението за пълното унищожаване на евреите. От 1942 г. съответно, започва транспортиране на евреите в концентрационни лагери и гета за унищожение.

Марияте: По какво се различават тези два типа лагери?

Ханс-Петер: В „обикновени“ лагери като Захсенхаузен, Бухенвалд или Дахау много затворници умират от епидемии и изтощение, но има също и екзекуции и убийства. Според някои автори се стига и до умъртвяване с газ в малък размер, но няма систематични масови екзекуции. Напротив, в шестте лагера за унищожение, евреите идват само за това, за да умрат.

Ингрид: Кои са били тогава, тези лагери за унищожение?

Ханс-Петер: Аушвиц (Аушвиц), Майданек, Белцек, Собибор, Треблинка и Хелмно.

Артуго: Ако Аушвиц е бил лагер за унищожение, как става така, че ежедневно слушаме или четем за тези или онези, преживели Аушвиц?

Ханс-Петер: Аушвиц и Майданек не са били само лагери за унищожение. Там работоспособните евреи трябвало да полагат принудителен труд, неработоспособните след проведения подбор на рампата веднага биват подкарвани, за да бъдат умъртвени с

¹⁰ За събитията зад кулисите на така наречената „Кристална нощ“ трябва да се прочетат за сравнение два труда, от страна на ортодоксалния историк *H. Graml: Der 9. November 1938. „Reichskristallnacht“*, Bonn, 1958, както и от страна на ревизионистите *Ingrid Weckerts Feuerzeichen. Die Reichskristallnacht*, Издателство Grabert, Tübingen, 1989.

газ. Напротив, останалите четири лагера, са изцяло лагери на смъртта, където само шепа „евреи-работници“ временно са оставени живи. Между пет и шест милиона евреи са жертвите на този геноцид. Повече от половината са умъртвени с газ; другите умират при масови разстрели, както и в гета и лагери от епидемии, глад и т.н.

М. Лемпле: Сега, отричащите-Аушвиц..., пардон, ревизионистите трябва да изложат своето становище.

Роберт: До лятото или есента на 1941 г. това, което Ханс-Петер каза е вярно. Може би ние поставяме ударения иначе. Например указваме, че години наред ционистите работят тясно заедно с националсоциалистите...

Макс: Какви глупости говориш Роберт!?

М. Лемпле: Не, тук Роберт има право. Четете например стандартния труд за SS – *Орденът на черепа с кости*¹¹, където се описва това сътрудничество!

Роберт: Благодаря. Който се интересува от подробности, има на разположение два стандартни труда, а именно, *Споразумението за прехвърляне*¹² от Едуин Блак (*Edwin Black*) и *Хитлер и ционизма*¹³ от Франсис Никозиа (*Francis Nicosia*). Едно кратко, но информативно резюме предоставя *Емиграцията на евреите от Третия Райх* от Ингрид Векерт¹⁴. Също бихме споменали, че евреите в САЩ, Англия и т.н. с техните призови за бойкот и подстрекателски кампании ужасно дразнеха националсоциалистите и с това са виновни за антиеврейските мерки на германското правителство. Повече за това можете да прочетете в току-що споменатата книга от Едуин Блак.

Клара: Този сигурно е нацист!

Роберт: Мислиш ли? Блак е американски еврейин.

Клаудия: Какъв интерес трябва да са имали за сътрудничество с нацистите?

Роберт: Те се надяват, че Хитлер с неговите антиеврейски мерки ще прогони голяма част от евреите от Германия в Палестина, където бе планирано изграждането на еврейската държава. Еврейската държава се нуждае от пришълци евреи! Какво се е случвало с евреите до превантивния удар на германците срещу СССР през лятото на 1941 г., върху това и ревизионистите и екстерминистите, до голяма степен са на едно и също мнение. Но що се отнася до по-късните събития, както каза Ханс-Петер, повечето е чиста фантазия. Например, избиването при Бабий Яр е измислица. Наистина вярно е, че значителна част от европейските евреи – далеч не всички – са депортирани в трудови и концентрационни лагери или другаде, но „лагерите за унищожение“ с техните газови камери са измислица на пропагандата. План за изстреблението на евреите никога не е

¹¹ Heinz Höhne: *Der Orden unter dem Totenkopf. Die Geschichte der SS*, Gondrom, München, 1990.

¹² Edwin Black: *The Transfer Agreement*, Macmillan, New York/London 1984.

¹³ Francis R. Nicosia, *Hitler und der Zionismus*, Druffel, Leoni am Starnberger See, 1989.

¹⁴ Ingrid Weckert: *Auswanderung der Juden aus dem Dritten Reich*, Nordwind Verlag, Molevej 12, 6340 Kollund/Dänemark, 1994.

съществувал. Както и споменатото число от пет до шест милиона еврейски жертви е безсмислица.

Клаудия: А колко гласи вашата цифра?

Мариета: Да се назове определено число е невъзможно. Ние изхождаме от това, че под германска власт са загинали най-много един милион евреи, но вероятно са значително по-малко.

Макс: И от какво са умрели?

Вили: От епидемии и изтощение в концентрационни лагери и гета, при изселвания, от военни действия и една незначителна част при екзекуции или убийства.

Макс: Естествено, че евреи са били убити. Също и руснаци, поляци, германци и т.н. са убити и то повече от достатъчно. Но не е имало систематично масово убийство на евреи и никакви газови камери. С това еврейската трагедия през Втората световна война не представлява изключителна трагедия, а е сравнима с трагедията на другите народи.

Ханс-Петер: Ако един евреин е бил убит, това е в един повече.

Ингрид: А защо моля, така фанатично се държи, че трябва да са били приблизително шест милион.

Аргуро: Числото на жертвите е важно. Разликата между един и шест милиона мъртви, означава за петте милиона, разликата между живота и смъртта.

Клаудия: А каква е разликата дали жертвите са умъртвени с газ, или както твърдите, в голяма част са умрели от болести и изтощение? Те така или иначе са мъртви.

Роберт: Интернирането на нежелани малцинства не е германски или националсоциалистически специалитет. Например, американците през Втората световна война изпращат в лагери много японци с американски паспорт, без да е известен нито един случай на подривна дейност, в който да участва японец¹⁵. Също така в страните на съюзниците много германци биват интернирани. Не е необходимо да разказваш много за темата: нарушаване на човешките права и военни престъпления, защото знаете много добре за това, което в момента става на Балканите и Кавказ или дори в Руанда. Иначе, планираното избиване на милиони хора в газови камери е престъпление, надминаващо всички ужаси и който издига такова едно тежко обвинение срещу нашия народ, трябва съвсем ясно да го докаже.

Вили: Към това идва следното: ако не е имало газови камери, то не е имало целенасочен геноцид, защото оръжието на националсоциалистите за извършване на престъплението се губи.

¹⁵ Върху темата американски концлагери за японци виж *Historische Tatsachen*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, Nummer 41.

М. Лемпле: Един момент. Вие твърдите, че германците в шест „лагера за унищожение“ не са умъртвили с газ милиони евреи. Искате сега изведнъж, да ни поднесете нова историческа версия?

Клара: Може би нашите отричащи-Холокауста са пропуснали, че броят на разстреляните от нацистите евреи в Русия е с няколко хиляди по-висок от колкото досега се предполагаше. Това излиза от наскоро намерени документи.

Вили: Ей, ей. А какви са тези документи, които десетилетия вече по странен начин са убягнали от вниманието на съветските власти?

Клара: Не зная точно, но беше публикувано в различни вестници¹⁶ и споменато по телевизията.

Вили: А къде са масовите гробове с тези стотици хиляди жертви, по необясним начин пропуснати досега?

Клара: Това не се споменава във вестниците.

Роберт: Тук, именно, е цялата измама. Самата представа, че такива избивания могат в продължение на половин столетие да останат неразкрити, е напълно абсурдна. Не е ли чудна случайност, че сега, когато газкамерната история започва да се разклаща, изведнъж броя на уж разстреляните евреи бива увеличаван, в известен смисъл като заместител на газовите камери? А когато се пита дали има доказателства, освен пътни разноски няма нищо друго. Ако бяха открити масови гробове или документи, доказващи германските убийства на евреи, те веднага щяха да бъдат отпечатани на заглавните страници на множество вестници. Това обаче не е станало, от което следва, че масови гробове и документи няма и следователно съобщенията са измама и лъжа. Вероятно евреите смятат с това, че газкамерната история в следващите години ще се разкрие и подготвят обществеността за нова версия, която ще бъде точно такава нахална измама, както и старата.

М. Лемпле: На мен изобщо не ми хареса, че така обобщаваш – „евреите“.

Роберт: Добре, тогава ще кажа „ционистите“. Така харесва ли Ви?

М. Лемпле: Да. Ще помоля учениците от втората работна група да изложат техните доводи за съществуването на газовите камери и масовото унищожение.

Клаудия: Ние си разпределихме работата. Всеки от нас привежда по един свой довод.

М. Лемпле: Така и очаквах. Почни ти Клаудия.

Клаудия: Започвам с факта, че безбройно много документи доказват без каквото и да е съмнение многомилionenното убийство на евреите.

Вили: Така, така.

¹⁶ Различни подобни съобщения можеха да бъдат четени в пресата, например в *Süddeutschen Zeitung* от 17.12.1991 г., стр. 7.

Клаудия: Извършителите основно са подплатили доказателствата на техните фабрики за убийства сто хиляди пъти – с печатна бланка и служебен печат¹⁷. Примери не липсват. Ще ви представим документи, от които ясно се вижда конструкцията на камиони с газ за масови убийства, а по-нататък и извадки от доклади, хвърлящи светлина върху стохилядните убийства на Източния фронт. Естествено, ключов документ е протоколът от конференцията при езерото Ванзее, където на 20 януари 1942 г. на геноцида официално е поставен „печат“. Цитати от Хитлер и Химлер, както и един особено изобличителен откъс от дневниците на Гьобелс доказват неопровержимо, че нацистките величия са планивали и провели избиването на евреите. Изобилие от акуратно събирани улики и доказателства за строежа на газови камери в Аушвиц се намират в излязлата през миналата година книга на забележителния френски изследовател Жак Клод Пресак *Крематориумите от Аушвиц*¹⁸. Любопитна съм с какви гнили оправдания искате да отстраните нашия съкрушителен доказателствен материал?

Клара: Тук имам цял куп снимки, доказващи съвсем ясно ужасите в концентрационните лагери. Най-вероятно вие ще твърдите, че всичко това са фалшификации произведени в Холивуд. Съгласно Християн Моргенщерн Палмстрьом: „Не може да бъде онова, което не бива да бъде.“

За ваше нещастие съществуват в изобилие други доказателства, които въобще не могат да бъдат от Холивуд. Миналото лято бях с група на организацията *Акция - Символ на изкуплението (Aktion Sühnezeichen)* в Аушвиц и желая да препоръчам на нашите антисемити, отричащи Аушвиц едно подобно посещение да им стане присърце. Там със собствени очи ще видите доказателства за масовото убийство, ако не предпочитате да си затворите очите. Например, ще видите цели планини от тенекиени кутии от Zyklon-B. Както е известно с отровата Zyklon-B са извършени масовите убийства. После ще видите зад витрината, която се простира по дължина на помещението планини от коси, куфари, обувки, протези, изкуствени челюсти, прибори за ядене, четки за бръснене, четки, очила и дрехи. И още веднъж дрехи и още обувки, още куфари, куфари с имена върху тях¹⁹...

Сабине: Моят довод е много по-прост. Къде моля са отишли всички тези милиони евреи, ако те не са умъртвени с газ или разстреляни? Скрили са се например в Китай²⁰?

Макс: Желая да спомена, че съществуването на газовите камери е доказано в безброй процеси. Възможно е, трибуналет в Нюрнберг да не е съвсем безупречно проведен по държавноправни норми. Наистина, от време на време дори сериозни историци го критикуват като „Трибунал на победителите“. Възможно е непосредствено след войната някои признания да са изтръгнати от съюзниците чрез мъчения или

¹⁷ Така гласи текста на корицата от книгата на Паул Хилберг *Унищожението на европейските евреи*, (*Die Vernichtung der europäischen Juden*), Raul Hilberg, Band I, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt/M., 1990.

¹⁸ Jean Claude Pressac: *Крематориумите в Аушвиц и техника на масовото убийство*, (*Die Krematorien von Auschwitz. Technik des Massenmordes*), Piper, München/Zürich, 1994.

¹⁹ Последното изречение от статията на Клара Обермюлер, *Auschwitz und die „Auschwitz Lüge“*, Klara Obermüller, Teil I, „Der Ort, an dem das Undenkbare denkbar wurde“, Weltwoche vom 7. Dezember 1993.

²⁰ Това гласи довода на проф. Паул Хилберг в едно интервю с Le Nouvel Observateur, 3. 9. юли 1982 г., стр. 70 и следващите.

заплахи. Обаче вие не можете сериозно да твърдите, че при множеството водени в Западна Германия процеси са били използвани измъчвания. Сега, при тези процеси не само хиляди достойни за доверие свидетели описват масовото убийство в газовите камери, но има също и обвиняеми, признаващи вината си. При Франкфуртския „Аушвиц-процес“ нито един адвокат не постави под съмнение съществуването на газовите камери. Дори високо ценения от ревизионистите адвокат Х. Латернсер, който прави строга критика на воденето на този „Аушвиц-процес“, никога не би дошъл до идеята да отрича обгазяванията²¹. Виждате, че дори обвиняемите на този Холокауст-процес и техните защитници не подкрепят вашата абсурдна теза. Ако сте на мнение, че броят на обгазените е бил преувеличен, тогава можем да спорим върху това, но не върху самия факт на газ-камерните убийства.

Ханс-Петер: Моят довод гласи: между ревизионистите има хора от всички възможни професии, но за съжаление само не историци. Нито един изследовател на историята не подкрепя вашите теории, нито един! Наистина ли на катедрите на нашите исторически факултети седят само предатели в служба на световното еврейство, врагове на Германия, шарлатани и глупаци? Да вземем под лупата професионалния фон на най-изтъкнатите ревизионисти. Там намираме между американеца Артуро Бутц – професор по електроника и компютърен специалист, французина Робер Форисон – професор по литература, Вилхелм Щеглих – юрист, Гермар Рудолф – химик, Ингрид Векерт – теоложка, англичанина Дейвид Ървинг, който, доколкото ми е известно някога е следвал физика, но не е завършил и т.н. Само историк няма между тях, с изключение може би на Пол Расиние – основателя на ревизионизма²². Той беше учител по география и история, но в обикновено училище, а не в университет. Факт е, че нито един професор по история не взема ревизионистите на сериозно.

М. Лемпле: Ще представя моят основен довод. Всичко казано до сега е вярно, но решаващи са свидетелските показания на преживелите – Холокауста. Например Примо Леви, авторът на *Това човек ли е?*, който цял живот не можа да се отърси от спомена за Аушвиц и накрая през 1987 г. доброволно се раздели с него. После си спомням за носителя на Нобелова награда Ели Вийзел, чийто потресаващи спомени *Да погребем нощта*, *Елиша* представлява вечен паметник на предупреждение относно безчовечиято. Други прочути имена са Филип Мюлер, авторът на ужасния документ с факти *Специално третиране (Sonderbehandlung)*.

Клаудия: Рудолф Врба, който през 1944 г., след успешно бягство от Аушвиц за първи път разкрива ужасната истина за лагерите за унищожение и двадесет години по-късно пише своите спомени, Фаня Фенелон (Fania Fenelon), Мартин Грай (Martin Gray), Рихард Глазар (Richard Glazar), Гизела Перл (Gisela Perl), Джени Шпритцер (Jenny Spritzer), Олга Ленгл (Olga Lengyel) или Ева Шлос (Eva Schloss) – снахата на Ото Франк... Който отрича газовите камери...

²¹ Н. Laternser: *Die andere Seite im Auschwitzprozess 1963/65*, Seewald, Stuttgart, 1966.

²² Социалистът и участник от френската съпротива Пол Расиние (Paul Rassinier), концлагерист от Бухенвалд и Дора-Мителбау, беше първият истински ревизионист на Холокауста. В книга си *Le Mensonge d'Ulysse* (1950, Nachdruck bei La Vieille Taupe) той критикува лъжливите описания на други концлагеристи. На края на своите обширни изследвания Расиние идва до извода, че умъртвявания с газ или не е имало или са единични дела на отделни луди извършители. Той почина през 1967 г. – Една от книгите на Расиние на немски език е *Какво е истина? (Was ist Wahrheit?)* (Druffel Verlag, Leoni, 1982), която все още може да се намери.

Роберт: ... оспорва, моля...

М. Лемпле: Който отрича Холокауста и газовите камери, или от мен да мине – оспорва, той обявява всички тези хора, които са се изплъзнали от унищожението само по една щастлива случайност за лъжци, а това е нетърпимо. Отричането или оспорването на Холокауста представлява не само обида срещу историческата истина, а едновременно позорна подигравка с жертвите, дори ако това само субективно да е било желано или не.

Артуро: Така, сега приведохте в общи линии вашите доводи. В подробности ще говорим през следващите дни. Сега, от името на моята група моля за пауза от половин час, за да начертаем нашата стратегия.

Клара (ликуваща): Ах, нашият фашистки отбор изпада вече в затруднения!

М. Лемпле: Много ви моля! В девет продължаваме по-нататък.

(След половинчасова пауза)

М. Лемпле: Така, какво реши стратегическата комисия?

Вили: Един от представените доводи, този на Ханс-Петер е толкова слаб, че за две минути бихме се справили с него. Сега искаме да направим това. Останалите точки наистина изискват повече време. Предлагаме останалите доказателства за Холокауста, под който разбираме, извършеното предимно в газови камери систематично унищожаване на евреите, да бъдат разделени в три категории.

Роберт: До тези мисли ни доведе една брошура, която четохме още миналата година. Става дума за изданието на Манфред Кьолер (*Manfred Köhler*): **Професор д-р Ернст Нолте: Лъжите за Холокауста също имат къси крака!**²³, представляваща отговор на обърканите, полуревизионистични тези на изтъкнатия историк Ернст Нолте (*Ernst Nolte*).

Клара: Наистина този Нолте не отрича Аушвиц, но го представя като нещо относително и така насочва водата към мелниците на кафявите плъхове.

Ингрид: През последните години Нолте все повече се приближи към становището на ревизионистите. Той е напълно осведомен върху всички техни доводи и знае, че ние имаме право, но от тактически основания не се признава за привърженик на ревизионизма. В своята книга *Спорни точки*²⁴ например, той преследва стратегията, да дава на двете страни право, съгласно мотото: наистина, ревизионистите имат по-добрите доводи, но Холокауста, въпреки това се е състоял. Който не познава основанието и затова не може да чете между редовете, ако чете труд на Нолте или интервю с него, ще получи впечатлението, че този човек не е съвсем в ред, защото той винаги казва: „Да, но“ или „Не, от друга страна, обаче, въпреки това, да“, или „Да-не, обаче“. Вероятно той се надява, че с тази тактика на малки порции да постигне целта.

²³ Manfred Köhler: Prof. Dr. Ernst Nolte: *Auch Holocaust Lügen haben kurze Beine*. Cromwell Press, 27, Old Gloucester Street, London, 1994.

²⁴ Ernst Nolte, *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin, 1993.

Но в момента въобще не изглежда, че му е отсъден успех, защото Нолте също така е руган от медийната мафия, както са ругани истинските ревизионисти. Всеки, който стеснително докосне газкамерната догма, попада в нашето либерално-демократично общество върху в листата за разстрел, така също както и Нолте. От есента насам той не може повече да публикува във FAZ, защото изказа в *Spiegel* (Nr. 40/1994) няколко политически „некоректни“ неща.

Роберт: Да се върнем към анти-Нолте брошурата на Кьолер. Той разглежда състоянието на доказателствата за Холокауста и специално газовите камери, класифицирайки ги в три категории: веществени доказателства, документални доказателства, показания на свидетелите. Както всеки юрист знае, вещественото доказателство е с най-висока стойност, а показанията на свидетелите имат най-ниска доказателствена стойност.

Сабине: Можеш ли да ми обясниш това с пример?

Ингрид: С удоволствие. Един пияница, залитайки от Хофбройхауз (*известна бирария в Мюнхен*), сядат зад волана и веднага след това прави автомобилна катастрофа. Полицията взема алкохолна проба, която показва импозантните 3‰. При процеса, като свидетели излизат десет приятели по чашка на обвиняемия, които с доверие се кълнат, че Зиги е пил само чай и нищо друго освен чай. На кого вярва съда, на резултата от алкохолната проба или на десетте свидетели?

Сабине: На резултата от алкохолния тест.

Ингрид: И ако има не десет, а сто свидетели?

Сабине: Все още на алкохолната проба.

Роберт: Правилно. Свидетели могат да лъжат или чистосърдечно да се мамят. Не един лъжесвидетел при процес за убийство е бил разобличен от представени веществени доказателства.

Ханс-Петер: А как се оценява документално доказателство?

Ингрид: Цитирам Кьолер²⁵: „Документалното доказателство е по-слабо от вещественото, то има обаче по-голяма доказателствена сила от свидетелските показания. Преди един документ да получи доказателствена сила, трябва да се установи, че документа е истински и неговото съдържание е по същество правилно. За да бъде установено това, отново е необходимо веществено доказателство, което установява истинността и правилността на документа.“

Ханс-Петер: Това ми се струва твърде абстрактно.

Мариета: Добре, тогава ще ти обясня точно. Да приемем, че пред теб имаш документ, в който пише, че водата тече нагоре. Какво мислиш за този документ?

²⁵ Köhler, на указаното място, стр. 4.

Ханс-Петер: Или е фалшифициран или е истински, но тогава съзателят му е глупак.

Мариета: Точно така е. През семинарната седмица ние ще вземем под лупа някои произлизащи уж от времето на националсоциалистите документи, представяни като доказателствен материал от застъпниците на политически коректната теория за Холокауста. Нашата група ще докаже, че съдържанието на тези документи е безсмислица или от гледна точка на природните науки невъзможно, от което следва, че те са издадени от пълни идиоти или, и това е далеч по-вероятно, след войната са били изфабрикувани от съюзниците.

Артуро: Съгласно класификацията на Кьолер ще отсъдим приведените от вас доказателства за Холокауста.

Клара представя като доказателствен материал фотографии, кутии от Циклон-Б, купища от обувки, четки за зъби, очила и т.н. от Аушвиц. Тези средства за доказателство принадлежат към първата категория, на веществените доказателства. Клаудия се позовава върху уж наличните изобилни документални доказателства за газовите камери и за унищожението на евреите. За госпожа Лемпле най-силният довод са съобщенията на преживялите очевидци, а за Макс- присъдите при процесите. Тъй като тези присъди се основават изключително върху показанията на свидетелите, и двата вида доводи принадлежат към същата категория, а именно – свидетелското доказателство.

Макс: Един момент. Аз държа на това, че има не само свидетелски показания, но и признания на извършителите.

Артуро: Извършителят също е свидетел! Остава още довода на Сабине: Ако евреите не са били убити, тогава какво е станало с тях? Строго погледнато, не сме задължени да се занимаваме с това.

Сабине: Смаяна съм! Защо пък не?

Ханс-Петер: Тук обаче аз съм изумен. Защо пък не?

Артуро: Сабине, ако един човек е изчезнал и ти бъдеш обвинена в убийство, то за оправдателна присъда е достатъчно доказателството, че не си извършила престъплението. Нито ти, нито твоята защита сте длъжни да установявате къде е изчезналия. Сега германците биват обвинявани, че са извършили убийството на милиони, преди всичко в газови камери и чрез масови разстрели. По-нататък ние ще изложим, че газови камери въобще не са съществували и че разстрели е имало, но в много по-незначителен размер, отколкото се твърди. Впрочем, къде са „изчезнали“ милионите евреи въобще не е нужно да обясняваме. Въпреки това, ние ще се занимаем с този въпрос, защото е важен.

Ханс-Петер: Моят скромнен довод срещу ревизионистите е, че вас никой историк не ви взема на сериозно, въпреки това искате веднага да опровергавате. Не се ли изсилихте твърде много?

Ингрид: Не, приятелю. Най-напред нашият главен довод е техническата невъзможност на засвидетелстваните масови обгазявания и изгаряния. За преценката на техническите въпроси не са компетентни историците, а инженерите, химиците, физиците, специалистите по кремация и т.н. Ако ти се аргументираш, че нямаме нито един историк в нашия лагер, то от наша страна идва обратния отговор: Вие нямате нито един техник и учен! Погледни тези строително-технически и химически доклади на вещи лица.

Това е изследването на Гермар Рудолф върху мнимите газови камери от Аушвиц²⁶. Къде са вашите химици, които опровергават докладите на вещите лица и правят доклад-опровержение? Къде са? Или хвърлете поглед на статията от Фритц Берг и Арнулф Ноймайер – двамата са инженери. В наскоро излезлия сборник *Основи на новата история*²⁷, те опровергават и доказват, че Холокауста от Треблинка не е възможен технически!

Клара: Не трябва да се питаме как едно такова масово убийство е било технически възможно. То е било технически възможно, защото се е състояло²⁸. Това е задължителния изходен пункт към всяко историческо изследване по тази тема. Тази истина просто трябва да си припомним: Няма спор върху съществуването на газовите камери и въобще не трябва да има.

Сабине: Говориш глупости. Ако Холокауста действително технически е невъзможен, тогава той не се е и състоял, както твърдят останалите. Наистина искам да видя техните доказателства.

Роберт: Благодаря Сабине. Имам едно възражение срещу Ханс-Петер: да приемем, че един университетски професор се обяви за привърженик на ревизионизма, как мислиш, колко дълго той ще е професор? Не много, защото ще бъде подхвърлен за плячка на медийната сган. Една дума от нашия любим еврейски водач Игнац Бубис е достатъчна, за да бъде разпалена проглушителна кампания в пресата. Политиците обикновено ще покажат, че са засегнати.

Господин бундеспрезидентът ще предупреди какви унищожителни психологични последици ще се появят в чужбина и бедният професор ще загуби поста си. При това той трябва в нашето свободно общество да понесе един процес, за „подстрекателство на народа“, „подигравка с паметта на починалите“ и други подобни налудничави параграфи. При тези обстоятелства, убеждението в ревизионизма изисква истинска смелост, особено ако човек носи отговорност за семейството си.

Мариета: Още една точка. Може би си спомняш за нашите часове по история на XVIII век, Ханс-Петер. Госпожа Лемпле тогава каза, че университетите са средище на съпротивата срещу просвещението. Очевидно, историята се повтаря.

²⁶ Germar Rudolf, *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern“ von Auschwitz*, Cromwell Press, 20 Madeira Place, Brighton/Sussex, GB, 1993, както и Rudolf/Gauss в Ernst Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място.

²⁷ Fritz Berg, *Die Diesel-Gaskammern: Mythos im Mythos*, както Arnulf Neumaier, *Der Treblinka Holocaust*, в Ernst Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място.

²⁸ Такова е обяснението на Pierre Vidal Naquet, Леон Полаков и 32 други изследователи в *Le Monde* от 21 февруари 1979 г.

Артуго: Естествено официалните историци имат пълен интерес Холокауста да остане запазен, защото иначе ще се изложат до мозъка на костите. Кой после ще иска да учи при историци, които в продължение на толкова години са покривали едно такова мошеничество!

Мариета: Рано или късно, тези историци ги очаква наградата „Чезаре Кремонини“. Кремонини – съвременник на Галилей, се противи да погледне през конструирания от Галилей телескоп, да хвърли поглед върху луните на Юпитер, защото неговият довод е: тези спътници въобще не могат да съществуват. Как си приличат времената!

Ингрид: Какво мислиш Ханс-Петер? Ако през 1600 г. между астрономите беше проведено допитване върху това, слънцето върти ли се около земята или обратно, какъв би бил резултатът? Още повече, че всеки астроном-ревизионист, който поставя под въпрос предписания от църквата мироглед, е заплашен от инквизицията със затвор, мъчения и изгаряне на кладата. Галилей успява да се отърве от смъртта, отричайки се от своите доводи и дори това не го е опазило да прекара остатъка от живота си в заточение.

(Ханс-Петер мълчи.)

М. Лемпле: Вече многократно нарекохте Холокауста мошеничество, без да представите нито едно доказателство, че той е измама.

Вили: Не обвиняемия трябва да доказва своята невинност, а обвинителя неговата вина! Следователно, не ние трябва да доказваме, че газовите камери и унищожаването на евреите не са съществували, а вие трябва да докажете, че те са съществували.

М. Лемпле: Точно това ще направим. Клара, твоите доказателства!

III. Веществени доказателства

Понеделник, 30 януари

Клара: Моля, отричащите-Холокауста трябва да отидат сами в Аушвиц и тогава ще видят доказателствата: планини от коса, обувки, протези, изкуствени челюсти, прибори за ядене, четки за бръснене, очила и дрехи и още веднъж дрехи и още обувки и още куфари с имена върху тях... .

Артуго: Планини от коси, куфари, обувки, протези и зъби, прибори за ядене, четки за бръснене, очила и дрехи, и още дрехи и още обувки, още куфари и т.н. в никакъв случай не доказват, че дори един човек е бил умъртвен с газ в Аушвиц, а единствено, че някой е натрупал всичко това на камара.

Клара: Нацист!

Артуго: Да, мърмори, след като това те облекчава. Ако планини от обувки са доказателство за масови убийства, тогава трябва във всяка обувкарница да са се случили ужасни неща.

Вили: Както Ернст Гаус в своята първа книга съобщава, в музея на Аушвиц се намира впрочем един ред обувки върху наклонена плоскост²⁹. Разтърсените посетители виждат една имитация на планина от обувки.

Ханс-Петер: А какво е положението с кутиите със Zyklon-B? Това също ли са имитации?

Мариета: Дезинфекциращото средство против насекоми Zyklon-B служи в много концлагери за борба срещу напастта от въшки. Въшките пренасят една ужасна зараза, като петнистия тиф, на която десетки хиляди концлагеристи стават жертва. Ако германците разполагаха с повече Zyklon-B, по-малко затворници биха умрели³⁰. Впрочем, Zyklon е изнасян в големи количества в чужбина. Така през 1943 г. над 12 тона инсектициди за Норвегия и 10 тона за финландската армия³¹.

Ингрид: Без съмнение милиони евреи от Норвегия и Финландия са умъртвени с газ. Как така, този Холокауст на север досега се е изплъзнал от вниманието на изследователите на историята?

Макс: Остави този гаден цинизъм!

Ингрид: Сега ще Ви покажа, доколко слаби са вашите доводи. Ако доставките на Zyklon-B за Аушвиц са доказателство за умъртвяване на хора с газ, то доставките на Zyklon за Норвегия и Финландия са също такива.

²⁹ Ernst Gaus, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen, 1993, стр. 21.

³⁰ Робер Форисон в своето въведение към книгата *Мошеничеството Холокауст*, (*Der Holocaust-Schwindel*), Gudeon Burg Verlag, Postfach, 4009 Basel, 1993, стр. VI.

³¹ Във връзка с доставките на Zyklon-B виж например William B. Lindsay, *Zyklon-B, Auschwitz and the triela of Dr. Bruno Tesch*, JHR, Vol. 4, No. 3, Herbst 1983, стр. 261 и следващите.

Клара: (с подновена смелост): А фотографиите? С какви цинични фрази искате да ги отхвърлите?

Вили: Покажи ни ги, твоите снимки!

Клара: Те са тук. Най-напред ще избира тези шест, които най-много ме потресоха.

*Илюстрация 1: Аушвиц-Биркенау с коловоза.
(Източник: Гилбърг, Аушвиц и Съюзниците)*

*Илюстрация 2: Трупове на умрели от тиф в Берген-Белзен,
посочвани като доказателство за убийства с газ в Аушвиц.
(Източник: Гаус, Основи на съвременната история)*

*Илюстрация 3: Тази картина показва жени, уж по пътя
към газовите камери в Треблинка.
(Източник: Гаус, *Основи на съвременната история*)*

*Илюстрация 4: Мнима кремация в Биркенау.
(Източник: Гаус, *Основи на съвременната история*)*

*Илюстрация 5: Фалшива фотография на „Висящи на дърво“
в германските лагери.
(Източник: Гаус, *Основи на съвременната история*)*

Илюстрация 6: Картина, показваща хора, на чийто чела есесовците, са изрязали с нож Давидови звезди.

*(Източник: Гаус, **Основи на съвременната история**)*

Тук, на първата снимка, виждате железопътната линия в лагера на смъртта Аушвиц-Биркенау. Тук нещастниците биват подкарвани от вагоните и селектирани: работоспособните за принудителен труд, неработоспособните, а това е мнозинството – за газовите камери.

Втората снимка показва намерения от съюзниците след освобождението на концлагера куп от трупове. Тези гумени трупове от Холивудската фабрика за сънища ли са?

На третата снимка виждате еврейки по пътя за газовите камери. Четвъртата снимка показва изгарянето на труповете на открито в Аушвиц. Крематориумите са могли да горят дневно труповете на хиляди обгазени евреи. Садизмът на палачите от SS демаскира петата снимка, показваща прословутото „окачване на дърво“. И накрая вижте на шестата фотография, където озверелите, жестоки нацисти, изрязват звездата на Давид върху челата на беззащитните евреи!

Роберт: Ти ни правиш задачата неочаквано лесна, Клара. Сърдечно благодаря!

Клара: Как?

Роберт: Фотографиите, които ни представяш, принадлежат към най-известните.

М. Лемпле: Твърдите, че всичките са фалшификации?

Роберт: Нищо подобно! Първата и втората са безсъмнено истински, третата – може би. Четвъртата фотография е най-малко манипулирана, ако не е пълна фалшификация. Петата и шестата наистина са сигурни фалшификации и действително съвсем мизерни!

Ханс-Петер: Добре, признавате, че поне двете снимки са истински.

Ингрид: Точно така. Сега, кажи ми Ханс-Петер, какво виждаш на първата снимка?

Ханс-Петер: Клара вече го каза: железопътната линия в лагера за унищожение Аушвиц-Биркенау, където евреи биват сваляни от влака и повечето от тях подкарвани към газовите камери.

Ингрид: Съжалявам, виждам вратата на лагера, че снимката е от Биркенау не оспорвам, както и железопътната линия, но никакви евреи и газови камери. Да не би да страдам от смущение на зрението?

Ханс-Петер (объркан): Естествено, непосредствено не може да се видят евреите и газовите камери, но всеизвестно е какво се случва след пристигането на транспортните в Биркенау...

Ингрид: Ти не виждаш нищо друго, освен железопътната линия в Биркенау, нали така?

Ханс-Петер: Да, но...

Ингрид: Следователно, снимката не доставя и най-малкото доказателство за унищожаване на хора в газови камери, нали така?

Ханс-Петер: Не директно, но това е общоизвестно...

Ингрид: Благодаря, Ханс-Петер, останалото можеш да си спестиш. Примерът е показателен, как фалшификаторите на историята работят, преди всичко със средствата на внушението. Всеки от нас е видял тази известна снимка вече многократно с коментар, че тук са били разтоварвани евреите и подкарвани към газовите камери. Затова не е учудващо, че накрая такава снимка, ние инстинктивно приемаме за доказателство за масово унищожение в газови камери. Разглеждана сама за себе си, т.е. без задния план на внушението, тя не представя и най-малкото доказателство за нещо подобно.

Мариета (развълнувана): Странно е, че ние се сблъскахме с тази тема от самото начало на нашата проектна седмица. Във FAZ³² от 9 януари, т. г., на стр. 24 е статията под заглавие „Присъствие в празното“, която изрязах и взех, мислейки, че може би ще ни потрябва. Става дума за една фото-изложба от някогашни германски концентрационни лагери:

„Повечето фотографии са болезнено трезви, като голата стена в газовите камери Щутхоф и бесилката на плаца (Грос-Розен) (...) Често оставят впечатление върху съзнанието, че тези неща са били фотографирани в лагера. Привидната гора е служела за разстрел (Херцогенбуш), по пътя през брезовата гора са пътували газови камииони (т.нар. „душегубки“) (Кулмоф). (...) Претенцията, намираща се в такива фотографии, е в края на краищата онази, че легитимира самото наметно нещо - споменът за убитите, които присъствуват в празното на снимките.“

Разбирате ли играта? Гладката стена е доказателство за съществуването на газова камера в Щутхоф, един горски път трябва да подкрепи съществуването на душегубки в Кулмхоф (Хелмно). Защо фотографът не показва системата за въвеждане на газ на газовите камери от Щутхоф или на душегубките от Кулмхоф? Защото в тези газови

³² Вестник *Frankfurter Allgemeine Zeitung* – бел. ред.

камери няма такава система и следователно помещението не би могло да бъде газова камера. Защото никой смъртен никога не е виждал тези митични газови камери. Като доказателство за масово убийство служи, както автора на тази статия със сърдечна простота пише – празнотата!

Артуго: Един сполучлив пример, Мариета, за който в скоро време бих те поканил на вечеря. Цялото индоктриниране с Холокауста почива на принципа на блъфа.

Клаудия: Да преминем към втората снимка на Клара. Там се виждат трупове и вие сами признавате, че снимката е истинска! Тоест в Аушвиц е имало масово унищожение!

Вили: Най-напред: фотографията не е от Аушвиц, а от един от западните лагери...

Роберт: ...по-точно казано от Берген-Белзен...

Клаудия: Има ли някакво значение за жертвите, дали са били убити в един източен, или западен концентрационен лагер?

Вили: Не се касае за убити, а за затворници, които са умрели през последните месеци на войната, предимно от епидемии и изтощение.

М. Лемпле: Тук трябва да дам право на Вили. В Берген-Белзен и други западни лагери като Флосенбруг-юг, Дахау, Бухенвалд или Заксенхаузен не е имало газови камери и убийства. Това действително са умрели от епидемии.

Макс: Във всеки случай, за смъртта на тези хора са виновни нацистите!

Артуго: Не само нацистите, но в същата степен и западните съюзници!

М. Лемпле: Как така?

Вили: Когато през зимата на 1944-45 г., Червената армия напредва на запад, националсоциалистите евакуират източните лагери и транспортират десетки хиляди затворници на запад. Вместо да ги оставят на руснаците. Естествено това е също така тъпа, както и нечовешка политика.

Сабине: Защо затворниците са били евакуирани?

Артуго: Вероятно, за да не попаднат в ръцете на руснаците войници и работна сила. Тъй като транспортните пътища в голяма част са разрушени от бомбардировките. Една част от концлагеристите в ледено студената зима са подкарани пеша на запад. Мнозина не достигат местопредназначението. Това бяха така наречените маршове на смъртта. В западните лагери липсват достатъчно бараки, храна, медикаменти. Разпространяваха се епидемии, които германците повече не могат да поставят под контрол.

Ингрид: Цитирам от автобиографията на американския летец Чък Йегър (*Chuck Yeager*), първият човек преминал звуковата бариера³³:

³³ Chuck Yeager, *Yeager. An Autobiography*, Bantam Books, New York, 1985, стр. 79.

„Германия не може просто така да се дели на невинни цивилни и войници. Селянинът със своята картофена нива изхранва германските военни части.“

Йегър съобщава, че неговата ескадрила получава задача да обстрелва всичко, което се движи.

Значи, съюзниците са довели целенасочено глада и разрушаването на транспортните пътища чрез техния безогледен **въздушен терор и после укоряват германците, че не са изхранили концлагеристите до края на войната.**

Вили: Твърде показателна е статистиката на смъртността от концентрационния лагер Дахау. Там умират³⁴:

1940	1 515 души
1941	2 576 души
1942	2 470 души
1943	1 100 души
1944	4 799 души
януари до април 1945 г.	15 389 души

Тоест през последните месеци на войната в Дахау умират повече затворници, отколкото през всичките години от 1940 до 1944! Холокаустът, като унищожение на евреите, според единодушното мнение на придворните историци е прекратен със спирането на обгазяванията през есента на 1944 г.³⁵ Следователно такива снимки съвсем не са подходящи за подкрепа на теорията за изстреблението.

Клаудия: Нацистите наистина можеха да освободят затворниците, като им дадат достатъчно средства за преживяване и медикаменти.

Мариета: За да разпространяват диария и петнист тиф сред цивилното население? А кой щеше да ги храни? Освен това не забравяй, че сред концлагеристите има не само политически затворници и евреи, но и тежки престъпници! Трябваше ли тези да се пуснат на свобода сред населението?

Роберт: За това, че националсоциалистическите грабител и убийци затвориха по политически и расови причини интернираните в същите лагери, имат тежка вина. Прочети при Пол Расиние, затворник в два концлагера и основател на ревизионизма, как престъпниците тероризират във всяко едно отношение политическите затворници в Бухенвалд³⁶.

³⁴ Paul Berben, *Dachau. The official history*, The Norfolk Press, London, 1975.

³⁵ Съгласно официалната историография последни от всички лагери за унищожение прекратяват работата си Хелмно и Аушвиц. В Хелмно убийствата трябва да са прекратили през средата на юли 1944 г. (Eberhard Eäckel, Hg., *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon 1993, Band I., стр. 282). Съгласно Данута Чех последното умъртвяване с газ става „вероятно“ на 1 ноември 1944 г. (Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1039-1945*, Rowohlt, Hamburg, 1989, стр. 921.

³⁶ Rassinier, *Le Mensonge d'Ulysse*, на указаното място.

Вили: Особено ужасни сцени разкриват западните съюзници при техния марш към Берген-Белзен. Там наоколо са лежали хиляди непогребани трупове. Комендантът на лагера Йозеф Крамер в последния месец на войната протестира срещу това, че в неговия безнадеждно препълнен лагер се разпределят все повече евакуирани, но нищо не помага. Тогава в рухналата Германия цари пълен хаос. Какво мислите прави Крамер през април 1945 г., когато английската армия приближава? Изчезва преди те да пристигнат или избягва с откраднатите пари на затворниците в Южна Америка? Не, той предава лагера на англичаните съвсем уставно, защото не се чувства виновен. Очевидно на него дори и на ум не му идва, че може да бъде упрекнат в нещо. Крамер разчита на прочутата британска коректност и това се оказва фатално за него. По-късно той бива екзекутиран. При това, един английски или американски офицер при същите обстоятелства не би се държал по-добре. И при тях затворниците биха измирили като мухи. Масовото измиране в западните лагери наскоро преди края на войната няма нищо общо с една планирана политика за унищожение, а е било непредотвратима последица на общата катастрофа.

Сабине (замислена): Може би не всичко е така просто, както ние отначало мислихме.

Артуро: Казваш голяма дума!

М. Лемпле: Вярно е, че този голям мор в концлагерите през 1945 г. няма нищо общо с политика за унищожение или с газовите камери, доколкото няма доказателства за Холокауста, ако ние под това разбираме систематично избиване на евреите. Въпреки това очаквам от ревизионистите, че ще порицаят тази човеконенавистна идеология, достижение на която са тези лагери и която е довела до масовото измиране

Артуро: Не е така просто, госпожо Лемпле. Да изброим още веднъж различните категории затворници, които са били задържани в тези лагери. Най-напред това са обикновените престъпници, после „зелените“, както те биват наричани на лагерен жаргон заради техния зелен триъгълник. Вместо да ги оставят да седят в затвора ги приучават на работа. Това човеконенавистно ли е?

М. Лемпле: Да споменем останалите категории затворници.

Артуро: После бяха т.нар. „черни“ или асоциални – просяци, скитници, проститутки – както и хомосексуални...

Клаудия: Одобряваш ли преследването на хомосексуалните?

Артуро: Не, докато не посягат на непълнолетни. Но тогава хомосексуализмът беше наказуемо престъпление в много страни, между които и Англия. Моралните представи от тогава насам се промениха.

Ингрид: Във ФРГ хомосексуализмът беше наказуем в продължение на още две десетилетия. Едва през 1969 г. оспорвания параграф 175 падна.

Артуро: После следваха „Изучаващите библията“, днес наричани „свидетелите на Йехова“. От тях мнозина влязоха в лагерите, защото отказваха военна служба. В други

страни, отказващите военна служба, също са затваряни. В минаващата за особено демократична Швейцария те могат и днес да бъдат наказани със затвор.

Вили: Също така в лагерите е имало и военнопленници. Тяхното използване за работа беше разрешено съгласно Женевската конвенция. Друга една категория бяха политическите затворници, например тези от съпротивата от окупираните държави или от самата Германия.

Сабине: Какво, вие оправдавате, че тези хора са били затваряни?

Вили: Аз изпитвам високо уважение пред всеки човек, който с оръжие се бори за своята страна и своето убеждение. Може би, ако бях поляк, французин или холандец, бих станал борец от съпротивата. Обаче, никоя водеща война държава няма да допусне, нейните войници да ги застрелват от засада. Всяка окупационна власт затваря въстаниците, а в някои случаи и без формалности ги изправя до стената.

Макс: Вие също одобрявате и масовите депортации на евреи в концентрационните лагери ли?

Артуро: Не забравяй, че наскоро след вземането на властта от Хитлер, преди националсоциалистите да гласуват и един антиеврейски закон, западното еврейство му обяви война! Във вестник *Daily Express* от 24 март 1933 г. на заглавната страница стоеше написано с дебели букви JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY – ЕВРЕЙСТВОТО ОБЯВЯВА ВОЙНА НА ГЕРМАНИЯ.

Вили: Съжалявам Артуро! Ние принципно стоим в правия лагер и не мога да одобря този довод. Тогава, а и по-късно безотговорни ционистки политици могат да „обявят война“ на Германия. Обаче затова те дори не бяха упълномощени, защото те не представяха никаква суверенна държава.

М. Лемпле: Благодаря, Вили! Отделни сприхави евреи нямаха право да говорят от името на всички евреи. Затова и Хитлер нямаше право да наказва и интернира колективно.

Ингрид: Мога ли да спомена, че евреите във всички окупирани от Германия страни или нейни съюзници рекрутираха един несъответно висок брой шпиони и партизани – или терористи, според гледната точка. Например комунистическата шпионска организация „Червената капела“, която нанесе на Германия огромни военни щети, в по-голямата си част се е състояла от евреи³⁷. Високият брой на евреите сред борците от съпротивата бива възхваляван с гордост от еврейска страна. Еврейският публицист Арно Лустигер споменава изпълнен със задоволство, че евреите във Франция представляват 15% от оперативната военна съпротива, макар че представляват по-малко от 1% от населението³⁸. Кой се чуди тогава, че е имало репресии, от които

³⁷ Във връзка с това например Gert Sudholt, *Das Geheimnis der Roten Kapelle*, Druffel, Leoni am Starnberger See, 1979.

³⁸ *SPIEGEL*, Nr. 7, 1993, стр. 54.

естествено, напълно несъпричастни евреи стават жертва? Да се отбележи, че не всички евреи от Франция са депортирани, а само една пета³⁹.

Макс: Хитлер въведе концентрационните лагери не през войната, а наскоро след поемането на властта!

Артуро: Съжалявам, но той е нямал друг избор.

Ханс-Петер: Как така?

Артуро: Комунистите биха развихрили още по-подмолна саботажна война против поелите властта, нещо, което впрочем повече или по-малко те и са правили, ако техните водещи функционери не са били интернирани. Тогава, през 1933 г. болшевиките в СССР вече бяха убили милиони невинни и оставиха хиляди да умрат в лагери за принудителен труд. Лагери, пред които Дахау изглежда като пансион. Четете *Архипелаг ГУЛag* на Солженицин! През зимата на 1932/33 г. в Украйна комунистическите престъпници умишлено оставиха милиони селяни да умрат от глад, когато те са се съпротивлявали срещу принудителната колективизация на селското стопанство⁴⁰. Трябваше ли Хитлер да остави наемниците на тази човеко-убийствена власт да правят, каквото си искат?

М. Лемпле: Вие оправдавате затварянето на хиляди хора при варварски условия само защото Хитлер носи флага на антикомунизма?

Роберт: Не са били толкова варварски. В Дахау например, идва делегация на международния червен кръст, водена от швейцареца Ж. Фаврe и установява, че условията са „сурови, но не нечовешки“, храната е „богата и с достатъчно качество“, а хигиеничните условия са много добри⁴¹!

Мариета: Сигурно при устройването на „дивите лагери“, е проявена жестокост, която ние не одобряваме. Но къде не падат стърготини при рендосване!

Клара: Сега окончателно ви свалихме маската! Вие оправдавате съвсем открито системата на концентрационните лагери на нацистите!

Вили: Историкът, а ние се опитваме да бъдем такива, трябва по-малко да оправдава или осъжда, а повече безпристрастно да издирва фактите и да се опита да ги разбере!

Артуро: Госпожо Лемпле, колко голям е бил броя на политическите затворници в Третия Райх преди войната?

М. Лемпле: Съжалявам, но не зная. Ти знаеш ли?

³⁹ Serge Klarsfeld, *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, The Beate Klarsfeld Foundation, Brüssel/New York 1982, книга без означение на страница.

⁴⁰ Във връзка с глада в Украйна виж например Robert Conquest, *Ernte des Todes*, Ullstein, 1990.

⁴¹ Der IKRK-Report über Dachau vom August 1939 wird bei Jean-Claude Favez, *Das IKRK und das Dritte Reich. War der Holocaust aufzuhalten?* Verlag NZZ, Zürich, 1989, цитиран на стр. 538 и следващите.

Артуро: Имам броя за лятото на 1937 г. Тогава във всички лагери пребивават 7 500 души, от които голяма част са престъпници и „асоциални“.

Клара: Без съмнение това е пропагандна цифра, която си взел от фашистката литература.

Артуро: Тази „фашистка литература“ е известната книга *Войната като кръстоносен поход* на еврейския професор по история Арно Майер⁴².

Четири години след поемането на властта от Хитлер, в най-добрия случай има две или три хиляди политически затворници при 80 млн. жители! За сравнение: в Израел, държава с 18 пъти по-малко число жители, през 1992 г. по политически причини зад решетките живеят 15 000 палестинци! Това можете да прочетете в *Zürcher Weltwoche* от 22 октомври 1992 г., един напълно невнушаващ подозрение за нео-нацизъм вестник. Освен това почти всеки комунист е можел да бъде освободен (тогава най-голямата част от политзатворниците бяха комунисти), когато той поеме задължението да се отрече от съпротивата срещу властта.

М. Лемпле: Две хиляди затворници на съвестта са две хиляди в повече!

Роберт: Преди година в училище се занимавахме с Френската революция. Вие споменахте, че по време на революцията хиляди хора са били изпратени на гилотината и че революционерите задушават в кръв въстанието на верните на краля Вандейци! Най-малко 100 000 души са били изклани по зверски начин, цели села са унищожени. Това го разказвахте, нали така?

М. Лемпле: Наистина. То си е така.

Роберт: И въпреки хилядите гилотинирани и клането във Вандея, французите празнуваха двестагодишнината на своята велика революция от 1789 г. с помпозност и пианство. Очевидно са били на мнение, че постиженията на революцията оправдават тези човешки жертви. Как стои въпроса с човешките жертви при NS-революцията? Те бяха минимални! И тази революция за малко години даде работа на шест милиона безработни от улицата, а според други източници дори и седем!

Макс: Да, защото нацистите трескаво се въоръжаваха и проповядваха „оръдия вместо масло!“.

Вили: Това е отново една от онези легенди, които не стават по-истински, след като биват повтаряни като мантра. Едва през 1936 г. започва усиленото въоръжаване на Райха. Тогава вече имаше по-малко от два милиона безработни⁴³.

М. Лемпле (нервирана): Виждам, че вие радикално поставяте под въпрос обичайната представа за Третия Райх и очевидно виждате като нещо позитивно времето на Хитлер...

⁴² Arno Mayer, *Der Krieg als Kreuzzug*, Rowohlt, Hamburg, 1986, стр. 245.

⁴³ A. Ritter, *Daten und Fakten zum Dritten Reich*, Grabert, Tübingen, 1988.

Артуро: Наистина не зная, дали в Третия Райх би ми харесвало Като бунтуваща се натура и там щях да имам проблеми. Сигурно свободата на мнението е била ограничавана, но то и при нас е същото. Надявам се само Вие да нямате проблеми с училището, защото открито дискутирате с нас Холокауста. В Третия Райх нямаше търговия с наркотици, имаше ниска престъпност и се полагаха грижи за нуждаещите се...

Клара: Значи ти прославяш варварщината на Хитлер съвсем открито.

Мариета: Престани с тази „варварщина на Хитлер“! Ако искаш да разбереш какво е варварщина, огледай се веднъж в квартала до гарата във Франкфурт, където чуждестранни гангстерски банди упражняват истински терористичен режим. Банди от сутеньори склоняват към проституция беззащитни жени. Продавачите на наркотици, които в по-голямата част са „политически бежанци“-мошеници, хрантутени от германските данъкоплатци, безпрепятствено продават стоката си на наркоманите пред очите на всички. Младежи, водят жалко съществуване на улицата, където и умират. Това не вълнува никой, а най-малко пък господин фон Вайцсекер, господин Гайслер, госпожа Зюсмут или господата Бубис, Бродер, Брумлик, Волфзон, Фридман, Джордано и т.н. В края на краищата това са само германци! Вярваш ли обаче, че Хитлер щеше да допусне такова нещо?

Сабине: А депортациите на цивилно население, разрушенията, разстрелите на заложници в окупираните държави...

Мариета: Боже мой! Още веднъж. Наистина, такива неща се случват при всяка война. Сама по себе си войната е престъпление. Мислиш ли, че французите в Алжир, янките във Виетнам или руснаците в Афганистан не са депортирали цивилно население, не са разрушавали села и не са разстрелвали заложници?

Ингрид: На вражески настроените сили не се е харесвала една вътрешно здрава и външнополитически укрепнала Германия. За финансово силните, тя е имала опасна икономическа политика, при това лесна за износ в чужбина, където е намирала все по-голям отзвук. Именно Германия е трябвало да бъде съсипана и разрушена във Втората световна война. Ще изясним с какви средства е било постигнато това.

М. Лемпле (все по-нервирана): Ние се отклоняваме от темата. Клара трябва да представи останалите фотографии.

Клара: Тук, върху третата фотография, виждате еврейки по пътя за газовите камери от Треблинка.

Роберт: Това твърдиш ти. Аз твърдя, че снимката е от една нудистка колония.

Клара: Фашист! Вечно вчерашен! Антисемит! Отричащ-Треблинка!

Ингрид: Но Клара, да ни показваш такава снимка, която действително може да бъде от един нудистки плаж, като доказателство за газови камери. Това действително е глуповато.

Вили: Един момент, това въобще фотография ли е? Изглежда ми по-скоро на рисунка.

Артуро: Удо Валенди също я означава като такава⁴⁴.

Ингрид: Още през 1973 г. Валенди публикува една отлична книга върху фалшифицираните фотографии⁴⁵. Една преработена и съкратена редакция от него се намира в сборника на Гаус *Основи на съвременната история (Grundlagen zur Zeitgeschichte)*. Случайно там фигурират също и твоите четвърта, пета и шеста фотография, Клара. Ние можем на кратко да се изразим: Четвъртата фотография показва уж изгаряне на трупове в Биркенау. В действителност там много трупове са кремирани на открито, защото капацитета на крематориумите не е достатъчен. Но това са жертви на епидемии, а не на газовите камери. При това, ако снимките се увеличат виждаш, че труповете имат една невъзможна анатомия. Най-малкото снимката е подправена, ако не е пълна фалшификация. Що се отнася до позата на „обесените“ от петата снимка, Валенди казва саркастично⁴⁶:

„Висете в един гимнастически салон с ръцете назад на „шведска стена“ и опитайте по същия начин да държите краката си както на снимката. Пожелавам Ви много щастие за Вашите добре тренирани коремни мускули, ако можете повече от една минута да издържите в това положение“.

Също и на евреите, на които „озверените нацистки изверги са им изрязали давидови звезди на челата“. Има различни варианти, при които звездите се намират на различни места.

Вили (подигравателно): Това всичко ли е Клара, или идва картината с брататия евреин, когото нацистите са поставили на едно говедо, за да го подиграват – едно говедо, на което краката липсват? Това е също едно несъкруσιμο доказателство за Холокауста, което вече при много граждани на федералната република предизвиква дълбоко изумление.

Клара (с печална физиономия): Да ти отговоря, означава да се принизя до твоето ниско ниво.

(Настъпва едноминутно мълчание.)

М. Лемпле: Признавам, че фотографиите тук очевидно са подправени или напълно фалшифицирани. Това не може да бъде отричано. Обаче това не доказва, че не е имало газови камери.

Мариета: Но доказва, че в цялата история има нещо гнило. Защо трябва да се връщаме върху тези жалки фалшификации, когато има безброй автентични доказателства за Холокауста?

⁴⁴ Udo Walendy в труда на Ernst Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място.

⁴⁵ Udo Walendi, *Bild-“Dokumente“ für die Geschichtsschreibung*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsvorschung, Vlotho, 1973.

⁴⁶ Като бележка №15, стр. 225.

Артуро: Какво ни представи Клара като веществени доказателства за „най-голямото престъпление в човешката история“? Планини от обувки, очила, четки за зъби и куфари с имена върху тях, празни консервени кутии от едно средство за борба с насекоми, с което се убиват въшки, бълхи и дървеници, както и шест погрешно тълкувани или фалшифицирани фотографии. Това не е ли малко постно?

Ингрид: Ние имаме едно действително веществено доказателство за обгазяванията!

Макс: Какви?

Ингрид: Е, например лекарски доклад за аутопсия на труп на обгазен. Да ви предложи?

(всеобщо мълчание)

Ингрид: Няма ли и един доклад за аутопсия?

Сабине: Не че зная, но има една краковска експертиза от 1945 г. В отрязаните от нацистите женски коси, откриват следи от Zyklon-B⁴⁷!

Артуро: Чух за тази експертиза! Първо, тя се провежда под сталинистки контрол, а сталинското право не вдъхва особено доверие! Знае се например, че комунистическите доказателства за германската вина за убийствата при Катин са изфабрикувани и германските войници, въз основата на тези „потурчени“ материали са били обесени⁴⁸. Дали експертизата е правилна и действително Zyklon-B е намерен в косите на жените, доказателства няма!

Сабине: Как така няма?

Артуро: Възможно е националсоциалистите да са употребили отрязаните женски коси индустриално, както често се твърди. Ако това е вярно, не ми е ясно какво е престъпното на това. В този случай беше напълно възможно, тези коси след отрязването да са били дезинфекцирани. Да приемем, че е имало обгазяване, би било ненормално най-напред жените да бъдат умъртвени, а техните коси да бъдат отрязани после, защото Zyklon-ът се лепи на повърхностите и би поставил работниците в опасност⁴⁹.

Ингрид: Още нещо за женските коси. В музея в Аушвиц се вижда цял куп зад една витрина. Странното доказателство е, че е единствено от руси коси. Може да се предположи, че това е коноп или лен.

Роберт: Но това прави впечатление на малцина от посетителите. Тук отново играе роля внушението: Така се вярва без съмнение на постоянно разказвани и никога публично непоставени под въпрос истории и дори най-грубите несъответствия не биват разпознавани.

⁴⁷ Експертизата от Краков от 1945 бива цитирана в *Amoklauf gegen die Wirklichkeit* (сравни глава I, забележка 5). Оригиналът се намира в държавния музей в Аушвиц.

⁴⁸ F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, München, 1991.

⁴⁹ Доводи взети от статията на Ото Ремер (Otto Ernst Remer) (Hg), *Die ZEIT lügt!*, (vgl. Kap. 1, забележка 4), стр. 22.

Вили: И впрочем къде са останали трупове на милионите обгазени? Масови гробове с жертви на Холокауста в „лагерите за унищожение“ няма!

Макс: Трупове са били изгорени – това знае всеки.

Вили: Сега ще ти изчисля, че капацитета на крематориумите, ако в съответните лагери въобще е имало такива, не е бил достатъчен за целта...

Сабине: Спести си математическото изкуство. Естествено една част от убитите са били изгорени на открито. При такива изгаряния остават зъби и остатъци от кости. Тук имате една експертиза, която съвсем ясно доказва, че в Аушвиц в земята такива остатъци от кости и зъби са намерени и то в голямо количество. Става дума за така наречената експертиза на Хидрокоп⁵⁰. Приемате ли го за веществено доказателство или това също е „сталинистка фалшификация“, защото идва от полска страна?

Вили: Не познавам тази експертиза на Хидрокоп, но нямам основание да предполагам, че тя може да е фалшификация. Несъмнено, в Аушвиц на открито са кремирани хиляди, ако не десетки хиляди трупове. През лятото и есента на 1942 г. там вилнее ужасна епидемия от петнист тиф, която когато достига своя апогей от 7 до към 11 септември 1942 г.; на ден умират около 375 души⁵¹. Четирите крематориума в Биркенау са построени едва през 1943 г., а малкият крематориум в основния лагер (Аушвиц-I) има само шест реторти и не може да се справи със 150 трупа на ден. Тогава хиляди жертви на тифуса са погребани в масови гробове. Това скоро е преустановено, защото поради високото ниво на подпочвената вода се появява опасност от епидемии. Изровените трупове биват изгорени отчасти върху клади, отчасти от 1943 г. в крематориумите. Находката от остатъци от кости и зъби в земята е доказателство само, че в Аушвиц много хора са умрели и после са били изгорени на открито, а това не оспорва никой ревизионист. Това не доказва масово унищожение в газови камери.

Артуго: Да направим един скок в 1944 година. Ако следваме теориите за Холокауста, в Биркенау, между май и юли, за 52 дни, около 400 000 унгарски евреи са обгазени и изгорени. Почти 8 000 дневно⁵². Къде са трупове? 46-те реторти на четирите крематориума⁵³ в никакъв случай не са могли да се справят. Дори в днешните модерни крематориуми изгарянето на един труп в камерата трае средно един час. Ако приемем нереалистично, че тогавашните са били по-ефикасни, най-много 1 104 - (46 x 24), са могли да бъдат изгаряни дневно. Значи, 57 408 за 52 дни. Къде са изгорени останалите? На клади? Погледнете тези направени на 31 май 1944 г. въздушни снимки от Биркенау⁵⁴. Тъкмо по онова време трябва масовото унищожение на унгарски евреи да протича на високи обороти. Ако е имало по-големи изгаряния на открито би трябвало те да се виждат на снимките. Не се виждат никакви пламтящи огньове, поради

⁵⁰ За експертизата на Хидрокоп, погледнете Nr. 60 на списание *Historischen Tatsachen*.

⁵¹ Jean-Claudé Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 193

⁵² *Enzyklopädie des Holocaust*, стр. 1467.

⁵³ За броят на крематориумите и пещите в Аушвиц I и Биркенау, погледнете всяко произведение на Холокауст-литературата, например: Паул Хилберг, *Die Vernichtung der europäischen Juden* (Унищожението на европейските евреи), том II, Fischer, Frankfurt/M., 1981, стр. 946.

⁵⁴ Американската авиационна снимка от 31 май 1944 от Националния архив във Вашингтон носи номер RG 373 Can D 1508, exp. 3055

което абсолютно категорично заключавам, че не е имало никакви масови изгаряния на открито, а следователно и масови обгазявания.

Също така, напълно липсват предполагаемите опашки от хора пред крематориумите, в които трябвало да са се намирали газовите камери.

М. Лемпле: Един момент! Жан-Клод Пресак доказва, че твърдения брой от 400 000 газирани унгарски евреи по това време, е преувеличено. Действителният брой е около 200 000⁵⁵.

Роберт: Истинският брой на умъртвените с газ унгарски и други евреи е нула. Пресак просто замени произволно една глупост с друга, по-малка. Този трик обаче малко помага, защото и в този случай за този период от 52 дни се падат кръгло по 143 000 неизгорени трупа.

Клаудия (триумфирайки): Сега всички сте в клопката. Тук имам документ, ясно доказващ, че всички крематориуми заедно не са могли да кремират повече от 4 756 трупа дневно. С това изгарянето на 200 000 трупа в разстояние на 52 дена в крематориумите е технически напълно възможно и дори не са необходими клади. На авиационната снимка на Артуро липсва всякаква доказателствена стойност.

М. Лемпле: Клаудия представя един документ. С това идваме до следващата част на нашата дискусия, а именно, документални доказателства за Холокауста. Тъй като така или иначе след две минути звънеца ще удари, предлагам да продължим разговора утре.

⁵⁵ Jean-Claudé Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 201

IV. Документални доказателства

Вторник, 31 януари

М. Лемпле: Добро утро. Вчера имяхме разгорещена дискусия, при която честно казано, ревизионистите се представиха твърде добре. Групата имаща „политически коректна“ представа за историята подцени трудността при привеждането на доводи.

Вили: Това впечатление имяхме и ние.

М. Лемпле: Действително е много трудно да се приведат веществени доказателства за милионното убийство на евреи в газови камери. Тъй като нацистите са заличавали всички доказателства за своите престъпления. Взривили са голяма част от газовите камери и са отстранили развалините. Отваряли са масови гробове, изгаряли са труповете, разпръсвали са пепелта... Затова съюзниците при освобождаването на фабриките на смъртта не са намерили масови гробове и никакви трупове от умъртвени с газ, които биха могли да подложат на аутопсия...

Ингрид: О, жалко, госпожо Лемпле! Вие маневрирате в едно все по-безизходно положение.

М. Лемпле: Защо?

Ингрид: По-рано трябваше само да докажем масовите убийства в газовите камери или че поне едно единствено убийство е станало; сега Вие трябва допълнително да се докаже, че германците са заличили следите от техните престъпления. Това обаче не улеснява привеждането на доказателства, а дори го затруднява.

М. Лемпле: Да преминем към следващата точка, документалните доказателства. Тук стоим на несравнимо по-сигурна основа, защото документи за газовите камери и душегубките съществуват и унищожението на евреите са в значителен брой. Клаудия, ти спомена вчера един документ за капацитета на крематориумите в Аушвиц и Биркенау...

Клаудия: Правилно, касае се за едно писмо на строителното ръководство на СС в Аушвиц от 28. юни 1943 г. Според техните думи Крема-I в главния лагер Аушвиц е можел да кремира дневно 340 трупа. Капацитетите на четирите крематориума в намиращия се на три километра западно Биркенау били както следва: Крема-II и III по 1 440 на ден, а Крема-IV и V – 768 трупа. Това дава един общ дневен капацитет от 4 756 трупа. Писмото е отпечатано на стр. 102 от книгата Жан Клод Пресак *Крематориумите в Аушвиц*⁵⁶. Както е известно Пресак порази ревизионистите с техните собствени оръжия и техническото провеждане на Холокауста в Аушвиц, които биват поставяни под съмнение от ревизионистите. Този документ проваля довода на Артуро и Роберт, че изгарянето на 200 000 обгазени унгарски евреи между май и юни 1944 г. в Биркенау не би могло да се състои и следователно обгазявания не е имало.

Ингрид: Водата тече нагоре към планината. Водата тече нагоре към планината.

⁵⁶ Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 102.

Ханс-Петер: Безумия ли говориш Ингрид?

Ингрид: В никакъв случай. Вчера Мариета те попита, какво мислиш за този документ, в който пише, че водата тече нагоре. Ти каза, че или е фалшифициран или авторът е глупак. Точно такъв документ стои пред нас.

Ханс-Петер: Не думай! И защо моля?

Ингрид: Можеш да прочетеш при Холокауст специалиста Хилберг, че Крема-I, в главния лагер е бил в експлоатация до пролетта на 1943 г.⁵⁷. Защо той тогава е споменат в писмото от 28-ми юни същата година?

Ханс-Петер: Документът изглежда вече ви създава главоболие, защото ви принуждава да търсите помощ в такива трикове. Съгласно календара пролетта трае до 21 юни, това го зная, но се касае за разлика от няколко дни. Хилберг трябваше вместо пролет да пише ранно лято. Щеше ли да бъдеш тогава доволна?

Ингрид: Крема-I, както можеш да прочетеш при Пресак, е изведен от експлоатация през юли. Такова решение не се взема от днес за утре. От строителното ръководство на SS е трябвало да се сетят, че крематориума наскоро е излязъл от експлоатация.

Ханс-Петер: Господи, това означава, че есесовецът, който е съставил документа е допуснал грешка. Но с това не можете да си измъкнете главата от примката. Да извадим 360 трупа, изгаряни дневно в Крема-I от 4 756; така идваме до общия капацитет от 4 396 трупа, което означава, че в крематориумите в Биркенау, в рамките на 52 дни 200 000 унгарски евреи безпроблемно са могли да бъдат изгорени.

Макс: Не само това. При Пресак можете да прочетете, колко голям е броя на „естествените“ смъртни случаи, т.е. предимно от болести, в лагерния комплекс Аушвиц през този период⁵⁸. Както един от вас вчера установи, смъртността по време на голямата епидемия от коремен тиф през септември 1942 г. е най-висока, достигайки понякога до 375 дневно. От 2 до 7 март 1943 г. се достига най-високата смъртност, когато умират средно 298 души на ден; до декември тя се снижава до 48 умрели на ден. Защо са необходими тогава крематориуми с дневен капацитет от 4 000 трупа. На въпроса трябва да се отговори: наред с умрелите от „естествена смърт“ затворници, останалите нямаше да загинат, ако нацистите не бяха ги вкарали в този заразен лагер. Щеше да има далеч повече умрели, не споменати в никой документ, а именно ония нещастници, които непосредствено след подбора са подгонени към рампата с газа. За изгарянето на тези мъртъвци, крематориума се нуждае от особено голям капацитет⁵⁹.

Роберт: Може ли да те попитам, дали някога си бил в крематориум?

Макс: Имам друго хоби.

⁵⁷ Hilberg, том II, стр. 946.

⁵⁸ Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 193 и следващите.

⁵⁹ Този довод например беше представен от Ернст Нолте. Впрочем, въпреки напредналата си възраст Нолте все още е способен да се учи, инженерът-ревизионист, с когото той поддържа оживен контакт, си е позволил да обяви, че този документ е фалшифициран.

Роберт: В крематориума във Фрайбург в Прайсгау една кремация трае час и половина. На най-модерните компютъризирани крематориуми е необходим средно почти един час за изгарянето на един труп. Понякога трае 45, друг път 70 минути, но средно, не можеш да свалиш времето за изгаряне под час. Просто технически е невъзможно.

Клаудия: Не ако температурата бъде значително повишена, до 2000°C например, тогава един труп бързо ще изчезне.

Роберт: Но тогава и стените на печта веднага ще се повредят. Ако вашият документ е истински, 46-те реторти на четирите крематориума на Биркенау щяха да изгорят по 4 396 трупа всекидневно, при което според Адам Ризе на всяка печ щяха да се паднат по 95 трупа. Това би означавало, че изгарянето на един труп ще трае средно само четвърт час. Били ли са нацистите в съюз с дявола, за да могат да премахнат законите на топлотехниката?

Клара: Нацистите са изгаряли по няколко трупа едновременно в една реторта. Преживелият Холокауста Алтер Шмул Файнсилберг в своето вълнуващо документално изложение свидетелства, че понякога наведнъж са вкарвани до 12 трупа в печта⁶⁰.

Мариета: Знаеш ли колко големи са били печите?

Клара: Не, дори и не желая да знам. Ужасните технически подробности на геноцида не ме интересуват.

Мариета: Те са били 60 см. високи и 60 см. широки⁶¹. Би било твърде трудно, в това пространство да се побрат 12 трупа.

Сабине: Но поне два трупа биха се побрали, ако са били само кожа и кости.

Вили: Вероятно да, но това би донесло повече неудобства, отколкото предимства. Осведомих се за това при един инженер. Той каза, че върху скарата в напречното ѝ сечение, между двата трупа би станало твърде тясно и това би затруднило преминаването на горещите газове и кремирането. При ограниченото напречно пространство върху скарата, би се ускорила скоростта на преминаване на газовете, топлинната обмяна между газовете и труповете, напротив, би отслабнала. Това затруднение би довело до повишена необходимост от гориво и по-дълго време за изгаряне⁶².

Клара: Този „китайски“ е неразбираем за никой нормален човек. Обяснете ми моля, този неразбираем език.

Вили: Защо? Нали „ужасните технически подробности“ не те интересуваха.

⁶⁰ *Тетрадка от Аушвиц*, Sonderheft 1, Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos, Staatl. Museum Auschwitz, 1972, стр. 43.

⁶¹ Gauss, Лекции..., стр. 230.

⁶² Лично съобщение от дипл. инженер Арнулф. Н. Ноймайер до автора.

Роберт: Вярвам, че не е нужно да водим дебати върху този документ. Съдържанието му е техническа безсмислица. Служителят от SS, или онзи, който го е съчинил е или шут, или което е сто пъти по-възможно: касае се за следвоенна фалшификация, произлязла от някоя сталинистка, полска или съветска работилница за фалшификации, имаща за цел да създаде илюзията за главозамайващия капацитет на крематориумите.

Макс: Не се признавам за победен.

Вили: Смело момче! Бориш се до горчивия край.

Макс: Сарказмът ти ме отегчава. Е, добре. Да приемем, че дневно максималният капацитет на крематориумите е около 1 000 трупа. Но и тогава той е бил ненужно висок, тъй като дневната смъртност между регистрираните затворници горе-долу е няколкостотин. Защо е този свръхкапацитет? Защото обгазванията са били запланувани и са се състояли. Това знаем и без документи и без очевидци дори ако от казаното досега излиза, че цитираните числа са преувеличени.

Вили (размисля един момент): Върху това в момента не мога да отговоря.

Артуро: Но аз мога! При посещението на Химлер в Аушвиц през юли 1942 г. се запланува значително разширяване на лагера. Той е трябвало да побира до 200 000 затворници⁶³. Впрочем, доколкото зная, това число никога не е достигнато. По време на посещението на Химлер епидемията от петнист тиф е била в пълен ход и отчаяните опити на германците за потушаването ѝ, имат малък успех. Такава епидемия не можеше да бъде изключена в бъдеще, при по-голямо количество затворници, затова веднага бе разпоредено построяването на четири крематориума.

Мариета: Наистина през никой период четирите крематориума не са функционирали едновременно. Строежа на Крема-IV и V беше протакан, така че те почти напълно отпаднат⁶⁴. Поради достатъчния капацитет на двата други крематориума накрая те биват изоставени.

Вили: Ако от самото начало беше планувано масово унищожение, то не биха строили крематориуми, а съоръжения за масово изгаряне, каквито се използват при отстраняване на животински трупове или отпадъци. Предназначението на крематориума е в това, пепелта на изгорените да бъде отделена, за да може да се предаде на близките. Отначало, това се практикуваше в концентрационните лагери, докато големия брой на починалите направи това невъзможно⁶⁵. Строежът на крематориумите, не е довод за планувано масово убийство, а е срещу това.

Макс (потиснат): Вие имате отговор за всичко. Само да имаше между нас един Холокауст-специалист! Той щеше да парира вашите шикалкавения.

⁶³ Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 55.

⁶⁴ Gauss, *Vorlesungen...*, стр. 31 и следващите. Zur Betriebsdauer der Krematorien виждъ също двете книги на Pressac.

⁶⁵ Виж например „*Erlass über die Durchführung von Einäscherungen im Krematorium des Konzentrationslages Sachsenhausen*“, издаден на 28 февруари 1940 г. от Химлер (Bundesarchiv Koblenz, NS 3/425).

Мариета (с подигравка): Тогава да извикаме господин професорът Волфганг Бенц от института за антисемитски изследвания в Берлин, или професор Еберхарт Йекел от университета в Щутгарт. Може би той магически ще отстрани стотиците хиляди неизгорени трупове.

М. Лемпле: Надявам се не отричате, че до голяма степен е било безотговорно от страна на германците да изпращат масово затворници в Аушвиц по време на епидемия от петнист тиф.

Ингрид: Тук, никой от нас не възразява. Това е било бюрократична глупост и дори ако искате, предизвикана масова смърт поради небрежност. Но масово убийство не е било запланувано.

Ханс-Петер: Ако и един е умрял... .

Роберт: ...той е един в повече. Този довод междувременно вече го знаем. Но да завършим темата крематориуми: Италианецът Карло Матоньо (Carlo Mattogno), световно известен познавач на комплекса Аушвиц беше първият, който заедно с инженер Франко Деана (Franco Deana) написаха първото научно изследване за крематориумите в Аушвиц⁶⁶. Въз основа на точно документираните доставки на кокс за лагера, както и на факта, че огнеупорните шамотни тухли на пещите никога не са били подновявани, той неопровержимо доказа, че в крематориумите през цялото време на тяхното съществуване са могли да бъдат кремирани не повече от 162 000 трупа. Ако размислим, че Матоньо преценява общия брой на жертвите на около 160 000 до 170 000⁶⁷ и че през 1942 г. хиляди трупове са били изгорени на открито, то картината се закръгля.

Клаудия: В своята експертиза Лойхтер дава капацитет на крематориумите по пет за пещ дневно, нещо което очевидно е прекалено ниско.

Артуго: Наистина цифрата бе почти толкова висока, колкото на модерните крематориуми. Подробности можеш да прочетеш при Матоньо. Както виждате, дори грешките на ревизионистите са поправени от други ревизионисти .

Мариета: Слушайте сега. Ние дискутираме вече часове наред и вашата страна не допринесе и най-малкото доказателство, че дори и един евреин е бил обгазен от германците. Не е ли дошло най-после времето, да изнесете действителните аргументи от вашите доказателства?

Клаудия: Сега, сега. Тук е един документ, открит от Жан-Клод Пресак, който ще ви запуши устата. Според него, това е САМОТО доказателство за съществуването на газови камери.

Артуго: Дай го!

⁶⁶ Carlo Mattogno и Franco Deana в Gauss, *Grundlagen*. Става въпрос за съкратено изложение на извънредно подробното изследване на италиански език на издателството Edizioni di Ar (може да се получи от Libreria Ar, via F. La Francesca 26, 84100 Salerno/Italien).

⁶⁷ Mattogno/Deana в Gauss, *Grundlagen*..., стр. 306/307.

Клаудия: Ето документът, който чуپی врата на отричащите-Холокауста: едно писмо от 6 март 1943 г. на фирмата за строителство на пещи Torf & Söhne до централното строително ръководство на Аушвиц. В него фирмата от Ерфурт потвърждава получаването на телеграма, в която е потвърдена поръчката на 10 газови измервателя⁶⁸ (*Илюстрация 9*). Защо са били необходими в Аушвиц такива устройства, ако там не е имало газови камери?

Ингрид: Скъпа Клаудия, когато говорим за „газови камери“, разбираме такива за убиване на хора. Неоспоримо е, че в Аушвиц, както и другаде, ежедневно безброй въшки и други насекоми в камери за дезинфекция са били обгазявани! При тяхната употреба е нужен т. нар. „уред за показание остатъците от синя киселина“. В едно основно указание за употреба за Zyklon-B от 1942 г., тези уреди се споменават не повече от шест пъти⁶⁹.

М. Лемпле: Знае ли някой от вас, как функционират те?

Вили: Да, прочетох при Матоньо. Тези уреди служат за измерване на концентрацията от „синя киселина“ в камерите за обезпаразитяване. Смесват се два разтвора (меден ацетат и бензидинацетат) и се потапят шест ивици от индикаторна хартия в тази микстура. След това се вкарват в една тръба, която се затваря. С поставена газова маска специалистът по дезинфекцията влиза в обгазеното пространство и поставя шестте ивици на различни места. Ако в помещението имаше още синя киселина в установими количества, ивиците биха се оцветили в синьо. Колкото по-висока е концентрацията, толкова по-тъмно е синьото. Това оцветяване показва на дезинфекторите, дали може да се влезе в помещението или дали е необходимо по-нататъшно проветряване⁷⁰.

Клаудия: Кой е бил отговорен за дезинфекциите?

Роберт: Санитарната служба на SS, която поддържа и работи в различните професионални или временно изградени камери за дезинфекция на въшки. Унищожителната епидемия от въшки в Аушвиц прави необходимо построяването на такива камери.

Клаудия: Как, по дяволите става така, че строителното ръководство, което няма нищо общо с дезинфекциите, поръчва тези неща? Очевидно, защото в крематориумите са били построени газови камери и то за хора!

Роберт: Въпросът е правилен, заключението обаче – не. Ако писмото бъде внимателно прочетено, се разкрива, че Torf&Söhne говорят за газови измерватели. Под това в техническата литература се разбираше и се разбира уреди за анализ на газовото горене⁷¹. В крематориума можеше, при образуващите се газове при изгарянето на кокса в генератора, да се измерва концентрацията на въглеродния окис. Строителното ръководство на лагера поръчва такива газови измерватели, което не е необичайно, а

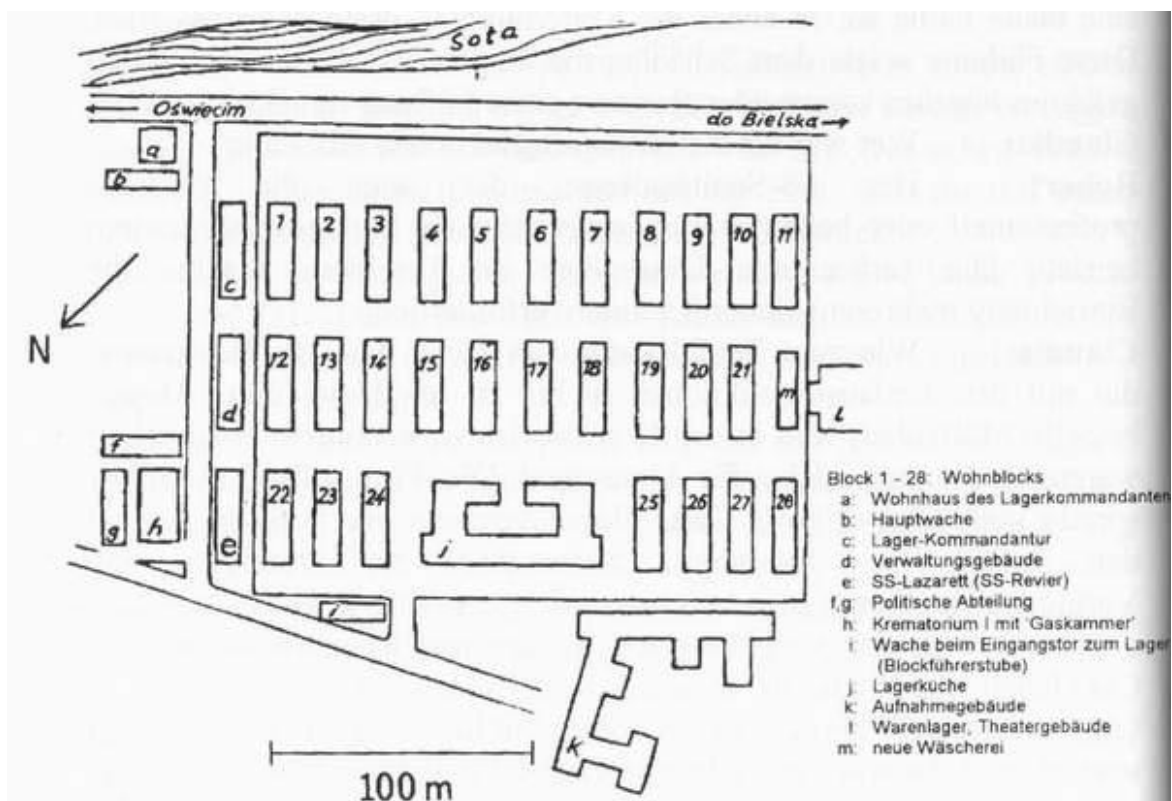
⁶⁸ Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 92, Dokument 28 (Приложение).

⁶⁹ Nürnberger Dokument NI-9912.

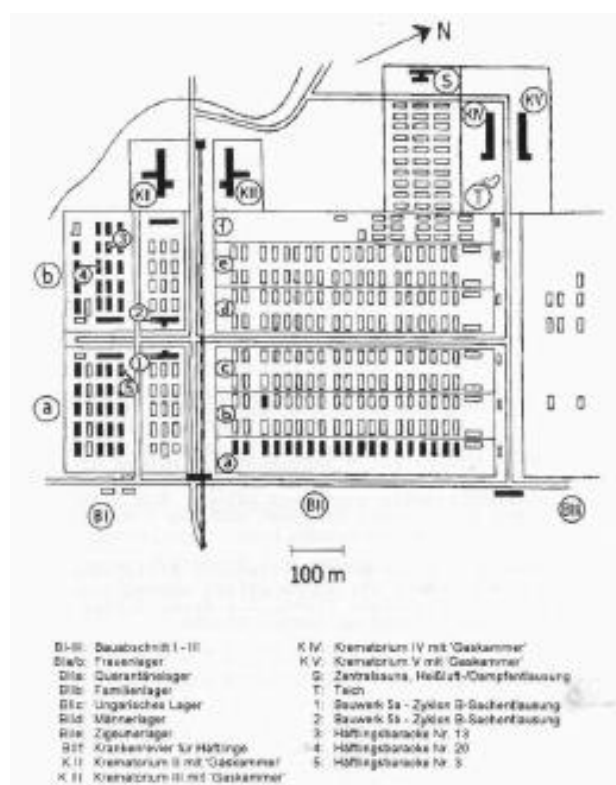
⁷⁰ Carlo Mattogno, *Auschwitz. The End of a Legend. A Critique of J.C. Pressac*, IHR, P.O. Box 2739, Newport Beach, CA, 92659, USA, стр. 105/106.

⁷¹ Werner Rademacher in Gauss, *Grundlagen...*, стр. 55 и следващите.

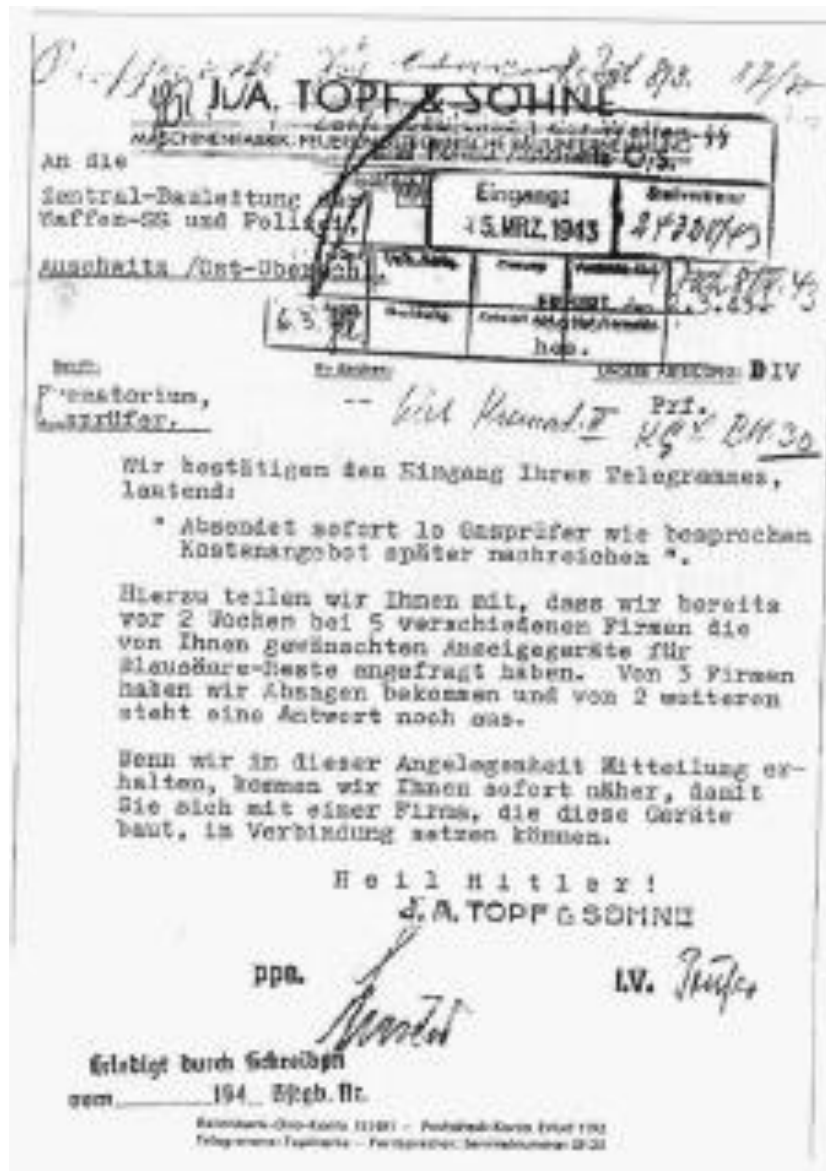
фирмата Torf & Söhne в своя отговор взема отношение към „измерителните уреди за остатъци от синя киселина“, т.е. тук се сравняват ябълки с круши.

Илюстрация 7: Лагерен план на Аушвиц I. (Източник: Rudolf, Gutachten...)

Илюстрация 8: Лагерен план на Биркенау. (Източник: Rudolf, Gutachten...)

Илюстрация 9: Това търговско писмо, за Пресак представлява, основно доказателство за милионния геноцид в газовите камери. (Източник: Гаус, *Основи на съвременната история*)

Клаудия: Вероятно предчувствате отново една сталинистка фалшификация...

Артуго: Именно, това предчувстваме! Първо, наистина са били поръчвани газови измерватели от фирмата Topf & Söhne, но определено не и уреди за индикация на синя киселина. Те биват поръчвани при фирми, които ги произвеждат и редовно ги доставят на санитарните SS-служби от Аушвиц и другите лагери. Съдържанието на фирменото писмо е напълно неясно. Второ, странно е, че този документ бе открит едва през 1993 г. и то в архива на КГБ.

Сабине: Извинявай Клаудия, не каза ли, че това писмо било САМОТО доказателство за газовите камери?

Клаудия: Да.

Сабине: По дяволите, едно делово писмо като ключово доказателство за убийството на милиони и то едно, което е толкова съмнително, колкото и предишното! Тук нещо не е в ред.

Ханс-Петер: Но, Сабинке, ако Пресак разглежда това писмо като силно доказателствено, то трябва да е така, защото Пресак днес се счита за световно известен специалист за Аушвиц. Между другото той откри строителните планове на газовите камери.

Мариета: Покажи ми тези строителни планове за газови камери!

Ханс-Петер: Е, на строителните планове естествено не пише „газови камери“, защото нацистите винаги са използвали шифровани понятия, за да потулят своите ужасни престъпления. Върху строителните планове за Крема-II, главното място на убийствата на Третия Райх, газовата камера например бива маскирана като „морга“.

Мариета: Ти ме уби! Пресак „открил“ строителни планове, върху които са нанесени тези „морги“ - в действителност Форисон ги откри, а не Пресак – и после нахално твърди, че „морги“ било маскировъчно понятие за „газови камери“. Не приятелю, няма да се хванем на този плосък трик. Наличието на морга в крематориума не е нещо необичайно. В такова помещение биват излагани тленните останки.

М. Лемпле: Но Пресак опроверга техническите доводи на ревизионистите.

Артуро: Извинявайте, четохте ли книгата?

М. Лемпле: Откровено казано, започнах, но ми беше твърде трудна...

Артуро: ... твърде объркана, би трябвало да кажете...

М. Лемпле: ... но това пишеше във всички вестници, че Пресак е опровергал ревизионистите.

Артуро: Ако бяхте прочели книгата, а аз се подложих на това мъчение, бихте узнали, че Пресак не цитира нито един ревизионистичен труд или довод. Как може нещо да бъде опровергано, което дори не е споменато?

М. Лемпле (безпомощна): Да, но защо тогава вестниците пишат това?

Артуро (ядосан): Защото повечето вестници са в служба на ционизма!

Макс: Опази ни от твоите необуздани теории за конспирация!

Сабине: Кой, всъщност е този Пресак?

Роберт: Френски аптекар. От години се занимава с Аушвиц и известно време работи заедно с френските ревизионисти Робер Форисон и Пиер Гийом (Pierre Guillaume)...

Клара: ...обаче, когато проумява ужасната истина, той се дистанцира с голям ужас от двамата отявлени отрицатели на Холокауста!

Роберт: Форисон представя това иначе. Той праща Пресак по дяволите, защото по принцип е неспособен за научна работа⁷². Ако се задълбочите присърце в хаотичните писания на Пресак, напълно ще повярвате на Форисон. След 1989 г. ционистката фондация „Беате Кларсфелд“ издава излезлия от перото на Пресак огромен труд със заблуждаващото заглавие *Аушвиц. Технически операции на газовите камери*, (*Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*), която за съжаление не се намира в книжарниците. Аз притежавам един екземпляр, който ми беше изпратен от изследовател-ревизионист. Той е тук⁷³.

Всички: По дяволите, що за чудовище!

Роберт: То е 42 см. дълго и 30 см. широко! За ревизионистите то е с неопценима стойност, защото съдържа безчислени, но много трудно или въобще неоткриваеми документи.

Ингрид: От различни места беше изказано съмнение, че Пресак тайно работи за ревизионистите и затова им пробутва важни материали и на всичко отгоре с парите на евреина Кларсфелд! Например Пресак документираща доставките на кокс в Аушвиц и така улесни ревизионистите да извлекат изводи за максимално възможния брой кремации. През септември 1993 г. на френски и през април 1994 г. на немски, излезе десетократно съкратената книга за крематориумите на Аушвиц – по принцип кратка редакция на първата. Наистина, Пресак силно намали броя на жертвите от Аушвиц. В неговия първи труд той писа все още за от един до един милион и половина⁷⁴. Съгласно френската редакция на втората книга в Аушвиц са умрели около 800 000, между които 630 000⁷⁵ обгазени евреи, а в немското издание общия брой на жертвите се смалява на 631 000 до 711 000, от които 470 000 до 550 000 би трябвало да са обгазени⁷⁶. Вероятно заради „отричане на Холокауста“, той скоро ще се озове зад „шведска завеса“ (метафора – т.е. в затвора).

Сабине: Клаудия, Пресак открил ли е, освен в онова странно делово писмо, още доказателства за газовите камери?

Клаудия: Да, впрочем не...

Сабине: Открил ли е доказателства, или не?

Клаудия: Никакви съществени доказателства, а само ред „улики“.

Сабине: Например?

⁷² Robert Faurisson, *Réponse a Jean-Claude Pressac*, R.H.R., Boîte postale 122, 92704 Colombes Cedex, Frankreich, 1994, стр. 8.

⁷³ Jean-Claude Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York, 1989.

⁷⁴ На същото място, стр. 553.

⁷⁵ Jean-Claude Pressac, *Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, CNRS, 1993, стр. 148.

⁷⁶ Pressac, *Die Krematorien...*, стр. 202.

Клаудия: Например, поръчка на привидни души за един крематориум⁷⁷.

Клара: През тези души Zyklon-ът е изтичал!

Макс: Не, Клара, това е мит. Zyklon-ът е под форма на гранули наситени със синя киселина, които не могат да изтекат през системата от тръби и души. От очевидците знаем, че убийците от SS ръсят Zyklon'а през отвори на тавана на газовите камери. Душовете имаха изключително предназначението да залъгват нямащите и понятие жертви.

Артуго: Извинявай, има ли в споменатата поръчка нещо за „привидни души“?

Клаудия: Думата „привидни“ Пресак поставя в скоби, както сам той допълва.

Артуго: В поръчката, става дума изключително за души?

Клаудия: Да, но това е общоизвестно...

Артуго: Спести си останалото!

Клаудия (отчаяна): Но защо в един крематориум са нужни истински души?

Артуго: Представи си, ти работиш в крематориум и трябва ден след ден да влачиш заразени с тиф трупове до пещта. Не би ли взела след работа един душ?

(Клаудия мълчи)

Вили: Какви още криминални улики е открил Пресак?

Клаудия (тихо): Едно дървено духало.

Сабине: Ще падна! Каква е връзката с Холокауста?

Клаудия: Пресак открива едно делово писмо, в което се поръчва дървено духало⁷⁸. Ако това беше метално духало, то би корозирало от действието на синята киселина. Изборът на материал указва, че в съответното помещение използването на синя киселина, е било предвидено.

Роберт: Но не забравяй само да споменеш, че съгласно собствените думи на Пресак, въпреки всичко са били инсталирани метални духала, защото SS надценяват опасността от корозия⁷⁹.

Сабине (все по-яростно): Да си представим: Това са милиони хора, които са обгазени като паразитни насекоми и като доказателство за това, единствено по рода си в световноисторическо престъпление, ни се поднасят същите идиотщини. Дай още криминални улики от този калибър, Клаудия!

⁷⁷ На същото място, стр. 102.

⁷⁸ На същото място, стр. 90/91.

⁷⁹ На същото място, стр. 100.

Клаудия (изтощена): Предавам се.

Вили: Ако останалите „криминални улики“ те интересуват, то можеш да прочетеш за тях в двете книги на Пресак. Моля те, прочети отговорите на Форисон, към първата и втората книга, в които безсмислиците на Пресак точка по точка са разобличени^{80, 81}.

Роберт: Впрочем, Матоньо също написва отговор на Пресак, в който доказва, че Пресак пише истински глупости дори за крематориумите, чието съществуване е неоспоримо⁸². Заедно с две статии от Манфред Кьолер и Серж Тион, наскоро ще излязат на немски трудовете на Форисон и Матоньо срещу Пресак⁸³.

Артуро: Още едно последно указание за това, с какви гнили трикове работи този обер-мошеник Пресак. На страници 54-55 на немското издание той пише за посещението на Химлер в Аушвиц на 17 и 18 юли 1942 г.:

„После той посети целия интересуващ го район на лагера и Биркенау. Тогава той присъства при подбора на холандски евреи, както и на обгазяването на неработоспособните от Бункер-II. След това се отправя към каучуковата фабрика Buna-Werk в Моновиц, който по това време беше огромна строителна площадка.“

Документ №19, както и забележката 142 от споменатия източник, се отнасят до доказуеми факти. Химлер действително посещава Аушвиц и Биркенау и инспектира Buna-Werk източно от Аушвиц. Газирането на холандските евреи е чиста фантазмагория. След като той вмъква това несъстояла се случка между две доказани събития, Пресак буди впечатлението, че това е доказано.

Роберт: С такива гадни извъртания работи Пресак, новият спасител на екстерминистите. Медиите му целуват нозете и го възхваляват като незаменим противник на ревизионистите. Госпожо Лемпле, признайте най-накрая, че тук има нещо нередно.

М. Лемпле (унила): Полека лека добивам същото впечатление.

Клаудия (обнадеждена): Впрочем, ние въобще не сме зависими от Пресак, защото водачите на Третия Райх сами признаваха убийството на евреите! Това е документално, недвусмислено доказуемо. Тук виждате една книга, която хора като Артуро несъмнено имат като любимо четиво: *Моята борба* на Адолф Хитлер, издание от 1933 г, Издателство Франц Еер. Цитирам какво пише на страница 772:

„Ако в началото или по време на войната дванадесет или петнадесет хиляди от тези еврейски народопокварители биха стояли под отровен газ, което стотиците хиляди от нашите най-добри работници от всички слоеве и професии трябваше да изтърпят на бойното поле, то тогава милионните жертви на фронта нямаше да бъдат напразни“.

⁸⁰ Robert Faurisson в *R.H.R.* (сравни забележка 17), Nr. 3, November 1990/Januar 1991, стр. 65 и следващите.

⁸¹ Виж забележка 17.

⁸² Виж забележка 15.

⁸³ Немската книга срещу Пресак трябва да се появи през 1995 г.; Издателство и място на издаване още неизвестни.

Сигурно е писание от някоя сталинистка работилница за фалшификации, в Германия през тридесетте години, нали така?

Мариета: В никакъв случай. Хитлер пише тези редове в затвора на Ландсберг, където е затворен след несполучливия преврат през 1923 г. Той кипи от гняв към евреите, които според него са отговорни за мизерията в Германия и дава на своята фантазия пълна свобода. Този текст е без каквато и да е доказателствена стойност за уж състоялото се две десетилетия по-късно газкамерно масово убийство.

Ингрид: Дори споменатото число от дванадесет до петнадесет хиляди да се счита, то указва това, че Хитлер е искал да унищожи само марксистките водачи, а не евреите като цяло.

М. Лемпле: Но Хитлер говори за отравяне с газ! И по-късно в множество речи⁸⁴, той ги заплашва със същото!

Роберт: Госпожо Лемпле, не твърдяте ли днес още в самото начало на първата лекция, че нацистите заличили следите на тяхното масово убийство?

М. Лемпле: Така е.

Роберт: Как така?

М. Лемпле: За да прикрият от германския народ какво са направили!

Роберт: Но защо? В края на краищата Хитлер, ако се следва вашата логика, известява на германския народ и света в своята книга и в повечето си речи, че желае да унищожи евреите. Какво е основанието от тайното прикриване на масовото убийство?

М. Лемпле (объркана): В момента не мога да отговоря.

Роберт: Вижте, тези самохвални заплахи за унищожение са само боен зов и нищо повече. По време на обтегнатост или война, кръвожадни изрази от този вид са обичайни навсякъде.

Клаудия: Но приятелче, любопитна съм с какви буквоедства, ще обясниш текст като този, който въобще не е бил предназначен за обществеността и следователно не може да има пропаганден характер.

Става дума за откъс от дневниците на националсоциалистическия министър на пропагандата Йозеф Гьобелс. Цитирам⁸⁵:

„27 март 1942 г. ...От генералното губернаторство, започвайки от Люблин, евреите ще бъдат изтласкани на изток. При това ще бъде приложен един твърде варварски и не за описване в подробности метод и от самите евреи няма да остане нищо. В общи линии може да се установи, че 60 процента от тях трябва да бъдат ликвидирани, докато само 40 процента могат да бъдат използвани за работа... Върху

⁸⁴ Например на 30 януари 1939 г.

⁸⁵ Fraenkel/Manvell, *Goebbels – Eine Biographie*. Kiepenheuer & Witsch, Köln-Berlin, 1960, стр. 257 и следващите.

евреите ще бъде приложено наказателното право, което наистина е варварско, но което те напълно заслужават.“

Не е ли достатъчно ясно?

Артуро: Ти идваш с дневниците на Гьобелс, за които не се знае дали са истински. Може ли да те попитам, Клаудия, дали си чела книгата на Вилхелм Щеглих „Мита за Аушвиц“, (*Auschwitz-Mythos*)?

Клара: Клаудия не чете подобна отричаща Холокауста, расистка, фашистка, нео-нацистка и антисемитска литература.

Артуро: Аз попитах Клаудия, а не теб, Клара.

Клаудия: Не, не съм чела Щеглих.

Артуро: Жалко. Той, именно, анализира подробно цитатите от Гьобелс⁸⁶. Чети моля те написаното на 7 март!

Клаудия (колебаейки се):

„7 март 1942 г.: Еврейският въпрос трябва да бъде разрешен в общоевропейски рамки. В Европа има над 11 милиона евреи. Те най-напред трябва да бъдат концентрирани на изток. Евантуално след войната ще трябва да им се предостави един остров, като Мадагаскар.“

Артуро: Добре. На 20 януари 1942 г., както е известно, се състоя конференцията при Ванзее в Берлин, на която уж е решено унищожението на евреите. Тази вест очевидно до 7 март още не е достигнала от Берлин, до Гьобелс в Берлин, един от управляващите мъже на Третия райх. Той споменава Мадагаскарския план, който е скициран през тридесетте години и предвижда образуването на еврейска държава в Мадагаскар. Гьобелс говори за концентрирането на евреите на изток...

Ханс-Петер: Това естествено е било шифриран израз за избиване!

Артуро: А избитите да бъдат населени по-късно в Мадагаскар?

Мариета: Дневникът не е бил предназначен за публикуване! Защо Гьобелс ще използва шифровани изрази? Цитатът на Клаудия при това се намира в явно противоречие с написаното от 6 март. Това не ви ли прави впечатление?

М. Лемпле: Отново фалшификация? Тогава фалшификаторът е трябвало отлично да имитира почерка на Гьобелс?

Артуро: Почерк? Целият дневник е написан с пишеща машина! Впрочем, знаете ли при какви обстоятелства е намерен? При завладяването на Берлин, той уж лежи в двора на министерството на пропагандата и случайно е намерен от съветски войници! Блажени са верующите!

⁸⁶ Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz Mythos*, Grabert, Tübingen, стр. 115 и следващите.

Сабине: Съвсем ли си сигурен, че той е фалшификация?

Артуго: Съвсем сигурно не, честно казано. Англичанинът Дейвид Ървинг, един първокласен познавач на Третия Райх, например вярва, че дневниците са истински⁸⁷. Мнението на такъв един експерт наистина е меродавно.

Макс: Т.е., въпреки всичко този пасаж е автентичен.

Артуго: И ако това е така? Представям си положението така: Гьобелс, седи в своя кабинет, ескалира в мислите си във все по-голяма омраза към евреите – той беше най-върлият противник на евреите сред националсоциалистическия елит, много по-радикален от самия Хитлер – и пише някакви си фантасмагории на хартия, които ни най-малко не са сходни с неговите предишни записки.

Сабине: Но би ти било по-хубаво, ако тези дневници не съществуваша? Те ти причиняват неприятни чувства, нали?

Артуго: Съвсем вярно. Би ми било по-хубаво, ако ги нямаше и не мога да изключа, че те са верни. Но те не са доказателство за действително последвало унищожение на евреите, а в най-добрия случай само улика, срещу която, разбира се, стоят куп важни контрааргументи.

Клаудия: Сега, какво ще кажеш за следните кръвожадни цитати на райхсхфюрера на SS Хайнрих Химлер...

Артуго: Извинявай, сега идва речта му от Позен на 4 октомври 1943 г.?

Клаудия: Да, и тази от 6 октомври...

Артуго: Съжалявам много, Клаудия, но това е прастаро, отдавна изстинало кафе, което няма нужда да топлиш. Прочети при Щеглих, какво смята за тези речи и ни донеси други, по-добри доказателства!

М. Лемпле: Така не става, Артуго. Остави Клаудия необезпокоявано да приведе доказателствения си материал.

Клаудия: На 4 октомври 1943 г. Химлер казва в една секретна реч пред райхс- и гаулайтери на NSDAP в Позен между другото⁸⁸:

„Искам открито да спомена пред вас една съвсем друга тема. Трябва напълно открито да си кажем и публично никъде не трябва да говорим за това... Аз мисля за евакуацията на евреите, за изстреблението на еврейския народ. Това принадлежи към нещата, които лесно се изговарят: „Еврейският народ да се изстреби!“ – ще каже всеки партийен другар, – „съвсем ясно стои в нашата програма, да изключим евреите и да ги изстребим“.

⁸⁷ Доклад на David Irving на международната конференция на ревизионистите в Irvine, USA, на 4 септември 1994 г.

⁸⁸ Nürnberger Dokument IMT XXIX, 122 и следващите.

Не по-малко зловеща е секретната реч, държана два дни по-късно пред NS-кадри, в която Химлер казва⁸⁹:

„Моля ви, за това, което казвам в този кръг, действително само ще слушате и никога да не говорите за него. Появява се въпросът: Как стоят нещата с жените и децата? – Аз реших да намеря тук едно ясно решение. Не съм упълномощен да избия мъжете – т.е., да избия или да оставя да бъдат избити – а да оставя за нашите синове и внуци, отмъстителите в лицето на децата им. Трябва да се вземе съдбоносното решение, този народ да изчезне от лицето на земята. За организацията, която трябва да изпълни задачата, това бе най-тежката, която до сме имали... Вие сега знаете и я запазвате само за себе си... Вярвам, че така е по-добре и ние, всички ние, поехме върху себе си отговорността за нашия народ (отговорността за едно дело, а не за една идея) и трябва да отнесем тайната в гроба си“.

Ясни думи, нали?

Ингрид: Жалко, че ти отново поднасяш фалшификации и то нескоропосани!

Клаудия: От първата секретна реч съществува един запис на грамофонна плоча!

Ингрид: Грамофонната плоча се намира в архива на радиото във Франкфурт. Ако я чуеш, ще установиш, че записът е с много лошо качество.

Клаудия: Макар и трудно гласът на Химлер може да се разпознае!

Ингрид: Не сте ли чували за гласова имитация? Сега, обясни ми следните странности: Химлер говори върху най-секретното от всички имперски дела – изстреблението на евреите. Първа странност: той говори без какъвто и да е принудителен повод, пред хора, които въобще нямат нищо общо с унищожаването на евреите. Втора странност: Той моли слушателите, „никога да не говорят за това“, съответно „да отнесат тайната в гроба си“, а самия той не се придържа към тази препоръка, а говори смело върху това какви ужаси ще извърши организацията.

Трета странност: Той оставя първата реч да бъде записана за поколенията, за да я имат поради липса на масови гробове и аутопсии на обгазените поне като единствено доказателство за масовото изстребление на евреите. Не е искаш ли твърде много от нас?

Ханс-Петер: Възможно е речта да е записана с малък скрит магнетофон.

Ингрид: Такъв по това време, обаче няма.

Клара (подсмихвайки се злорадо): Но днес има такива неща!

Мариета: По-нататък обърни внимание, че Химлер говори за унищожението на евреите в минало време като че ли то е вече приключено. По това време милиони евреи живеят в завладяната от германците Европа. На унгарските евреи не е паднал и един косъм от главата; едва през 1944 г. започват депортациите за принудителен труд. От

⁸⁹ Smith, B./Peterson, Agnes: *Heinrich Himmler. Geheimreden 1933 1945*, Propyläen, Berlin, стр. 169 и следващите.

френските евреи повечето са останали напълно необезпокоени до края на войната⁹⁰. Освен това първата реч съдържа напълно безсмислено твърдение, че в програмата на NSDAP стои нещо като темата за еврейското изстребление. Че това не е вярно, можеш да провериш дори в нашите учебници по история, в които е отпечатана програмата на NSDAP. Химлер не би разправял такива глупости.

Макс: Тази реч запазена ли е писмено?

Мариета: Да, в машинописен текст. Химлер държи своите речи по принцип свободно и си прави само няколко писани на ръка бележки. Цитираните от Клаудия, не предназначени за публикуване секретни речи, той разпорежда в последствие да бъдат преписани. Твърде странно, нали?

Вили: Освен Щеглих, също и Валенди предприе подробен и унищожителен анализ на мнимите речи на Химлер⁹¹. Тъй като придворните историци, политиците и медийната клика въобще не си вземат бележка от ревизионистичните изследователски трудове, независимо дали се касае за текстуална критика, за авиационни снимки или за технически и химически анализи, те ни притоплят отново една и съща стара супа.

Сабине: Но защо?

Мариета: Не загреваш ли най-последно? Защото няма истински доказателства за Холокауста, затова ни поднасят принудително фалшиви и то все едни и същи от десетилетия насам, защото екстерминистите са твърде мързеливи, за да измислят нови лъжи и фалшификации. Единствено трудолюбивия Пресак поне си направи труда да измисли нови глупости.

М. Лемпле: Мариета, моля без безплодна полемика!

Роберт: Клаудия, ти не ни достави досега нито едно документално доказателство за Холокауста, а само глупостите на Пресак за душеве, газови измерватели и дървено духало, един фалшив документ за капацитета на крематориумите от Аушвиц, фалшиви речи на Химлер и в най-добрия случай една съвсем слаба улика под форма на вписване от дневника на Гьобелс, чиято автентичност е оспорвана. Няма ли да бъде по-добре, ако най-последно дойдеш до истински доказателства?

Макс: Нацистите са издавали своите заповеди за убийствата по възможност само устно и всички налични документи са били изгоряни!

Роберт: За вас става все по-лошо. Сега вие ще трябва да докажете три неща: първо, че Холокауста се е състоял, второ, че нацистите са унищожили всички веществени доказателства и трето, че са изгорили всички документи!

Клаудия: Но, този документ, всеки случай, са забравили да изгорят. Със своето безчувствено формулиране той представлява едно ужасяващо доказателство за човеконенавистната идеология на нацизма. Говоря за едно писмо, съставено на 5 юни

⁹⁰ Съгласно изследванията на Серж Кларсфелд, от Франция са били депортирани 75721 евреи и то предимно такива с чуждо гражданство.

⁹¹ *Historische Tatsachen* Nr. 45.

1942 г., в което става дума за ползващите се с ужасна слава газови камиони за унищожение на евреи. За да ви илюстрирам езика на извергите в тяхната цялостна отвратителност, ще цитирам началото на това писмо⁹²:

Берлин, 5 юни 1942 г.
Единственият екземпляр

I. Забележка:

Касае се за: Технически промени на поставените в движение и намиращите се в производство специални камиони.

От декември 1941 г. насам например, с 3 поставени камиона бяха обработени 97000, без да настъпи липса от превозни средства. Известната експлозия може да се прецени като единствен случай. Нейната причина...“.

Марията: Извинявай, че ще те прекъсна, Клаудия, но такъв шутовски, неразбираем език, рядко съм чувала. Първо трябва да се казва „единствен екземпляр“ вместо „единственият екземпляр“; второ трябва да се казва „намиращи се в производство“, а не „на намиращите се в производство“; трето, никой нормален човек не започва писмо с „например“ и четвърто: какво е било преработено? Кой е написал тази безсмислица?

Клаудия: Касае се за една забележка на RSHA (Главно управление на имперската служба за безопасност).

Роберт: Повече за този фамозен документ, можете да прочетете в отличния анализ на Ингрид Векерт върху легендата за камионите с газ. Ще намерите нейното изследване при Гаус, *Основи на съвременната история*. За съществуването на легендарните камиони с газ има само две уж документални доказателства, което е твърде постно, ако се помисли, че в такива камиони уж са били убити стотици хиляди. Второто документално доказателство е една жалка фалшификация, която Клаудия цитира. Става дума уж за едно писмо на SS-унтерщтурмфюрера Валтер Рауф, който наистина забравя да го подпише. Погледнете само това изречение⁹³:

„Освен това, разпореждам, при обгазяването всички мъже да бъдат държани на разстояние от камиона, те да не бъдат увредени здравословно от възможни изтичащи газове“.

Кой германец ще напише такова нещо?

Ханс-Петер: Тоест, отново една сталинистка фалшификация?

Роберт: Не, този път една фалшификация от нашите любезни американски съюзници! Погледни края на писмото. До написания за съжаление с пишеща машина подпис на господин Бекер стои (Sgd). Знаете ли какво означава това? Тоест: Signed (подписано). SS използвали ли са английски в своята кореспонденция?

⁹² Koblenzer Dokument R 58/871, фотография при Ingrid Weckert в Gauss, *Grundlagen...*, стр. 216/217.

⁹³ Ingrid Weckert в Gauss, *Grundlagen...*

Клаудия: Но за газовите камиони има много други доказателства. Прочети Когон/Лангбайн/Рюкерл: *Националсоциалистически масови убийства с отровен газ*⁹⁴. Голяма част от книгата е посветена на камионите с газ.

Роберт: Естествено, че познавам тази книга. Тя е тук... действително, на страници 81 до 145 пише изключително за тези камиони с газ.

Сабине: Те къде са били използвани?

Клара: Те са служили на нацистките зверове за масово убийство на беззащитните евреи в Сърбия и в СССР, преди всичко в лагера за унищожение Хелмно, наречен също Кулмхоф!

Роберт: Клаудия, разгърни веднъж тези 64 страници. Нещо не ти ли прави впечатление?

Клаудия: Не зная, накъде биеш.

Роберт: Не ти ли прави впечатление, че няма нито една душегубка на снимка?

Клара: Всеки знае, че нацистите навреме са унищожили душегубките. Естествено, снимки не са правили и ако такива е имало, те всички са били унищожени.

Роберт: Откъде да знаем, че е имало душегубки?

Клара: Извършителите сами признаха това на процеси в Харков и Краснодар!

Вили: Според тази логика, съществуването на вещици също е доказуемо, защото на процесите много от тях, си признават, че във Валпургиевата нощ са летели във въздуха на своите метли. Процесите в Краснодар и Харков бяха реакцията на откритото от германската армия клане при Катин, където в началото на 1943 г. бяха намерени труповете на хиляди полски офицери, убити от съветското НКВД. Една международна комисия от експерти съвсем недвусмислено идентифицира червените като извършители, въпреки че Съветите отричаха упорито десетилетия наред. Едва при Горбачов признаха, че убийците са палачите на Сталин. Като отмъщение за това срамно разкритие, те инсценираха своите показни процеси, заради уж извършените убийства на съветски граждани в газови камиони. Единственото доказателство бяха „свидетелски показания“, както и признания на извършителите, които наистина не е било трудно да се придобият. Има методи за разпит, които никой човек не може да издържи.

Ханс-Петер: Но лагерът за унищожение Хелмно е съществувал! Там, съгласно изчисленията на Раул Хилберг са били убити 150 000 евреи в такива камиони⁹⁵.

Мариета: Внимавай Ханс-Петер, да не идеш пред съдията заради омаловажаване на геноцида!

⁹⁴ Kogon, Eugen/Langbein, Hermann/Rückerl, Adalbert, *Nationasozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer, Frankfurt/M, 1983.

⁹⁵ Hilberg, стр. 956.

Ханс-Петер: Защо пък?

Мариета: Защо говориш само за 150 000 жертви от Хелмно? Те бяха девет пъти повече, а именно, 1,35 милиона! Може да се прочете в *Jewish Year Book*, том 47, стр. 398.

Ингрид: Ако не са били 1,35 милиона, то са били поне 400 000. Може да се прочете при Клод Ланцман⁹⁶.

Артуго: И ако не са били 400 000, то са били най-малко 300 000. Може да се прочете при Волфганг Шефлер⁹⁷.

Ханс-Петер: Но дори ако един евреин е бил обгазен...

Артуго: ...то той е вече един повече. Тази строфа вече ни става досадна. Впрочем оспорвам, че дори един евреин е бил обгазен в Хелмно. Сравни тези споменати цифри на жертвите - една с друга. Втората най-ниска цифра на Волфганг Шефлер е двойно по-висока от онази на Раул Хилберг. Извади от 150 000-те жертви на Хилберг още веднъж 150 000 и ще получиш истинския брой на убитите в душегубки в Хелмно евреи, а именно – нула.

М. Лемпле: Но вие не можете просто така да отричате всичко!

Артуго: Моля, госпожо Лемпле, ако няма газови камери, тогава никой не може да е убит, нещо, което е лесно да се проумее. А какви доказателства има за съществуването на тези газови камиони? Ние видяхме: два извънредно примитивно фалшифицирани документа от американската кухня за отровителство, изнудени признания на извършителите при сталинистки показни процеси, нито една снимка и само няколко налудничави свидетелски показания. Това не е ли просто твърде постно?

Вили: Ударът, прекратяващ страданията, нанесе върху легендата за душегубките факта, че необходимите за масовото убийство отработени газове на камионите „Заурер“ е трябвало да бъдат отведени във вътрешността на затворения камион. Всички камиони Заурер са с дизелови двигатели и отработените газове не са подходящи за масово убийство. Не си ли спомняте часовете по физика при господин Айзенбарт, когато той ни обясняваше, защо в тунела между Франция и Англия е разрешено да циркулират само дизелови локомотиви? Защо? Защото дизеловите отработени газове съдържат само безопасна концентрация въглероден окис и съдържат много кислород.

Мариета: Ако германците са искали масово да обгазят хора, то те са имали на разположение един твърде подходящ инструмент за извършване на убийство под формата на така наречените „газови автомобили“. Хиляди от тези камиони циркулират през войната. Като гориво те се нуждаят изключително от дърва. Поради острата липса на горива по онова време, когато бензинът е необходим на Вермахта, естествено строежа на тези „камиони с газ“ или газгенератори е енергично поощряван. Генераторните газове на тези камиони съдържат до 35% СО и биха отровили само за

⁹⁶ Lanzmann, Claude, *Shoa*, dtv., 1988, стр. 17.

⁹⁷ Scheffler, Wolfgang, *Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, Berlin, 1964, стр. 40.

няколко минути затворените в тях⁹⁸. Но, използването на тези камиони за масово убийство никога не е било твърдяно. Вместо него, германците прилагали смешното оръжие за убийство - отработени дизелови газове!

Артуро: С това виждате, доколко идиотска е историята за Холокауста само от техническа гледна точка.

Ингрид: И ще видите, че екстерминистите лъжат като луди. Ако не са съществували душегубки, то не е съществувал и лагера за унищожение Хелмно, в който ние германците по избираем метод сме очистили 150 000, 300 000, 400 000 или 1,35 милиона. Това наистина може да се очаква от злите германци! Дори и да не са го извършили, то биха могли да го направят!

Клаудия: Това, че на източния фронт има масови разстрели на евреи не отричате.

Вили: Естествено, че е имало. Евреите представляват значителна част от партизаните и ако бъдат пленени, те биват екзекутирани без много церемонене.

Артуро: Освен това често са разстрелвани т.нар. „комисари“, т.е. червените политофицери. Несъмнено много евреи са профилактично убити, така да се каже, защото те сплотено стоят на страната на комунистите и представляват твърде голяма част от партизаните.

М. Лемпле: Към жертвите се числят също жени и деца. Да не би да оправдаваш случайно тези разстрели?

Артуро: Не оправдавам нищо, само констатирам.

Макс: Колко разстреляни евреи признавате?

Артуро: Очакваш някакво число? Не мога да ти кажа. Никой не може да назове число. Покажете ми масови гробове, представете ми документи и аз ще призна всяко истинско доказателство.

Клаудия: Сега, общият брой убити на източния фронт евреи достига стотици хиляди. За това има сигурни доказателства, например т.нар. бойни доклади. След края на войната, тези „бойни доклади“ са намерени в RSHA и са от т.нар. „бойни групи“, на които е възложено не само безогледна борба с партизаните, но и унищожаването на съветски евреи. Безброй избивания са описвани с всички ужасни подробности⁹⁹!

Ингрид: Извинявай, но защо нацистите оставят тези в най-голяма степен изобличаващи ги документи да стоят, вместо своевременно да ги отстранят? На тях им се отдава да унищожат без следа, милиони трупове в шест лагера за унищожение и множество камиони, посредством газ. По същия начин биха могли да изгорят и няколко папки с документи.

⁹⁸ Сравни във връзка с това доклада на Friedrich Paul Berg в Gauss, *Grundlagen*.

⁹⁹ За Айнзац-групите и „Einsatzberichten“ виж *Historische Tatsachen* Nr. 16 и 17. – Информацията за клането при Бабий Яр, произхожда от съобщението „Ereignismeldung 106“ от 7 октомври 1941 г. Dok. R-102 in IMT XXXVII, стр. 292 и следващите.

Клаудия (замислено): Въпросът е убедителен.

Ингрид: Благодаря Клаудия. Следващият, не по малко ясен въпрос е: Къде са масовите гробове със стотици хиляди разстреляни руски евреи? Защо Съветите, триумфирайки, не ги показаха на света, като доказателство за германската варварщина?

Клаудия: Трупове са изгорени така, както и лагерите за унищожение.

Ингрид: Защо? Според тебе, Хитлер предварително е оповестил на света геноцида върху евреите! Защо е било необходимо на германците да прахосват за изгаряне на стотици хиляди трупове и невероятно много бензин, необходим за танковете и камионите? Впрочем трябва да подчертая, че безследното отстраняване само на един труп е трудно нещо, а това на стотици хиляди трупове е още по-мъчно.

Клаудия: Факт е например, че труповете на 33 711 евреи при Бабий Яр, недалеч от Киев, са изкопани и изгорени, преди отстъплението на Вермахта, от края на лятото на 1943 г. Масовото убийство е извършено на 29 септември 1941 г., т.е. две години преди това, като отмъщение за бомбените атентати на съпротивителното движение в Киев.

Роберт: Благодаря ти, че спомена тази кървава баня при Бабий Яр. Това е подробно описано в т.нар. бойни доклади и тъй като това не се е състояло, показва, че всички тия доклади са нищо друго освен пълна фалшификация, или че поне са манипулирани.

Ханс-Петер: После ще твърдите, че Втората световна война въобще не се е състояла. Множеството документи за това са от сталинистки и американски централи за фалшификации.

Вили: Скъпи Ханс-Петер, запуши дупките в твоето историческо образование и прочети писаното от Джон Бал (John Ball) и Херберт Тийдеман (Herbert Tiedemann) за Бабий Яр в новата книга на Гаус. Уж труповете били между 18 август и 19 септември изкопани и изгорени¹⁰⁰. Защо Съветите не демонстрираха триумфално пред света милионите останали кости и зъби? Друга точка: На една направена на 26-ти септември снимка от въздушното разузнаване от долината на Бабий Яр не се разпознават следи от уж наскоро заритите масови гробове¹⁰¹. Такива големи разкопавания могат да се разпознаят на авиационни снимки дори години след това!

Клара (сърдито): Ако не е било клането в Бабий Яр, то от земята не биха избликвали гейзери от кръв, месеци наред!

Вили (тихо): Глупавата патка окончателно превъртя!

Мариета: Обясни ни Клара! Каква връзка има това, с тези гейзери?

Клара: Ели Вийзел пише за Бабий Яр¹⁰²:

„По-късно научих от един свидетел, че земята месеци подред непрекъснато се тресяла и че от време на време гейзери от кръв са избликвали от земята“.

¹⁰⁰ *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място., стр. 145

¹⁰¹ John Ball в Gauss, *Grundlagen...*, стр. 238/239.

¹⁰² Elie Wiesel, *Parole d'Etranger*, Editions du Seuil, Paris, 1982, стр. 86.

Обяснете ми откъде са тези гейзери, ако под земята няма масови гробове!

Артуро: Сега трябва да се попита кой е лудият: свидетелят, който разправя на Вийзел такива неща, Вийзел, който пише това малоумие на книга или Клара, която привежда това като доказателство за едно клане. Най-вероятно и тримата не са в ред. Въпросът, кой от тримата е най-луд, оставям отворен.

М. Лемпле: Артуро, моля те остави нападките. Твоята съученичка Клара има право точно, както и ти, да изкаже своето мнение и да цитира своите източници. Специално в този случай, източникът не ми изглежда особено достоверен.

Роберт: Единствените „доказателства“ за кървавата баня са фалшифицираните бойни доклади и свидетелските показания, които по всички възможни точки си противоречат. Дори що се отнася до методите за убийство, свидетелите не са на едно мнение. Освен разстрели, са описани масови убийства с мини или ръчни гранати, удавяне в Днепър, живи погребани и други подобни безсмислици. Това, че след войната Съветите правят едно депо за отпадъци на мястото, където уж от 33 000 до 300 000 от техните съграждани са били изклани, само допълва картината.

Ингрид: Би трябвало да се допълни още, че на 19 септември 1941 г., когато германците влизат в Киев, повечето евреи вече са напуснали града¹⁰³ и дори 33 000-те не са там, да не говорим за 300 000, които германците биха разстреляли, заровили живи, хвърлили в Днепър или вдигнали във въздуха с ръчни гранати и мини.

Мариета: На всичко отгоре, уж състоялото се клане е станало преди конференцията на Ванзее, едва, на която е било решено изстреблението на евреите. Едно масово убийство, от такъв мащаб, би било немислимо без разрешение от най-висока инстанция.

М. Лемпле: Клаудия, не искаше ли да кажеш няколко думи за конференцията при Ванзее?

Клаудия (междувременно с твърде убито желание): Както е известно, на 20 януари 1942 г. планът за избиването на европейските евреи е парафиран. В протокола на конференцията, истинската цел на срещата е завоалирана с маскировъчни понятия като „емиграция“ или „евакуация“.

Сабине: Изтърканата стара песен за маскирани изрази започва да ми ходи по нервите!

Артуро: Браво, Сабине. Първо, протоколът не предлага никакво доказателство за план за избиването на евреите дори ако би бил истински, защото за такова нещо в него няма и дума. Второ, това е една третокласна фалшификация, както много ревизионисти неопровержимо доказаха. Едно резюме на тези изследователски работи доставя

¹⁰³ „В Киев практически цялата еврейска младеж напусна града заедно с Червената армия. Само старци останаха.“ (Institute of Jewish Affairs, Hg., Hitler's Ten Years' War, New York, 1943, стр. 186).

Йоханес П. Ней във втората книга на Гаус¹⁰⁴, както и в *Huttenbrief* от юни 1992 г. Там съвсем ясно е показано, че доказателството е фалшификация.

Вили: Протоколът е една нескопосана фалшификация. Това следва от следните осем точки...

Артуго: Ние всички сме изморени, Вили. Ти можеш да подариш на себе си изброяването на всички тези осем точки, защото може и по-просто. Господин професора Йехуда Бауер (Jehuda Bauer), водещ Холокауст-експерт от Израел, постави, тезата, според която на Конференцията при Ванзее е било решено изстреблението на евреите и в *Canadiyn Jewish News* от 30 януари 1992 г. я нарича „шантава“. Следователно кастата на историците почти половин век повтарят като папагали една и съща „глупава история“.

Сабине: Госпожо Лемпле! Нашата група участва на възпоменателно тържество през предпоследната седмица на петдесет и третата годишнина от конференцията с г-жа Зюсмут и г-н Шафиас във вилата край Голямо Ванзее край Берлин. Там имаше рояк от училищни класове. Даже тогава, дори водещият израелски Холокауст-специалист определи историята за Ванзее като „глуповата“! Всъщност не живеем ли в дом за душевно болни?

Макс: Играе ли роля за жертвите, къде и кога е бил разпореден Холокауста? Професор Еберхард Йекел, покрай професор Волфганг Шефлер и професор Волфганг Бенц, виден германски изследовател в областта на “Окончателното решение“, от дълго време твърдеше, че решението за еврейското унищожение трябва да е било взето преди конференцията при Ванзее. Йекел предполага, че решението е било взето при една среща между Хитлер, Химлер и Хайдрих на 24 септември 1941 г.¹⁰⁵. В този случай извършеното клане при Бабий Яр, 5 дни по-късно е първото практическо следствие на това решение.

Вили: Така, господин професора Еберхард Йекел предполага, че решението за унищожаването на евреите се взема още през септември 1941 г.

Клаудия: Очевидно не, защото нацистите, както е известно са унищожили всички документи или въобще не са издавали такива.

Роберт: Както всички знаете, Клаудия яде с апетит малки бебета. Това не може да бъде доказано, защото всички следи от нейните канибалски злосторничества, тя заличава без остатък.

М. Лемпле: Остави тези безвкусни сравнения, Роберт.

Артуго: Изводът от нашата днешна дискусия: Вашето най-добро, съответно най-малко лошо документално доказателство за един единствен по рода си геноцид е една

¹⁰⁴ Johannes P. Ney в Gauss, *Grundlagen*. Виж също R. Bohlinger/J.P. Ney, *Zur Frage zur Echtheit des Wannsee-Protikolls*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl, 1992, както и *Historische Tatsachen* Nr. 35. Други значими трудове по темата Ванзее биват споменавани от Ney и Gauss (на указаното място).

¹⁰⁵ *Süddeutsche Zeitung*, 22. Juni 1992, стр. 34.

кратка, мистериозна бележка, може би вмъкната в дневниците на Гьобелс, от ръката на фалшификатор. Всичко друго, което Клаудия ни поднесе, е безсмислица.

Мариета: И сега за завършек на дългия учебен ден идва нашия ответен ход. Ние можем да представим документи, които доказват, че никакво унищожение на евреите не е било решено. Нито през септември 1941 г., нито по-късно на конференцията при Ванзее.

М. Лемпле (измъчена): Вие трябва да бъдете истински гении, ако откриете само за няколко седмици изследователска работа тайни документи, които в продължение на десетилетия са се изплъзвали от вниманието на историците.

Мариета: Какво си мислите?! Документите нито са нови и ни най-малко секретни, нашите господа изследователи на историята благоразумно пропуснаха да ги тълкуват правилно именно защото противоречат на легендата.

М. Лемпле: Мариета, всички ние също сме изморени, моля те да не ставай груба. Да говорим като цивилизовани хора помежду си.

Мариета: Извинявайте, ако съм прекалено груба. На 27 януари 1942 г. Химлер пише на Рихард Глюк, тогавашния инспектор на концлагерите¹⁰⁶:

„През следващите 4 седмици да приемете 100 000 евреи и до 50 000 еврейки в концлагера. Големи стопански задачи ще се изправят през следващата седмица пред концлагерите“.

Това писмо Химлер пише седем дни след взетото решение за избиване на конференцията при Ванзее. Служи ли си той с шифровани изрази? Големи стопански задачи, да не би да е било паролата за обгазяване?

Клара: Вероятно Химлер още не е бил осведомен за взетото решение за изстребление на конференцията във Ванзее.

(Настъпва тягостно мълчание).

Ингрид: По-късно също има подобни документи за изпращане на евреите на работа¹⁰⁷. Така Химлер споменава на 11-ти май 1944 г., че 200 000 евреи трябва да бъдат изпратени на работа в германските концентрационни лагери¹⁰⁸.

Артуго: Но по това време трябва да е започнало изстреблението на унгарските евреи в Аушвиц...

Макс: Искате да одобрите, че всички тези хора най-безцеремонно са отвлечени за робски труд?

¹⁰⁶ Цитат от Gerald Reitlinger, *Die Endlösung*, Colloquium, Berlin, 1983, стр. 112.

¹⁰⁷ Множество документи във връзка с това цитира Carlo Mattogno в *The Myth of the Extermination of the Jews*, J.H.R., Nr. том 8, Nr. 2 и 3, лято и есен на 1988 г.

¹⁰⁸ Nürnberger Dokument NO-5689.

Ингрид (грубо): Човече! Проумей най-после, че не става дума нещо да бъде одобрено или осъдено, а да се установят историческите факти. Централният въпрос е, имало ли е изстребление на евреите или не? Ако е имало, къде са документалните доказателства?

Твърди се, че националсоциалистите, в един не точно установен момент в края на 1941 или началото на 1942 г. са откарали в Полша милиони евреи от всички части на Европа и там, до ноември 1944 г., са ги обгазили в лагерите за унищожение. Ако този упрек е верен, трябва хиляди и хиляди хора да са съпричастни в този процес на изстребление, а за това е необходима една голяма организация. Да приемем, че е станало без писмени заповеди. Това е пълна идиотщина. В една стройно организирана йерархична държава като Третия Райх нищо не става без писмени указания, да не говорим за една операция от такъв размер, като твърдения Холокауст. Къде са документалните доказателства за това гигантско клане, в което хиляди са участвували и за което е била необходима една свързана с големи разходи бюрокрация? Къде са те? Вие не ни представихте нито едно единствено доказателство, докато ние ви показвахме множество документални доказателства за встъпване на работа на евреите и то в голяма част по време, в което Холокауста е вече решен факт или вече почти завършен.

Сабине (замислено): Преценявайки правилно, наистина би било лудост от страна на Хитлер, Химлер и компания, да унищожават евтина работна ръка и то по време, когато навсякъде липсва такава...

Вили: Това беше една разумна дума за завършек на деня.

М. Лемпле: Ние всички сме изморени и раздразнени, нещо, което не е чудно при тази неудобна тема. Утре ще продължим. Довиждане.

V. Свидетелски показания (I)

Сряда, 1 февруари

М. Лемпле: Добро утро на всички. Искам веднага да призная, че нашия вчерашен разговор ме накара да се размисля. Очевидно твърде много сигурни представи върху Холокауста трябва да бъдат хвърлени зад борда. Ясно е, че са били фалшифицирани фотографии, документи - манипулирани или съвсем подправени, а числата са били здраво преувеличени. Естествено това не може да бъде одобрявано, но по мое убеждение не може да има съмнение върху истинското ядро на историографията на Холокауста. За това не може да има съмнение. Основанието за това е извънредно големия брой от свидетелски показания, които потвърждават убийствата в газови камери. Добре, някои свидетели може да преувеличават ужасите на лагерите или чисто и просто да фантазират, но всички ли? Как ревизионистите искат да обяснят тогава, че стотици и хиляди мъже и жени съвсем независимо един от друг описват едни и същи неща? Заговор? Това аз не смея да твърдя и освен това, който дамгосва тези стотици хиляди свидетели поема вината на расизма.

Макс: Извинявайте, но не разбирам. Можете ли да ми обясните това по-подробно?

М. Лемпле (сприхаво): Да. Който нарича всички свидетели лъжци, петни еврейския народ като народ от лъжци.

Клара: Така е. Ще добавя също така, че който излага на присмех потресаващите изказвания на онези, които по чудо са се отървали от ада на концентрационните лагери, той отнема на тези хора последното, което им е останало – спомена – и убива жертвите на нацизма за втори път. Затова съветвам от сърце отричащите Холокауста да си вземат за бележка някои особено потресаващи свидетелски показания на преживелите Холокауста. Поне тогава, ще им бъде малко по-трудно да отричат.

Вили: Ще последваме твоя съвет Клара. Назови имена и заглавия.

Клара: Миклош Низцли (*Miklos Nyszli*), Жени Шритцер (*Jenny Spritzer*), Рихард Глазар (*Richard Glasar*), Рудолф Врба (*Rudolf Vrba*), Филип Мюлер (*Filip Müller*), Олга Ленгл (*Olga Lengyel*), Моше Морис Гарбац (*Moshe Maurice Garbarz*), Симон Визентал (*Simon Wiesenthal*), Мартин Грай (*Martin Gray*), Ели Вийзел (*Eli Wiesel*)... Ако впрочем трябва да реша кои свидетелски показания най-силно ме потресоха, без да се замислям бих споменала стихотворението на Пол Челан (*Paul Celans*): *Фугата на смъртта*, „*Todesfuge*“, както и доклада на Абрахам Бомба (*Abraham Bomba*), бръснаря от Треблинка.

Мариета: Лирикът Челан? Той бил ли е в германски концлагер?

Клара: Не, но в трудов лагер на антисемитските румънски фашисти. Неговата „*Фуга на смъртта*“ го направи безсмъртен. Госпожо Лемпле, разрешете да го рецитирам.

М. Лемпле (развълнувана): Да, разбира се Клара. (Клара рецитира, естествено наизуст, „*Фугата на смъртта*“), при което изпада в религиозен екстаз:

„...Черно мляко на утрото, ние те пием през нощта, ние те пием на обяд. Смъртта е германски майстор. Ние те пием вечер и сутрин, ние пием и пием. Смъртта е майстор от Германия. Неговото око е синьо, той те улучва с оловен куришум. Той те улучва точно. Той живее в къщата на твоята златна коса Маргарете. Той подстрекава своите кучета върху нас; той ни подарява един гроб във въздуха. Той играе със змиите и мечтае. Смъртта е германски майстор. Твоята златна коса, пепелява коса Суламит“.

Маргарете със златните коси символизира германците – народа престъпник, а чернокожата Суламит е народът жертва на Холокауста – евреите. *„Черното мляко на утрото“* е метафора; надявам се, че знаете от уроците по немски език, какво значи това. Това е шифърът за газа, с който в Аушвиц ежедневно биват зверски убити хиляди.

Ханс-Петер: Ти каза, че Челан не бил в никакъв германски лагер. Как може да бъде очевидец и преживял Холокауста?

Клара: Симон Визентал веднъж след доклад в САЩ е запитан от един евреин. Той казва, че не е загубил роднини от Холокауста и не е „преживял-Холокауста“. Визентал отговаря¹⁰⁹:

„Не, Вие също сте един преживял-Холокауста, само че още не го знаете. Хитлер обяви война на всички евреи по света. Във всички договори, които той сключи с различни полу-фашистки европейски държави, първата точка винаги гласеше: дайте ми евреите! Така беше в Словакия, във Франция, в Унгария, дори в италианската република Донго¹¹⁰. Вярвайте ми, че ако Хитлер бе спечелил войната и се беше стигнало до мирен договор със САЩ, то неговата първа точка щеше да бъде: дайте ми евреите! Защото той искаше всички евреи. Само поради това, че Хитлер не спечели войната, Вие сте преживяли. Всеки евреин е един от преживелите, дори онзи, който е роден след войната“.

Ингрид: Значи, следвайки тази логика днес има вече преживели-Холокауста от трето поколение...

Роберт: ... и те ще стават все повече. Естествено, всички тези преживели, родени след войната имат право на иск за тлъсти обезщетения от германския народ.

Вили: Впрочем странно е, че Хитлер, който прави всичко възможно, да изхвърли евреите от Австрия и Германия, планувал активен внос на американски евреи.

Клара: Мълчете вие фашисти! Това беше *„Фугата на смъртта“* на Пол Челан.

Госпожо Лемпле, разрешете ми сега като второ, да покажа кратък откъс от филма на Клод Ланцман *„Шоа“* („Shoa“).

М. Лемпле: Впрочем беше предвидено аз да открия днешната дискусия, но ако ти искаш непременно... естествено не можем да видим целият филм.

¹⁰⁹ Simon Wiesenthal: *Recht, nicht Rache*, Ullstein, Frankfurt/Berlin, 1991, стр. 437.

¹¹⁰ Къде се намира италианската република Донго, още не можахме да намерим.

Клара: Разбира се, той продължава девет часа. Аз го гледах 27 пъти. Това, което искам да покажа е сцената, където Ланцман интервюира Абрахам Бомба, бръснаря от Треблинка. От това дори на закоравели отричащи-Треблинка ще им настръхне кожата.

М. Лемпле: Тогава да отидем отсреща в залата за демонстрации.

(Клара пуска на екрана сцената с Абрахам Бомба. Ние цитирахме няколко откъса от книгата на Клод Ланцман, „Шоа“ (Shoa dtv, 1988), съдържаща целия текст-разговор от едноименния филм. Съответния пасаж се намира на страница 154 и следващите).

Ланцман: Колко дни работихте в камерата?

Бомба: Работихме една седмица или десет дена. След това решиха да стрижем косите в бараката за събличане.

Ланцман: А газовата камера?

Бомба: Тя не беше голяма, помещение 4x4 m. Те натъпкваха жените там. Лежаха една под друга... Изведнъж се появи един капо:

„Фризьори, трябва така да правите, че всички жени, които влизат тук да вярват, че ще получат една фризура и след това ще излязат навън“. Но ние знаехме, че това място не се напуска, че то е последното, че те няма да го напуснат живи (...).

Ланцман: И тогава те пристигнаха?

Бомба: Да. Те влязоха вътре.

Ланцман: И как бяха на външен вид?

Бомба: Съблечени, съвсем голи, без дрехи, без каквото и да е (...).

Ланцман: Там имаше ли огледало?

Бомба: Не, никакви огледала, скамейки, столове; само пейки и 16 или 17 фризьори (...)

Ланцман: По колко жени трябваше да обслужите.

Бомба: На едно преминаване около... 60 или 70 жени.

Ланцман: И тогава вратите се затваряха?

Бомба: Не, когато свършихме с първата група, идваше следващата. Това бяха 140 или 150 жени. Те подготвяха всичко. Заповядваха ни за няколко минути, за около 5 минути да напуснем газовата камера. Тогава оставяха газа да влезе вътре и ги удушаваха.

Ланцман: Къде чакахте?

Бомба: Отвън пред газовата камера. От едната страна жените влизаха вътре... От другата страна беше взвода, който вече изкарваше труповете. Не всички бяха мъртви. И за две минути, не дори две минути, за една минута всичко беше очистено. Всичко беше чисто. Следващата група можеше да влезе вътре и да остави същото да се извърши върху тях...

(Класът напуска залата за демонстрации и се връща обратно в класната стая).

Клара (със сълзи в очите): Госпожа Симон Вайл, първият председател на Европейския парламент и самата преживяла-Холокауста, каза във връзка с този филм¹¹¹:

„След войната четохме безброй свидетелски показания за гетата и лагерите за унищожение; бяхме потресени. Обаче ако днес гледаме забележителния филм на Клод Ланцман, ни става ясно, че нищо не сме знаели. Въпреки всички наши познания, за нас случилото се остава чуждо. Сега научаваме за първи път за самите нас, в нашите глави, в нашите сърца, на собствен гръб“.

Артуго: Да видим сега, дали сте чули Бомба точно. Колко голяма беше газовата камера? Кой знае още?

Сабине: Четири на четири метра.

Артуго: И колко жени биват обслужени в един преход?

Макс: 60 или 70.

Артуго: И какво има още в газовата камера?

Роберт: 16 или 17 фризьори и пейки.

Артуго: Вкарайте 64 и 77 души, заедно с пейките в едно помещение 4 x 4 m. Дали не става малко тясно?

Клара: Ти сатана, Бомба не е мерил газовата камера в сантиметри. Той е бил почти обезумял от страх и поразен от ужаса, който всекидневно е трябвало да преживява¹¹².

Ингрид: А, така ли? И колко време е траело до настъпването на смъртта за осъдените на смърт? Кой си спомня?

Мариета: След 5 минути те били мъртви.

Ингрид: Кой от вас знае какъв газ е бил използван в Треблинка?

М. Лемпле: Отработените газове от дизелов мотор¹¹³.

Ингрид: Правилно. Дизеловият мотор бил от руски танк. Ако затвориш някого в една стая и пуснеш за пет минути отработени газове от дизелов мотор, то това не е достатъчно дори и за да го заболи глава¹¹⁴.

Ханс-Петер: Най-вероятно нацистите са затваряли газовата камера херметически. Тогава сигурно смъртта е настъпвала бързо от отработените газове от танка.

Вили: Да, това е вярно.

¹¹¹ Claude Lanzmann: *Shoa*, dtv, München, 1985, стр. 5.

¹¹² Такъв е доводът на една журналистка от вестник *Jüdischen Rundschau Maccabi*, Basel, в разговор с автора на 30 март 1993 г.

¹¹³ Виж например *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място, стр. 1428.

¹¹⁴ Friedrich Paul Berg в Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 331 и следващите

Ханс-Петер: Така значи.

Вили: Смъртта в действителност настъпва бързо и то знаеш ли защо? Покривът на газовата камера пада върху главите на затворените в нея! Описаният от очевидците мотор на танк е тип В2 с 38 литра мотор. Ако приемем оборотите на мотора към $500/\text{min}^{-1}$, отработените газове биха били $9,5 \text{ m}^3/\text{min}$.¹¹⁵ Ако газовата камера е херметично затворена тя не би издържала и ще изгърми още преди това, ако предположим, че моторът не спре от само себе си. Наистина това ще доведе до желаната цел – смъртта на затворените, но ще има „малкия“ недостатък, че газовите камери след всяко обгазяване ще трябва да бъдат строени отново.

Роберт (подигравателно): А откън вече чака следващата група, състояща се този път от 140 или 150 голи жени! В отново построените газови камери биха влезли, ако броим и фризьорите, кръгло 10 души на m^2 , което би затруднило бързото подстригване на косите.

Клара: Вие сте дяволи! Вие дяволи! Дяволи!

(Тя излиза от класната стая, плачейки. За известно време настъпва мълчание).

Вили: За вашата група това беше лош старт, нали така?

М. Лемпле (нервирана): Откровено казано с Треблинка не съм се занимавала интензивно. Това, което ме занимава са множеството свидетелски показания на преживелите Аушвиц. Роберт ми даде за временно ползване дебелия том на Пресак, която преди това не ми беше известна. Вчера вечерта я разлистих и се спрях на рисунките на члена от специалния взвод Давид Орел (*David Oler*), които силно ме поразиха. Изобщо бих казала, че хората от специалния взвод са най-достоверните очевидци.

Макс: В какво се е състояла тяхната задача?

М. Лемпле: Тези най-бедни от бедните, те е трябвало да обслужват газовите камери и крематориумите и ежедневно да отстраняват трупове на обгазените към пещите. Както ни съобщава Миклош Низцли, сам принадлежащ към специалния взвод, след 3 месеца тези нещастници, след като са видели прекалено много, са били обгазявани и заменяни с нови¹¹⁶.

При процеси след войната много хора от специалния взвод са дали показания. Особено известен стана Филип Мюлер, който представя своите ужасни преживявания през 1979 г., в една потресаваща книга¹¹⁷. Давид Орел очевидно е талантлив художник...

Роберт: ...Той рисува в Аушвиц портрети и затова до голяма степен е освободен от физическа работа...

М. Лемпле: ...и запечатва своите спомени във формата на рисунки.

¹¹⁵ Arnulf Neumaier in Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 360/361.

¹¹⁶ Miklos Nyiszli: *Jenseits der Menschlichkeit*, Dietz Verlag, Berlin, 1992.

¹¹⁷ Filip Müller: *Sonderbehandlung*, Steinhausen, Berlin, 1979.

Ингрид: Желая всички да помислят добре върху това, което г-жа Лемпле каза. Помислете две минути и ми кажете, какво не може да бъде. Не, не ти Артуро, а шестте, пардон, междувременно вие сте само пет души от другата група.

Сабине: Вярвам, че зная какво намекваш. Ако германците, както пише този Низцли, всеки три месеца ликвидират хората от специалния взвод, как те са могли да преживеят, така масово, за да свидетелстват при процеси, да пишат книги и рисуват картини?

Ингрид: Elementary, my dear Watson! Вчера беше твърдяно, че затова не притежаваме веществени и документални доказателства за Холокауста, защото германците всички били унищожили. Госпожо Лемпле, ако всичко казано за специалния взвод е вярно, тогава тези хора биха били най-опасните свидетели на масовото убийство. Следователно германците е трябвало незабавно след преустановяването на обгазяванията да ги ликвидират. Да премахнат от света тези неудобни свидетели. След като те вече са унищожили няколко милиона евреи – няколко десетки или стотици допълнителни убийства са без значение. Членовете на специалната команда преживяват на цели тъпци! Чудо, нали така?

М. Лемпле (объркана): Но далеч не всички преживяват. Онези, които не дочакват деня на освобождението заравят множество записки, които представляват за нас важен източник за информация върху масовото убийство в Аушвиц.

Вили: Четохте ли тези ръкописи?

М. Лемпле: Не.

Вили: Но ние ги четохме. Сега ще Ви прочета една част от една такава находка, появила се на бял свят по чуден начин. Става дума за един написан на идиш ръкопис от неизвестен автор, който е бил намерен през лятото на 1952 г. в района на Крема-III от Биркенау¹¹⁸:

И тук стои едно малко петгодишно момиченце и тегли своето едногодишно братче. Един от взвода се приближава, за да го съблече. Момиченцето вика силно: „Махни се ти еврейски убиец! Не поставяй твоята изцапана с еврейска кръв ръка на моето хубаво братче. Аз съм сега неговата добра майчица и то ще умре заедно с мен в моите ръце“. Наблизо стои едно горе-долу седем или осем годишно момче, от което със сигурност се чу това: „Ти си евреин и водиш такива мили деца към камерата, само за да останеш ти жив? Твоят собствен живот повече ли ти е скъп пред тази банда убийци и действително по-скъп от живота на толкова много еврейски жертви?“

Обичайно ли е петгодишно момиченце и седемгодишни момчета да говорят така, госпожо Лемпле?

М. Лемпле (безпомощна): Според вас заровените ръкописи са...

¹¹⁸ *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft 1, Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos, Verlag Staatl. Museum Auschwitz, 1972, стр. 125.

Първа работна група в хор: ...са сталинистки фалшификации, тъй вярно!

Вили: Ако към всичко това е необходимо още едно доказателство, цитирам още един откъс от този неописуем ръкопис¹¹⁹:

Млада полякия държа пред голите, кратка, но пламенна реч, в която заклеми престъпленията на нацистите и потисничеството по следния начин:

„Днес ние няма да загинем, нас ще ни увековечи историята на нашия народ, нашата воля и дух ще живеят и процъфтят, германският народ ще заплати така скъпо нашата кръв, както ние не можем и да си представим. Долу варварството под формата на нацистка Германия! Да живее Полша!“ (...) След това поляците коленичиха на земята и тържествено казаха една молитва, в едно положение, което направи нечувано впечатление на всички. Тогава те се надигнаха и заедно запяха в хор полският национален химн, а евреите пяха Хатиква. Общата жестока съдба се стопи в едно цяло на това отдалечено, прокълнато място с лиричните тонове на различните химни. С дълбоко развълнувана сърдечност те изразяваха по този начин своите последни чувства и надежда, както и вярата в бъдещето на техните народи. След това заедно изпяха Интернационала. Докато пееха пристигна автомобил на Червения кръст. Газът беше хвърлен в камерата и всички предадоха Богу дух с песента и в екстаз, мечтаейки за побратимяването и за един по-добър свят“.

Сабине: Струва ми се, че ще полудея. Една такава мърсотия ни се сервира като доказателство?

Артуго: Този боклук е съчинен след войната от полски евреи-комунисти и закопан на територията на лагера, където по план бива намерен по една чудна случайност. Това би трябвало да ви бъде пределно ясно¹²⁰.

М. Лемпле (изгубила ума и дума): Но не може всичко да бъде фалшифицирано! Погледнете картините на Давид Орел! Такова нещо не може да бъде измислено. Може само да бъде преувеличено¹²¹ (*Илюстрация 10 и 11*). На първата илюстрация разпознаваме как обречените на смърт стоят на опашка пред един крематориум в Биркенау.

Марнета: Госпожо Лемпле, представете си крематориум и чакайте там, докато пламъци заизлизат от комина. Ще чакате до края на живота си. Валтер Люфтл (*Walter Lüftl*), председател на австрийската камера на съюза на инженерите и съдебно заклето вещо лице пише във връзка с това¹²²:

„Кокът е гориво, горящо с нисък пламък. Огънят не може да излезе дори от самата горивна камера. Между самата пещ и комина се намира един дълъг канал за изгорелите газове т. нар. фукс. Едва тогава идва комина. В него не достигат горива с нисък пламък. Тук има само отработени газове с температура до 10 градуса, иначе той лесно ще бъде повреден“.

¹¹⁹ Пак там, стр. 121.

¹²⁰ Сравни във връзка с това бележките на Wilhelm Stäglich в *Der Auschwitz-Mythos*, на указаното място, стр. 130/131.

¹²¹ Такъв е един довод на професор Ернст Нолте: *Streitpunkte*, на указаното място.

¹²² Walter Lüftl: *Holocaust: Glaube und Fakten*, JHR, Winter 1992/1993, стр. 391 и следващите

Значи Орел рисува нещо, което никога не е виждал, но и което няма как да види.

Илюстрация 10: Тази рисунка е от бившия арестант от Аушвиц – Давид Орел. Трябва да се обърне внимание, че членовете на специалния взвод, не само не носят противогази и защитно облекло, но дори работят голи до кръста. Те биха умрели още при първото използване на синя киселина.

Илюстрация 11: И тази рисунка е дело на Орел. Застанете пред крематориум и ще видите дали пламъците се изстрелват така от комина!

(Източник: Пресак, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*)

Роберт: Високо ценения от Пресак очевидец Хенрик Таубер (*Henryk Tauber*) пише, че хората от специалния взвод винаги при приближаване на съюзническите самолети

хвърляли по осем трупа в една пещ, за да излитат особено високи пламъци от комина и ако могат да привлекат вниманието на летците върху масовите убийства¹²³. Това, че в реторта с размери 200х60х60 см няма място за осем трупа трябва да стане ясно, както и че историята с изхвърлящите пламъци комини се появява при безброй „преживяли Холокауста“. Това доказва само, че всеки следващ „преживял“ е преписвал глупостите на другите.

Макс: А какво ще кажете за втората картина, където хора от специалния взвод трябва да влачат от газовите камери до пещите труповете на своите убити едновременно? Тук сигурно гласът ви спира.

Вили: Напротив, при тази картина ставаме извънредно словоохотливи. Макс, известни ли ти са качествата на отровата Zyklon-B?

Макс: Zyklon-B е форма на т. нар. „синя киселина“ и като такава сигурно е подходяща за убийство!

Вили: Правилно. При Циклон-Б се касае за една абсорбирана върху носеща субстанция „синя киселина“, която при допир с въздуха се освобождава. Може би трябваше да кажа, „действаше“ или „беше“, защото съгласно моето сведение производството на този инсектицид, който след войната бива прекръстен в „Cyanozil“ миналата година беше преустановено. Zyklon-ът бива доставян в херметично затворени кутии. Скоростта на изпарението зависи от температурата и колкото тя е по-висока, толкова по-бързо се изпарява „синята киселина“. Zyklon-ът е контактна отрова. Това значи, че той силно се полепва по повърхностите и затова е труден за проветряване. Споменатото вчера указание за употреба, предписва за помещения без специална вентилационна система най-малко 20 часа време за проветряване¹²⁴.

Ингрид: Като контактна отрова, Zyklon-ът може или можеше да премине през кожата.

Артуро: Погледнете още веднъж Вашата рисунка, госпожо Лемпле! Хората от специалния взвод работят голи до кръста, те не носят нито противогази, нито защитни костюми. Още при първата акция те биха умрели и процеса на унищожение веднага би се преустановил.

Роберт: Към това идва следното: Орел уж бил работил в Крема-III като работник от специалния взвод¹²⁵. Както Вие можете да разпознаете от приложените при Пресак строителни планове на мнимата газова камера, т. е. моргата, се намира под земята, докато помещението с пещите е над земята. Труповете биват транспортирани нагоре с асансьор. На Вашата рисунка двете помещения се намират на едно ниво! Следователно Вашият главен свидетел на обвинението Олер, никога не е виждал Крематориум-III от вътре.

(госпожа Лемпле мълчи)

¹²³ Pressac: *Auschwitz. Technique and Operation...*, на указаното място, стр. 489.

¹²⁴ Nürnberg Dokument NI-9912.

¹²⁵ Pressac: *Die Krematorien...*, на указаното място, документ 31 (приложение).

Артуро: В началото на нашата дискусия върху показанията на свидетелите Паул Челан, Абрахам Бомба, автора на шутовския „заровен ръкопис“ и Давид Орел се запознахме с четири фалшификации и бихме Ви били особено благодарни, ако постепенно дойдем до истинските свидетели.

(Клара междувременно се е върнала в класа.)

М. Лемпле: Има толкова много свидетели! Толкова много!

Сабине: Впрочем точно тази многобройност от мними свидетели говори срещу тезата за унищожението, а не в нейна полза. Ако германците искаха да унищожат всички свидетели, те щяха да унищожат всички без изключение!

Макс: Дори нацистите не са били технически и организационно така перфектни, както самите те биха желали. Затова на някои евреи се отдава да се измъкнат от машината на смъртта.

Ингрид (подигравателно): Eye, eye, Sir! Сега ще ви прочета свидетелското показание на един евреин, който се е измъквал многократно от тази ужасна машина за унищожение. Статията беше публикувана на 5 август 1993 г. в Канада от излизания в Монреал вестник *The Gazette St. Laurent*:

„Като единадесетгодишен младеж концлагерист, Моше Пир (Mosche Peer), най-малко шест пъти е изпратен в газовите камери в Берген-Белзен. Всеки път той преживява, наблюдавайки с ужас, как вкараните заедно с него в газовата камера, жени и деца, падат и умират обгазени. До ден днешен самият Пир не знае как е могъл да преживее обгазяванията. „Може би децата са по-устойчиви; не зная“, каза Пир в едно интервю, миналата седмица.

През последните 19 години шестдесетгодишният Пир работи върху една книга за своите ужасни преживявания в Берген-Белзен, които той схваща като доклад от първа ръка. В неделя той говори пред около 300 млади хора в сефарадската община Тетах Тиква в St. Laurent за своята книга и преживяванията си като преживял Холокауста (...) Пир, неговите братя и сестри – всички преживяват – за тях се грижат две жени в лагера (...). След войната Пир се среща в Париж със семейството и баща си (...). Дори 49 години по-късно Пир бива навестяван от своите преживявания и лежи цяла нощ с отворени очи. Това, което по-късно най-много го огорчава е, че останалият свят е гледал и е допуснал Холокауста да се случи. „Никой не каза на германците, че не бива да правят това. Те имаха разрешението на целия свят“, казва той“.

(Всички, освен Клара и госпожа Лемпле избухват от смях).

Роберт: Тук човек наистина може да се просълзи. Впрочем обърнете внимание, че цялото семейство Пир трябва да е било устойчиво на газ, не само малкия Моше, защото наистина всички преживяват лагера.

М. Лемпле: В Белзен по официално признание не е имало газови камери, затова и съобщението е лъжовно. Е, и? Между евреите също има шарлатани точно както между германците. Не съдете от един единствен измамник за всички евреи!

Сабине: А защо е разрешено на този „отделен измамник“ да пробутва своите мръсни лъжи пред 300 евреи в една синагога? Защо е отпечатана книгата му? Защо на такъв нахален лъжец е разрешено да подстрекава към омраза към Германия и останалия свят? Защо, госпожо Лемпле?

(Госпожа Лемпле мълчи)

Ингрид: Според Спилбърг, 50 години след края на войната има още 300 000 „преживяли Холокауста“, от които само в Лос Анжелис 30 000 (!!!). Според него тези 300 000 евреи трябва да бъдат интервюирани и техните изказвания за бъдните поколения да бъдат снети на видеофилм¹²⁶. Колко „преживяли Холокауста“ е имало през 1945 г.! Сигурно над един милион и от този милион, всеки един от тях се е изплъзнал от газовата камера единствено по чудо. Или чрез една поредица от чудеса, с нищо неотстъпващи на това от Берген-Белзен. Освен това трябва да имаме предвид, че не всеки еврей под германска власт е бил депортиран и интерниран. Във Франция и Белгия са били само $\frac{1}{5}$ от еврейското население, а в Холандия наистина над $\frac{2}{3}$. Както по-късно ще представим, никога шест милиона евреи не са били под германска власт, а най-много четири и половина милиона, а вероятно много по-малко. От тях голяма част, както казахме 80% във Франция и Белгия въобще не са обезпокоявани, а от интернираните, след 50 години 300 000 са все още живи! Въпрос към Вас госпожо Лемпле. Първо, защо на нацистите, въпреки всички усилия, не им се отдава с помощта на тяхната „перфидна машина на смъртта“ да ги унищожат и второ, желаете ли да защитавате митичното число от шест милиона и по-нататък, независимо от тези ясни факти?

М. Лемпле (безпомощна): Всеки мъртъв е един в повече, не забравяйте това!

Вили: Да ви прочета едно изречение от статия за преживелия-Холокауста Израел Гутман, издателя *на Енциклопедията на Холокауста*. Тук пише следното¹²⁷:

Израел Гутман е роден през 1923 г. във Варшава, през 1943 г. той участва във въстанието на Варшавското гето, като концлагерист прекарва времето до 1945 г. в концлагерите: Майданек, Аушвиц, Матхаузен и Гунскирхен.

Като еврей и участник в едно въоръжено анти-германско въстание Гутман е бил действително двойно обречен на смърт. След това, той пристига в лагера за унищожение Майданек, където обаче, той не бива ликвидиран. След това германците го изпращат в един друг лагер за унищожени и още веднъж се въздържат да го убият. Накрая той преживява още два „нормални“ лагера. Как да „римуваме“ всичко това заедно?

Ханс-Петер: Наистина ли искаме да приемем, като смекчаващо вината на нацистите обстоятелство, това, че това тяхната машина за унищожение не е била дотолкова ефикасна, колкото те самите биха желали?

Вили: Боже мой, представи най-накрая едно единствено доказателство за това, че тази легендарна „машина за унищожение“ въобще е съществувала!

¹²⁶ Това може да се прочете във вестник TAZ от 30 март 1995 г., с който, разбира се, Ингрид не е разполагала по време на дискусията, от което заключаваме, че съобщението вече е било разпространявано от пресата от един по-ранен момент.

¹²⁷ *Nordwest-Zeitung, Oldenburg*, 13 април 1994 г.

Сабина: След като, в четири лагера, глупавите нацисти не успяват да убият, двукратно осъденият на смърт, като евреин и борец от съпротивата – Израел Гутман, тогава не разбирам, как не са загубили войната още на първия ден.

Клаудия: Това постоянното прехвърляне на затворници тук и там има смисъл единствено, ако те са прехвърляни точно там, където липсва работна сила.

Артуро: Правилно! Госпожа Лемпле спомена завчера, като особено известни преживяли-Холокауста: Примо Леви и Ели Вийзел. После тя спомена за съдбата на Ане Франк. Всички тези известни случаи са силни доводи срещу геноцидната теза!

Ханс-Петер: Очевидно ти е убягнало, че както жената на Ото Франк, също така и двете ѝ дъщери Ани и Маргот умират в концентрационен лагер. Как можеш да си измучеш от пръстите твърдението, че съдбата на това семейство говори срещу теорията за унищожение!

Артуро: Госпожа Едит Франк умира през януари 1945 г. в Аушвиц¹²⁸. От какво е умряла не зная, но е невъзможно да е била обгазена, тъй като съгласно официалната историография тогава отдавна вече било прекратено. Ане и Маргот умират от тиф малко преди края на войната в Белзен, където те са прехвърлени от Аушвиц¹²⁹. Ако Аушвиц е бил лагер за унищожение, трябвало е всички веднага след пристигането им да бъдат обгазени.

М. Лемпле: Съдбата на това семейство е била трагедия и без газови камери!

Ингрид: Действително. През войната се случват много трагедии. Също една трагедия беше например съдбата на най-малко 135 000, вероятно обаче кръгло 250 000 германци, които в една единствена нощ са изгоряли в Дрезден. Бихте ли предпочели да умрете от тиф или да изгорите живи в Дрезден?

Марията: Впрочем, подобен случай, както при фамилия Франк срещахме при фамилия Вайл. Симоне Вайл (*Simone Veil*), която преди това беше спомената от Клара, преживява Аушвиц, както и нейната майка и нейните сестри. При евакуирането на лагера те и трите биват изпратени за Белзен, където майката и сестрите умират от епидемии и недояждане, както няколко хиляди затворници. Отново една трагедия, но не целенасочено унищожение.

Артуро: Впрочем, като френски „министър на здравеопазването“ тази прословута Вайл си спечели име, легализирайки убиването на здрави деца в майчината им утроба.

М. Лемпле: Моят корем принадлежи на мен!

Макс: Какво се е случило с Примо Леви?

Вили: Отново едно живо доказателство против Холокауста. Въпреки че той е не само евреин, а също и борец от съпротивата, той не бива разстрелян или обгазен, а отива на принудителен труд в Моновиц, един индустриален комплекс източно от

¹²⁸ *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място, стр. 473.

¹²⁹ пак там, стр. 473/474.

основния лагер Аушвиц.

М. Лемпле: Адът на Аушвиц, в който затворниците е трябвало да се трудят до пълно изтощение, остави в душата на Леви такива дълбоки рани, че той десетилетия след това доброволно се разделя от живота.

Артуго: Цитирам от книгата на Леви - *Това човек ли е?*¹³⁰:

Броя на работните часове е различен, според сезона. Работи се, докато е светло, съответно на това, работното време варира от един зимен минимум (8 до 12 часа и от 12:30 до 16 часа) до едно лятно работно време (6.30 часа до към 12 и от 13 до 18 часа). При никакви обстоятелства не бива да се работи през нощта или при гъста мъгла, също и при дъжд или сняг или при (твърде честия) ураганен вятър от Карпатите. Основанието за тази забрана е в това, че тъмнината или мъглата могат да спомогнат при опит за бягство.

Вярвате ли, че един германски, или руски войник на фронта е имал по-малко труден живот, отколкото Леви в Аушвиц? Затворниците поне знаеха, че ще получат храната си и кога, докато на фронта храната често не достига до войниците. Ако искате да ни даде пример за единственото по рода си варварство на германците, то моля да е по-добър от книгата на Леви!

Роберт: Леви въобще не е свидетел на обгазяване, защото той познава газовите камери само от слухове¹³¹. Наистина Леви е трябвало да преживее смъртта на неизброими съзаворници, обаче те не са били убити, а умират от изтощение или преди всичко от болести, които германците не са могли да поставят под контрол. За разлика от войниците на фронта затворникът не очаква постоянно, че някой ще стреля по него. Германците наистина се нуждаеха от работна сила.

Клаудия: Но Ели Вийзел е един свидетел на обгазяванията!

Роберт: Прочети моля те книгата на Вийзел „*Erlebnisbericht*“ *La Nuit*¹³². Там той не споменава газови камери с нито една дума, въпреки че е бил повече от половин година в Биркенау и Аушвиц-I и точно по времето, когато е било извършено унищожаването на унгарските евреи.

Вили: Ние проучихме съдбата на няколко станали известни евреи и на техните роднини. Следователно: Много евреи преживяват концентрационния лагер, мнозина умират от болести и изтощение, обаче не срещнахме нито един обгазен. Къде са Вашите газирани, госпожо Лемпле? Къде са?

(Госпожа Лемпле мълчи.)

Артуго: Игнац Бубис (*Ignatz Bubis*), председател на Централния съвет на евреите в Германия, бил интерниран в един трудов лагер в Полша, неговият предшественик Хайнц Шмул Галински (*Heinz Schmul Galinski*), – в Аушвиц. Защо те не са били

¹³⁰ Primo Levi: *Ist das ein Mensch?* Fischer, Frankfurt/Hamburg, 1979, стр. 35.

¹³¹ Сравни във връзка с това забележките на Robert Faurisssons в *Gauss: Grundlagen...*, на указаното място, стр. 107.

¹³² Elie Wiesel: *La Nuit*, Editions de Minuit, Paris, 1958.

обгазени? Защо Юрек Бекер (*Jurek Becker*), Ефраим Кишон (*Ephraim Kishon*) и Жан Америк (*Jean Améry*) не биват газирани, или белгийския еврей Ернст Мандел (*Ernest Mandel*), по-късно троцкистки шеф-идеолог, или еврейският политик от Християн Демократическия Съюз - Ерик Блуменфелд (*Erik Blumenfeld*), или музикантката Фания Фенелон (*Fania Fénelon*)? Те всички преживяват концентрационния лагер. Как е било възможно това, ако националсоциалистите са искали да ликвидират всички евреи?

Ханс-Петер: Това, което ни представяте, това са псевдо-доводи. Естествено не всеки еврей е бил обгазен; нацистите се нуждаеха от работна сила, както Роберт тъкмо спомена! След приключване на селектирането, сигурно биват обгазени онези, който не могат да бъдат използвани като такава.

Артуро: Така, а защо обаче в четирите „чисти лагери за унищожение“ са били обгазени всички евреи без разлика, ако нацистите въпреки това са се нуждаели от работна сила? Съгласно литературата за Холокауста е била извършана селекция само в Майданек и Аушвиц.

Ингрид: Още веднъж да споменем Вийзел. Той се разболява, това можете да прочетете в *La Nuit*, през януари 1945 г. от една болест на крака и значи е бил неработоспособен. Обаче той не бива веднага ликвидиран като „безполезен неработоспособен“, а отива в болницата¹³³. Наскоро след това последните затворници биват евакуирани заради приближаващата Червена армия. Всички здрави трябвало да бъдат евакуирани на запад; на болните било разрешено да избират, дали да бъдат евакуирани или искат да останат. Ели Вийзел и баща му, принадлежащи към болните, се присъединяват към изтеглящите се германци, вместо да чакат съветските освободители¹³⁴.

Мариета: Който вярва на легендата за обгазяването на неработоспособните, трябва да прочете свидетелството на полската акушерка Станислава Лешчинска (*Stanislawa Leszczynska*), която е акуширала в Аушвиц над 3 000 деца, без дори нито едно от тях да е умряло¹³⁵. Тази смела акушерка положително би споменала, ако тези новородени, от които безсъмнено нито едно не е било работоспособно, веднага са били обгазени.

Макс: Но стари хора биват обгазени!

Мариета: Тук имаш едно копие от един смъртен акт от Аушвиц (*Илюстрация 12*). Това доказва, че родената през 1872 г. еврейка Е. Кохфелдер (*E. Kochfelder*) е умряла в Аушвиц на 04. юни 1942 г.. Защо тя не е била веднага селектирана за газовите камери?

Клара: Тя сигурно е била обгазена. Причината за смъртта „старческа слабост“ върху този документ е било само за маскировка.

М. Лемпле: Клара, тук трябва да ти възразя. В цялата литература за Холокауста се твърди, че след селекцията на рампата газиранието въобще, никъде не са били регистрирани. Съответно на това не може и да има и смъртни актове от тях.

¹³³ пак там, стр. 124 и нататък.

¹³⁴ пак там, стр. 130.

¹³⁵ *Comite international d'Auschwitz, Anthologie, Tome II, 2ème partie*, стр. 164/165.

Макс: Къде се намират книгите за умрелите?

Роберт: През 1990 г. Съветския съюз предостави на разположение на интернационалната служба за издирване в Аролзен копия от книгите на умрелите в Аушвиц, които при освобождението на лагера попадат в ръцете на Червената Армия. Тази служба за търсене е номинално подведомствена на Интернационалния Комитет на Червения Кръст (ИКРК). На кого се разрешава да работи в архива, решава една комисия от „експерти“ от различни страни, между които и от Израел. Никой независим изследовател не получава достъп до този архив, в който се намират стотици хиляди, ако не милиони документи от концентрационните лагери. Ако би могло свободно да се изследва, то държавно-утвърдената картина за историята веднага ще се провали.

Макс: Как се добрахте до това копие?

Роберт: Ревизионистите имат своите връзки с руските архивари. В книгите за умрелите са регистрирани много имена на стари хора, нещо което опровергава легендата за обгазяване на неработоспособните.

№ 9944/1942 C¹

Auschwitz, den 9. Juni 1942

Die Ernestine Hochfelder geborene Lippner

mosaisch

geboren Visoka Nr. 340, Kreis Cadca, Slowakei

ist am 4. Juni 1942 um 11 Uhr 00 Minuten

in Auschwitz, Kasernenstraße verstorben

Die Verstorbene war geboren am 11. Februar 1872

in Tursova, Kreis Cadca

(Standesamt) (Nr.)

Vater: Emanuel Lippner, zuletzt wohnhaft in Tursova

Mutter: Anna Lippner geborene Schimek, zuletzt wohnhaft in Tursova

Die Verstorbene war nicht verheiratet mit Heinrich Hochfelder

Eingetragen auf mündliche - schriftliche Anzeige des Arztes Doktor der Medizin von Bodman in Auschwitz vom 9. Juni 1942

-D- Ausfüllende

Die Übereinstimmung mit dem Erstbuch wird beglaubigt.

Auschwitz, den 9. 6. 1942

Der Standesbeamte In Vertretung Quakerack

Der Standesbeamte In Vertretung Quakerack

Todesursache: Alters- und Körperschwäche

Einschließung der Verstorbenden am in

(Standesamt)

Илюстрация 12: Смъртният акт на една еврейка от лагера Аушвиц, родена през 1872 г. Защо тази 70-годишна и естествено неработоспособна жена веднага след селекцията не е била обгазена, без да бъде регистрирана?

Аргуто: Госпожа Лемпле, Вашите старания да докажете Холокауста със сведения от очевидци, до сега са твърде злополучни, както Вие сигурно бихте признали. Това

произлиза от естеството на нещата. Ние не се нуждаем от съобщения на очевидци, за да знаем, че Първата световна война се е състояла от 1914 до 1918 г. и не сме зависими от признания на пилотите бомбардировачи, за да знаем, че САЩ през август 1945 г. са хвърлили атомни бомби върху Хирошима и Нагазаки. Ако милионния геноцид с газови камери е един недвусмислено установен факт, както винаги се твърди, то нямаше да бъдем зависими нито от показанията на Бомба (*Bomba*), Олер (*Olères*) и (*Peers*), а още по-малко от газ-метъра на Прессак, душовете и т.н. Доказателствата щяха да бъдат така ясни, че никому няма да дойде и на ум да ги поставя под съмнение.

Ингрид: Тук се изисква допълнителна предпазливост относно множеството свидетелски показания за мнимите ужаси извършени от германците през Втората Световна война, които дори отдавна официално са изобличени като лъжи. Така например на процеса в Нюрнберг съветските обвинители твърдяха, че германците са извършили разстрелите при Катин¹³⁶...

Ханс-Петер: Всеки знае обаче, че за това са отговорни съветските власти. Не отклонявай нашата тема.

Ингрид: Извинявай, но дори ако „всеки знае“, че съветите са разстреляли над 4 000 полски офицери при Катин, а не германците...

Клаудия: ...не бяха ли много повече?

Ингрид: ... В началото на 1943 г. германците откриват при Катин над 4 000 трупа на убити полски офицери и войници. Общо над 15 000 полски военни са ликвидирани от палачите на Сталин, но другите масови гробове не бяха открити от германците¹³⁷. След войната обаче, заради тези уж германски престъпления бяха обесени германски войници. Присъдите се позоваваха на фалшиви експертизи и свидетелски показания.

Мариета: Също и глупавата история за сапуна от еврейска мазнина почива върху свидетелски показания. Производството на този сапун беше също така представено в Нюрнберг от съветските обвинители¹³⁸.

Клара (извън себе си от гняв): Вие сте идиоти, такъв сапун наистина е имало. Той се наричал RIF...

Роберт: ...нещо, което означавало „Служба на Райха за снабдяване с индустриални мазнини“...

М. Лемпле: Затваряй си човката, ти - отрицащ сапуна! RIF означава чиста еврейска мазнина – „Rein jüdisches Fett“. Ще цитирам едно покъртително съобщение от Симон Визентал (*Simon Wiesenthal*), който недвусмислено потвърждава съществуването на този сапун и всеки, който все още не е съвсем безсърдечен, трябва се просълзи¹³⁹:

„През последната седмица на март (1946 г.) румънската преса оповести една изключителна новина: В малкия румънски град Folticeni на еврейското гробище

¹³⁶ *Nürnberger Dokument IMT VII*, стр. 469.

¹³⁷ F. Kadell: *Die Katyn-Lüge*, Herbig, München, 1991.

¹³⁸ *Nürnberger Dokument IMT VII*, стр. 656/657.

¹³⁹ *Der Neue Weg*, Wien, Nr. 17/18, 1946.

тържествено се състоя една обичайна погребална церемония. 20 кутии сапун биват погребани... На тях стоеше написано RIF „*Rein jüdisches Fett*“, „Чиста Еврейска Мазнина"... В края на 1942 г. за първи път се чу ужасната фраза „Транспорт за сапун“. Това беше в Генералното Губернаторство (бивша Полша), а фабриката в Галиция, в Белцек. От април 1942 г. до май 1943 г. във фабриката бяха използвани като суровина 900 000 евреи... Може би е непонятно за културния свят с какво удоволствие нацистите и техните жени от Генералното Губернаторство гледаха на този сапун. Във всеки калъп сапун те виждаха в него един омагьосан евреин и така било възпрепятствано израстването един втори Фройд, Ерлих или Айнщайн... Погребението на сапуна в едно малко румънско градче изглежда като нещо свръхестествено. Омагьосаната болка, намираща се в този предмет за всекидневна употреба, разкъсва вече вкаменената способност за състрадание през 20-то столетие! В епохата на атома, връщането към тъмната средновековната кухня на вещиците изглежда призрачно! И въпреки това то е истина!

(Всички избухват в смях)

Марията: Това наистина ме просълзява от смях, но по съвсем друга причина от тази, която Клара спомена. Впрочем Шмул Краковски (*Shmul Krakowski*), – Холокауст-Експерт от Израел, окачестви преди няколко години историята за сапуна от еврейска мазнина като легенда¹⁴⁰. Той обаче имаше нахалството да твърди, германците били измислили тази лъжа, за да тормозят евреите душевно.

Ингрид: Някой други хора са значително по-щедро благословени с подобна болна фантазия, отколкото германците.

Макс: И без това никой не е взел на сериозно тази сапунена история...

Роберт: Очевидно, освен Клара!

Макс: С това вие искате само да ни отклоните от темата газова камера.

Роберт: Извинявай, Макс, но съгласно трибуналет в Нюрнберг, сапунът от евреи беше също така един „установен факт“, както газовите камери.

Вили: Обаче госпожа Лемпле в понеделник призна, че газовите камери от Дахау, Бухенвалд и т.н. не са съществували. Но тъкмо за тях обаче се говореше твърде много в Нюрнберг и след това. Например чешкия лагерен лекар от Дахау, Франц Блах (*Franz Blaha*), свидетелства под клетва на 11 Януари пред Нюрнбергския Трибунал, че аутопсирал обгазени концлагеристи¹⁴¹. Тъй като газовите камери от Дахау, официално признато, никога не са съществували, тогава Блах трябва да се е клел, лъжесвидетелствайки, също така и другите свидетели на обгазяване в Дахау. Защо свидетелите от Аушвиц да са по за вярване от тези в Дахау?

Клаудия: Може ли да те поправа? Газова камера в Дахау е имало, не тя никога не е била приведена в действие¹⁴².

¹⁴⁰ *Daily Telegraph*, 25. April 1990.

¹⁴¹ *Nürnberger Dokument IMT V*, стр. 198.

¹⁴² До сега това е официалната версия, която се намира на една табела пред „газовата камера“.

Артуро: Дори и в този случай Блаха е лъгал. Освен това прочутата, уж никога не използвана газова камера не е нищо друго, а просто един душ. Инженер Антониус Шимелпфениг (*Antonius Schimmelpfennig*) установи с апарат за търсене на проводници, че в тавана на „газовата камера“ има водопроводни тръби. Освен това уредничката на паметника в Дахау, Барбара Дистел (*Barbara Diestel*), отбеляза, че душовете още от днес за утре могат да функционират отново¹⁴³. Значи историята за „никога не приведена в действие газова камера“ е една гнила лъжа.

М. Лемпле: Във всеки случай прочутия историк Мартин Бросцат (*Martin Broszat*) още през 1960 г. призна, че в лагерите, намиращи се в областите наречени „Райхсдойчен“ (*reichsdeutschen*) - територията на германския Райх в границите от 1938 г. - никой не бил умъртвен с газ¹⁴⁴.

Клаудия: Но в *Енциклопедията на Холокауста* пише, че в Равенсбрюк, Захсенхаузен и в Щутхоф е имало газови камери¹⁴⁵.

Артуро: Това „изместване назад“ („*Rückverschiebung*“) на газовите камери беше предприето още през 1983 г. от Kogon/Langbein/Rückerl. Наистина при това те свалиха общия брой на жертвите на тези газови камери до няколко хиляди...

Сабина: ...нещо, което сравнено с общия брой на умрелите в този лагер, е по-скоро незначително. Защо се държат така упорито за тези малки газови камери, въпреки че те въобще не са необходими за Холокауста?

Ингрид: Един твърде основателен въпрос. Както вече установихме, изграждането на концентрационни лагери и интернирането в тях на нежелани малцинства, не е само националсоциалистическа идея, а се повтаря в хода на историята отново и отново. Сега обаче NS-лагерите не бива да бъдат сравнявани със съветски, китайски, американски и пр. лагери, а трябва да имат един единствен по рода си дяволски характер, а него му придават именно газовите камери. Затова, по възможност дори и най-малкия концентрационен лагер трябва да е имал една газова камера.

Вили: Показателен е случаят в Матхаузен. Този австрийски лагер е сигурно най-гадният от всички концлагери въобще. Близко 100 000 души са умрели там¹⁴⁶. Повечето от тях са били криминални, защото Матхаузен по начало е бил предназначен за това. По-късно там биват изпращани и политически престъпници. В Австрия до днес фанатично се държи на измислицата, че в Матхаузен били умъртвени с газ над 3 000 души. Сравнено с най-малко 100 000 мъртви от лагера, тези обгазени са незначително

¹⁴³ Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 31.

¹⁴⁴ *DIE ZEIT*, 19. August 1960.

¹⁴⁵ *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място, стр. 1197; стр. 1270; стр. 1382.

¹⁴⁶ В специалната служба в град Аролзен (занимаваща се със смъртните случаи в концентрационните лагери), до 1990 г. са отбелязани 78 851 загинали затворници (*източник: изпратена от комисията в отговор на наше запитване брошура*), но данните на комисията са непълни и трябва да се увеличат най-малко с една трета, за да дадат представа за приблизителния брой на загиналите в този лагер. Споменатият на страница 71 от анти-ревизионисткото издание „*Истерия срещу реалността*“ („*Amoklauf gegen die Wirklichkeit*“); (глава 1, забележка № 5) един брой от “минимално 102 000” загинали затворници в Маутхаузен е реалистичен.

малцинство. Емил Лашо́ (*Emil Lachout*)¹⁴⁷ доказва, че газовата камера от Матхаузен е измама. Мафията на Визентал обаче брани тази газова камера, като лъвица детето си, защото към един германски концлагер естествено трябва да има и една газова камера!

Роберт: В своята втора експертиза Фред Лойхтер засяга „газовата камера“ от Матхаузен, която той посещава през 1989 г. заедно с Форисон и американският историк Марк Уебър¹⁴⁸. Тази „газова камера“ е една долна и примитивна измама. Първо тя е около 14 m² и следователно би могла да побере само незначителен брой жертви. Ако нацистите са искали да убият малки групи от хора, те са могли просто да ги разстрелят, вместо по сложен начин да се опитват да ги умъртвят с един особено опасен газ! Ако сега уредниците в лагера-музей Матхаузен бъдат попитани, как циановия газ е бил вкарван вътре, (*в случая уж бил използван Zyklon в твърда форма*) ще чуете следното:

- а) през душовете;
- б) през една тръба намираща се в тъгъла;
- в) чрез една вече несъществуваща перфорирана тръба.

Във всички три случая обречените на смърт са могли да спрат притока на газ с ръка! Сега обаче да повторим въпроса към госпожа Лемпле. Защо съобщенията на очевидците за газовите камери от Аушвиц да са по за вярване от тези в Бухенвалд, Дахау и Матхаузен?

М. Лемпле: За Аушвиц има много повече очевидци, а ние разполагаме и с признания на извършителите.

Артуро: Такива има и за западните лагери. Четете като пример признанието на коменданта от Захсенхаузен Антон Кайндл за газовите камери¹⁴⁹. Всички те са били изтръгнати със сила и не струват даже и хартията, върху която са написани.

М. Лемпле: Понеже всички сме на същото мнение, че в западните лагери никой не е бил обгазен, постепенно трябва да се обърнем към доказателствата на свидетелите за газовите камери в Аушвиц. След паузата ще цитирам най-важните свидетелски показания за всяко от различните съоръжения за обгазяване... Тук виждате снимка от Крематориум-I в главния лагер, който още е в първично състояние (*Илюстрация 8*). Моргата на този крематориум през 1942 г. бива използвана за газова камера. Такива са показанията на множество свидетели.

Роберт: Документални доказателства за използването на помещението като газова камера, разбира се няма, както Пресак изрично подчертава¹⁵⁰. Според изказванията на Вашите свидетели, тази газова камера е най-известната и най-посещаваната от всички, госпожо Лемпле. Кои са тези свидетели?

¹⁴⁷ Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 405.

¹⁴⁸ Fred Leuchter/Robert Faurisson: *Der zweite Leuchter Report. Dachau, Mauthausen, Hartheim*. Разпространява се от David Clark, P. O. Box 726, Decatur, Al. 35602, USA, стр. 18/19; 32/33.

¹⁴⁹ Kogon/Langbein/Rückerl, стр. 255.

¹⁵⁰ Pressac: *Auschwitz. Technique and Operation...* на указаното място, стр. 123.

М. Лемпле: Мога да спомена четири имена: Рудолф Хьос (*Rudolf Höss*) – главният комендант на Аушвиц и безусловно възлов свидетел на геноцида, Алтер Файнзилбер (*Alter Feinsilber*)...

Илюстрация 13: Северна фасада на крематориум I в днешното му състояние.
(Източник: Pressac, „*Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*”)

Марнета: ...каквото е също и Станислав Янковски Касковнак (*Stanislaw Jankowski Kaskowiak*) или Алтер Шмул Файнзилберг (*Alter Szmul Fajnzylberg*), който променя с удоволствие не само името си, но и рождената си дата¹⁵¹...

М. Лемпле: ...Пери Брод (*Pery Broad*) и Филип Мюлер (*Filip Müller*). Но най-напред изказването на Рудолф Хьос¹⁵²:

Моргата в района на крематориума бива използвана, като помещение за обгазяване, след като вратата бива уплътнена, а в тавана са пробити няколко отвора за хвърлянето на газ...

Хьос само накратко се спира на тази газова камера, защото тя е от второстепенно значение. Файнзилбер пише, че екзекуциите в Крематориум I най-често били извършвани чрез разстрел и само рядко с газ. Той самият никога не е присъствал на обгазяване, тъй като заедно с другите хора от специалния взвод всеки път са го държали в помещението за кокс. След обгазяването специалният взвод трябва да вкара трупове в пещите¹⁵³.

¹⁵¹ Във връзка с това сравни нашата книга *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen, Postfach, 8116 Würenlos, 1994, стр. 100 и нататък.

¹⁵² Rudolf Höss: *Kommandant in Auschwitz*. Издаден от Martin Broszat. dtv, München, 1958, стр. 159.

¹⁵³ *Hefte von Auschwitz, Sonderheft 1, Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos*, Verlag Staatl. Museum Auschwitz, 1972, стр. 42 и нататък.

Сабине: Странно, че хората от специалния взвод не присъстват на масовото убийство, макар че могат да видят неговия резултат – трупове!

М. Лемпле: След войната, един есесовец от Бразилия, Пери Брод описва подробно убийствата, в един съчинен за англичаните кратък доклад за езекуциите в Крематориум I. Цитирам от неговото съобщение¹⁵⁴:

Изведнъж вратата снабдена с гумени уплътнения и железен обков се затръшна и хората чуха падането на тежки резета. С винтови ключалки тя бива херметически затворена. Един тежък, парализиращ ужас обхваща всички. Те блъскат по вратата с юмруци в безсилен гняв и отчаяние. Отговорът е подигравателен смях.

„Да не се изгорите при къпането“, извика някой пред вратата. Някои забелязват, че капациите на шестте отвора на тавана се повдигат. От ужас те издават силен вик, когато в отвора се появява глава с газова маска. „Специалистите по дезинфекция“ са на работа. Един от двамата е SS-унтершарфюрер Ойер, с кръгло желязо и чук те отварят няколко безопасно изглеждащи тенекиени кутии. Надписът гласи: „Zyklon-B за борба с паразити. Внимание отрова! Да се отваря само от обучен персонал!“.

Тенекиените кутии са пълни до горе със сини, големи колкото грах зърна. Скоро след отварянето им съдържанието се изсипва в отворите. Всеки път капакът бива бързо затворен. (...). Грабнер наблюдава с научен интерес стрелките на ръчния си часовник. Циклонът действа бързо. Той се състои от циановодород в абсорбирана форма. Когато кутиите биват изсипани, от зърната се отделя газа „синя киселина“ (...). След около 10 минути виковете утихват и преминават в бръмчащо стенание. Повечето вече са в безсъзнание. След още две минути Грабнер сваля часовника. Всичко е свършило.

(Клара плаче, хълцайки)

М. Лемпле: Още веднъж ще кажа, че такова нещо може да бъде преувеличавано, но не и измислено.

Клаудия: Ще Ви докажем точка по точка, че тези свидетелски показания са мошеничество и че „газовите камери“ чисто и просто са това, за каквото са определени, а именно морга.

Макс: Внимавай да не се задавиш...

Ингрид: Кой от вас е бил в Аушвиц? Да, естествено ти, Клара, а и Артуро, Роберт и аз. Вие очевидно не сте били там, госпожо Лемпле. Тогава за няколкостотин марки идете и вижте „газовата камера“, която дори се намира в добре запазено състояние.

Първо, под входната врата зее дупка от няколко сантиметра. Значи вратата не е могла да бъде „херметически затворена“, както пише Брод.

Второ, по стените няма да забележите никъде синьо оцветяване, както ако там наистина е била използвана „синя киселина“.

Трето, „газовата камера“ има прозорец, който затворените веднага биха разбили.

¹⁵⁴ Pery Broad: *Erinnerungen*. Im Sammelband Auschwitz in den Augen der SS, Krajowa Agencja Wydawnicza, Katowice, 1981, стр. 171 и нататък.

Четвърто, тя се намира непосредствено до крематориума и тъй като Zyklon-ът във високи концентрации е експлозивен би съществувала опасност от експлозия...

Ханс-Петер: Възражявам! Този довод, въведен от ревизионисти като Лойхтер и Форисон се крепи на глинени крака, защото смес от циановодород и въздух експлодират само в областта на високите граници. Долната експлозионна граница лежи при 6 или 7%, концентрацията от отровен газ, а в камерата той трябва да бъде далеч под 1%. Затова не може да експлодира дори ако би изтекъл от някъде. Значи опасност от експлозия не е съществувала¹⁵⁵.

Вили: Това може да е вярно на теория, но именно, само на теория. Погледни тази стара статия от американското списание *Life*, тя е от 22-ри декември 1947 г... .

Макс: Ти да нямаш на разположение всяка една статия, която се е появила в последните 50 години? Това ми изглежда съмнително.

Вили: Писмо на читател от американското списание *Liberty Bell* през декември м. г. насочи вниманието ми към статията и си набавих копие. На нея се вижда къща в Лос Анжелис, която е значително разрушена от експлозия с циановодород. На практика това нещо е възможно да експлодира; споменатите от тебе стойности се отнасят само за нормални условия. С покачване на температурата съответно нараства и опасността от експлозия. Освен това над мястото, където лежат гранулите могат да се образуват особено високи концентрации. Тук и най-малката искра може да предизвика експлозия, която също обхваща и местата с по-ниска концентрация на газ. Експлозиите с цианид са така убийствени, както и тези с динамит. Значи снимката опровергава твоя довод, който ако се не лъжа взимаш от един господин Йозеф Байлер (*Josef Bailer*). В случая с Крематориум I опасността от експлозия би била несравнимо по-голяма, отколкото при тази къща в Америка. Съгласно Брод, за бързото убиване на жертвите, (нали са били мъртви за няколко минути), би трябвало да бъде използвано извънредно голямо количество Zyklon-B. Ако есесовците са искали да обгазяват хора, то те не биха построили своята газова камера непосредствено до крематориум, защото действително не биха имали интерес от експлозия. Сградата рано или късно щеше да хвъркне във въздуха и да обгази целия лагер.

Ингрид: Продължавам. Пето, болницата на SS се намира срещу „газовата камера“ и при неподходящ вятър има опасност за отравяне за пациентите и лекарите¹⁵⁶. Шесто,

¹⁵⁵ Такива са доводите на Josef Bailer в сборника *Amoklauf gegen die Wirklichkeit*, стр. 49. Подобно се аргументират обаче също така и отлични изследователи ревизионисти като Carlo Mattogno и Fritz Berg (*Liberty Bell*, October 1994, „*The Furnace Tender Should Wear a Gas Mask when Tending the Fire*“). Въпросът за експлозивността на Zyklon-a предизвика горещи дискусии между ревизионистите.

¹⁵⁶ Относно това Фред Лойхтер посочва в своята експертиза (*сравни част I, бележка 3*), че опасността от отравяне на болните в отдалечената само на няколко метра от „газовата камера“ болница, действително би била съвсем реална, се вижда от една цитираната при Pressac (*Auschwitz, Technique and Operation...*, на указаното място стр. 201) извънредна заповед на коменданта от Аушвиц Rudolf Höss от 12 август 1942 г. В нея Höss споменава, че при една акция на газирание се е случило произшествие и затова указва, че лица, които не са снабдени със защитни маски при газиранията, който трябва да се провеждат най-малко на 5 часа едно от друго и да стоят на разстояние не по-малко от 15 метра от изпълненото с газ пространство. Че не се касае за една камера за хора, а газирание на въшки, признава сам Pressac на стр. 188. В действителност съответната извънредна заповед на Höss бива раздадена в 42 екземпляра на всички възможни инстанции, нещо, което не потвърждава нейната секретност.

даденото от Брод кратко време до настъпването на смъртта е също така невъзможно, както и споменатото от Хьос време от половин час до започване на проветряването.

Ханс-Петер: Това пък защо?

Ингрид: Както Гермар Рудолф доказва¹⁵⁷, гранулатът Zyklon-B при нормална стайна температура отделя отрова в продължение на най-малко 2 часа. Дори при наличие на добра вентилация е трябвало да се чака най-малко два часа, докато се започне с проветряването! И твърдяната от Брод бърза смърт на жертвите (не повече от четири минути) би била възможна единствено при използването на огромни количества Zyklon-B, тъй като гранулите отдават своя газ бавно. Това би направило невъзможно бързото разчистване на камерата и както Вили с право изтъкна, само ще увеличи опасността от експлозия.

Роберт: Седмо, и това е решаващата точка. „Специалистите по дезинфекция“ не могат да хвърлят Zyklon-B през шестте отвора на тавана, тъй като на тавана няма шест отвора.

М. Лемпле: Но отворите за хвърляне ясно се разпознават на снимката!

Роберт: След войната те са пробити в тавана от поляците. Това Рудолф доказва неопровержимо в своята експертиза. Той пише¹⁵⁸:

След войната покрива трябва да е бил покрит отново с асфалтова хартия, при което следите от отворите за Zyklon-B, както и отворите за проветряване на „газовата камера“ също биха били покрити. Новото построяване на четири наредени отвора за хвърляне на Zyklon-B в полския музей Аушвиц, трябва да е станало след войната. Тази аргументация на Пресак е учудваща, тъй като бетонния таван от вътрешната страна няма мазилка и е непокрит. Щеше да е възможно от вътрешната страна да се установи първоначалното място отворите и те да бъдат пробити отново (...). Ако в тавана от железобетон са съществували отвори за хвърляне и съоръжения за проветряване, то би трябвало на съответното място, което от вътрешната страна е без мазилка, нараняванията на бетонната структура да бъдат видими, защото те не могат да бъдат заличени. До днешните отвори за хвърляне в тавана обаче няма следи от други отвори! Следователно пробивите, за които се твърди, че ги е имало – реално ги е нямало!

Госпожо Лемпле, как хората от SS са хвърляли Zyklon-B през несъществуващите отвори в газовата камера? Обяснете ни?

М. Лемпле (изгубила дума и ума): Но защо Хьос и Брод пишат това, ако не е вярно?

Вили: Хьос съчинява своите „бележки“ в Краковския затвор и е писал точно това, което неговите комунистически надзиратели са искали от него. След войната Брод попада в английски плен. Англичаните са могли без друго да го обесят, да го разстрелят

¹⁵⁷ Rudolf, на указаното място, стр. 59.

¹⁵⁸ пак там, стр. 18/19.

или да затворят до живот, защото всеки германец, особено всеки от SS тогава е бил извън закона. Но Брод е освободен още през 1947 г.¹⁵⁹. Защо?

Мариета: Като възнаграждение за неговият „кратък доклад“, с който той предоставя на англичаните едно ценно доказателство за Холокауста!

Сабине: Вярвам, че разбираш лека полека как са станали „признанията на извършителите“.

Артуро: Браво Сабине, при тебе има надежда да се излекуваш от „Холокаустита“. За господин Филип Мюлер, един словашки евреин, когото госпожа Лемпле хвали като четвърти свидетел за газовата камера от главния лагер. Със закъснение от 34 години Мюлер е съчинил едно „сведение за фактите“ за времето, което е прекарал в лагера, под заглавие **Специално третиране**. За своята първа акция в камерата той пише¹⁶⁰:

Погледът ми падна върху един полуотворен куфар, в който открих нещо за ядене, приготвено за черни дни. С едната ръка правех така, все едно съм зает да съблека един мъртвец, а с другата пребърках куфара. Докато заграбих парчетата кашкавал и кейк с маково семе от куфара, постоянно наблюдавах към вратата, за да не бъда изненадан от Щарк. С моите мръсни и изцапани с кръв ръце разчупих кейка и го изгълтах като хищно животно.

Разбирате ли какво твърди Мюлер? Той яде като хищно животно козунака в газовата камера, в която лежат трупове. С поставена маска, това изобщо не би могло да се случи! Значи Мюлер работи без противогаз в помещение наситено със „синя киселина“!

Роберт: Към това добавяме също, че дрехите на жертвите са сваляни едва след обгазяването, което е абсолютна лудост, тъй като Zyklon-a е залепнал по тях и би представлявал допълнителна опасност за хората от специалния взвод. Логично е жертвите да се съблекат преди обгазяването.

Мариета: От това следва, че този Мюлер, който минава за един от най-значителните главни свидетели, е в действителност един нагъл и патологичен лъжец. Той живее днес в Манхайм. Да отидем ли веднъж на кафе при него и да му поставим няколко технически въпроси към неговото **Сведение за фактите**?

Артуро: Това беше вашия главен лагер с газови камери, госпожо Лемпле.

М. Лемпле (отчаяна): Просто не е възможно, че уредниците от музея в Аушвиц разказват ежегодно на стотици хиляди посетители такава огромна лъжа, представяйки обикновена морга за газова камера!

Роберт: Госпожо Лемпле, през 1968 г. френската еврейка Олга Вормзер-Миго (*Olga Wormser-Migot*) публикува една дебела книга върху националсоциалистическите

¹⁵⁹ Kogon/Langbein, *Rückertl*, стр. 197.

¹⁶⁰ Müller, на указаното място, стр. 24/25.

концлагери, която до днес минава за класически труд по темата¹⁶¹. Цитирам какво пише тя на страница 156:

Auschwitz I (...) qui restera le camp modele, et en meme temps le centre administratif sans chambre a gaz. Elles seront construites a 4 km, a Birkenau (Auschwitz II) a partir de la fin de 1941.

Разбирате ли френски? Не, Макс и Ингрид вместо френски учиха испански и Ханс-Петер – италиански. Тогава превеждам:

Аушвиц-I (...) като образец лагер и същевременно административен център, трябваше да остане без газова камера. Тези (това значи газовите камери) трябваше да бъдат построени в края на 1941 г. в отдалечения на 4 км Биркенау (Аушвиц-II).

Един именит експерт в областта на концлагерите, при това еврейка, ясно писа преди 27 години, че в основния лагер Аушвиц-I е нямало газови камери. Съответно посещаваната годишно от безброй ужасени туристи „газова камера“ в Крема-I е една гнила шашма.

Клаудия (възмутена): Госпожа Лемпле! Вили и аз неотдавна гледахме заедно с Библейската група филма *Професия нео-нацист*. В него един фашист влиза в „газовата камера“ от Аушвиц-I и я дамгосва като мошеничество, защото крематориума нямал устройство за улавяне на дима. В края на миналата година, в Мюнхен, този фашист го наказаха, заради „отричане на Холокауста“, с ефективна присъда от 18 месеца. Основанието за неговото осъждане беше преди всичко този филм. С други думи, – днес, „в най-свободната държава от германската история“, който повтаря това, което една френска еврейска и експерт по концентрационните лагери е написала преди 27 години, в един известен труд, получава 18 месеца затвор. Все повече имам чувството, че живеем в полицейска държава!

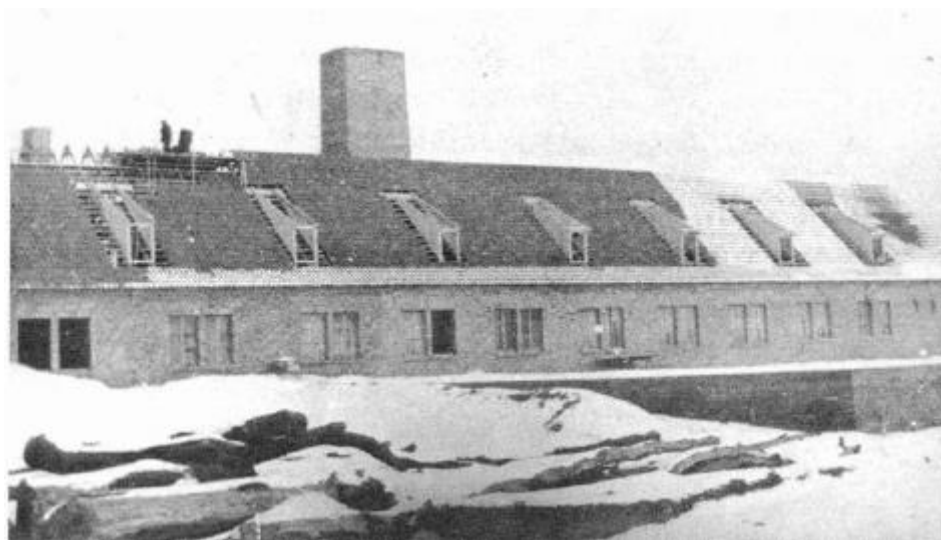
Ханс-Петер: Тази газова камера в основния лагер не е толкова важна. Както Вормзер-Миго изрично подчертава, от края на 1941 г. газова камера има в Биркенау. Там стават масовите убийства, а не в Аушвиц-I. За вас ревизионистите цитираните изречения от книгата на Бормзер-Мурго не са достатъчни. Във всеки случай що се касае до тази второстепенна подробност – имате право.

Мариета: Ханс-Петер, „газовата камера“ в главния лагер привлича несравнимо повече посетители, отколкото развалините на крематориумите от Биркенау. Стотици хиляди туристи правят годишно там поклонение. За повечето от тях това е върха на тяхното посещение в Аушвиц. Какво поднасят в моргата на К-I уредниците от музея на тези нямащи и понятие хора? Една нагла лъжа! Колко правдоподобно е останалото, което тези хора им представят за Аушвиц? Доколко е вярно това, което те разказват за газовите камери от Биркенау?

(общо мълчание)

М. Лемпле: По-добре да приключим до тук. Утре също е ден.

¹⁶¹ Olga Wormser-Migot: Le système concentrationnaire nazi, Presses Universitaires de France, Paris, 1968.

Илюстрация 14: Южен изглед от Крематориум II на Биркенау, заснет през 1943 г. Днес там все още могат да бъдат видени развалините му. (Източник: Pressac, „*Die Krematorien von Auschwitz*”)

VI. Свидетелски показания (II)

четвъртък, 2 февруари

М. Лемпле: Добро утро на всички. Вчера се запознахме с няколко свидетелски показания за газовите камери в Крема-I в Аушвиц, в който очевидно много малко хора са били умъртвени с газ...

Артуго: Внимание, госпожо Лемпле, използвате шифрирани изрази. „Само малко хора“ е шифрираното означение за „изобщо никой“.

М. Лемпле: Както знаете, центърът за унищожаването на евреите се намира не в главния лагер Аушвиц, а на три километра западно – в Биркенау. Тъй като четирите големи крематориума с техните вградени газови камери биват достроени едва през 1943 г., преди това нацистите използват като помощни газови камери, две селски къщи, северозападно от Биркенау, наричани Бункер-1 и Бункер-2 или червената и бялата къща.

Клаудия: Извинявайте, но вероятно бихте ни показали снимки от тези селски колиби, за да можем да си представим по-детайлно лобните места.

М. Лемпле: За съжаление нямам. Двете селски къщи повече не съществуват; от Бункер-2 се разпознават само основите¹⁶². Кога точно започват обгазяванията в този бункер не знаем...

Макс: Защо? Каква дата се споменава в документите?

М. Лемпле: Няма документи! За обгазяванията в двете селски къщи знаем само благодарение на свидетелски показания. Ще прочета няколко откъса от показания на ключови свидетели, от които двама са от страна на жертвите и двама от страна на извършителите на престъпленията. Милтон Буки (*Milton Buki*) и Сцлама Драгон (*Szlama Dragon*) са били в специалната бригада и преживяват войната благодарение благосклонността на съдбата. Върху ужасните събития в червената и бяла къща също сме осведомени и от страна на извършителите. Както знаете до есента на 1943 г. Рудолф Хьос беше комендант на Аушвиц. Рихард Бьок е бил шофьор от SS с нисък чин. След войната и двамата признават масовите убийства в бункерите.

Най-напред показанията на Милтон Буки¹⁶³:

„На 10^{та} декември 1942 г. бях арестуван от германците и депортиран за Аушвиц, където пристигнах на 12^{та} същия месец (...). На следващата сутрин в пет часа, придружаван от няколко души, офицер от SS ни каза да излезем навън. Той ни заведе до една селска къща на края на гората. Пред къщата лежаха около 40 трупа на разстреляни. Натоварихме ги върху вагонетките на теснолинейка. Вратата на къщата отвори един от есесовец. Видяхме, че вътре беше препълнено с трупове.

¹⁶² В книгата на Пресак *Auschwitz, Technique...*, на указаното място, стр. 176, се намира илюстрация от руините на т.нар. „бяла къща“.

¹⁶³ Цитирано според Пресак, А.Т.О. (това съкращение ще се използва по нататък за първата книга от Пресак), стр. 163.

Някои лежаха така, други стояха в същото изправено положение, докато трети висяха един върху друг. Около 20 минути до половин час след отварянето на вратата получихме заповед да изкараме трупове и ги натоварихме на вагонетките.

Трупове бяха голи и някои имаха сини петна. Закарахме вагонетките до един гроб, около 40 метра дълъг и широк шест, отдалечен на около 100 метра от къщата“.

Какво става след напълването на газовата камера, Буки описва по следния начин¹⁶⁴:

„Доктор Менгеле, който често присъстваше или друг заместващ го лекар, даде заповед на един есесовец да пусне газа. За това той трябваше да качи няколко стъпала по страничната стена на къщата. После изсипа съдържанието на кутията през един комин, след като я отвори с нож. Около 20 минути след вкарването на газа вратата се отваряше и около половин час по-късно започваше разчистването на трупове“.

Един друг от специалната бригада, полският евреин Сцлама Драгон, който наскоро след Буки, а именно, на 7^{-ми} декември 1942 г., пристига в Аушвиц, описва газовите камери и ужасните сцени, които се разиграват пред специалната бригада¹⁶⁵:

„Колибата беше разделена отвътре на четири части, от които първата побираше 1 200, втората – 70, третата – 400, четвъртата 200 до 250 голи тела. В по-голямата част имаше по два, а в другите три по един малък прозорец. Те бяха затворени с дървени вратички. Всяка от четирите стаи във вътрешността на колибата имаше отделен вход (...). След отварянето на газовата камера повечето трулове лежаха по пода. Когато газовата камера беше напълнена, отровените с газ лежаха един върху друг, при което някои опрени един в друг, прави, от кръста нагоре наведени напред. Много често виждах слюнка на устата на обгазените. След отварянето, вътрешността на газовата камера беше доста гореща и миришеше на газ, който действаше задушаващо, оставяйки в устата сладникав приятен вкус...“.

Драгон също описва отстраняването на трупове с всички ужасни подробности¹⁶⁶:

Най-напред на пода на ямата се поставяха големи цепеници, после все по-малки, кръстосани едно върху друго натрупани дървета и най-отгоре сухи клони. След като всички трулове от колибата бяха докарани в ямата, Мол ги поля от четирите краища на трапа с петрол и ги подпали, хвърляйки вътре една горяща автомобилна гума...

М.Лемпле: Държа на мнението си, че такива ужасни неща може да са преувеличени, но не и да бъдат измислени. Освен това Буки и Драгон съобщават независимо един от друг едно и също нещо! Показания от устата на двама свидетели казват пълната истина.

Макс: Извинявайте, госпожо Лемпле, но аз дълго бях възторжен скаут и затова веднага ми направи впечатление, че описания от Драгон начин за изгаряне на трупове не може да бъде истина. Купчината дървета в ямата би трябвало да бъде подредена по тъкмо обратния начин. Първото, което учихме при скаутите беше, че разпалването на

¹⁶⁴ пак там.

¹⁶⁵ Процесуални документи засягащи Рудолф Хьос (Rudolf Höss) в държавния музей Аушвиц, Приложение 17 към том XI. Нашият превод почива върху един френски превод, който през 1980 г. бива изработен по поръчка на Lévy et Kormah, Société d'Avocats и който ние получихме от Карло Матоньо.

¹⁶⁶ пак там.

огъня се прави отдолу нагоре с лесно запалим материал като трески и клончета. Огънят на Драган никога няма да се разпали, защото след като изгорят горните лесно запалими материали той ще изгасне!

Мариета: Все още ставали чудеса. Един слепец е прогледнал! Макс използва своя разум!

Артуро: Дори само поради липсващия приток на кислород изгарянето на трупове в яма е невъзможно. След битката при Седан германците са опитали да изгарят труповете на загиналите в боя. Те поставят три реда трупове в масовите гробове, поливат ги с катран и ги подпалват. Най-горният ред трупове се овъглява отгоре-надолу, средният обгаря незначително, а най-долният дори остава изобщо незасегнат¹⁶⁷.

Ингрид: Към това се прибавя, че Биркенау лежи в блатиста местност. Ямите веднага биха се напълнили с подпочвена вода¹⁶⁸.

М. Лемпле: Да, но толкова много преживяли свидетелстват за масово изгаряне в ями...

Артуро: Това не доказва, че двама или много свидетели казват истината, а единствено, че всеки един „свидетел” повтаря или е преписал гадостите на другите.

Ингрид: Описаното от Драгон разделяне на газовата камера на четири части е абсолютна фантастика. С това процедурата по умъртвяване с газ само ще бъде ненужно усложнена!

Роберт: За Буки. Според него между хвърлянето на газа и разчистването на газовата камера минават 50 минути. Нека обаче не забравяме, че трябва да минат най-малко два часа при нормална температура, за да могат гранулите Zyklon-B да отделят газа. През декември ще е нужно още по-дълго време, защото колкото по-ниска е температурата, толкова по-бавно е изпаряването на „синята киселина”¹⁶⁹. Тоест хората от специалната бригада влизат в образуващите се облаци от газ!

Артуро: Очевидно господин Милтон Буки осъзнава тези технически проблеми, защото отначало решава да остави евреите да загиват не чрез обгазяване, а чрез разстрел, защото говори за трупове на разстреляни, лежащи пред селската къща. После обаче му идва на ум, че тогава газовите камери отиват по дяволите – крайъгълният камък на ционистката пропаганда на ужасите срещу Германия. Тогава той оставя жертвите да умрат едновременно от два вида смърт. Най-напред те биват умъртвявани с газ, а после труповете биват разстреляни извън камерата по военнополова процедура. Може дори да е било обратното.

¹⁶⁷ Харалд Фрьолих (*Harald Fröhlich*): *Zur Gesundheitspflege auf den Schlachtfeldern*, Deutsche Militärärztliche Zeitschrift, I, 14, 1872, стр. 109/110, цитирано от Карло Матоньо, *Auschwitz: The End of a Legend*, на указаното място, стр. 19.

¹⁶⁸ Сравни във връзка с това информативната фотография в Nr. 36 на *Historischen Tatsachen* (*Исторически факти*), стр. 25.

¹⁶⁹ Споменатото от Буки (*Buki*) време от 50 минути между изсипването на Циклона и изпаряването на камерата е напълно недостатъчно, въпреки че то е въобще най-високото, което срещнахме в едно съобщение на свидетел (Изключение: мнимото газирание на руски военнопленници през септември, съответно декември 1941 г., сравни следната бележка 25).

М. Лемпле: Моля те Артуро! Стига с този нетърпим цинизъм!

Вили: На Вашия свидетел Буки, окончателния смъртен удар нанася факта, че според него трупите имали сини петна. Това доказва, че Буки никога през живота си не е виждал умрял от синя киселина.

Ханс-Петер: Защо?

Вили: Защото, за разлика от теб, аз внимавам в часовете по химия при госпожа Пулвер. Синята киселина блокира снабдяването на клетките с кислород. Хемоглобина в кръвта не е в състояние да предаде кислорода на клетките. При това настъпва едно свръхнасищане на кръвта с кислород и кожата на жертвата се оцветява в червеникаво¹⁷⁰.

Ханс-Петер: С вашите дребнавости вие ми играете по нервите. Действително ли искате заради такива дреболии да твърдите, че Холокауста никога не се е състоял?

Сабине: Съжалявам много Ханс-Петер, но това не са дреболии. Единственото доказателство за Холокауста са свидетелските показания, като тези лежащи пред вас. Ако свидетелят Буки е бил в специалната бригада от септември 1942 г., той е трябвало да разчиства газовата камера и да изгаря трупите. Ако свидетелските показания отговарят на истината, той е трябвало да види десетки хиляди жертви на синята киселина и би знаел, че те се оцветяват в червеникаво. Обаче Буки не говори за червеникаво, а за синьо оцветяване на трупите. Следователно той не е виждал десетки хиляди умъртвени със синя киселина, а нито един единствен. Впрочем, същото се отнася и до Вашия прочут свидетел Филип Мюлер, госпожо Лемпле, той също говори за „синьо оцветени трупе“¹⁷¹. Или Буки и Мюлер са далтонисти, или...

Артуро: ... или са безсрамни лъжци!

Сабине: Точно така, а второто е хиляда пъти по-вероятно. Аз не вярвам повече в газкамерните истории, освен ако сега най-после не ми покажете едно достоверно съобщение на очевидец.

Роберт: За капак на всичко трябва да споменем, че Буки и Драгон пристигат в Аушвиц през декември 1942 г. Обгазяванията трябва да са продължили до края на октомври или началото на ноември 1944 г., значи в продължение на още 22 или 23 месеца. Ако специалната бригада е била ликвидирана на всеки три месеца, както госпожа Лемпле твърдеше вчера, двамата са преживели не по-малко от седем акции на ликвидиране. Чудо!

Артуро: Който вярва в Холокауста, трябва да вярва на чудеса. Нали така, Клара? Ти отдавна не си взимала думата. Гласът ли ти пресекна?

Клара (мрачно): Аз ще се обадя по-рано, отколкото смяташ и няма да ти е приятно.

Клаудия: Госпожо Лемпле! Вие искахте да цитирате още двама души като свидетели, от страна на извършителите на умъртвяванията с газ, в селските къщи...

¹⁷⁰ Рудолф, на указаното място, стр. 111.

¹⁷¹ Мюлер, на указаното място, стр. 186.

М. Лемпле: В своите краковски бележки комендантът на Аушвиц Хьос казва¹⁷²:

„Евреите трябваше да се съблекат до бункерите и им се казваше, че трябва да влязат в помещенията за дезинфекциране от въшки, означени като такива. Всички помещения, а те бяха пет на брой, бяха напълвани едновременно, уплътнените врати се затваряха и съдържанието на кутиите с газ се изсипваше вътре през специални отвори. Половин час по-късно вратите отново се отваряха. Всяко помещение имаше две врати, мъртвите се извличаха и с малки вагонетки бяха транспортирани по теснолинейка до ямите.“

Сабине: Но госпожо Лемпле, тук е същата безсмислица както преди това. Абсурдното разпределение на газовите камери, при което полезната площ ненужно се намалява и процедурата се затруднява. Разчистването на газовите камери по време, когато част от синята киселина все още се изпарява, изгарянето в ями...

М. Лемпле: Хьос споменава единствено, че труповете били пренасяни до ямите.

Артуро: Но по-късно се казва¹⁷³, че първо труповете биват заливани с отработено моторно масло, което после става – метанол. Ямите горят постоянно...

Вили: Какво? Метанолът бива използван за гориво? Как може Хьос да разказва такива глупости! Един познат на нашето семейство, австрийски инженер, опита веднъж да изгори с метанол едно умряло врабче. Това не му се отдаде, въпреки че използваното количество метанол беше като маса повече, отколкото птичето¹⁷⁴.

Роберт: При Мюлер от специалната бригада¹⁷⁵, както и при „извършителя на престъплението“ Брод¹⁷⁶ също се появява тази метанолна история. Това че „преживялите-Холокауста“ и „извършителите“ съобщават същите технически невъзможности, доказва, че съществува неизвестен източник, откъдето произлизат тези лъжливи истории.

Вили: В случая с Мюлер положението не е по-просто. Той написва своя шедьовър едва през 1979 г., което означава, че е имал много години време да чете записките на Хьос и Брод. Очевидно при съчиняването на своя „доклад за фактите“ той се е вдъхновявал от тях.

Мариета: Нека чуем и за вашия последен свидетел от селските къщи, госпожо Лемпле!

М. Лемпле: Нямам повече желание...

¹⁷² Хьос, на указаното място, стр. 160.

¹⁷³ пак там, стр. 161.

¹⁷⁴ Семейството на Вилис (Willis) изглежда, че очевидно познават Валтер Люфтил (Walter Lüftl), бившият председател на австрийската Федералната инженерна камара, тъй като той беше човекът, който проведе експеримента с метанол (спирт за горене).

¹⁷⁵ Мюлер (Müller), на указаното място, стр. 217.

¹⁷⁶ Брод (Broad) в сборника Auschwitz in den Augen der SS, Krajowa Agencja Wydawnicza, Katowice, 1981, стр. 177/178.

Роберт: Нямам мерак за Бьок (*Null Bock auf Böck* = *Игра на думи, хашлашки израз*), но аз ще го направя заради Вас. Шофьорът от SS Рихард Бьок разказва следната история¹⁷⁷:

„Един ден, това беше през зимата на 1942/43 г. Хьос ме попита дали желая да пътувам с него на акция по обгазяване (...). Пристигналият товарен влак стоеше на свободна линия (...). Те всички бяха натоварени и закарани в една бивша селска къща (...). След като целия транспорт – трябва да бяха около 1 000 души – вече беше в сградата, вратата беше затворена. После до нашия Санка дойде един от SS, мисля че беше ротенфюрер. Той изнесе кутия с газ и отиде с нея до стълбата (...). Аз забелязах, че докато изкачваше стълбата той носеше противопогаз (...) Той изсипа съдържанието на кутията в отвора (...). Когато затвори отново вратичката в помещението започна неописуем рев (...). Това трая някъде около от 8 до 10 минути и след това настъпи тишина. Скоро вратата беше отворена и можеше да се види все още как синкава мъгла се носи над огромно кълбо трупове (...). Впрочем се учудих, че бригадата от затворници предназначена за отстраняването на труповете влезе в помещението без противопогази, въпреки че синьото изпарение, което вероятно беше газ, се носеше над труповете“.

Клаудия: Какво е това санка?

Макс: Санитарен камион! Госпожо Лемпле, при Бьок хората от специалната бригада също са устойчиви на „синя киселина“, защото те работят без предпазни маски в изпаренията от газ.

Ингрид: Синята киселина Бьок я е видял само в своята фантазия, защото тя е напълно безцветна. Името идва от цвета на петната, образуващи се по стените на обгазяваното помещение.

Вили: Следователно: „особено достоверния свидетел“ е един чичо, разправящ празни приказки, който лъжейки сваля синьото от небето.

Клаудия: Но защо по дяволите, тогава Бьок трябва да уличава своите колеги от SS? Той не би имал интерес от това!

Ингрид: Клаудия, при процеса за Аушвиц във Франкфурт (1963 – 1965 г.) Бьок не е на подсъдимата скамейка, а на свидетелската. При такива процеси, този, който успее да бъде преместен в свидетелското отделение, вече почти е спечелил играта. Като възнаграждение за това, че съгласно желанието на съда е уличил подсъдимите, след процеса най-често го оставят на мира.

Роберт: Ако Бьок беше оспорвал обгазяванията неминуемо той самия би бил обвинен в съучастие и щеше да се озове зад решетките.

Вили: Това ли са Вашите селски къщи на ужасите, госпожо Лемпле?

(Госпожа Лемпле мълчи)

¹⁷⁷ Разпита на свидетеля Бьок (Böck) във Франкфуртския Аушвиц-процес, Съдебна документация 4 Js 44/59, лист 6878 и следващите.

Ханс-Петер: Вие отдавате на тези селски къщи прекалено голямо значение. Всеки знае, че най-главните газови камери на Третия Райх са се намирали в открития през 1943 г. крематориум в Биркенау.

М. Лемпле: Да, това е правилно. През март 1943 г. биват открити крематориумите в Биркенау, с инсталирани в тях газови камери. Основните места за убийства в Третия Райх бяха идентифицирани върху строителните планове като „Морга-I, помещенията на Крема-II и III, сходно конструирани и лежащи едно срещу друго. Както вчера вечерта четох в дебелия книга на Пресак, в К-II вероятно са били умъртвени 400 000 и в К-III 350 000 души¹⁷⁸.

Роберт: Пресак изхожда за половин милион жертви в Аушвиц. Междувременно той стига от 631 000 до 710 000 мъртви, от които 470 000 до 550 000 обгазени¹⁷⁹. Това ще рече, че броя на жертвите от тези два крематориума трябва съответно да бъде намален.

М. Лемпле: Тук виждате фотография от развалините на К-II (*Илюстрация 14*). Преди отстъплението си германците вдигат сградата във въздуха.

Макс: Защо? Отговорът е ясен - за да прикрият своите престъпления!

Артуро: Не Макс! Тогава те е трябвало да отстранят и развалините, защото и след взривяване една сграда може да бъде строителнотехнически и съдебномедицински проучена. Наистина германците взривяват крематориумите, за да не попадне в ръцете на Червената армия нищо, което може да бъде използвано срещу тях.

Ингрид: Хвърлете поглед върху тази скица на канадския специалист по разчитане на авиационни снимки Джон Бол, която той прави, използвайки снимки от въздушното разузнаване, както и строителни планове (*Илюстрация 17*). Тя показва състоянието на Крема-II по време на неговото използване. Помещенията означени с 6 и 7 са били морги. Съгласно екстерминистите Морга-2 (помещение 6) е служила за събличане на жертвите, а Морга-1 (помещение 7) е била газова камера. Госпожо Лемпле, обяснете ни сега как са протичали газиранията, според Вашите свидетели.

М. Лемпле: Ще представя следните свидетели: Рудолф Врба, Миклош Хизцли и Хенрик Таубер...

Ингрид: Предлагам да се откажем от показанията на свидетелите.

М. Лемпле: Ей, наистина ли? Защо моля?

Ингрид: Експертизата на Рудолф доказва ясно, че в тази Морга-1 не са ставали обгазявания с Zyklon-B. Тя опровергава всички свидетелски показания.

Клара: Това сигурно е един от онези псевдонаучни трудове, скалпени в нео-нацистката отровна кухня, на които се позовават отричащите-Холокауста в тяхното цинично отричане на псевдонаучните... ах, единствените по рода си в световната

¹⁷⁸ Пресак, на указаното място, стр. 183.

¹⁷⁹ Пресак: *Die Krematorien von Auschwitz*, на указаното място, стр. 202.

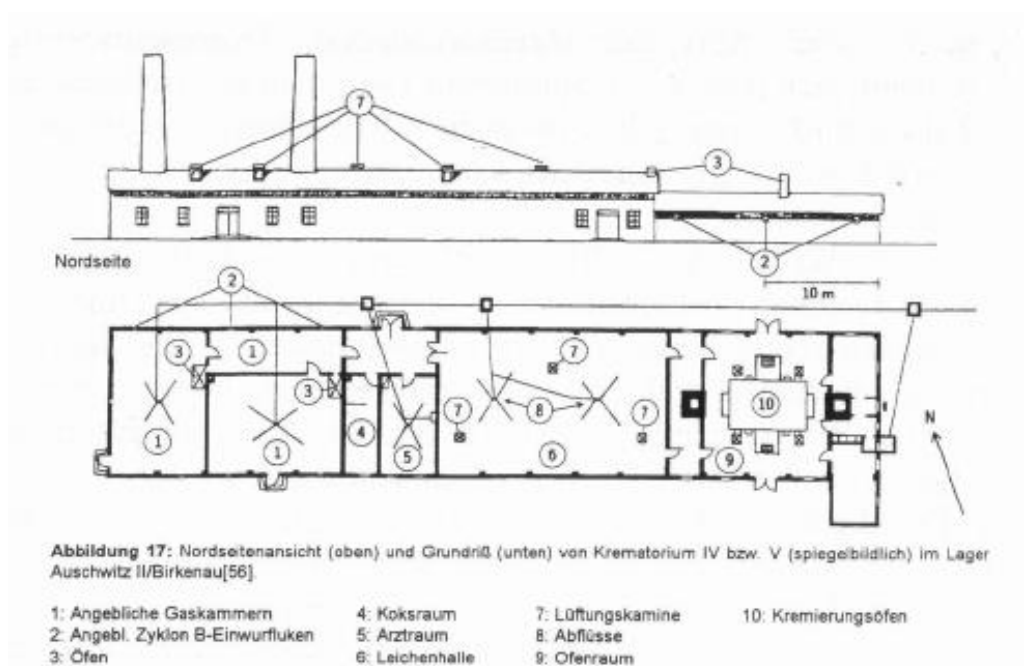
история престъпления са индустриалното унищожаване на евреите във фабриките на смъртта на Третия Райх!

Вили: Клара ти, чела ли си експертизата на Рудолф?

Клара: Какво си мислиш?! После ще ме питаш още дали съм чела *Моята борба* на Адолф. Аз не чета расистка, фашистка и нацистка подстрекателска пропаганда?

Клаудия: Аз чух за тази експертиза. За какво става дума впрочем?

Роберт: Може би са необходими няколко думи предистория. През 1988 г. в Торонто се състоя процес пред втора инстанция срещу канадеца от германски произход Ернст Цюндел. По настояване на еврейската организация, наричаща се *Holocaust Remembrance Association*, срещу него беше заведено дело, заради разпространяване брошурата на англичанина Ричард Харууд – „Лъжата за шестте милиона”¹⁸⁰. Цюндел е бил осъден през 1985 г. на 18 месеца затвор, но е обжалвал. По време на процеса екзекуционният експерт Фред Лойхтер от САЩ е изработил съдебна експертиза върху „газовите камери“ на Аушвиц, Биркенау и Майданек. Лойхтер отпътувал с малък екип през февруари 1988 г. за Полша и съставил своята прочута *Експертиза на Лойхтер*.

Илюстрация 15: Скица на Крема IV (Крема V е построен по същия начин) според строителния план. (източник: Рудолф, „*Gutachten...*”)

М. Лемпле: Но тя отдавна е опровергана!

Сабине: От кого?

М. Лемпле: Това също не зная, но във всички вестници пишеше, че е опровергана.

Сабине: Твърде слаб отговор, с Ваше позволение.

¹⁸⁰ Рихард Харууд (Richard Harwood): *Did six million really die?*, Historical Review Press, Press, 19 a Madeira Place, Brighton, England, множество издания. Издадена в България под заглавие „Лъжата за шестте милиона“ от ИК „Жар птица“, през 2002 г. – бел. ред.

Роберт: Докладът безспорно има няколко грешки, обясними с краткото време, с което е разполагал Лойхтер. Експертизата трябвало да бъде изготвена преди завършването на процеса.

Клара (със злорадство): Но това не помогна на Цюндел, защото съдът отхвърли псевдонаучните аргументи на Лойхтер и осъди отричащия Холокауста Цюндел на 15 месеца затвор.

Маргарете: Които той не лежа, защото Върховният съд на Канада го оправда през 1992 г.¹⁸¹. В своя доклад Лойхтер идва до заключението, че мнимите газови камери не са конструирани като такива и никога не биха функционирали по описания от свидетелите начин. После по предложение на Цюндел той взема от зидарията на „газовите камери“ проби от мазилката, които изпраща за анализ на американския химик д-р Рот. Последният, нямаш и представа за произхода на пробите, открива в тези от „газовата камера“ съвсем незначителни остатъци от цианид, а особено високи следи от отрова в контролната проба от камерата за дезинфекция на въшки.

М. Лемпле: Каква е тази отрова, която бива доказана след толкова десетилетия?

Вили: „Синята киселина“ се свързва с желязото, което е съставна част от зидарията. Това е едно извънредно стабилно съединение – така нареченото „берлинско синьо“. Съединението има период на разпад, колкото самата стена.

Мариете: Следствието от Експертизата на Лойхтер беше *Експертизата на Рудолф*, която днес е най-острият меч на ревизионистите. Химикът Гермар Рудолф потвърди Лойхтер в едно подробно изследване, което бива изпратено на всички 305 германски университетски професори по неорганична химия с молба да му съобщят за възможни грешки. Нито един от 305-те професори не откри каквато и да е съществена грешка. Вземите от Рудолф проби биват анализирани в Института Фресениус. Тук виждате резултатите в таблична форма (*Илюстрация 16а*) Пробите от най-важното мнимо място за убийства в Третия Райх показват само незначителни следи от цианид.

М. Лемпле: Все пак концентрациите лежат отчасти над нулата, което доказва, че е имало обгазявания, ако не и в твърдения от официалната история размер.

Роберт: „Синята киселина“ е съставна част от природата и като такава може да се срещне във всяка сграда. В една селска къща в Бавария, където доколкото ми е известно не са обгазявани евреи биват намерени по-високи количества от тези в „газовата камера“ на Крема-II. Сега сравнете с това концентрациите от камерата за дезинфекция от въшки! Разликата е очевидна.

Клара: Дъждът отдавна е измил следите от цианид в газовите камери¹⁸²!

¹⁸¹ Във връзка с втория процес срещу Цюндел има две отлични книги: Роберт Ленски (*Robert Lenski*): *The Holocaust on Trial*, Reporter Press, P.O. Box 726, Decatur, Alabama, USA, както и още по-подробния *Did six million really die?* от Барбара Куласка (*Barbara Kulaszka*), Samisdat Publishers, 206 Carlton Street, Toronto, Ontario, 1992 г.

¹⁸² Такъв беше довода на Клара Обермюлер (*Klara Obermüller*), при нейното въведение към доклада на Дебора Липщад (*Deborah Lipstadt*) на тема „Отричането на Холокауста“ в университета Цюрих на 1 юни 1994 г.

Роберт: Защо не ги е измил тогава в дезинфекционната камера за въшки? В дезинфекционното отделение на сградата BW 5b в Биркенау не само вътрешните, а също и външните стени са оцветени в синьо. В течение на годините „берлинското синьо“ е проникнало през стената и в никакъв случай не се впечатлява от неизгодните метеорологични условия. Противно на това, Морга-1 е сравнително добре защитена от дъжда поради добре запазения таван.

Таблица 15: Концентрации цианид в стените на „газови камери“ / камера за дезинфекция от въшки						
Съгласно G. Rudolf/Institut Fresenius, Taunusstein, Hessen, Deutschland						
Резултати от концентрация в mg pro kg. %Fe: Максимална част на в „берлинско синьо“ (Eisenblau) превърнато желязо от общото съдържание на желязо						
Nr.	Сграда	Място за вземане на проба и дълбочина	материал	c[CN]	c[Fe]	%Fe
1	Крематориум II	Морга I, таван, между 2. и 3. опорна колона от юг погледнато, проби от обширна площ, бетонни издътки включително малко парче от по-дълбок материал, 0-3mm.	бетон	7,2	13000	-
2	Крематориум II	както 1,1 - 5 mm.	бетон	0,6	20000	-
3	Крематориум II	Вътрешна страна, западна стена, морга I, 0-1,5 cm, виж илюстрация 12 (стр. 25).	хоросан	6,7	10000	-
4	Крематориум II	Вътрешна страна, северна стена, тракт на комина, изгаряне на отпадъци, 0-1 cm.	хоросан	0,1	11000	-
5	B1b барака 20	Разделна стена легло, между напречната гредна на едно сънце в голямото помещение, от входа 2. легла, дясно 1. легло (разделна стена), ca.5-5-5cm ³ големи	хоросан	0,6	9400	-
6	B1b барака 20	Отделно помещение на запад, вътрешна стена, мазилка между тухлите, 0-1 cm.	мазилка	<0,1	4400	-
7	B1b барака 20	както 6, непосредствено дясно до входа, 0-1 cm.	хоросан	0,3	19000	-
8	B1b барака 13	както 5, заден издъток на гредна.	хоросан	2,7	11000	-
9	B1a BW 5a	Вътрешна страна, външна стена (запад), 120 cm от северната стена, 155 cm от пода, 0-2 mm.	хоросан	11000	12000	75
10	B1a BW 5a	Вътрешна стена (юг), 240 cm от западната стена. 170 cm от пода, 0- 2 mm.	хоросан	3,6	10000	-
11	B1a BW 5a	както 9, 1-10 mm.	хоросан	2640	6000	36
12	B1a BW 5a	Източна стена (innen), 170 cm от северната стена, 170 cm от пода, (източна камера с горещ въздух), 0-2 mm;	хоросан	2900	8500	28
13	B1a BW 5a	както 12, 2-10 mm.	хоросан	3000	9000	27
14	B1a BW 5a	Външна страна, западна стена, 40 cm от южната страна, 160 cm от пода, 0-5 mm.	тухли	1035	25000	3,5

Илюстрация 16 а: Химически анализи от проби в означаваните като „газови камери“ помещения.
(Продължение на следващата страница).

Таблица 15: Продължение на таблица 15: Резултати от анализите Rudolf/Fresenius						
Nr.	Сграда	Място за вземане на проба и дълбочина	Материал	c[CN]	c[Fe]	%Fe
15a	Bla BW 5a	Външна страна южна стена, 40 cm от западната страна, 210 cm от пода, 0-3 mm.	мазилка	1560	10000	13
15b	Bla BW 5a	както a, > 0-5 mm, очистено от слой пигмент.	тухла	56	n.b.	-
15c	Bla BW 5a	както b, отстранен слой пигмент, < 1 mm.	тухла	2400	n.b.	-
16	Blb BW 5b	Външна страна южна стена, 2 m от входната врата, 1 m от пода, 0-7 mm.	тухла	10000	47000	1.7
17	Blb BW 5b	Вътрешна страна южна стена, 130 cm от източната стена, 130 cm от пода, 4-10 mm	хоросан	13500	15000	74
18	Blb BW 5a	Област на пода, стълбове на вратата, обезпаразитяване с горещ въздух, източна камера, сочеща към тракта, 0-5 mm.	дърво	7150	n.b.	-
19a	Blb BW 5b	Вътрешна страна, северна стена, 230 cm от източна стена, 90 cm от пода, 0-4 mm.	хоросан	1860	4300	35
19b	Blb BW 5b	както 19a, 4-8 mm.	хоросан	3880	9500	33
20	Blb BW 5a	Вътрешна страна външна стена (запад), 40 cm от южната стена 210 cm от пода, 0-3 mm.	хоросан	7850	11000	59
21	Blb BW 5a	Вътрешна стена (изток) от западното помещение, 30 cm от вратата, 190 cm от пода, 10-50 mm.	мазилка	0,3	18000	-
22	Blb BW 5a	Вътрешна страна външна стена (Stld), 40 cm от западната стена 155 cm от пода, 3-10 mm.	хоросан	4530	11000	34
23	Bla барака 3	Специално помещение северозапад, вътрешна страна, външна стена (север), 0-5 mm.	хоросан	0,3	8100	-
24	Bla барака 3	Главно помещение вътрешна страна, външна стена, (север), 0-5 mm.	мазилка	0,1	13000	-
25	експеримент	необработен камък, 0-5 mm.	тухла	9,6	35000*	-
26	експеримент	16 h в 03 Vol.% HCN, 0-5 mm, виж текста.	тухла	0,1	35000*	-
27	експеримент	24 ¹ / ₄ h в 2 Vol.% HCN, +1g H ₂ O, 20 mm, 100 g.	циментова мазилка	109**	8800*	1,0
28	експеримент	както 27, без H ₂ O-добавка, 108 g.	циментова мазилка	94**	8800*	0,9
29	експеримент	както 28, 94 g.	мазилка гасена вар	53**	4500*	1,0
30	експеримент	както 28, + 2g H ₂ O. 96 g.	мазилка гасена вар	58**	4500*	1,1
Стойности за цианиди между 0,1 и 0,5 mg pro kg, несигурно (NN); n.b.= неопределено; *= собствени анализи; **= Институт за аналитика на околната среда, <i>Institut für Umweltanalytik, Stuttgart</i> (IUS).						

Илюстрация 16 б: Тези химически анализи опровергават твърдението, че в означаваните като „газови камери“ помещения в лагера Биркенау са били извършвани масови обгазявания с Zyklon-B (Източник: Гермар Рудолф, *Експертиза...*)

Клара (побесняла): Целият Крема-II е реконструкция, това го знае всеки¹⁸³!

Клаудия: Но Клара, значи поляците са отстранили развалините на взривената от германците сграда, построили са един нов Крематориум и са го взривили! Това обаче действително е абсурдна идея!

¹⁸³ Такъв беше следващия довод на Клара Обермюлер, при нейното въведение в бележка 21 на споменатия доклад.

Клара (още разгневена): Жертвите са поели всичката „синя киселина“ вдишвайки я!¹⁸⁴

Роберт: За този довод Форисон е намерил един подходящ отговор: Както е известно днес има ракети с дистанционно управление, които сами си избират целта. Очевидно злите нацисти са разполагали с молекули с дистанционно управление, които строго, по заповед на SS не се отлагат по стените, а съгласувано са влитали в ноздрите и устите на жертвите¹⁸⁵.

Вили: Към това следва да добавим още, че гранулите най-малко в продължение на два часа освобождават отровата, а съгласно всички свидетели, жертвите са били мъртви най-много след половин час¹⁸⁶. Дишали ли са труповете още час и половина „синя киселина“?

Клара (кипяща от бяс): Вие глупаци, докажете ми, че пробите са от Биркенау! Защо трябва да ви вярвам?

Артуго: Лойхтер оставя вземането на пробите да бъде заснемано на видеокамера...

Клара: Видеофилмът е фалшифициран!

Артуго: Музеят-Аушвиц възлага на съдебномедицинския институт в Краков да вземе проби от „газовите камери“. Резултатите са подобни¹⁸⁷.

Клара: Също е в сила и за поляците: Утробата, от където това е излязло, все още ражда.

Артуго: Защо вие екстерминистите не изпратите сами една група от химици и инженери в Аушвиц, за да направят контра-експертиза?

Клара: Ти какво си представяш! Вярваш ли, че ние ще се унижаваме до такава степен, както отричащите Холокауста? Лойхтер и Рудолф са фашистки шарлатани, точка! Изследваните проби, дявол ги знае от къде са, само не от Аушвиц. Баста! Край!

М. Лемпле (безпомощно): Тук очевидно сме в задънена улица.

¹⁸⁴ Такъв е аргумента на Жорж Велерс (*Georges Wellers*) в *Dachauer Heften* 7 (7), 1991 г., стр. 230 и нататък.

¹⁸⁵ Форисон говори за „*molécule à tête chercheuse*“.

¹⁸⁶ В проучените от нас свидетелски показания споменато време от изсипването на Циклона до смъртта на жертвите варират от „мигновено“ до 30 минути (сравни нашата книга „*Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*“). За една траеща много часове, продължителна агония на затворените говорят някои свидетели във връзка с мнимото първо газирание в Аушвиц. То било извършено съгласно предишни източници през септември, а според втората книга на Пресак – през декември 1941 г. в мазето на бункер 11 от Аушвиц I. Обаче главният свидетел Хьос, говори за настъпваща смърт, при това мнимо газирание на руски военнопленници, „веднага след хвърлянето на Циклона“ (*Хьос, на указаното място, стр. 126*), така че свидетелите тук също си противоречат. Че историята за газирането на съветските военнопленници е един мит, безупречно доказва Карло Матоньо в своя труд *Auschwitz. La prima gasazione* (Edizioni di Ar, Padova, 1992 г.).

¹⁸⁷ Markiewicz/Gubala/Labedz/Trezninski, експертиза, проф. д-р Ян Сен (Prof. Dr. Jan Sehn) институт Краков, 24 септември 1990 г., резюмирано от Gauss, Vorlesungen..., на указаното място, стр. 182 и следващите.

Роберт: Добре. Да приемем, че Клара има право, Лойхтер и Рудолф са шарлатани и пробите въобще не са от „газовите камери“. Така ли? Сега ми обясни как са протекли обгазяванията Клара! Тук имаш плана от Крема-II в неговото първоначално състояние. Опиши ми процеса на умъртвяване с газ.

Клара: Вашият омагьосан кръг от технически подробности на геноцида представлява позорна подигравка с милионите жертви. Не, не участвам повече в тази гадна дискусия.

Мариета: Кой от вас ще ми обясни веднъж поне, как Zyklon-ът стига до газовата камера?

Клара: Вие не сте хора! За жертвите има ли някакво значение, как е била вкарвана отровата, от която те са умирали в ужасни мъки?

Мариета: Докажи ми, че изобщо отрова може да бъде вкарвана. Какво казват свидетелите?

Ингрид: Ние имаме показанията на свидетелите, на които се крепят масовите убийства на нацистите в тези „най-важни газови камери“, поради липса на документални и съдебномедицински доказателства. Ние ги поставихме грижливо под лупата и при това се сблъскахме с пет различни начина на вкарване на Zyklona-a в камерата. Фаталното при това е, че всички тези пет варианта са коренно различни и следователно множеството свидетелски показания трябва да са неверни.

Тук преди всичко срещаме витаещата и до днес, като народно суеверие представа, че Zyklon-ът е бил вкарван в газовата камера през душеве. Макс с право нарече това един мит. Гранулите в тръбите биха задръстили душевете, а изпаряващият се газ ще се върне назад. Този особено нескопосан вариант на мита за обгазяването срещнахме само в две от общо 150 изследвани от нас „свидетелски показания“.

Тук трябва да споменем еврейския лекар д-р Хенри Хелер (*Henry Heller*), който съгласно *Chicago Tribune* от 4-ти май 1975 г. бил спасен в Аушвиц от един германски приятел, който му включил вода вместо газ. Същата глупост се среща при австрийската еврейка на име Джени Шприцер (*Jenny Spritzer*) тя пише¹⁸⁸:

Отначало на нещастниците пред газовите камери се казваше, че трябва да се съблекат голи, даваше им се хавлия и сапун и ги вкарваха в помещението уж, за да вземат по един душ. Но вместо вода потичаше газ. Когато отчаяните викове на измъчените хора престанеха, беше ясно, че са мъртви.

Артуро: Блъващите пламъци комини възкръсват и при Джени Шприцер¹⁸⁹ и тя дава числото на обгазените, още в излязлото през 1994 г. ново издание на нейната книга, между 3 до 4 милиона¹⁹⁰, въпреки че превъзносяния от медиите по цял свят Пресак стигна междувременно от 470 000 до 550 000 обгазени. Толкова за Джени Шприцер.

¹⁸⁸ Джени Шприцер (*Jenny Spritzer*): Ich war Nr. 10291. *Als Sekretärin in Auschwitz*, Rothenhäusler Verlag CH 8712 Stäfa/Schweiz, стр. 67/68.

¹⁸⁹ пак там, стр. 39.

¹⁹⁰ пак там, стр. 149.

Вили: Вариант номер две произлиза от Цофия Косак (Zofia Kossack)¹⁹¹:

„Един пронизителен звън и през отвори на пода газът започна веднага да се издига нагоре. От един балкон, откъдето можеше да се наблюдава вратата, хората от SS гледаха с любопитство агонията, ужаса и гърчовете на обречените на смърт. За тези садисти това беше спектакъл, на който те никога не се насищаха (...) Агонията траеше от 10 до 15 минути (...) Екипът натовари доста бързо трупите на вагонетката. Други чакаха. Често се случваше мъртвите отново да се съживят. При тази доза газът само упояваше, но не убиваше. Често жертвите във вагонетката идваха на себе си (...) Те профучаваха надолу по рампата, разтоварвайки своя товар право в пещта“.

(Клара плаче, хълцайки)

Клаудия: Извинявайте, но такъв глуповат миш-маш досега през живота си не бях чувала. Първо, нали пещите се намираха над „газовите камери“, така че вагонетките....

Роберт: ...и четвърто, на пода на моргата няма отвори, през които газа може да се издига нагоре, както всеки посетител без много усилие може да открие и сам. На пода има само пръст. Толкова за Цофия Косак. Как беше с вашия Миклош Нисли, госпожо Лемпле?

М. Лемпле: Д-р Миклош Нисли е унгарско-еврейски лекар, който пристига в Аушвиц през март 1944 г. Той минава за един от ключовите свидетели, неговото съобщение за преживяванията му беше преведено на много езици¹⁹². Той описва ужасите на газовата камера в Крема-II, както следва¹⁹³:

„За пет-шест минути транспортът достига портала, чиито крила се отварят широко. В обичайния строй, по петима в редица всички завиват към двора. За това, което следва, никой от маришируващите не ще може някога да разкаже. Последните 300 метра до рампата бяха техния последен път (...) Те влизат в едно помещение около 200 метра дълго, осветено и боядисано в бяло (...) Сега 3 000 души населяват това подземно помещение, мъже, жени, деца. Есесовци се появяват и дават заповед: „Съблечи всичко!“ (...) Голите хора напират в следващото осветено помещение (...) Вратите се затварят, отвън светлината се изгасява. Извън сградата забръмчава автомобил – луксозна кола на Червения кръст. Един есесовец и придружаващия го от санитарната служба слизат. Последният носи в ръка четири зелени консервени кутии. Двамата достигат поляната с райграс, по която на разстояние от 30 метра се издигат плоски бетонни шахти. Те достигнаха първата, поставиха газови маски и отместиха капака от бетонна плоча. Първата кутия бива разпечатана. Съдържанието на съда – едно вещество с лилав цвят на гранули големи, като боб, бива изсипано в отвора, откъдето той достига по метални тръби до подземните газови камери. Zyklon-B! При съприкосновение с въздуха от веществото се отделя газ, който прониква през хилядите отвори на металните тръби в помещенията

¹⁹¹ Цофия Косак (Zofia Kossack): *Du fond de l'abîme*, Seigneur, Albin Michel, 1951 г., цитирано от Робер Форисон: *Réponse à Pierre Vidal Naquet*, La Vieille Taupe, Paris, 1982 г., стр. 58/59.

¹⁹² За това сравни Курт Виндекс (Kurt Vindex): *Das Blaubuch*, Team Schweiz, Postfach 97, 8320 Fehrltdorf/Schweiz.

¹⁹³ Миклош Нисли (Miklos Nyiszli): *Jenseits der Menschlichkeit*, Dietz Verlag, Berlin, 1992 г., стр. 32 и нататък.

претъпкани с хора. За пет минути по този начин целият транспорт бива унищожен. Трупите за около 20 минути биват изпепелени. Крематориумът работи с петнадесет пеци. Неговият дневен капацитет е достатъчен за изгарянето на 5 000 души. Общо има четири крематориума с такъв капацитет. Ежедневно през газовите камери и пеците преминават 20 000 души“.

(Клара плаче, хълцайки)

Клаудия: Ако той действително е ключов свидетел, това е твърде зле за Холокауста. Модерните крематориуми изгарят средно на реторта по един труп на час. Ако тогавашните крематориуми са били също така ефективни...

Артур: ...нещо, което не е вярно...

Клаудия: ... то 15-те реторти на Крема-II и III са могли да изпепеляват на ден по 360 трупа. Обаче според Нисли те са били 5 000, значи 14 пъти повече. Кой вярва на такава глупост?!

Сабине: Клаудия също идва на моето мнение: колкото повече свидетелски показания ни четете, толкова по-малко вярваме на тези газкамерни истории.

Роберт: Помещението за събличане било дълго 200 метра. Само че, за съжаление действителните размери на Морга-2 са точно 49,49 x 7,93 m¹⁹⁴. Значи, прословутият свидетел Нисли никога не е виждал Крема-II.

Ингрид: А ламаринените тръби с много хиляди отвори, през които Zyklon-ът достигал в газовата камера е невъзможно да завършват в покривната плоча на тавана, защото в него няма отвори.

Макс: Обясни ни това.

Ингрид: Веднага. Госпожа Лемпле трябва най-напред да цитира нейния свидетел Врба, който също говори за отвори на тавана дори ако според него Zyklon-a бива изсипван не от тенекиени тръби, а непосредствено върху главите на обречените на смърт.

М. Лемпле: Рудолф Врба (*Rudolf Vrba*) е словашки евреин и е един от най-важните свидетели. Той се измъква през април 1944 г. със своя единовец Алфред Ветцер (*Alfréd Wetzler*) от Аушвиц и после съчинява съобщение, в което за пръв път той бива представен като лагер за унищожение. Заедно с показанията на други избягали от лагера концлагеристи, сведението бива публикувано през ноември 1944 г. от *War Refugee Board* в САЩ. – През 1964 г. Врба написва книга под заглавие *Аз не мога да простя (I can not forgive)*, в която бива представено как по повод на едно посещение на Райхсфюрера на SS Хайнрих Химлер през януари 1943 г. Крема-II бива осветен с обгазяването на 3 000 евреи от Краков.

Роберт: Хайнрих Химлер е бил за последен път в Аушвиц през юли 1942 г.¹⁹⁵, а Крема-II бива пуснат в експлоатация през март 1943 г.¹⁹⁶. Толкова, още в самото начало,

¹⁹⁴ Пресак, А.Т.О., стр. 286.

за достоверността на Вашия свидетел Врба. Как той описва процеса на умъртвяване с газ?

М. Лемпле¹⁹⁷:

„Един есесовец с тежък противогаз стоеше върху покрива на камерата, чакайки заповед да хвърли вътре зърната Zyklon-B. Да си на този пост тъкмо днес беше голяма чест, защото не всеки ден идваха такива известни гости и той очевидно бе развълнуван така, както даващият изстрел за старт при конни състезания. (...)

Най-после в единадесет, т.е. с два часа закъснение, пристигна един автомобил. Химлер и Хьос слязоха, разговаряйки още малко с офицер от по-висшите чинове. Химлер слушаше внимателно, когато те подробно му обясняваха процедурата. Той отиде до залостената врата, хвърли поглед през малката дебела шпионка на вратата и се обърна отново към своите подчинени, задавайки им още няколко въпроса. Най-после можеше да се започне. На есесовеца бе дадена заповед със строг тон. Той повдигна един кръгъл капак и остави гранулите да паднат долу, върху главите под него. (...) Специални асансьори транспортираха трупове в крематориума, но изгарянето не започваше веднага. В края на краищата златните зъби трябваше да бъдат извадени. Косата от главите на жените, която би намерила приложение за уплътняване на торпедните глави, трябваше да бъде отрязана. Трупове на богатите евреи, които още преди това бяха набелязани се оставяха настрана за дисекция. Не бе изключено някой хитрец измежду тях да е скрил дори диаманти в някое отверстие на тялото си.

Всичко това не беше лесна работа, но в ръцете на опитни работници новата машинария функционираше безупречно. Химлер почака, докато димът над комините се сгъсти и хвърли поглед върху часовника си. Беше един часа. Време за обяд!“

Сабине: Това е също такава феноменална глупост, както и предишните цитираните сведения. По-добре не казвайте, че този Врба бил един от най-важните свидетели. Според този важен свидетел е могло за невероятно краткото време от два часа да бъдат обгазени 3 000 затворника, златните зъби да бъдат извадени от трупове, да бъдат изнамерени богатите измежду 3 000 мъртви, да бъдат отрязани косите на жените...

Ингрид: ... защо по дяволите това не се прави преди обгазяването?

Сабине: ... и трупове вътре сред мъглата от Zyklon-B да бъдат транспортирани до помещението с пещите в специални асансьори...

Роберт: ... то нямаше „специални асансьори“, а само един единствен, както и днес все още е отбелязано на скицата пред развалините от Крема-III!

Артуго: Така е, а и този от SS, дето е на покрива, не е могъл да пусне гранулите вътре през отворите, защото отвори няма.

¹⁹⁵ Пресак: *Die Krematorien...*, на указаното място, стр. 55.

¹⁹⁶ Съгласно Д. Чех (*D. Czech*): *Kalendarium...*, на указаното място, стр. 432, К II бива на 5 март 1943 г. въведен в експлоатация.

¹⁹⁷ Рудолф Врба (*Rudolf Vrba*): *I cannot forgive*, Bantam Books, Toronto, 1964 г., стр. 11 и нататък.

Роберт: Който отиде в Аушвиц ще види в сравнително добре запазения таван на моргата два отвора, уж за хвърляне на Zyklon-a. Те обаче са допълнително пробити или от съветската власт или от поляците, както внимателния наблюдател би разпознал, също както Рудолф в своята експертиза абсолютно точно доказва¹⁹⁸.

Ханс-Петер: Откъде знаеш това? Бил ли си там?

Роберт: Първо, отворите са прекалено големи, слабо момче, като тебе може без затруднение да влезе в моргата. Второ, арматурното желязо на бетонната плоча е просто нескопосано огънато навътре. Прецизна германска работа, нали така? И трето, през отворите не преминават пукнатини от експлозия.

Ханс-Петер: Какво имаш предвид?

Роберт: Германците, преди своето отстъпление взривяват крематориума. При една експлозия естествено ударната вълна предпочита да премине през съществуващите вече отвори. Ако те вече са съществували тогава, то пукнатините от експлозията биха минавали през тях, нещо което липсва в случая.

Клара: Расист!

Ханс-Петер: Можеш да ни разправяш, каквото си искаш, ние нямаме възможност да го проверим.

Мариета: Тогава си купи за няколкостотин марки един билет за Аушвиц, отиване и връщане, вместо да харчиш джобните си пари по дискотеки и разгледай сам моргата и „отворите за хвърляне на Zyklon-a“. Толкова за Рудолф Врба.

Вили: С това разгледахме четири от петте варианта за вкарване на Zyklon-a. Още нещо за петия и доколкото ни е известно последен вариант. Полският еврейин Хенрик Таубер (*Henryk Tauber*), който Пресак особено високо цени, съобщава¹⁹⁹:

Покривът на газовата камера се държи на бетонни колони намиращи се по средата на нейната дължина. До тях се намират четири други, по две от всяка страна. Страните на тези колони, които минаваха през тавана бяха от дебело арматурно желязо. Вътре в тази арматурна конструкция се намираще още една изплетена от по-тънки желяза и в нея още една от съвсем тънко желязо. Вътре в този трети телен кафез се намираще една консервена кутия, която можеше да се изтегля нагоре с една тел, за да се извадят гранулите, от които газът вече беше излязъл.

Макс: По този рафиниран начин, гранулите от Zyklon-B са далеч от достъпа на затворените вътре. Пречи се на лежащите под труповите гранули, които повече от два часа освобождават газ и те биха поставили в опасност бригадата по разчистването.

Роберт: Да, след като германците са се заблудили до там, да използват Zyklon-B за масово убийство, те биха могли да решат част от техническите трудности с една

¹⁹⁸ Сравни във връзка с това информативните фотографии в експертизата на Г. Рудолф!

¹⁹⁹ Цитирано съгласно Пресак, А.Т.О., стр. 483/484.

кошница от тел. Проблемът обаче е, че историята не може да бъде вярна и то именно защото на тавана няма отвори, през които кошницата от тел би могла да бъде вкарвана.

М. Лемпле: Нещо трябва да е вярно за тази телена кошница, защото тя беше най-подробно описана от един друг концлагерист в Аушвиц, полякът Михал Кула (*Michal Kula*)²⁰⁰ и въз основа на това описание, тя е нарисувана от Пресак²⁰¹!

Вили: Госпожо Лемпле, ако сто хиляди свидетели се кълнат, че такава една телена кошница е била вкарвана вътре през тавана, всички тези сто хиляди свидетелски показания се провалят поради несъществуването на отвори в него.

Артуго: Цитирам двама автори ревизионисти²⁰²:

„Без отвори за вкарване няма Zyklon-B, без Zyklon-B няма отровен газ, без отровен газ няма убийство с отровен газ, без убийство с отровен газ няма достоверни свидетелски показания, без верни свидетелски показания няма улики, без улики няма доказуемо престъпление“.

Марнета: Или още по-кратко: *No holes, no Holocaust* (англ. Няма дупки, няма Холокауст). Изразът е от Форисон.

Ингрид (тържествено): Някой си Патрик Банерс (*Patrik Bahners*) писа на 15-ти август 1994 г. във **FAZ**, във връзка с присъдата срещу ревизиониста Гюнтер Декерт (*Günter Dekert*):

Ако схващането на Декерт за Холокауста би било вярно, то означава, че ФРГ е изградена върху една лъжа. Всяка реч на президента, всяка минута на траурно мълчание, всяка историческа книга би била лъжа. Отричайки унищожаването на евреите, той оспорва легитимността на ФРГ.

Значи легитимността на ФРГ почива върху Холокауста. Центърът на Холокауста е Аушвиц. Център на Холокауста от Аушвиц е Биркенау. Център на Холокауста в Биркенау са Крематориумите II и III. В „газовите камери“ на тези крематориуми не би могъл да влезе Zyklon-B, защото описаните от ключовите свидетели отвори на тавана за хвърляне на отровата не съществуват. Поради това легитимността на ФРГ пропада с несъществуването на тези отвори.

Ханс-Петер: Проклятие, може би Zyklon-ът да попада в камерата по други пътища!

Ингрид: По какъв път например? И на кои свидетели се позоваваш?

Ханс-Петер: Може би отровата е попадала в газовата камера по друг начин, описан от някой непознат ни свидетел. Може би всички действителни свидетели са били ликвидирани от нацистите още преди края на войната. Кой ще докаже обратното?

²⁰⁰ Показанието на Михал Кула (*Michal Kula*) фигурира в документацията на процеса срещу Хьос, Варшава, 1947 г.

²⁰¹ Пресак, А.Т.О., стр. 487.

²⁰² Kammerer/Solms: *Wissenschaftlicher Erdrutsch durch das Rudolf Gutachten*, Cromwell Press, Brighton, 1993 г., стр. 11.

М. Лемпле: Ханс-Петер, положението е безнадеждно. Най-добре е ако се откажеш.

Роберт: Не капитулирайте така бързо, госпожо Лемпле! Да приемем, че Ханс-Петер има право и Zyklon-ът е попадал по неизвестен за нас начин в камерата на смъртта. Какво се случва тогава след обгазяването?

Според Хьос в газовата камера – тя била голяма 210 m³²⁰³ – са се намирали 2 000²⁰⁴, според Върба 3 000²⁰⁵, а според Брод – 4 000²⁰⁶ трупа. А за да бъдат вкарани 3 000 или дори 4 000 души в 210 m³, би бил необходим парен ваяк и нацистите биха могли да си спестят скъпия Zyklon-B. Теоретично в това пространство биха могли да бъдат вкарани 2 000 души, ако между тях има деца.

Добре! След обгазяването специалните бригади влизат в препълненото помещение, наситено с Zyklon-B и прехвърлят труповете нагоре в помещението с пещите. За това те разполагат в асансьор голям 2,1 x 1,35 m²⁰⁷, който в най-добрия случай може да поеме осем трупа. Значи, младежът обслужващ асансьора, трябва да пътува нагоре-надолу, най-малко 250 пъти във все още образуващата се мъгла от Zyklon-B. Крематориумът има пет пещи с по три реторти. Да приемем съвсем щедро, че всяка реторта изгаря по един труп за час. Колко трупа биха били изпепелени след 24 часа?

Клаудия: 360 трупа.

Роберт: Колко трупа лежат още в газовата камера?

Сабине: Според Адам Рийзе (*Adam Riese*) – още 1 640 трупа.

Роберт: Какво става след 24 часа? Пристигат следващите 2 000 обречени на смърт, защото ежедневно биват извършвани обгазявания. Какво правят сега хората от SS? Как биха вкарвали новите 2 000 жертви в замаскираните, като баня с душеве, газови камери, в които лежат още 1 640 трупа от предишния ден?

(Мълчание)

Ингрид: Процесът на изстреблението би се преустановил веднага, на втория ден! Това беше с вашите газови камери в Крема-II и III – най-важните места за убийства в Третия Райх, нали така, госпожо Лемпле?

Макс: Да, имаш право. Поставихте ни в шах.

Ханс-Петер: Крематориумите IV и V бяха конструирани съвсем другояче. Може би там са извършвани умъртвявания с газ.

²⁰³ Пресак, А.Т.О., стр. 286.

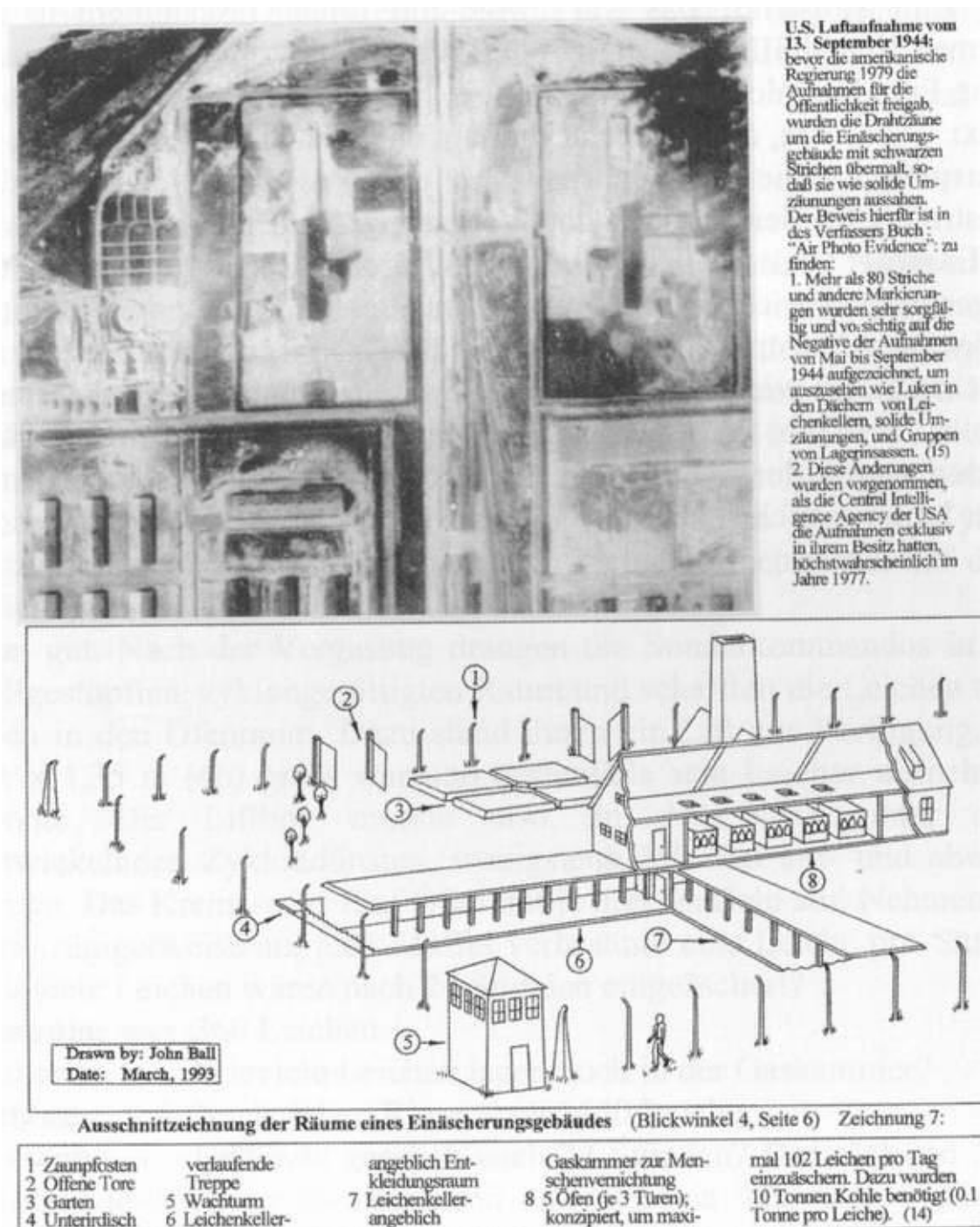
²⁰⁴ Хьос, на указаното място, стр. 164. Хьос пише, че помещенията за обгазяване побирали по 3 000 души, обаче това число на практика никога не било достигнато. Ние приемаме числото 2 000 жертви на акция, което също бива споменато и от Хьос в неговото признание (NO 3868PS).

²⁰⁵ Върба, на указаното място, стр. 10.

²⁰⁶ Виж бележка 15, стр. 180/181.

²⁰⁷ Лойхтер в *Historische Tatsachen* Nr. 36, стр. 34.

М. Лемпле: За обгазяването в Крема-IV разполагам само с едно показание на очевидец. От пресата зная, че тези два сходно конструирани крематориуми, намиращи се на повърхността на същото ниво, както и помещенията на пещите, са служили за газови камери. Тук е скицата на тази постройка (*Илюстрация 17*). Zyklon-ът бива хвърлян вътре през отвори в стената, до които се достига с една стълба. Съгласно Пресак в тези помещения през 1943 г. са били обгазени общо 20 000 евреи, а през 1944 един „наистина неизвестен, но във всеки случай немаловажен брой“²⁰⁸.

Илюстрация 17: (Източник: „The Ball Report“)

²⁰⁸ Пресак, А.Т.О., стр. 390.

Роберт: Да отбележим точността и научните основания на тези сведения. Съгласно какви критерии този „изтъкнат, в световен мащаб, експерт по Аушвиц“ съставя своите преценки за броя на обгазените?

Сабина: Вероятно те зависят от фазите на луната или от количеството вино, което аптекарят всеки път е пил, когато се е хващал за перото. Винаги, когато виното прекалено силно го удря в главата, той прибавя още няколкостотин хиляди обгазени, а когато отново изтрезнее, изважда двойно повече обгазени – Как се казва Вашият свидетел на газиранията в Крема-IV, госпожо Лемпле?

М.Лемпле: Д-р Чарлс Зигмунд Бендел. Този румънско–френски лекар от юдейско вероизповедание, съобщава²⁰⁹:

„Около 12 часа пристигна новия транспорт, от около 800 до 1 000 души. Тези хора трябваше да се съблекат в двора на крематориума като им беше обещана баня и после по едно горещо кафе. Те получиха заповед да поставят своите неща на една страна, а скъпоценностите на другата. После влизаха в една голяма зала (...). Тогава вратата се отваряше и хората биваха натъпкани в газовата камера, в която биеше на очи, че тавана ще им падне на главите, толкова ниска беше тя. С удари от различни видове палки те биваха принудени да влязат вътре и да стоят, защото забелязвайки, че отиват към смъртта, те се опитваха отново да излязат навън. Накрая им се отдаде (на есесовците) да затворят вратите. Чуваха се викове и писъци и те започваха да се бият един с друг, при което барабаняха по стените. Това продължаваше две минути и след това настъпваше пълно мълчание. Пет минути по-късно вратите биваха отваряни, но не беше възможно да се влезе в камерата преди да изтекат още 20 минути. Тогава специалната бригада започваше работа. Когато вратите се отваряха много трупове падаха навън, защото бяха натъпкани един до друг. Те бяха пресовани един в друг и беше почти невъзможно да бъдат отделени. Получавах се впечатлението, че агонията трябва да е била ужасна. Някой, който някога е видял една газова камера пълна метър и половина с трупове, никога не ще може да я забрави. В този момент хората от специалната бригада започваха работа. Те трябваше да извлекат още топлите и кървящи трупове, обаче преди да бъдат хвърлени в ямите, бръснарят и зъболекарят започваха да работят по тях. Бръснарят им отрязваше косата, а зъболекарят им вадеше всичките зъби. Сега започва адът. Мъжете от специалната бригада се стараят да работят, колкото се може по-бързо. С неистова бързина те влачат труповете за ръцете. Някои хора, които преди са имали човешки лица вече не могат да бъдат разпознати. Те са като дяволи. Един адвокат от Солун, един електроинженер от Будапеца – тук те не са вече човешки същества, защото дори по време на работата върху тях се стоварват удари със сопи и гумени бичове. След час и половина цялата работа е свършена и един нов транспорт е обслужен в крематориум No. 4“.

(Клара се гърчи, избухвайки в плач)

М. Лемпле: Искате да ми кажете, че този доклад също се проваля поради липсващите отвори за хвърляне?

²⁰⁹ Trial of Josef Kramer and others (The Belsen trial), William Hodge and Company Limited, London/Edinburgh/Glasgow, стр. 130 и следващи.

Роберт: Тъй като двата крематориума се разрушени без остатък, ние не знаем, дали е имало отвори в стените.

Ханс-Петер: Ха така, значи вие не можете да докажете, че докладът на Бендел не е верен.

Вили: Слушай, Ханс-Петер! Клаудия, Макс и Сабине след първоначални трудности най-после започнаха да използват разума си. Защо и ти не предприемеш поне един опит за това? Какво виждат специалните бригади след отварянето на вратата?

Ханс-Петер: Една камара от трупове висока метър и половина.

Вили: Преди да умрат евреите са били така плътно притиснати един до друг, че камерата била претъпкана до пръсване. Сега умирайки те са падали и са правели камара от лежащи един върху друг трупове.

Ханс-Петер (недоумяващ): Да, имаш право, това изобщо не може да бъде истина.

Вили: Браво Ханс-Петер. Още веднъж проявяваш усилие. Колко души са били в газовата камера?

Ханс-Петер: 800 до 1 000.

Вили: Колко зъби имат те общо?

Ханс-Петер: от 25 600 до 32 000.

Вили: Ако приемем, че средно на всеки от тези 800, липсват по четири зъба, то общо те имат 22 400 зъба. Колко зъболекари ще са необходими, „за да извадят всички зъби“ на жертвите?

Ханс-Петер: Имало е само един.

Вили: И колко време трябва, докато транспорта в Крема-IV бива обслужен?

Ханс-Петер: Час и половина.

Вили: Колко зъба е вадил зъболекарят в минута?

Ханс-Петер: Остави ме да сметна... 249 зъба в минута.

Вили: Тоест по четири зъба в секунда. Това за изглежда ли вярване?

Ханс-Петер (като гръмнат): Имаш право, това също не става.

Вили: Колко време преминава между описаното в подробности вкарване на газа и отварянето на вратата?

Ханс-Петер: Две и пет минути, прави седем.

Вили: Тогава вратата се отваря. В коя посока се проветрява камерата?

Ханс-Петер: Към коридора...

Вили: ... в който чакат устойчивите на „синя киселина“ от специалната бригада и хората от SS. Носи ли специалната бригада противогази по време на работата?

Ханс-Петер: Не зная, но Бендел не споменава нищо за това.

Вили: Те не са носели. Кой знае защо?

Сабине: Ако бяха носели, не биха могли да бъдат разпознавани дяволски изкривените им лица.

Вили: Правилно Сабине, ще получиш шестица. – Това беше с Вашите газови камери в крематориум IV и V, госпожо Лемпле?

(М. Лемпле мълчи)

Ханс-Петер: Това, че свидетелят Бендел е лъгал не доказва, че всички свидетели са лъгали!

Мариета: Сега ще прочета, как Пресак описва процеса на обгазяването²¹⁰:

„Беше неразумно жертвите от централното помещение на газовата камера да бъдат оставяни да вървят и после обратно да бъдат пренасяни, чрез което линейната логика на първоначалния замисъл беше разрушена. Беше смешно един есесовец с газова маска и с консервена кутия с един килограм Zyklon-B да бъде оставен да балансира с лявата ръка на своята къса стълба, докато отваря отвора с размер 30 на 40 см, през който с десницата си хвърля гранулата. Това представление трябваше да бъде повторено шест пъти. Ако той не беше в състояние за такава еквилибристика, есесовецът трябваше със своята къса стълба за всеки отвор по три пъти да се катери нависоко: най-напред, за да отвори люка (веднъж нагоре, веднъж надолу), после, за да изсипе Zyklon-ът (веднъж нагоре, веднъж надолу) и накрая, за да затвори отвора – един път нагоре, един път надолу. Шест отвора, осемнадесет пъти по стълбата нагоре и надолу и това с поставена газова маска. Един съдебен експеримент би показал, че тази процедура ще трае десет минути. Няколко стъпала под всеки отвор биха направили цялото представление излишно“.

Обаче отказваха да инсталират стъпала под отворите за хвърляне на гранулите, защото според Пресак²¹¹:

„... лагерната управа беше на мнение, че малка телесна закалка би била полезна за санитарите, на които е възложено провеждането на обгазяването“.

(Всички освен госпожа Лемпле, Ханс-Петер и Клара избухват в гръмогласен смях.)

М. Лемпле (пребледняла): Ах! За Бога.

²¹⁰ Пресак, стр. 386.

²¹¹ на същото място.

Роберт: Това беше окончателно за газовата камера в Крема-IV и V, нали така?

Вили: Това беше Вашият Холокауст, госпожо Лемпле.

(Мълчание)

Артуро: При всеки нещастен случай биват взимани отпечатьци. Дори при убийство с чук се прави експертиза. Обаче за „най-голямото престъпление в човешката история“ никога не са били представяни веществени доказателства, не е възлагано изработването на експертиза върху оръжието за извършване на престъплението. При нито един от безбройните процеси, никога не беше представен модел за онагледяване технологията на масовите убийства. Затова пък имаше достатъчно свидетелски показания.

М. Лемпле: Обаче това е нечувано! Наистина, никой през изминалите години и десетилетия не забеляза, че обгазяванията въобще не са били възможни и следователно не са могли да бъдат извършени?

Мариета: На първите ревизионисти като Расиние, също не им идва на ум да изучат техническите съоръжения. Техните доводи се основават преди всичко на текстуална критика. Когато американецът Артур Буц издаде през 1976 г. своя забележителен труд *Измамата на 20-ти век*²¹², той преди всичко поставя въпроса за произхода на мита за Аушвиц. Той не отдели внимание на технически въпроси, въпреки че като професор по електроника би могъл да го стори.

Сабина: Кой първи изследва техническите аспекти на Холокауста?

Ингрид: Форисон. Той ги изследва на място, в Аушвиц и другите лагери и пръв прозира значението на съществуващите в някои северноамерикански щати, екзекуционни камери, за проучването на Холокауста. Екзекуцията с циановодород е една доста трудна работа, изискваща най-голяма предпазливост, за да не се превърне тя в катастрофа за персонала на затвора и свидетелите на екзекуцията²¹³. Ако екзекутирането само на един човек с този газ е толкова трудно, разсъждава Форисон, как са могли тогава нацистите със същия газ да убият стотици хиляди или милиони и при това в дотолкова примитивни помещения като „газовите камери“ от Аушвиц²¹⁴. Затова Форисон, при процеса на Цюндел пред втората съдебна инстанция, влезе във връзка с Лойхтер и даде идеята за *Експертизата-Лойхтер*, която от своя страна повлече след себе си *Експертизата-Рудолф*. Без Форисон, няма Рудолф. Работата на ледоразбивач, която този френски литературовед извърши, не може да бъде подценена.

Вили: Като наказание за неговите усилия за изясняване на историческата истина, Форисон е тиранизиран от ционисткия васален режим във Франция с безкрайна поредица от съдебни процеси, години наред. На няколко пъти той е нападан от еврейски бандити, а през септември 1989 г., даже е нападат от група биячи,

²¹² Артур Бутц (Arthur Butz): *The hoax of the twentieth century*, Historical Review Press, 19a Madeira Place, Brighton, GB.

²¹³ Едно подробно описание на процедурата на екзекуциите в една US-газова камера интересуващия се ще намери при Серж Тион (Serge Thion): *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vieille Taupe, Paris, 1980, стр. 301 и следващи.

²¹⁴ Сравни във връзка с това собствените обяснения на Робер Форисон, например във въведението към нашия труд *Der Holocaust Schwindel* и Gaus: *Grundlagen...*, на указаното място

назоваваща се „Fils de la mémoire juive“ (Синове на еврейската памет). Това се случва в един парк недалеч от неговата къща, като той се разминава със смъртта само на косъм. Такива неща се случват с инакомислещите в „западната демокрация“.

Ингрид: Вместо „инакомислещи“ би могъл просто да кажеш „мислещи“.

Маргарита: Един друг френски ревизионист, Ален Гионе (*Alain Guionnet*), издател на списанието *Revision*, беше вече три пъти в затвора²¹⁵.

Роберт: Основание за тези политически процеси представлява прокарания по инициатива на премиер-министъра, евреина Лоран Фабюс – закон Гесо, (*Loi – Gayssot*)

Законът се нарича така, защото Фабюс пробута напред като марионетка комунистическия депутат Гесо (*Gayssot*)²¹⁶.

Артуро: Редом с Форисон трябва да споменем още един пионер на техническо–материалното изследване на Холокауста. Дитлиб Фелдерер (*Ditlieb Felderer*) от Швеция, който още през седемдесетте години направи подробни изследвания в Аушвиц и други концентрационни лагери и показва невъзможността за масовите обгазявания²¹⁷. Той беше арестуван на 12-ти октомври миналата година в Швеция и скоро след това осъден на една година затвор.

Сабине: Защо?

Артуро: Заради „Неуважение към еврейския народ“.

Клара: Сигурно той е подпалил синагоги или е осквернил еврейски гробища!

Роберт: В никакъв случай. Той изпраща карикатури на господин Симон Визентал и още няколко евреи²¹⁸.

Артуро: Шведският министър на правосъдието Йохан Хиршфелд е евреин. Фелдерер беше арестуван по постановление на прокурора Жан Левин – също евреин. Директорката на затвора, където в той лежи сега²¹⁹, се казва Грьонвал – тя също е еврейка. Общо евреите са под един процент от шведското население. Постепенно не ви ли става ясно кой има думата в „Западната демокрация“?

М. Лемпле: Но това обаче е нечувано.

Артуро: Може, но в действителност обаче, е така.

²¹⁵ *Révision*, 11 rue d'Alembert, 92130 Issyles Moulineaux.

²¹⁶ Към т.нар. (Закон на Гесо – комунистическия депутат) *Loi Gayssot* и за репресиите във Франция срещу ревизионистите виж Eric Delcroix, *La Police de la Pensée contre le Révisionnisme*, R.H.R, Colombes Cedex, 1994 г.

²¹⁷ Ревизионистичното, пионерно изследване на Дитлиб Фелдерер (*Ditlieb Felderer*) в Аушвиц и други предишни концентрационни лагери бива представено между другото в книгата на Barbara Kulaszka, *Did six million really die?*, на указаното място, стр. 158 и следващи, както и 457 и следващи.

²¹⁸ Лично съобщение от арабския ревизионист живеещ в Швеция, Ахмед Рами до автора.

²¹⁹ Междувременно Дитлиб Фелдерер е отново на свобода.

Клаудия: Колко хора са загинали всъщност в този проклет Аушвиц?

Вили: Тук е един списък с числата, които екстерминистите доставиха по мотото: „Как бихте желали вашия Аушвиц?“. Тоест заедно с допълнителните лагери са загинали:

- 9 милиона съгласно филма *Nuit et Brouillard*.
- 8 милиона съгласно френската служба за разследване на военни престъпления (Число от 1945 г.).
- 5 милиона съгласно *Le Monde*
- 4 милиона съгласно документ URSS-008 от Нюрнберг.
- 3,5 милиона съгласно Ойген Когон (*Eugen Kogon*)²²⁰.
- 3 милиона признанието на Хьос²²¹.
- 2 милиона съгласно Люси Давидович (*Lucy Dawidowicz*)²²².
- 1,5 милиона съгласно *Allgemeinen Jüdischen Wochenzeitung* от 11 юни 1992 г.
- 1 до 1,5 милиона съгласно първата книга на Пресак²²³.
- над един милион съгласно Раул Хилберг²²⁴.
- 850 000 до 950 000, съгласно Джералд Райтлингер (*Gerald Reitlinger*)²²⁵.
- 775 000 до 800 000 (от тях 630 000 обгазени) според книгата на Пресак *Крематориумите на Аушвиц*²²⁶.
- 631 000 до 711 000 (от които 470 000 до 550 000 обгазени) съгласно германския превод на споменатата книга от Пресак²²⁷.

Скромнен въпрос към Клара: Кое от тези числа е достоверно за наказателното право? За кое от неговите постоянно снижаващи се числа Пресак трябва да отиде зад решетките?

Клара (мрачно): Зад решетките дълго преди Пресак ще се озоват някои други хора. Мога да ти гарантирам това.

М. Лемпле: На какво се позовават всички тези автори при техните страшно различаващи се една от друга цифри?

²²⁰ Ойген Когон (*Eugen Kogon*): *Der SS Staat*, Kindler, München, 1974, стр. 157.

²²¹ Документ *IMT 3868PS* от Нюрнберг.

²²² Люси Давидович (*Lucy Dawidowicz*): *The War against the Jews*, Penguin Books, London, 1990, стр. 191.

²²³ Пресак, А.Т.О., стр. 553.

²²⁴ Хилберг (*Hilberg*), на указаното място, стр. 956.

²²⁵ Райтлингер (*Reitlinger*), на указаното място, стр. 524.

²²⁶ Пресак: *Les crématoires...*, на указаното място, стр. 148.

²²⁷ Пресак: *Die Krematorien...*, на указаното място, стр. 202.

Артуро: Всички горепосочени числа са фантазия, без всякаква връзка с документираната действителност за Аушвиц.

Клаудия: Повтарям моя въпрос: Колко хора са умрели в Аушвиц в действителност?

Роберт: Около 170 000. До това число е стигнал, след основно изучаване на запазените в голяма степен документи, световно известния познавач на лагера – италианецът Матоньо (*Mattogno*)²²⁸. Съгласно Ф. Пайпер (*Peiper*) – директор на музея Аушвиц, в лагера са били регистрирани общо 400 000 затворници, от които половината евреи²²⁹. Според Пайпер 220 000 до 230 000 души преживяват лагера²³⁰. Така неговото число на умрелите и регистрирани затворници се покрива доста точно с това на Матоньо. Ние повече не трябва да се тревожим за „селекционирания на рампата, които без регистрация са били подкарани към газа“. Те са, ако използваме израза на Оруел, „non-existing persons“.

М. Лемпле: Тогава значи, че само около 58% от общо докараните са преживяли Аушвиц.

Сабине: И от преживялите 230 000, сигурно около 30 000 са умрели по време на евакуацията или в други лагери, така че от интернираните в Аушвиц, около половината трябва да са доживели края на войната.

Макс: Следователно и без газови камери не е било приятно в Аушвиц.

Клаудия: Добре казано.

М. Лемпле: За днес достатъчно. До следващия път.

²²⁸ Матоньо (*Mattogno*) в Гаус (Gauss): *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 306/307.

²²⁹ Пайпер (*Piper*), на указаното място, стр. 82.

²³⁰ пак там, стр. 123.

VII. Свидетелски показания (III)

Петък, 3 Февруари

М. Лемпле: Трябва да признаем, че нищо не помага. Историите за умъртвяване с газ са едно невероятно мошеничество. Най-често споменаваните в литературата свидетели се оказаха лъжци. Следователно за убийството с газови камери няма нито веществени, нито документални доказателства, нито достоверни свидетелски показания. Наистина, да не забравяме, че под диктатурата на Хитлер еврейският народ е страдал тежко и без газови камери.

Вили: Сини димни изпарения над отровени със „синя киселина“, синкаво оцветени трупове на умъртвени с Zyklon-B, наблъскани един до друг 19 души на квадратен метър, масови изгаряния на трупове в дълбоки ями, изгаряния на трупове с метилов алкохол (метанол), крематориуми с четиринадесет пъти по-висок капацитет отколкото днешните, специални бригади от концлагеристи имунизирани срещу „синя киселина“, комини бълващи пламъци, реторти с размери поемащи едновременно по дванадесет трупа. Хвърляне на Zyklon-B през несъществуващи отвори, зъболекари, които вадят по над четири зъба на секунда – народът гълта цялата тази глупост от почти половин столетие насам. Как това може да бъде обяснено?

Роберт: Столетия наред хората в Европа вярваха във вещици! Мислиш ли, че от Средновековието до сега сме станали по-умни, а за разлика от тогава днес има медии, които всекидневно раздухват тази истерия и заливат и най-отдалечените краища на света с тази пропаганда на ужасите.

Макс: Нормалният консуматор Ото не е техник или химик и от него не може да се очаква, че ще знае свойствата на Zyklon-B или размерите на реторта от крематориум.

Ингрид: Така е, но някой от техническите абсурдности в свидетелските показания трябва да направят впечатление на всеки имащ поне малко разум. Най-екстремният пример е гадната история с човешката мазнина, изтичаща при изгарянето на умъртвени с газ, която ври и тече в изровени за това улеи и после от специалната бригада с черпаци бива поливана върху труповете като допълнително гориво.

Клаудия: Пфуй!

Роберт: Тази история се появява в безброй „съобщения на преживяли“ и е доведена до крайност от Филип Мюлер, който разпростира този отвратителен кретенизъм на много страници²³¹, за което е награден с литературна награда. Който веднъж е пекъл месо на огън знае, че мазнината е първото, което гори. Тоест ако мазнината действително тече в улеи, тя би се запалила от първата паднала вътре искра.

М. Лемпле: До среднощ не можах да заспя и си блъсках главата върху това, защо преди не съм забелязала безсмислиците в свидетелските показания. Отговорът гласи следното: От деца сме слушали такива истории, без да бъде разрешено да се изкаже и

²³¹ Müller, на указаното място, стр. 207.

най-малко съмнение върху тяхната абсолютна истинност. Нацистите бяха абсолютното зло, евреите – съвсем невинни преследвани овчици.

Клаудия: При това да се критикува един „преживял-Холокауста“ е истински грях, защото с това се преследват някогашните жертви още веднъж и се застава на същото стъпало с нацистките убийци!

Вили: Вие започвате да проумявате механизма, върху който от десетилетия насам се базира промиването на мозъците. Преди половин година аз преминах същия мисловен процес, когато Артуро ми даде първите ревизионистични книги *Лекции върху съвременната история* от Ернст Гаус и *Митът Аушвиц* от Вилхелм Щеглих. Тези две книги са достатъчни за всеки способен да мисли, за да стане ревизионист.

Сабина: Впрочем що за хора са онези, които измислят такива налудничави истории? Не намирам логика в това.

Артуро: Днес някои от изброените технически невъзможности произлизат принудително от официалната картина на Аушвиц. Крематориумите и „газовите камери“ са предвид на споменатия брой на жертвите. Наскоро след войната, от когато произлизат повечето съобщения на свидетелите, общо се говори за три до четири милиона или повече жертви в Аушвиц. Като следствие на това, трябва без прекъсване и с рекордно темпо да е било обгазявано и изгаряно и от там произлиза краткото време за обгазяване, вентилиране и кремиране.

Клаудия: Вероятно желанието да се изобрази картинно нечовешката ефикасност на германските палачи, играе известна роля, защото нацистите действително трябва да са били продуктивни, след като са успели, незабележимо от световната общественост да изпратят и унищожат милиони хора в Аушвиц.

Вили: Това е така. С никаква друга необходимост не може да бъде обяснено свидетелско показание като следващото. То е от Алтер Файнцилбер, наричан Станислав Гнковски, наричан и Касковяк, наричан и Алтер Сцмул Файнцилберг²³²:

„Един път Мол намери при едно момче от нашата група няколко пръстена и един часовник. Той задържа момчето в крематориума, те го поставиха в пещта и го горяха с цигари, после го извадиха от пещта, увесиха за ръцете, мъчиха го и разпитваха, за да научат откъде е намерил нещата. Накрая го поляха с бензин и подпалиха, оставяйки го да бяга в посока на телените огради. Там го разстреляха“.

Такива пасажи трябва да произлизат от мозъка на луд!

Клаудия: Момент, момент! Намирам за особено интересно това място. Кой от вас е добре запознат с библията? Ти Вили. Кой пасаж от Стария завет ти напомня доклада от факти на господин Алтер Шмул Файнцилберг?

Вили: На историята за тримата младежи в огнената пещ от пророк Даниил - 3.

²³² *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft 1, Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos, Staatl. Museum Auschwitz, 1972, стр. 43.

Клаудия: Отлично Вили. На мен ми дойде на ум един друг пасаж, а именно, Исая 48, 10. Там пише:

Господ „в огнени пеци на нещастиято пречиства“ Израел.

Вили: Скоро след това става дума за „*бъдещото величие на Цион*“, в открит текст – еврейското световно господство. Цитирам Исая 60, 12.:

Защото народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат и такива народи ще бъдат избити до крак.

При тези обстоятелства пречистването на евреите в „*огнени пеци на нещастиято*“ ще бъде изпитание, което Господ им налага преди тяхното издигане към световното господство.

М. Лемпле: Поучителни паралели! Това ми отваря очите. Безбройните места в литературата за Холокауста, в които се говори за изгаряне на живо, се коренят в стари религиозни налудничави представи!

Роберт: Думата „Холокауст“ е от гръцки и означава „принесена жертва чрез изгаряне“. Във връзка с това мога да припомня съобщението за лагера от Ели Вийзел в книгата му *La Nuit*, което вече споменахме на кратко. Във френското оригинално издание Вийзел с нито дума не споменава газовите камери. В безсрамно фалшифицирания от Курт Майер-Клазон германски превод *Да погребем нощта, Елиша*²³³, наистина изведнъж се появяват газовите камери, защото винаги, когато на френски е написано „крематориум“, Майер-Клазон прави от това „газова камера“. Вийзел изобразява масовото унищожение в Биркенау по следния начин²³⁴.

„Недалеч от нас в една яма буйно пламтеше огън с огромни пламъци. Там се изгаряше нещо. Един камион се приближи до дупката и изсипа вътре своя товар. Тава бяха малки деца. Бебета! Да, аз видях това със собствените си очи... Деца в огъня (учудващо ли е, че от тогава насам сънят бяга от моите очи?). Малко по-нататък се намираше друга, по-голяма яма за възрастни...“

Татко, – казвах – ако това е така не искам да чакам тук дълго. Ще се хвърля върху електрическата бодлива тел. Това е по-добре, отколкото часове наред да умирам в пламъците.“

Макс: Кажете ни, вицове ли разправяш? Това не може да го е писал Вийзел!

Роберт: Прочети сам! Който иска да знае как Ели по чудо се е отървал от агонията в пламъците ще получи от мен книгата. Не искам да ви кажа отговора, за да не ви отнема удоволствието от напрежението.

²³³ Elie Wiesel: *Die Nacht zu begraben, Elischa* (немски „превод“ на *La Nuit*), Ullstein, Frankfurt/M, 1990.

²³⁴ Wiesel: *La Nuit*, на указаното място, стр. 57.

Мариета: Един друг *Доклад за фактите*, в който евреите не биват обгазявани, а биват изгаряни живи е от господин Евгени Аронеану (*Eugéni Aroneanu*)²³⁵:

Затворниците се качват на малки вагонетки движещи се по релси на 800 до 900 m от мястото, където се намират пещите. В Аушвиц, те са с различна големина и побират от 10 до 15 души. Щом бъде натоварена, вагонетката започва да се движи по наклонена плоскост и с голяма скорост пътува надолу през един коридор. В края на коридора се намира една стена и зад нея отвора на пещта. Когато вагонетката се удари в стената тя автоматично се отваря. Вагонетката се обръща, изхвърляйки своя товар от живи хора в пещта.

(Всички, освен Клара избухват в смях)

Мариета: Както ще видим по-нататък, по време на войната пропагандата на ужасите разпространява всевъзможни варианти за унищожението на евреите. До около 10 години след войната особено упорито се държи версията за изгарянето на евреите, живи. Едва след това се налагат газовите камери, но изразът „Холокауст“ напомня още тази версия, която междувременно е заточена в бунището на историята.

Клаудия: Съгласно един пасаж от книгата Йеремиа²³⁶ по време на вавилонското робство евреите приемат местния обичай да принасят в жертва своите собствени деца, вероятно на идола Молох, изгаряйки ги. Може би тази натраплива представа за изгорените от нацистите евреи, особено еврейски деца, произлиза от този обичай.

Вили: В случая евреите до днес имат лоша съвест заради тяхното тогавашно престъпление, което в Тората бива остро критикувано и за да облекчат съвестта си – те прехвърлят на германците убийствата с огън на деца.

М. Лемпле: Да не се впускаме в спекулации.

Макс: Това не е чак толкова невероятно. Прави ми впечатление, че във връзка с Холокауста в пресата отново и отново витае странното понятие „газови пещи“ (*Gasoffen*). Никога не можах да си представя нещо определено, но сега ми изглежда, че „газовите пещи“ са един синтез от пещи и газови камери.

Артуго: Проклятие! От половин столетие германците биват публично порицавани, защото уж били извършили едно гадно, „единствено по рода си в световната история“ престъпление, а при поглед отблизо историята за Холокауста се оказва конгломерат на лудничави представи от Стария завет и Талмуда.

Ингрид: След всичките тези години на промиване на мозъците, всеки евреин може да разправя каквато и да е мръсотия за който и да е германец. Всичко се вярва. Американецът Брайли Смит (*Bradley Smith*) съобщава за един евреин, който в интервю за вестник твърди, че германците в Бухенвалд всеки ден затваряли в клетка по един затворник заедно с мечка и орел. Първо мечката разкъсвала затворника, а после орела оглозгвал костите му²³⁷. На възражението на една присъстваща на разговора дама: „Но

²³⁵ Eugéni Aroneanu: *Camps de Concentration*, Office française d'édition, 1945, стр. 290 и следващите.

²³⁶ По-точно казано: *Йеремиа* 7:31.

²³⁷ Bradley Smith: *Confessions of a Holocaust Revisionist*, Popular Reality, P.O. Box 2942, Ann Arbor, MI 48106 USA, стр. 49.

това е невероятно”! – евреинът отговаря: „Да, това е невероятно! И въпреки това се е случило”! Хващам се на бас, че половината от читателите на вестника са безкритично са изгълтали историята.

Ханс-Петер: Добре, нека приемем, че в Аушвиц е нямало обгазвания. Но как е било в другите пет лагера на унищожение? Може би там е имало!

Мариета (ядосана): Слушай, какво четем най-напред сутрин, като разлистим вестника? Какво чуваме, ако пуснем радиото или телевизора? Какво казват нашите скъпи политици на всяко трето изречение? Аушвиц! Аушвиц! Аушвиц! Във връзка с 50-годишнината от освобождаването на лагера не се чуваше нищо друго, направо си беше да полудееш. Никой не говори за Хелмно, Белцек или Собибор. Трябва ли сега, след като изобличихме камерите от Аушвиц като лъжа, да преминем точка по точка и да се занимаваме още с другите пет „лагери на унищожението“ - доказателствата, за които са още по-оскъдни?

М. Лемпле: Това не е нужно, но все пак най-важното трябва да бъде казано.

Сабине: Добре. Да започнем с Майданек. Случаят е сравним с Аушвиц. Майданек е бил голям трудов лагер в покрайнините на град Люблин, където сигурно е била за отбелязване висока смъртност по разни причини, като петнист тиф и други епидемии. Пропагандата направи от този трудов лагер – лагер за унищожение. Към това би трябвало да се добави, че там държането в тайна на масовите убийства би било още по-невъзможно, отколкото в Аушвиц, защото от къщите накрая на града може да се гледа направо в лагера.

Макс: Колко трябва да е бил броят на жертвите?

Сабине: Представяните от екстерминистите числа се движат между 1,38 милиона и 50 000. Първото число споменава Люси Давидович²³⁸, а последното – Раул Хилберг (*Raul Hilberg*)²³⁹.

Вили: Можете ли да си представите – цифрени колебания в размер от 2 800%! При извънредната служба за гражданско състояние в края на 1990 г. бяха регистрирани само 8 828 мъртви²⁴⁰, но действителното число сигурно е по-голямо, защото цифрите от Арлозен са непълни.

Макс: Какви са преценките на ревизионистите за действителния брой?

Вили: Аз не познавам такива. „Газовите камери“ от Майданек са едно още по-жалко мошеничество от тези в Аушвиц. Повече за това можеш да прочетеш във втората книга на Гаус²⁴¹.

Артуго: Във връзка с четирите „лагери на унищожението“. Тук случаят е съвсем друг. При Аушвиц и Майданек става дума за големи трудови лагери, които след

²³⁸ Dawidowicz, на указаното място, стр. 191.

²³⁹ Hilberg, на указаното място, стр. 956.

²⁴⁰ От Арлозен - брошура изпратена при поискване.

²⁴¹ Rudolf/Gauss in Gauss: *Grundlagen...*, стр. 276 и следващите

войната в общи линии са неразрушени, а и значителен брой документи са останали запазени. Четирите „лагери за унищожение“ са безследно изчезнали и практически за тях няма никакви доказателства.

Ханс-Петер: Очевидно германците са унищожили документите, защото са имали нещо да крият.

Ингрид: По-скоро предполагам, че документите за така наречените „лагери за унищожение“ са попаднали в ръцете на Съветите и те или са ги унищожили или както ми изглежда много по-за вярване, са ги заключили в някой свръхсекретен архив.

Макс: Защо е този различен начин на действие? Съветите биха изгорили документите от шестте лагера и тогава могат да твърдят, че нацистите са го направили.

Артуго: Това е разумен въпрос. Може би отговорът трябва да звучи така: За Аушвиц и Майданек все пак на основа на документите може да се докаже, че стотици хиляди хора са били интернирани в тези лагери и че висок процент от тях са умрели – около 170 000 в Аушвиц, десетки хиляди в Майданек. Това вече би било нещо. Наистина за целенасочени масови убийства и „газови камери“ няма доказателства, но тук обаче може да се излезе от тинята с твърдението, че германците не издавали документи или в сянката на грозящото поражение са изгорили всички писмени документи. Наистина това почти не е логично, защото германците действително биха отстранили и онези документи, от които се вижда високия брой на малко или много случаи на естествена смърт.

При Хелмно, Собибор, Белцек и Треблинка почти всички съществуващи документи от „фабриките на смъртта“ трябва да изчезнат завинаги или поне за много десетилетия. Така руснаците или полските комунисти веднага ще могат да направят *tabula rasa* (лат. чиста дъска).

М. Лемпле: Какво са били тези четири лагера, ако не фабрики на смъртта?

Вили: Въпросът все още е неясен. Какво е бил Хелмно и дали въобще лагера Хелмно е съществувал, не знаем. Там, както си спомняте, масовите убийства били извършвани с „душегубки“ (затворени камиони с газ). Докато някой не ми докаже, че е съществувала една от тези „душегубки“, излизам с цифра нула убити евреи в Хелмно.

Артуго: Белцек бива разглеждан от повечето ревизионисти като малък транзитен лагер. Доказателство за това дава един германски документ от 17-ти март 1942 г., съгласно който, евреите биват изпращани през границата и повече не бива да се връщат обратно²⁴². Белцек лежи в най-източната част на Полша. А това, че значителна част от евреите са изпратени от националсоциалистите за Русия и там са се заселили, признават също и екстерминистите²⁴³.

Клаудия: А защо евреите биват изпратени в Русия, ако преди това е било решено тяхното пълно изстребление?

²⁴² Меморандум на Ройтер от 17 март 1942 г., публикуван от Helmut Schwege, *Kennzeichen J*, Berlin (Ost) 1966, стр. 243.

²⁴³ Освен това да сравни изложението на Gerald Reitlingers в *Die Endlösung*, стр. 100 и следващите.

Артуго: Постави този въпрос на господин професор Шефлер или на някой от нашите Холокауст-истукани! Математикът Стефан Вернер в своята книга *Второто вавилонско пленничество* събира ред указания за това, че много евреи са дошли в една област на Белорусия и след войната са останали там²⁴⁴. Да се върнем към Белцек. Джон Бал (*John Ball*) изнамира две авиационни снимки от местността, в която се намира лагера²⁴⁵. Първата е от 26 май 1940, втората от 16 май 1944 г. Лагерът Белцек трябва да е бил открит през март 1942 г. и още през декември същата година е бил закрит. Изглежда по-късно германците са го разрушили без остатък. Погледнете тези снимки. На втората ще разпознаете голяма обезлесена площ, която на първата, се вижда. Какво ще заключите от това?

Макс: Белцек е бил лагер за дърводобив!

Артуго: Браво, Макс, ти се подобряваш от ден на ден. Това също е и хипотезата на Джон Бал. Със сигурност той не е бил само едно – лагер за унищожение.

Ханс-Петер: Колко евреи трябва да са били обгазени там?

Мариета: Съгласно единодушното мнение на екстерминистите около 600 000²⁴⁶.

Ханс-Петер: А на какво се позовава това число?

М. Лемпле: Без съмнение на съобщението на Герщайн, което заедно с признанието на Хьос от дълги години минава като възлов документ за Холокауста.

Ингрид: Не, госпожо Лемпле, защото Герщайн говори за 20 до 25 милиона обгазени.

Клаудия: Какво, моля?

Ингрид: Американският ревизионист Артур Буц е на мнение, че докладът „Герщайн” е пример за това, че човек е готов да вярва на каквато и да е щуротия, след като веднъж се реши да приеме лъжата за истина²⁴⁷. Както доказва в своята докторска работа французинът Хенри Рок, съществуват не по-малко от шест различаващи се съществено една от друга редакции на признанието на санитарния офицер от SS Курт Герщайн, който преди края на войната попада във френски плен и там уж се самоубива²⁴⁸. Съгласно Герщайн 700 до 800 души биват натъпквани в една камера за отработени газове от дизелов мотор с размери от 25 m². Т.е. на квадратен метър се падат по 28 до 32 души. След това той говори за планини от дрехи и обувки на възрастни, високи по 40 m и в едно от признанията пише, че в Аушвиц, (който Герщайн никога не е посещавал) милиони деца били убити с натопен в „синя киселина“ памук.

Сабине: Този Герщайн или е бил луд или това е твърде нескопосана фалшификация. Това става ясно на всеки.

²⁴⁴ Werner Steffen: *Die Zweite Babylonische Gefangenschaft*, Grabert, Tübingen, 1990 г.

²⁴⁵ Ball, на указаното място, стр. 96/97.

²⁴⁶ Виж например *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място, стр. 180.

²⁴⁷ Butz, на указаното място, стр. 107.

²⁴⁸ Henri Roques: *Die „Geständnisse“ des Kurt Gerstein*, Druffel, Leoni am Starnberger See, 1986 г.

Вили: Така си мислите обаче, върху този доклад „Герщайн“ почива драмата на Ролф Хохут (*Rolf Hochhuth*) *Заместникът*, в която един есесовец играе ролята на възвишен антинацистки образ, който напразно се опитва да трогне безсърдечния папа за застъпничество в полза на евреите. Чрез тази драма милиони хора бяха изпълнени с омраза към германския народ и католическата църква.

М. Лемпле: Обаче Герщайн не е единственият свидетел за Белцек?

Роберт: О, не. Има още един, евреин на име Рудолф Редер (*Rudolf Reder*), който ако вярваме на „светата троица“ Когон/Лангвайн/Рюкерл, е бил единственият, който е преживял, от 600 000 евреи в лагера²⁴⁹. Наистина, Редер говори за три милиона газирани евреи в лагера Белцек. Въпреки че има над 60 лазарника, а освен него е имало по-млади и по-силни евреи, той бива назначен като евреин-работник. Месеци наред той живее в Белцек между „безжалостни чудовища, които със садистично удоволствие извършваха ужасни престъпления“. Един ден тези „безжалостни чудовища“ го изпращат с един есесовец за покупки. Есесовецът заспива и нашият щастливец успява да избяга²⁵⁰.

(Всички с изключение на Клара се смеят)

Мариета: Впрочем Редер преживява не по-малко от 80 акции за ликвидиране. С това той поставя дори самия Симон Визентал в сянка, защото последният преживява само 12 лагера за унищожение.

Артуго: За произхода на легендата Холокаус, Белцек е извънредно показателен.

Още наскоро след откриването на лагера, започват да се разпространяват съобщения за ужасите. Господин д-р ф.н. Стефан Сценде (*Stefan Szende*) описва тамошните убийства особено нагледно. Цитирам²⁵¹:

Човекомелачката обхваща едно пространство от около 7 километра в диаметър. (...) Претъпкани с евреи влакове влизат през един тунел в подземните помещения на това място за екзекуции. (...) Голите евреи се вкарваха в огромни зали, побиращи наведнъж по няколко хиляди души. Помещенията нямаха прозорци, бяха направени от метал и със сгънати се под. Подът на тези зали, пълни с хиляди евреи, бе спускан в намиращия се под тях басейн, пълен с вода – обаче само до толкова, че хората върху металната плоча да не останат съвсем под водата. Когато евреите върху металната плоча вече бяха във водата до хълбоците, през нея се пускаше ток с високо напрежение. След няколко мига всички евреи, хиляди наведнъж бяха мъртви. Тогава металният под се издигаше над водата. Върху него лежаха труповете на екзекутираните. После се включваше една друга електрическа линия, превръщаща металната плоча в един вид ковчег на крематориум, нажежаван, докато всички трупове изгаряха, превръщайки се в пепел. (...) Имаше дни, когато по линията за Белцек преминаваха двадесет и дори повече влака. Модерната техника на нацисткия режим триумфираше. Проблемът, как милиони хора могат да бъдат екзекутирани, беше решен.

²⁴⁹ Kogon/Langbein/Rückerl, на указаното място, стр. 183.

²⁵⁰ Книгата на Редер - *Belzec* и резюмирана от Карло Матоньо (*Carlo Mattogno*) в *Il rapporto Gerstein. Anatomia di un Falso*, Sentinella d'Italia, Monfalcone, стр. 129 и следващите.

²⁵¹ Stefan Szende: *Der letzte Jude aus Polen*, Europa Verlag, Zürich und New York, 1945, стр. 290 и следващите.

(Всички с изключение Клара се смеят)

Макс: Съществува ли е поне един човек, вярващ на тази нечувана безсмислица?

Артуро: Извинявай Макс, защо трябва доклада на Герщайн с неговите 20 до 25 милиона обгазени, 28 до 32 наблъскани в един m² евреи и неговата висока 40 m планина от обувки и дрехи, да бъде по-малко побъркан от човекомелачката на Сценде? Въпреки това Герщайн се мъдри в почти всеки учебник и книга по история, а „Заместникът“ от Хохут и днес бива поставян на сцената от време на време.

Роберт: Чуйте сега какво още е видял в Белцек един очевидец на име Ян Карски (*Jan Karski*)²⁵²:

Подът на влака, (в който евреите бяха натъпкани) бе покрит с дебел слой бял прах. Това беше негасена вар. Всеки знае какво става, ако вода се излее върху варта... От допира с варта месото бързо се дехидратира, „изгаря“. Месото на пътниците във влака бе бавно разяждано до костите. (...) Вечерният здрач нахлу вътре, когато 45-те вагона (аз ги броих) се напълниха. Влакът със своя измъчен товар от човешко месо се заклати отново, пицейки от вой като омагьосан. С пушещи пушки наоколо патрулираха войници и доубиваха останалите. Само виковете на болка от влака, раздираха тишината. Тогава те също замлъкваха и оставаше само сладникавия, отворителен до повдигане мирис на пролятата кръв, да изпълва въздуха. Аз знаех за къде беше предназначен влака. Той ще пътува около 100 km по-нататък. Тогава ще спре в открито поле и без да се помръдва ще стои три, четири дена, докато смъртта изпъзми и от най-задните ъгли на вагоните.

Клаудия: Свят ми се завива, когато трябва да слушам една такава глупост. Един психично болен като Ели Вийзел.

Артуро: Интересно, че назоваваш г-н Карски и Ели Вийзел на един дъх. Именно тези двамата психично болни са били назначени от американския президент Джими Картер за председатели на комисия за научно изследване на Холокауста²⁵³.

М. Лемпле: Не, това не може да бъде истина, Артуро.

Артуро: Истина е, госпожо Лемпле.

Вили: Текста от Карски е твърде интересен и то не само за психиатри. Карски споменава, че евреите били натоварени в един влак. Това може да бъде указание за това, че Белцек действително е транзитен лагер, през който евреите биват транспортирани в селища намиращи се по-нататък в Украйна и Белорусия. Възможно е той да е бил едновременно и лагер за дърводобив. Може би един ден документите ще излязат на бял свят.

Ханс-Петер: В този случай, какво се е случило с евреите в транзитния лагер?

²⁵² Ян Карски (*Jan Karski*): *Story of a Secret State*, The Riverside Press, Cambridge, 1944 г., цитиран от Роберт Форисон (*Robert Faurisson*): *Réponse a Pierre Vidal-Naquet*, La Vieille Taupe, Paris, 1982 г., стр. 43/44.

²⁵³ За Вийзел, виж брошурата на Форисон *A prominent false witness: Elie Wiesel*, I.H.R., без указание за годината на издаването. За Карски виж Артур Бутц (*Arthur Butz*): *Context and Perspectives in the Holocaust Controversy*, I.H.R., Vol. 3, Nr. 4, зимата на 1982 г.

Роберт: Вероятно те е трябвало да се подложат на нарушаващи човешките права процедури на къпане и изстребване на въшките.

Мариета: Да минем към последния „лагер на унищожението“ – Собибор. За него няма абсолютно никакви документи. Все пак се е запазил един указ на Химлер от 5 юли 1943 г., съгласно който „Лагерът Собибор в района на Люблин, да бъде превърнат в концлагер“. Там трябва да се устрои депо за обезвреждане на взетата в плен противникова муния. Десет дена след това, на 15 юли, получателят на писмото Освалд Пол от стопанската и административна служба на SS отговаря, че в Собибор същото може да бъде построено, без да се налага да бъде превърнат в концлагер²⁵⁴. Значи никакво указание за „лагер за унищожение“, разбира се, ако отново не бъде сервирана приказката за „шифрирани изрази“.

М. Лемпле: Енциклопедията на Холокауста твърди за 250 000 газирани. Какъв газ трябва да е бил използван там?

Мариета: По думите на един от най-изтъкнатите свидетели, съветският еврейин Александър Печерски (*Alexander Pechersky*), в Собибор въобще не бил използван газ. Евреите биват примамвани да влязат в една баня с душеве и биват убити с „черно вещество падащо като спирала надолу“, от отвори в тавана²⁵⁵. Очевидно за някои хора представата за вземане на душ е така отвратителна, че те автоматично свързват това със смъртен ужас. Според другаря Печерски, за да заглушават предсмъртните вопли – германците гледат в Собибор стадо гъски, които трябвало да крискат особено силно, винаги когато черното вещество бива пуснато в камерата на смъртта²⁵⁶.

Макс: Мога само да се чудя.

Ингрид: Първият измежду големите папи на Холокауста, френският еврейин Леон Поляков (*Léon Poliakov*), избира като оръжие на убийствата в Собибор дизелов мотор²⁵⁷, Хилберг – бензинов мотор²⁵⁸. Накрая обаче енциклопедията поставя точка на спора и установява, че в Собибор, както и в Белцек и Треблинка са били в действие дизелови мотори, баста²⁵⁹! – Инженерът Фриц Берг (*Fritz Berg*), който подробно изследва мита за дизеловите газови камери и го опровергава²⁶⁰, е на мнение, че за съветската пропаганда на ужасите, историята се оказва снаряд избухнал в цевта на оръдието, тя е била съчинена от хора нямащи и понятие от двигатели (с вътрешно горене) и токсикология, защото иначе нямаше да им дойдат на ум тъкмо дизелови мотори, макар че обикновени бензинови мотори, въобще да не говорим за газгенератори, биха били несравнимо по-ефективни.

Ханс-Петер: Какво е бил Собибор според вас?

²⁵⁴ Документ от Нюрнберг NO-482.

²⁵⁵ Alexander Pechersky: La rivolta di Sobibor, in Yuri Suhl, Ed essi si ribellarono, Mailand, 1969, стр. 31.

²⁵⁶ Предадено от Lars Magnuson в: *Holocaust. Bakgrund, fragor och problem*, Nordland Forlag, Aalborg, 1989, стр. 157.

²⁵⁷ Léon Poliakov Bréviaire de la Haine, Editions complexe, Paris, 1986, стр. 224.

²⁵⁸ Hilberg, на указаното място, стр. 941.

²⁵⁹ *Enzyklopädie des Holocaust*, на указаното място, стр. 1496.

²⁶⁰ Fritz Berg in Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място.

Ингрид: Не знаем точно. Транзитен или трудов лагер, или и двете. Джон Бол предполага, че той, както и Белцек, е лагер за дърводобив²⁶¹. И там, на една авиационна снимка (от 30-ти май 1944 г.), се вижда изсечена местност.

М. Лемпле: Тогава, като последен лагер за унищожение остава Треблинка...

Роберт: В района на Треблинка съществуват три лагера: Малкина, открития през декември 1941 г. работен лагер Треблинка-1²⁶² и отдалечения на два километра от него, уж лагер на смъртта. Последният, почти със сигурност, е бил транзитен лагер.

Ханс-Петер: Съществуват ли документални доказателства за това?

Роберт: Това не зная. До своя извод идвам въз основа на факта, че твърде много евреи биват депортирани за Треблинка. Лагерът е бил прекалено малък, за да поеме тези маси от хора. Официалната версия, според която евреите биват обгазени е лъжа. Следователно от Треблинка те трябва да са били изпратени някъде другаде, например в Белоруските селища, чието съществуване се признава дори и от екстерминистите.

Ингрид: Към това в литературата за Холокауста се съобщава за евреи, предадени от Треблинка в Майданек²⁶³, нещо което от гледна точка на екстерминистите трябва да бъде абсурд, понеже защо биха били транспортирани от един лагер на смъртта в друг? Тоест Треблинка служи като преходен лагер за Майданек и вероятно за други трудови лагери.

Макс: Как можете да бъдете толкова сигурни, че никой не е бил обгазен в Треблинка? Не е необходимо да бъдат 875 000, както се твърдеше на процеса срещу Демянюк в Йерусалим.

Артуро: Достатъчно е да споменем засвидетелстваните от „преживялите“ масовите убийства, които впрочем са учудващо многобройни за един „чист лагер на смъртта“ – камери с отработени газове на дизелов мотор, за да пратим тази история в царството на приказките.

Мариета: Второ, също и в Треблинка се разпространяват най-различни истории на ужасите²⁶⁴: убийства с електрически ток, с пара...

²⁶¹ Ball, на указаното място, стр. 101.

²⁶² На 2. декември 1941 г. бива съвсем официално съобщено откриването на трудовия лагер Треблинка в Служебния указател. (Текста от Czeslaw Pilichowski, *No Time limit for these crimes!*, Warschau, Interpress, 1980 г., даден като факсимиле).

²⁶³ В труда на Александър Донат (*Alexander Donat*) *The Death Camp Treblinka* (Holocaust Library, New York, 1979, стр. 24), се говори за един участник от въстанието в Треблинка (от 2 август 1943 г.), който бил прехвърлен в Майданек както и „в други лагери“. За какво са тези безсмислени транспорти от един „лагер за унищожение“ в друг? И при какво стечение на обстоятелства и чудеса един евреин, при това участник в едно въоръжено антигерманско въстание преживява, освен два лагера за унищожение още и „други“ лагери?

²⁶⁴ За пълните с фантазии, изфабрикувани варианти на убийства в Треблинка, виж 14-та глава от нашата книга *Der Holocaust-Schwindel*, както и статията от Арнулф Ноймайер (*Arnulf Neumaier*) в книгата на Gauss, *Grundlagen...* на указаното място.

Артуро: ... още на 14 декември 1945 г. на процеса в Нюрнберг се говори за убийството на стотици хиляди евреи в Треблинка²⁶⁵...

Мариета: ... газообразен хлор, удушаване чрез изпомпването на въздуха от камерите на смъртта, разстрелвания на конвейер, веднъж с карабина, друг път с автоматично оръжие, а накрая с дизелов мотор.

Артуро: Да цитираме Форисон²⁶⁶:

Не се знае точно, защо в края на краищата, газът се наложи на пазара на пропагандата на ужасите.

Сабине: Как са били отстранени 875 000 трупа? Имало ли е в Треблинка крематориуми?

Вили: Според професор Волфганг Бенц (*Wolfgang Benz*), не 875 000, а до 1,2 милиона, са били изгорени на открито, без остатък²⁶⁷, а съветският евреин Василий Гросман през 1946 г., говори дори за три милиона²⁶⁸.

Ханс-Петер: Един момент, това обаче възможно ли е технически?

Вили: Да, при известни предварителни условия, за които можете да прочетете в статията от Арнулф Ноймайер. Тя се намира във втората книга на Гаус. За всеки труп са необходими най-малко 200 кг. дърва. За 875 000 мъртви, тази дреболия ще коства 195 000 тона дърва, което означава една гора от 6,4 km дължина и 1 km ширина. По време на цялата акция за изгаряне, която трябва да е продължила от началото на март до края на август 1943 г., дневно са били необходими 2 800 дървари, ако всеки един от тях би могъл на ден да повали по едно дърво, да отстрани клоните, да го нареже и насече. Но съгласно литературата за Холокауста в Треблинка е имало само 500 еврей-работници, от които, както съобщава „преживялият-Холокауста“ Рихард Глазар (*Richard Glazar*), 25 са заети в дърварската бригада, а това не е дори и 1,5 % от необходимия брой²⁶⁹. Около Треблинка не е имало и няма изсечена област със споменатата площ, а транспорта на 195 000 тона дърва в този лагер би бил доказуем, чрез документи на Райхсбан (железницата на Райха), ако дървата са били доставени от някъде другаде.

Ингрид: Предвид на тези технически проблеми, свидетелите измислят трупове горящи от само себе си, независимо от факта, че труповете съдържат над 60% вода. Френският евреин Жан-Франсоа Щайнер (*Jean-François Steiner*) в своята превъзрасяна книга *Треблинка, бунтът в лагера на унищожението*²⁷⁰, пише че инженер Херберт

²⁶⁵ Документ от Нюрнберг PS-3311

²⁶⁶ Faurisson in Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 10.

²⁶⁷ Wolfgang Benz (Hg.): *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, München, 1991, стр. 468.

²⁶⁸ Василий Гросман (*Wassili Grosman*): *Die Hölle von Treblinka*, Издателство за чуждестранна литература, Москва, 1946 г., частично цитиран в брой Nr. 44 на *Historischen Tatsachen*.

²⁶⁹ Richard Glazar, *Die Falle mit dem grünen Zaun*, Fischer, Frankfurt/M, 1992, стр. 126.

²⁷⁰ Jean-François Steiner: *Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers*, Gerhard Stalling Verlag, Oldenburg und Hamburg, стр. 294.

Флос (*Herbert Floss*) изнамерил, че има издръжливи на огън и леснозапалими трупове, при което дебелите жени горели най-добре...

Роберт: Израелският „историк“ на име Й. Арад (*Y. Arad*) съобщава²⁷¹:

Натоварени с кремацията есесовци установиха, че труповете горят добре и без допълнителен горивен материал.

Мариета: За съжаление тези рафинирани германски методи не са се стигнали до индийците, които за изгарянето на труповете полека лека са изсекли голяма част от горите си, вместо да използват леснозапалими трупове за изгарянето на такива, които са устойчиви на огън, както огън-момчето Херберт Флос от SS.

Артуго: Накрая от 875 000 трупа биха останали почти 2 900 тона пепел, към които още 1 000 тона дървена пепел. В пепелта биха останали милиони от недоизгоряли кости и ако на всяка от тези 875 000 жертви са липсвали средно няколко зъба, биха останали между 20 до 30 милиона зъби. Ако руснаците или поляците бяха намерили дори само малко от тези пепел, кости и зъби, то те щяха с голяма вяра да свикат интернационална комисия, за да представят доказателствата за масовото убийство. Защо не са го направили?

М. Лемпле: Как е протичало умъртвяването с газ в Треблинка?

Роберт: Това бива представено нагледно в една книга, публикувана от Еврейския световен конгрес²⁷²:

В една „къща на смъртта“ имаше десет камери, побиращи общо 6 000 души. Пътят към „къщата на смъртта“ беше широк 1,5 м, което означава, че точно двама души можеха удобно да крачат един до друг. Ако се вземе разстоянието от 60 м към вървящия отпред, то се получава една опашка от хора дълга почти 2 километра. Когато тази опашка се движеше напред със скорост от 2 км/час, то беше необходим един час, за да се напълнят десетте камери, което предполага извънредно кооперативно поведение на жертвите²⁷³.

Ако се вслушаме в Адалберт Рюкерл (*Adalbert Rückerl*), бившият ръководител на централата за ловци на нацисти в Лудвигсбург, тогава е имало само 35 до 45 души от SS²⁷⁴. Това означава, че при обгазяването на 150 евреи се пада по един есесовец. Въпреки това обречените на смърт не предприемат никакъв опит да надвият охраната или да бягат, а прилежно кретат като овци към кланицата.

Ингрид: Разпространявайки такива истории за своя народ, евреите го представят като стадо страхливци, защото само такива биха марширували покорно към газовата камера.

²⁷¹ Y. Arad: Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps, University Press, Bloomington, 1987, стр. 174.

²⁷² World Jewish Congress (Hg.), *The Black Book. The Nazi Crime against the Jewish People*, Reprint Nexus Press, New York 1981, стр. 400. и следващите.

²⁷³ Neumaier in Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 361.

²⁷⁴ Adalbert Rückerl: *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, 1977, стр. 206.

Артуро: За да поправят тяхната тогавашна страхливост, днес те разстрелват замерящите ги с камъни палестински деца или им чупят костите...

Роберт: Според преживялия Холокауста Абрахам Голдфарб (*Abraham Goldfarb*) в Треблинка от двете страни на пътя към къщата на смъртта се намират²⁷⁵:

... Германци с кучета. Кучетата бяха дресирани да нападат хора и хапеха мъжете по гениталиите, а жените по гърдите и късаха парчета месо.

Ингрид: Дългата 2 km колона от маршируващи към сетния час от земното си съществуване е подсладена от благородната „госпожа Музика“. Еврейката Рахел Ауербах (*Rachel Auerbach*) съобщава²⁷⁶:

За да поразкрасят еднообразието на убийствата в Треблинка германците създадоха един еврейски оркестър. (...) Той изпълняваше двойна функция: първо, доколкото бе възможно, неговите тонове заглушаваха виковете и риданията на гонените към газовите камери хора и второ, той се грижеше за музикалното забавление на лагерната администрация, представена от две нации обичащи музиката: германци и украинци.

Съгласно тази Ауербах, евреите трябвало да „минат през огъня“ макар че няма огън, а една газова камера. Тук също споява „огън“ и „газова камера“ в едно митично цяло. Госпожа Ауербах описва обгазяването по следния начин...

М. Лемпле (изнервена): Моля престанете. Достатъчно е.

Макс: Това е било също и с другите лагери за унищожение, нали така, Ханс-Петер?

Ханс-Петер: Да, прав си.

Клаудия: Впрочем, що за хора са тези, които измислят такива лъжливи истории?

Артуро: Вярвам, че ключът за отговора на този близък до ума въпрос, ще намерим в еврейската идеология. Сега ще приведем няколко цитата от евреи. Мариета, открий огъня!

Мариета: Започвам с цитат от равина Итцак Гинсбург (*Yitzak Ginsburg*):

*Убиването на палестинци е оправдано, защото кръвта на евреи и не-евреи не може да бъде разглеждана като равностойна. Трябва да проумеем, че еврейската кръв и кръвта на гоите не са едно и също нещо. Източник: *Globe&Mail*, Toronto, 3 юни 1989, стр. 1. – Под гоите се разбира не-евреи; единствено число гласи – гой.*

Вили: Цитирам равина Яков Перин: (*Yaacov Perrin*):

*Един милион араби не струват повече от нокът на пръста на един евреин. Източник: *The London Times*, 28 февруари 1994 г. стр. 1.*

²⁷⁵ Kogon/Langbein/Rückerl, на указаното място, стр. 181.

²⁷⁶ Donat, на указаното място, стр. 44.

Впрочем богобоязливият равин каза тази мъдра сентенция при погребението на масовия убиец Барух Голдщайн (*Baruch Goldstein*), който застреля с автомат молещите се араби в една джамия.

Ингрид: Цитирам равина Шнойер Салман (*Schneer Salman*):

Душите на гоите са от друго по-долно естество. Всички евреи са по природа добри, а всички гои зли. Евреите са короната на творението, гоите - неговата утайка.
Източник: *FAZ*, 11 март 1994 г., стр. 14.

Роберт: Цитирам *Spiegel*, брой 14/1994, стр. 162:

Също и при всекидневната борба, самарските евреи се застъпват за чистотата на кръвта и за чистотата на учението... За Херц Франкел и други равини германците са „генетично зло“. Смесване на кръвта с тези гени е изключено.

Артуго: С това е отговорено на твоя въпрос, Клаудия! Защо трябва евреите да имат и най-малкия повод да казват истината по отношение на „генетично злите хора“, от които „един милион не струва колкото нокът от пръста на един евреин“? Ако това служи на еврейски интереси, то е разрешено да лъжат тази „утайка“, както равина Шнойер Салман любезно ни нарича, лъжат та се късат.

Макс: Протестирам срещу тази логика! Естествено, че между евреите има гадни расисти и шовинисти, приведените от вас цитати доказват това съвсем ясно, но расисти и шовинисти има също и между германците, между французите, американците и всеки друг народ. Който ругае евреите колективно като расисти – той самият е расист.

Сабине: Възражявам Макс. Артуго не твърди, че еврейската идеология има нещо общо с расата.

Вили: Правилно. Човеконенавистната идеология на равините Гинсбург, Перин, Салман и Франкел произлиза от еврейската религия, а не от еврейските гени. Един израснал в правоверно еврейско семейство не-евреин ще стане привърженик на тази идеология точно както един евреин в строго католическо семейство би трябвало да стане вярващ католик. Застъпването схващане, както от евреи така и от националсоциалисти, че еврейството лежи в кръвта по мое мнение е безсмислица.

М. Лемпле: Но Вили, ти нали не твърдиш, че този расизъм се намира в свещените книги на евреите?

Вили: Госпожо Лемпле, чели ли сте някога Стария завет?

М. Лемпле: Честно казано не твърде интензивно...

Вили: Но Клаудия и аз изучавахме основно Стария завет в курса по Библия. Сега ще Ви цитираме няколко особено показателни места, подобни на много други. Започвам от 5. Мойсей 7:1-3:

Когато Господ, Бог твой, те въведе в земята, в която ти отиваш, за да я завладееш и изгони отпреде ти многобройните народи: хетейци, гергесейци, аморейци, ханаанци, ферезейци, които са по-многобройни и по-силни от тебе и ти ги предаде Господ, Бог твой, и ти ги разбиеш, тогава предай ги на заклятие, не влизай с тях в

съюз и ги не щади; и не се сродявай с тях: дъщеря си не давай на сина му, и дъщеря му не вземай за сина си.

Тук бива изговорена ясната забрана за смешение с други народи. Това е и логично, както Хайнц Шмул Галински (*Heinz Schmul Galinski*), предшественика на господин Игнац Бубис (*Ignatz Bubis*), в *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung* от 26-ти юли 1990 г. на стр. 11 недвусмислено предупреждава: *За евреи е в сила: Никакво смешение!* Още по-ясен е главният равин Мордехай Пирон (*Mordechai Piron*) в *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung* от 8-ми октомври 1992 г. стр. 11: *Смешението с не-евреи е най-ужасното явление за еврейския народ и равнозначно с инстинкт за самоунищожение.*

Артуго: Представяте ли си германец да каже такова нещо?! Веднага ще започнат кръсци срещу прогерманския расизъм!

Ингрид: Да, когато ние германците искаме да запазим своята идентичност и затова не желаем да пуснем веднага всеки негър или турчин в страната, Бубис и другарите му очернят германската омраза към чужденците. Когато двама правят едно и също...

Клаудия: Във вестник *Welt* от 22-ри декември 1994 г. беше написано следното:

AFR Йерусалим – Министерството на религията е вкарало в списък 10 000 израелци, на които не се разрешава да се женят, защото биват смятани за „бастарди“ или „нечисти“. Това съобщи вчера израелското радио. Засегнатите не били осведомени за това и ще бъдат известени от съдилищата на равините едва когато искат да се женят. Тези правоверно-религиозни инстанции разполагат с монопол над бракосъчетанията в Израел. Впрочем за „бастарди“ се смятат деца, произлизащи от извънбрачна връзка на женена жена. Над десет поколения не е разрешено да се женят с еврейски партньор.

Същите хора дамгосват като осъдителен расизъм Нюрнбергските расови закони от 1935 г., които забраняват сключване на брак между арийци и евреи²⁷⁷, *Quod lice Jovi, non licet bowi* (лат. = *Това, което е разрешено за Юпитер, не е разрешено за вола.*) При госпожа Лемпле учихме така добре латински, че разбираме това без затруднение.

Артуго: Несмесването с други хора, просто като защита на собствената идентичност още не е израз на презрение към другите народи, обаче в цитирания от Вили пасаж от Стария завет изрично се казва, че споменатите седем народа поне трябва да бъдат унищожени.

Вили: Изобщо в Стария завет има много пасажки, които препоръчват масовото убийство на гои и го възвеличават...

Клаудия: Например Псалтир 135, 8-9:

Дъще Вавилонска, опустошителко! Блажен, който ти отмъсти за туй, що си нам сторила! Блажен, който вземе и разбие о камък твоите младенци!

Вили: 1 Царства 18, 27:

²⁷⁷ Между другото, интересуваният се ще намери текста на т.нар. Нюрнбергски закони в труда на Харалд Робинзон (*Harald Cecil Robinson*): *Verdammt Antisemitismus*, Neue Visionen, Postfach, 8116 Würenlos/ Schweiz, 1995 г., стр. 171.

Още не бяха се изминали определените дни, Давид стана, тръгна той и людето му с него, и изби двеста души филистимци; на донесе Давид техните краеобразъци, и ги представи на царя в пълен брой, за да стане зет царев. И Саул му даде за жена дъщеря си Мелхола.

Клаудия: Прочетете веднъж книгата Естер, това си заслужава! Там се описва как евреите изколват 75 000 персийци, за да си отмъстят, защото персийският министър Аман искал да вземе мерки срещу тях. Но да се разберем добре, той не е направил нищо, а само защото искал! Като спомен за това клане, евреите всяка година празнуват Пурим. Знае ли някой от вас един християнски празник, в който се празнува масово убийство? Аз не зная!

Сабине: Това е точно така, все едно, ако германците бяха извършили убийствата с газ в Аушвиц – да приемем, че това е било – и всяка година с голяма пищност и пиене ние да трябваше да празнуваме.

Вили: Ти го казваш. Ето още няколко други многозначителни цитати от Тората. В 5 книга Мойсей, глава 7, стих 16 пише:

И ще изтребиш всички народи, които Господ, Бог твой, ти дава: да ги не пощади окото ти; и не служи на боговете им, понеже това е примка за тебе.

Артуго: Един народ си измисля едно чудовище и го назовава свой Бог. Верен на заповедите на това чудовище той поробва съседните народи или ги изстребва. С това той сам става чудовище за тези народи.

Ингрид: Днес обаче в ред страни съществува т.н. „закон против расизма“. Впрочем, ако той бъде сериозно взет предвид, то всички синагоги трябва да бъдат затворени като инкубатори на расова омраза и презрение към другите народи и множество равини ще трябва да се озоват пред съда!

Марнета: Еврейската расова лудост продължава и след смъртта. Равинът Джоел Бергер (*Joel Berger*) е на мнение:

Според еврейския религиозен закон общ гроб за полуетрейски семейства е абсолютно изключен. Източник: *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, от 19 май 1994 г.

Вили: Когато еврейското световно господство бъде достигнато с пластично обрисуваните методи, ще стане следното, цитирам Исая 60, 11-12.:

И твоите порти ще бъдат всякога отворени, няма да се затварят ни ден, ни нощем, за да се принася при тебе имотът на народите и да се довеждат техните царе. Защото народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат и такива народи ще бъдат съвсем изстребени.

Роберт: Госпожо Лемпле, сега да повторим въпроса. Защо трябва евреите по отношение на другите народи, които те разглеждат единствено, като добитък за клане или в най-добрия случай като роби, да имат някакви скрупули, например в процеси срещу бивши националсоциалисти и да казват истината?

Ингрид: Аз се занимавах малко с Талмуда. Той изрично разрешава лъжлива клетва. В Недарим се казва²⁷⁸:

И който желае никой негов обет, който той дава през годината, да бъде в сила, той трябва да седи в началото на годината тук и да обясни „Всеки обет, който в бъдеще ще дам, е нищожен“.

Сабине: С това е обяснено достатъчно колко струва клетвена декларация от еврейски свидетели на процеси срещу националсоциалисти. При процеса срещу Демянюк в Йерусалим, пет еврейски лъжци се кълнях как украинецът със собствени ръце убива с отработени газове от дизелов мотор на стар бракуван танк и с меч си отсича гърдите на еврейките преди да влязат в газовата камера²⁷⁹. Господин Пинкас Епщайн каза под клетва²⁸⁰:

Веднъж, едно малко момиченце излезе живо от камерата, не повече от 12-годишно. То плачеше за своята майка (...) Иван заповяда на един затворник да изнасили детето и после да го застреля.

Накрая Демянюк е бил оправдан. Толкова за достоверността на евреите „преживяли Холокауста“.

Макс: Процесът срещу Демянюк се оказа за ционистите ужасен снаряд избухващ в цевта на оръдието! Той беше последният процес, при който на „газкамерните свидетели“ беше разрешено да издърдорят своите научени предварително лъжливи истории.

Ханс-Петер: Все пак накрая с оправдателната присъда за Демянюк, Израел се оказва правова държава.

Артуго: Какво, Израел бил правова държава? Блажен да бъде, който вярва в това. Американците са упражнили необходимия натиск, за да попречат да се извърши съдебно убийство на един бивш американски гражданин, когото Вашингтон предаде на Израел, нарушавайки всички държавно-правни принципи.

М. Лемпле: Може би в понеделник трябва да се опитаме да реконструираме как е възникнал митът „Холокауст“.

Клара (спокойно, но отчетливо): Митът „Холокауст“? Какъв мит „Холокауст“?

Клаудия (любезно): Клара, докажахме, че газови камери не е имало, а без газови камери няма Холокауст!

²⁷⁸ Nedarim, *Translated into English with Notes, Glossary and Indices* by Rabbi Dr. H. Freedman, London, The Soncino Press, 1936 г., стр. 68, Факсимиле на съответната страница като *Exhibit 174* в труда на Елизабет Дилинг (*Elizabeth Dilling*), *The Jewish Religion Today*, The Noontide Press, Post Office Box 1248, Torrance, CA 90505 USA, 1983 г.

²⁷⁹ Във връзка с Демянюк виж Hans Peter Rullmann: *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Struckum, 1987, както и Dieter Lehner: *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vorwinckel, Berg am See, o.J.

²⁸⁰ Rullmann, на указаното място, стр. 163.

Клара (изважда с жест на голяма важност една дебела книга от чантата си и я издига високо): Погледнете тази книга! Тя е кошмар за всеки отричащ Холокауста, грандиозен труд, който унищожава всички ваши остроумия. Волфганг Бенц, „РАЗМЕРИ НА УНИЩОЖЕНИЕТО НА ЕДИН НАРОД“. Цитирам какво *Spiegel*, (35, 1991 г.). пише за него:

Тя (книгата) наистина няма да откаже кликата от антисемити и нео-нацисти да разпространяват по-нататък техните „Лъжата за 6-те милиона“, както и „Лъжата Аушвиц“. Но този, който е способен да научи нещо – сега има на разположение един меродавен труд, чиито изводи са неопровержими.

Къде са отишли милионите евреи? Обяснете ми!

Сабине: Този въпрос го подхвърлих вече в началото на семинарната седмица и признавам, че той още ме занимава. Честно казано, не мога да отговоря.

Вили: Но ние можем. В понеделник продължаваме по-нататък.

VIII. Къде са те останали?

Понеделник, 6 февруари

М. Лемпле: Надявам се, че сте прекарвали добре неделята. Днес ще се опитаме да разберем какво в действително се е случило с евреите, след като не е имало газови камери и никакво масово унищожение. Обичайно се споменава за 5 до 6 милиона жертви на Холокауста. Ревизионистите признават най-много един милион загинали евреи в териториите под германска власт. Къде са другите?

Артуро: Добре. Аз настоявам да обясня преди всичко, как са могли да загинат петте или шест милиона. Обичайният отговор е, че отчасти в лагери за унищожение, отчасти по друг начин. За „лагерите на унищожението“ ще ви представя две статистики на водещи Холокауст учени, първата е от Люси Давидович (*Lucy Dawidowicz*), втората от Раул Хилберг. Най-напред статистиката на загиналите от Люси Давидович²⁸¹:

Аушвиц:	2 000 000
Майданек:	1 000 000
Треблінка:	800 000
Белцек:	600 000
Хелмно:	340 000
Собибор:	250 000
<hr/>	
общо:	5 370 000

сега следва Хилберг²⁸²:

Аушвиц:	1 000 000
Треблінка:	750 000
Белцек:	550 000
Собибор:	200 000
Хелмно:	150 000
Майданек:	50 000
<hr/>	
общо:	2 700 000

С това Холокауст-експертът г-жа Давидович стига до 2,67 милиона повече загинали евреи, отколкото Холокауст-експерта Хилберг. Общо тя преброява 5,933 милиона жертви²⁸³, а той 5,1 милиона²⁸⁴.

²⁸¹ Dawidowicz, на указаното място, стр. 191.

²⁸² Hilberg, на указаното място, стр. 946.

²⁸³ Dawidowicz, на указаното място, Appendix (съответства на стр. 480).

²⁸⁴ Hilberg, на указаното място, стр. 1299.

Скромнен въпрос: Как двамата корифеи стигат до тези числа? Как се обяснява невероятно високата разлика, особено за Майданек? И накрая, къде са загинали останалите 2,4 милиона жертви на Хилберт. Това са въпроси без отговор.

Мариета: Естествено, че цифрите са блъф. Няколкото милиона обгазени веднага можем да ги забравим, защото не съществуват. Във всички германски лагери със сигурност са умрели не повече от 300 000 евреи²⁸⁵. Дори ако приемем, че в гетата, при транспортите и при евакуациите, както и при разстрели на изток няколко стотин хиляди евреи са намерили смъртта си, място за милиони жертви няма.

Ханс-Петер: Не сте ли чели книгата на Бенц? Бенц и неговите сътрудници сравняват статистиките, преди и след войната за всяка страна под германска власт и стигат до числа от 5,29 млн. до почти 6 милиона жертви²⁸⁶. Техните статистически изчисления могат да бъдат проверени. Вие не можете да ги опровергавате. Значи, въпреки всичко към 6 милиона евреи са загинали, ако не в газови камери, то по друг начин...

Клаудия: По какъв начин?

Ханс-Петер: От къде да знам? Може би е имало огромни лагери за принудителен труд или масови разстрели, за които нищо не се знае! Милионите трябва да са останали някъде.

Артуро (гневно): Аз предлагам да преустановим тази дискусия. Не може твърдените масови убийства да могат да бъдат доказани, но можем да докажем, че те са били технически невъзможни и следователно не са се състояли. Къде са били избити не е наш проблем и ни е все едно. Баста, край. Не дискутирам повече върху книгата на Бенц.

Клара (ликуваща): Не ви ли казах? Вие трябва да капитулирате, защото този труд разкъсва цялата ви дяволски изплетена мрежа от лъжи!

Вили: Това и правим! Преди да преминем към статистиката на населението, няколко основни забележки във връзка с трудността на проблема. Най-напред се поставя въпроса за определението на понятието „евреин“. Съгласно еврейската дефиниция, евреин е този, който има майка еврейка. Но как е с евреин, който преминава към християнството или се отказва от религията си и не се моли повече на никакъв господ? А неговите деца? Те също ли са евреи, когато се оженят за не-еврейки? Да приемем, че един полски евреин, който преди войната се казва Хим Грюнспан, е носел брада и кепе и шабата е бил свещен за него. След войната той сам се кръщава Лех Косалски, отрязва

²⁸⁵ В специалната гражданска служба в Аролзен края на 1990 г. бяха регистрирани едва 300 000 починали в лагерите затворници. Цифрите от Аролзен не са пълни. (за Дахау и Бухенвалд те достигат твърде точно две трети от действителния брой на смъртните случаи, за Матхаузен едва $\frac{3}{4}$, а за Аушвиц само една трета). При това преди всичко в Полша имаше, още един значителен брой малки трудови лагери, които не фигурират в статистиките на Аролзен. Ние излизаме от хипотезата, че може би общо 600 000, обаче най-много 800 000 души са намерили смъртта си в германските концентрационни лагери. В никакъв случай не може повече от половината от тях да са били евреи, защото в много лагери евреите представляват едно сравнително незначително малцинство (например в Дахау). – Ако Аролзен най-после отвори своите архиви за независими изследователи, то тогава няма за дълго да бъдем зависими от приблизителни оценки. Който има обоснована критика към предлаганото моля да я съобщи на автора, той е благодарен за това.

²⁸⁶ Benz, на указаното място, стр. 17.

си братата, хвърля кепето в боклука и не зачита повече шабата. Той все още ли е евреин? Ще бъде ли воден в статистиката като такъв?

Роберт: Една още по-голяма трудност се състои в това, че за достоверни статистики на населението са необходими сигурни изходни данни. Точно в случая такива липсват. Един важен пример. Бенц и неговия екип пишат, че в Полша преди войната живеели 3,35 милиона евреи²⁸⁷. Числото със сигурност е с няколкостотин хиляди отгоре. Бенц просто се позовава на последното полско преброяване на населението преди войната, състояло се през 1931 г., което дава 3,1 милиона евреи и повишава числото, приемайки висок прираст с още четвърт милион. При това полското еврейство се е намирало пред пълно изчезване, далеч преди и един германски войник да стъпи на полска земя. През тридесетте години стотици хиляди евреи напускат Полша поради стопанска мизерия и нарастващия полски антисемитизъм. Това е документирано безупречно от американеца от германски произход Валтер Санинг (*Walter Sanning*) в неговото епохално изследване *Изчезването (Die Auflösung)*²⁸⁸.

Вили: Впрочем строго про-ционисткият Институт за нова история още преди няколко десетилетия писа, че през тридесетте години около 100 000 евреи годишно напускат Полша²⁸⁹. Естествено, преди всичко емигрират млади хора и следователно раждаемостта на останалите спада. От тук следва, че през 1939 г. в Полша живеят под 3 милиона евреи.

Макс: Защо тогава Бенц и другарите му пишат 3,35 милиона?

Сабине: Изходната цифра трябва да бъде, колкото се може по-висока, за да има по възможност повече жертви на Холокауста.

Ханс-Петер: Днес в Полша живеят само няколко хиляди евреи, всеки знае това. Къде са останалите? Отговорът е ясен: Те са загинали под властта на нацистите и ако не са обгазени, то са били разстреляни или милиони от тях са загинали в лагери за робски труд. Това за тях е слаба утеха, разбира се.

Сабине: Ханс-Петер ти чел ли си книгата *Exodus* от Леон Урис (*Leon Uris*)?

Ханс-Петер: Не, но гледах филма.

Сабине: При това става дума за евреи, които след войната на тълпи емигрират за Палестина, нали така?

Ханс-Петер: Точно така.

Сабине: Ако Бенц имаше право, този филм не би бил направен, защото за него и екипа му, никога не е имало еврейска емиграция през войната и след нея. В действителност масовото емигриране на европейските евреи започва непосредствено след края на войната. В различни месеци в Германия се намират до 250 000 евреи в

²⁸⁷ Benz, на указаното място, стр. 417.

²⁸⁸ Walter Sanning: *Die Auflösung*, Grabert, Tübingen, 1983.

²⁸⁹ H. Graml: *Die Auswanderung der Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939*, In: Institut für Zeitgeschichte (Hg.), Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte, Band 1, Selbstverlag, München 1958, стр. 80.

транзитни лагери²⁹⁰. Санинг проследява тези вълни от емигранти. Той доказва съвсем ясно, че след войната кръгло 1,5 милиона евреи са се изселили в Палестина, САЩ, Канада, Австралия, Англия, Южна Африка и латинска Америка. При Бенц всички тези емигранти фигурират като обгазени.

Макс: Книгата на Санинг е издадена много години преди тази на Бенц. Бенц разисква ли доводите на Санинг?

Вили: Няма нито една дума. Санинг е споменат накратко и наруган в една бележка под страница и това е всичко²⁹¹. От това си правя извода, че Бенц няма какво да противопостави на доводите на Санинг. Четете статията от Гермар Рудолф върху сравнението на Санинг и Бенц във втората книга на Гаус.

М. Лемпле: Много добре, но 1,5 милиона следвоенни емигранти не разрешават статистически проблеми. Все още липсват няколко милиона. Къде се е озовала масата от полските евреи? Те определено не всички са емигрирали в Израел или САЩ! Какво се случва след избухването на войната с полските евреи?

Вили: След като Хитлер и Сталин си поделят Полша започва масово бягство на полски евреи от Запад на Изток. Подробности за това можете да четете при Санинг. Там всичко е безупречно документирано. В окупираните от германците области остават по-малко от един милион евреи.

Съгласно еврейски свидетели²⁹², съветските власти поставят попадналите под тяхна власт евреи пред избора или да приемат съветско гражданство или да се върнат на Запад. Всички, които се решават за втората възможност биват изселени заедно с други „несигурни елементи“, дълбоко във вътрешността на Съветския Съюз.

М. Лемпле: След германското нападение срещу СССР всички онези области, в които живеят повечето евреи, попадат под германска власт.

Артуро: Да, но непосредствено след това „нападение“, което в действителност е една превантивна война²⁹³, започва най-голямата евакуация в историята. Голяма част от населението се изселва в недостъпните за германците области в Урал и източно от него, от които съгласно съвпадащи съветски източници 80% са евреите. Аз ще се задоволя с един цитат. Давид Бергелзон (*David Bergelson*) от еврейския антифашистки комитет казва през декември 1942 г.²⁹⁴:

Евакуацията спаси значително мнозинство от евреите в Украйна, Беларус, Литва, и Латвия. Съгласно данни от Витебск, Рига и други големи градове, които бяха окупирани от фашистите – малцина евреи остават там, когато германците настъпват.

²⁹⁰ Прочети във връзка с това Arthur Butz: *The Hoax of the Twentieth Century!*

²⁹¹ Benz, на указаното място, стр. 558.

²⁹² Sanning, на указаното място, стр. 35.

²⁹³ Прочети във връзка с това, например - Виктор Суворов: *Ледоразбивачът*, издателство Факел Експрес, София, 2001 г.

²⁹⁴ Sanning, на указаното място, стр. 114.

Макс: Сега ми обяснете следното. Аз твърдя, че германците изобщо не са имали намерение да унищожават евреите. Защо тогава съветските власти евакуират голямата част от своите еврейски граждани, ако не ги заплашва опасност?

Артуго: Опасност ги заплашва, но може би тя идва по-малко от германските дивизии, колкото от местното цивилно население. Комунистическият апарат на терор се е намирал, в голямата си част, в еврейски ръце и точно затова цивилното население си отмъщава с кървави погроми, преди всичко в Литва, Латвия и Украйна. Освен това евреите представляват голяма част от квалифицираните работници, които, като значими за стопанството, естествено биват евакуирани най-напред.

М. Лемпле: Тоест голяма част от „жертвите на Холокауста“ преживяват войната в СССР....

Роберт: Естествено. Съветските следвоенни статистики от преброяването не са показател за действителния брой на евреите, защото всеки съветски гражданин може да определи своята националност и асимилираните евреи се определят често като „руснаци“ и второ, съветските власти предимно имат интерес от нисък брой еврейско население, за да увеличат с това броя на жертвите на Холокауста и да обременяват с това германците. На 1-ви юли 1990 г., по време, когато стотици хиляди съветски евреи са емигрирали в Израел, САЩ и т.н., *New York Post* пише, позовавайки се на израелски експерти, че има още над 5 милиона евреи в СССР²⁹⁵. При последното предвоенно преброяване на населението от 1993 г. те бяха над 3 милиона. Ако се вземат под внимание военните загуби, то очевидно след войната, статистически погледнато 3 милиона евреи „в повече“ живеят в Русия, с което повече от половината жертви на Холокауста биват открити. Една голяма част от полските, балтийските и румънските евреи също са погълнати.

Макс: Колко е достигнатия от Санинг брой на еврейските жертви през Втората световна война?

Мариета: Около 1,25 милиона, от които по-малко от половин милион загиват в следствие на германските мероприятия по преследване²⁹⁶. Останалите умират следствие на военните действия или съветските изселвания. Второ сериозно изследване е това на английския ревизионист Стивън Чалън (*Stephen Challen*)²⁹⁷, който стига до цифрата от 1,2 милиона военни загуби на евреите, от които кръгло 750 000 загубват живота си в области под германска власт.

Вили: За Бенц всеки загинал през Втората световна война евреин е жертва на Холокауста. Ако един червеноармеец-евреин падне в бой срещу германците или ако един полски евреин бива изселен от Сталин в Сибир и при това умре от студ, за Бенц и неговия екип това са жертви на расистката германска варварщина. С такива нечисти трикове работят авторите на книгата, която съгласно *Spiegel* не може да бъде опровергана.

²⁹⁵ Броят от най-малко 5 милиона живеещи днес (1995) в Русия евреи („Volljuden“), беше потвърдено на автора от един руски автор, занимаващ се интензивно с руското еврейство.

²⁹⁶ Sanning, на указаното място, стр. 234, 278/79.

²⁹⁷ Stephen Challen: *Richard Korherr and his reports*, Cromwell Press, London, 1993.

Артуро: Проклятие! Единствената цел в живота на такива хора, като Бенц се състои в това да калят народа, към който самите те принадлежат, като свободно му приписват измислени престъпления. Мизерници от този тип виреят отлично в „най-свободната германска държава в историята“, професорски и редакторски постове са свободни за тях по всяко време. Който търси истината с научни методи, го очаква професионална забрана, глоба и затвор. Питай младият химик Гермар Рудолф, който в момента е изправен пред съда в Щутгарт.

Вили: Още един пример за измамните трикове на екстерминистите. В *Auschwitz-Kalendarium* от Данута Чех (*Danuta Czechs*) почти на всяка страница става дума за обгазяване. Доказателството за тези обгазявания доставят основно (дискредитираните вече) показания на очевидци и от друга страна депортациите. От германските документи например знаем съвсем точно, колко евреи от Франция и Белгия са закарани в Аушвиц. Всички тези депортирани, които в Аушвиц не са регистрирани, фигурират в *Календариума* като „обгазени“. В действителност някои от тези „обгазени“ никога не достигат лагера, защото биват разтоварени още на запад в Киелце (*Kielce*), където трябва да работят в индустрията. Някои идват в района на Люблин, където съществува мрежа от трудови лагери и индустриални предприятия, други биват изпратени в области за залесяване в Беларус и балтийските страни. Всичко това документира един испански изследовател²⁹⁸.

Мариета: За да може да постави по възможност по-високо броя на мъртвите, от депортираните френски евреи, евреинът Серж Кларсфелд в една книга обявява за мъртви всички онези депортирани, които до края на декември 1945 г. не са се записали в министерството на ветераните от войната. Такова записване изобщо не е било задължително²⁹⁹. При това повечето от депортираните „френски“ евреи са били с чужди паспорти. Те не са имали особено основание да се върнат отново във Франция и затова в значителен брой емигрират за Израел, САЩ и т.н.

Роберт: Последицата от Холокауста е, че днес във Франция живеят двойно повече евреи, от колкото преди войната.

Ингрид: Един още по-ярък пример за лъжите на екстерминистите е съдбата на около 438 000 евреи, депортирани между май и юли 1944 г. от Унгария за Аушвиц, от които само 28 000 са регистрирани там. Съгласно екстерминистите всички или почти всички други нерегистрирани унгарски евреи са обгазени в Биркенау. Пресак намалява броя на обгазените на около 200 000 и умишлено подвежда. Само в концлагера са докарани около 30 000 унгарски еврейки и съгласно *Enzyklopaedia Judaica* след войната са намерени в около 386 работни бригади и трудови лагери. Затова е невъзможно над 400 000 от тях да са убити в Аушвиц³⁰⁰. Защо тогава да не са, **всички** от тези 400 000 нерегистрирани унгарски евреи, депортирани в работни бригади и трудови лагери? Върху това аптекарят от парижкото предградие мълчи.

²⁹⁸ Enrique Aynat: *Estudios sobre el „Holocausto“. La deportacion de judios de Francia y Belgica en 1942*, Graficas Hurtado, S.L. Maestro Lope, 59 y 65, 46100 Burjassot, Valencia.

²⁹⁹ Serge Klarsfeld: *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Beate и Serge Klarsfeld, Париж, 1978.

³⁰⁰ Pressac: *Die Krematorien...*, на указаното място, стр. 197 и следващите.

За повечето от тези унгарски евреи, Аушвиц очевидно играе ролята на транзитен лагер и транспортните листи не са доказателство, че дори и един унгарски (или какъвто и да е) евреин е бил умъртвен с газ.

Мариета: Още нещо. Ханс-Петер каза, че днес в Полша живеят само няколко хиляди евреи. Той смята, че ако не са обгазени, то останалите са загинали по друг начин. Знаеш ли колко евреи живеят през февруари 1946 г. в Полша, т.е. дълго след началото на големия „*Изход*“? 800 000!

Клара: Това е цифра на нацистката пропаганда!

Мариета: О не, тази цифра е спомената на една пресконференция от английско-американският комитет за разследване на еврейския проблем съгласно *United Press*³⁰¹.

М. Лемпле: Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам.

Роберт: Госпожо Лемпле, шведският професор Карл Хордлинг стига до гениалната идея да изследва броя на починалите през войната въз основа на споменати в *Enzyclopaedia Judaica* от 1972 г. еврейски личности. Той взема наслука проби. Избира 722 евреи, живели през 1932 г. в 12 страни, които през войната попадат под германска власт³⁰². От 722 личности 44% емигрират, 13% умират, 35% остават пощадени от изселвания и интерниране, останалите, въпреки че са интернирани или депортирани, преживяват войната.

Макс: Сигурно известните личности не са третиран като неизвестните. Поради това завидната съдба на тези проучени лица не може да е меродавна за статистическо изследване.

Мариета: Ако германците биха искали да унищожат евреите, то биха започнали от най-опасните, а именно, от елита. При това тези лица по това време в по-голямата си част все още не са известни, а стават такива едва след войната.

Ингрид: При никакви обстоятелства между края на 1941 г. повече от 4,5 милиона евреи не са могли да живеят под германска власт; грижливите изследвания на Санинг не допускат друг извод. Вероятно цифрата е под 4 милиона. Ако излезем от 4,5 милиона и опирайки се на представителните проучвания на Хордлингс, приемайки смъртност от 13%, то това дава около 600 000 еврейски жертви. Санинг изчисли почти 500 000, Чален 750 000. Виждате, че камъчетата на мозайката се събират в едно все по-голямо цяло.

Клаудия: Значи, това е с твоя господин професор доктор Волфганг Бенц от Берлински институт за изследване на антисемитизма, Клара?

Вили: И това е окончателно и категорично с Холокауста.

³⁰¹ *Keesings Archiv der Gegenwart*, 16./17. Jahrgang, Rheinisch-Westfälisches Verlagskontor, Essen, 1948, стр. 651, Съобщение от 15 февруари 1946 г.

³⁰² H.R. (2) от 1990 г., стр. 50 и следващите.

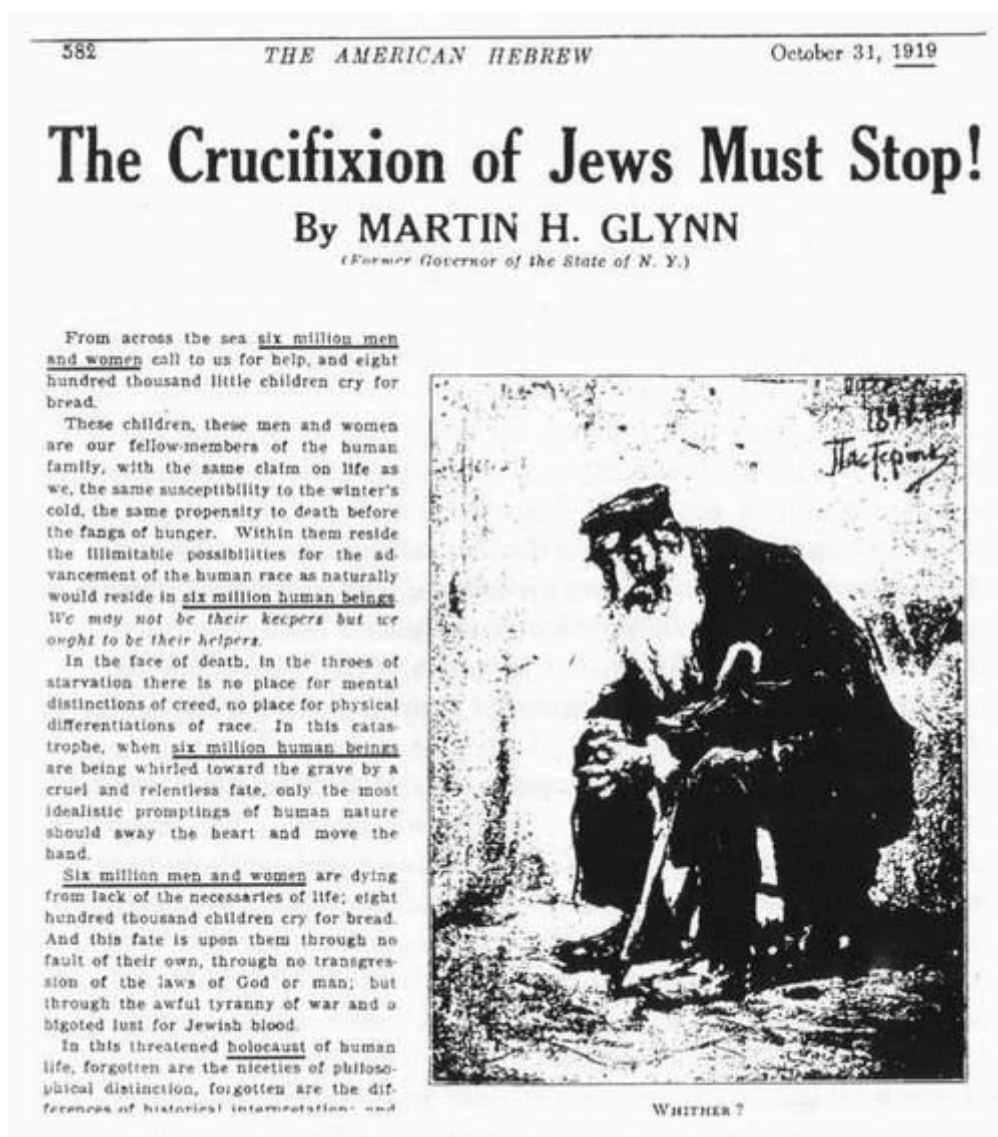
М. Лемпле: Моят разум и сърце все още се противят срещу това, да повярват, че от десетилетия ежедневно, безсрамно ни лъжат.

Артуро: Госпожо Лемпле, знаете ли кога за първи път бива споменато числото от 6 милиона евреи жертви на Холокауста?

М. Лемпле: Кога?

Артуро: През 1919 година.

М. Лемпле: Артуро, темата е прекалено сериозна за съмнителни вицове!

Илюстрация 18: Още през 1919 г., американски еврейски вестник съобщава за един „Холокауст“ на над шест милиона евреи. Тази цифра от шест милиона се появява не по-малко от седем пъти. Към кой пасаж от Талмуда спада тази заблуда?

Артуро: Тук виждате копие от една статия, отпечатана на 31-ви октомври 1919 г. от американския еврейски вестник *The American Hebrew* (Илюстрация 18). Написана е от

Мартин Х. Глин (*Martin H. Glynn*), един изтъкнат губернатор от Ню-Йорк. Това са няколко извадки:

От другата страна на Океана, до нас достигат виковете за помощ на 6 милиона мъже и жени и 800 000 малки деца реват за хляб (...).

Пред лицето на смъртта, в примката на гладната смърт няма повече място за духовни различия на вярата, няма повече място за физически, расови различия. В тази катастрофа, в която 6 милиона човека с жестока и безмилостна съдба са доведени до ръба на гроба и идеалистическите пориви на човешката природа трябва да одухотворят сърцето и да окрилят ръката. 6 милиона мъже и жени умират от липса на жизнено необходимото; 800 000 деца реват за хляб. И тази орис тегне върху тях не заради техните собствени грешки или поради някакви провинения срещу законите на Бога или на човека, а единствено само поради страхотната тирания на войната и една варварска охота за еврейска кръв!

В този заплашаващ Холокауст на човешки живот биват забравени чувствата на философските различия (...). Пред лицето на тази нечувана катастрофа изчезват случайностите на човешките съдби пред вечните истини на живота и ние внезапно се изправяме пред факта, че всички сме сътворени от ръцете на един и същ Бог и в деня на Второто пришествие ще стоим пред съда на един Бог. Пред неговия съд просто признания само на думи няма да струват и стотинка, а само дела, безупречни дела, които подобно на духа на добрия самарянин ще поливат вино в раните на страдащите, а на терзаните ще дава помощ и подслон. Такива дела ще тежат повече от всички звезди на небесния свод, повече от всичката вода в моретата, всички скали и метали на всички небесни тела, кръжащи в небето над нас (...). В ония дух, който като пожертвование, поднесен на олтара на Господа в сребро и среброто се превръща в злато, хората от тази страна биват призвани да осветят своите пари, като в името на човечеството на Моисей 6 милиона изгладнели мъже и жени даряват 35 милиона долара. 6 милиона мъже и жени се борят със смъртта, 800 000 малки деца плачат за хляб. И защо? Заради една война, която е водена, за да хвърли деспотизма в праха и да върчи на демокрацията скиптъра на справедливостта. В една война за демокрацията се сражават 200 000 еврейски младежи от САЩ под американски флаг. 14 000 от тях са в 77 дивизии. В Аргонската гора тези дивизии плениха 54 германски оръдия. Това доказва, че еврейските младежи от САЩ се бият за демокрацията така, както се бореше Йешиуа на бойното поле на Аврам срещу Амаликитите (...). Заради тази война за демокрация, 6 милиона евреи мъже и жени от другата страна на океана се намират пред гладна смърт и 800 000 еврейски кърмачета реват за хляб!

Сабине: От всички идиотски текстове, които в рамките на тази проектна седмица, ни говориха назидателно, този е най-идиотският. За какво, впрочем, говори този тип?

Артуго: Не знам, но той многократно казва ясно, че 6 милиона евреи са в смъртна опасност, че 800 000 еврейски деца или кърмачета реват за хляб и че заплахата е един Холокауст. Кои са виновните за този Холокауст, от статията се разбира толкова малко, колкото и за страните, в които живеят 6 милиона заплашени евреи. Но едно не може да не бъде споменато: броят на 6 милиона стоящи пред унищожение евреи и Холокауста изплуват в еврейската пропаганда още през 1919 г. От това заключавам, че при тези „Пренесени в жертва чрез изгаряне“ 6 милиона евреи трябва да се касае за една прастара, може би взета от Талмуда еврейска налудничавя представа, която през Втората световна война бива отново подновена.

М. Лемпле: Още не мога да повярвам.

Роберт: Госпожо Лемпле, вижте тази фотография (*Илюстрация 19*). Тя е от *Chicago Tribune* от 29 юни 1987 г. Възрастният господин в средата на първия ред е еврейин на име Хари Минц (*Harry Mintz*). Дълги години той вярва, че всички негови роднини са били убити. През 50-те години започва систематично да търси роднините си, публикувайки множество обяви в печата и преравяйки безброй телефонни книги. Накрая открива един братовчед в Израел, който го завежда при други близки в Бразилия и Франция. Накрая през юни 1987 г. в Чикаго се срещат 130 роднини на Клана-Минц. „И търсенето още не е приключило“, казва Хари Минц.

Ингрид: Във връзка със съдбата на изгнати евреи като Примо Леви и Ели Вийзел Вие питаете, къде били техните мъртви? Вие не можете да отговорите на този въпрос. Можете ли сега?

(Госпожа Лемпле мълчи)

Ингрид: Разгледайте още веднъж фотографията... Това са Вашите обгазени, госпожо Лемпле.

Илюстрация 19: Евреинът Хари Минц (махашият отпред) смятал, че цялото му семейство е било избито. След като провел издирване, той открил около 150 живи родственици в различни страни. Много от тях вземат участие в една семейна сбирка през 1987 г.

(източник: *Chicago Tribune*, 29 юни 1987 г.)

IX. Фабрикуването на един мит

понеделник, 6 февруари

М. Лемпле: Без съмнение легендата за унищожаването на евреите в газови камери е най-голямата и най-успешна лъжа на всички времена. Учудвам се само как тя е могла да се появи на бял свят. Съществуват ли подобни случаи в историята?

Маргарита: Погледнете тези карикатури, госпожо Лемпле (*Илюстрации 20, 21*), Те са от Първата световна война и изобразяват извършените от германските вандали позорни престъпления. Взех ги от великолепната книга **Внимание фалшификация!** на Герхард Фрей (*Gerhard Frey*)³⁰³. На първата фотография от британския **Daily Mirror** е нагледно изобразено как германският варварин спечелва своя орден – железен кръст. Втората карикатура, една френска рисунка, заклепва широко разпространения между германските хуни нечовешки обичай да набиват деца на кол. На третата карикатура можете да видите, че малоценните германци дори в окопите не се отказват от заниманието си, да отсичат ръцете на децата, през свободното време. Дори и най-главният хун Вилхелм II робува на това кърваво хоби, както карикатурата тук неопровержимо доказва.

Илюстрация 20: „Как германският войник е заслужил Железният кръст?“ - гласи заглавието на британския вестник „Daily Mirror“ от септември 1915 г.
(Източник: G. Frey, „*Vorsicht Fälschung!*“)

³⁰³ Gerhard Frey (Hg.): *Vorsicht Fälschung!*, 1000 анти-германски лъжи в снимки и текст, FZ-Verlag, 1991 г.

Abbildung 21: Greuelpropaganda des Ersten Weltkrieges. (Quelle: G. Frey, "Vorsicht Fälschung!")

Илюстрация 21: Пропаганда на ужаса от Първата световна война.
(Източник: G. Frey, „*Vorsicht Fälschung!*“)

Клаудия: Прочетете също класическия труд на Понсонби (*Ponsonby*) разглеждащ лъжата по време на война³⁰⁴, в който представя целия арсенал от пропаганда на ужасите от времето на Първата световна война: отсечени детски ръце, отрязани гърди на калугерки, разпънати на кръст канадски войници, набучени на байонети кърмачета, добиване на мазнина от трупове и други такива „красиви“ неща.

³⁰⁴ Arthur Ponsonby: *Absichtliche Lügen in Kriegszeiten*, Buchkreis für Gesinnung und Aufbau, Seeheim, 1967.

Макс: Добиване на мазнина от трупове! Значи, фабриките за сапун на Симон Визентал имат предшественици!

Роберт: Естествено, дори и газовите камери се появяват още тогава. На 22-ри март 1916 г. *Daily Telegraph* съобщава, че в Сърбия 700 000 души били избити, намушкани с байонети или убити с отровен газ. Австрийците и германците инструктирали българите в използването на отровен газ за избиване на сръбското цивилно население. На 25 юни 1942 г. същия *Daily Telegraph* пише, че германците са убили в Полша 700 000 евреи с „подвижни газови камери“. Приликата е чиста случайност, нали?

Макс: Тези приказки на ужасите още ли биват вземани на сериозно, дълго след войната?

Вили: Не, само няколко години след войната никой вече не вярва на това. Дори един английски министър е принуден да се извини на германците.

Сабина: От политически и стопански съображения. Те искат да пречупят за дълго самочувствието на германския народ и да попречат на каквото и да е надигане на нов германски патриотизъм. Поради това е трябвало извършените от самите съюзници огромни престъпления срещу човечеството да бъдат засенчени от някакво германско позорно престъпление.

М. Лемпле: Това, което казвате има известен смисъл. Тогава, как е произлязла лъжата за шестте милиона?

Роберт: На 9 май 1942 г. Нахум Голдман (*Nahum Goldmann*), по-късно председател на Еврейския световен конгрес, предсказва в хотел „Балтимор“ в Ню-Йорк, че от 8 милиона евреи под властта на Хитлер ще преживеят само два до три милиона³⁰⁵. С това, в общи линии, е дадено митичното число от шест милиона еврейски жертви – и това идва в момент, когато Холокауста тепърва е трябвало да започва. Това, че Холокауста на над 6 милиона евреи е една прастара налудничавя представа, която бива актуализирана според потребностите, видяхме с помощта на статията в *American Hebrew* от 31 октомври 1919 г. В последствие всички статистики на населението биват фалшифицирани до такава степен, че да се постигне желаното число.

Ханс-Петер: Не споменаха ли също и двама видни националсоциалисти за шестте милиона? Не мога в момента да си спомня имената им...

М. Лемпле: Вероятно имаш предвид Вислицени и Хьотл.

Аргуто: Дитер Вислицени (*Dieter Wisliceny*) е бил шеф на Гестапо в Пресбург (Братислава). Той попада в комунистически плен и според Харууд (Harwood), бива ужасно изтезаван³⁰⁶. Съгласно неговите „признания“, числото шест милиона убити

³⁰⁵ Martin Gilbert: *Auschwitz und die Alliierten*, Verlag C.H. Beck, 1982 г., стр. 44.

³⁰⁶ Harwood, на указаното място, стр. 13.

евреи³⁰⁷, той бил чул от Айхман. Стойността на такива признания естествено, е никаква.

М. Лемпле: А какъв е случая с Хьотл?

Вили: Вилхелм Хьотл (*Wilhelm Hötl*) е бил сътрудник на Адолф Айхман. Като служители от бюрото по еврейски въпроси в Главното управление на имперската служба за сигурност, двамата са отговорни за организиране изселванията на евреите.

През 1945 г. Айхман изчезва и арестуваният от съюзниците Хьотл прехвърля цялата отговорност върху изчезналия. Той бива възнаграден за това и срещу него никога не е повдигнато обвинение³⁰⁸. Хьотл казва, че Айхман бил говорил за 6 милиона убити евреи³⁰⁹; естествено няма доказателства за това, но екстерминистите и до днес се позовават неуморно на тази глупава клюка; Професор Волфганг Бенц още в началото на тази дебела книга ги споменава, като най-главни Холокауст-свидетели. Вислицени и Хьотл трябва да заплатят за това³¹⁰.

Роберт: За това през 1960 г. евреите, нарушавайки международното право, отвличат Айхман от Аржентина. В един процес, тогава следен с интерес в цял свят, от един обикновен бюрократ направиха чудовището на столетието. През 1962 г. Айхман беше екзекутиран, по-точно убит.

Ингрид: Да се върнем на възникването на мита „Холокауст“. От 1942 г. насам еврейската пропаганда разпространява съобщения за ужасите при унищожаването на евреите в териториите под германска власт. Вече видяхме какви са чудноватите форми на убийства и както Форисон писа, накрая на пазара на пропагандата на ужасите се наложи газът. Това става едва след войната, като още на процеса в Нюрнберг се появяват камерите с пара от Треблинка и едва през 1958 г. описаните огнени ями на Ели Вийзел. След като са се спрели на газа, са им били необходими още няколко години, докато се разберат къде са били камерите и в кой лагер какъв газ е бил използван. Върху броя на жертвите от отделните лагери за унищожение с изключение на Белцек и Собибор никога не се договориха, за разлика обаче от общото число, което не биваше да бъде по-ниско от 6 милиона. Само един изтъкнат екстерминист се осмели да слезе под 5 милиона, а именно, английският евреин Джерълд Рейтлингър (*Gerald Reitlinger*), който говори за от 4 194 до 4 581 милиона³¹¹. Заради този прекалено нисък и поради това политически „некоректен“ брой умрели – той беше отлъчен и анатемосан от много евреи.

Клаудия: Естествено от самото начало в центъра на пропагандата стои Аушвиц.

Артуро: Само привидно, но в действителност не е така. Докато басните за убийствата в Белцек и Треблинка процъфтяват от 1942 г. насам, за Аушвиц остава

³⁰⁷ Нюрнбергски документ *IMT IV*, стр. 412.

³⁰⁸ Zu Eichmann und Höttl lese man Paul Rassinier: *Was ist Wahrheit?*, Druffel, Leoni, 1980.

³⁰⁹ Нюрнбергски документи *IMT XI*, стр. 255 и следващите / 285 и следващите страници, und *IMT XXXI*, стр. 85 и следващите.

³¹⁰ Benz, на указаното място на стр. 1-2.

³¹¹ Reitlinger, на указаното място на стр. 573.

спокойно. В съобщенията на полското задгранично правителство, както и тези на еврейските организации, Аушвиц бива означаван като лагер за унищожение едва през 1944 г., значи в един невъзможно късен момент.

Ингрид: Наскоро четох особено интересно изследване на един испански изследовател³¹². То „доказва“, че още от 1941 г. от страна на полското задгранично правителство във връзка с Аушвиц се споменават истории за унищожение, но което е извънредно показателно, никога не бива споменаван Zyklon-B като средство за убийство! Наравно с неясните „пневматичен чук“ и „електрически бани“ биват описвани и убийства с газ, обаче с бойни отровни газове. Естествено това би било по-логично, отколкото използването на един скъп, труден за употреба и мъчно вентилируем дезинфектант.

Роберт: Всички тези истории не намират отзвук в обществеността на съюзническите държави. Английско-еврейският автор Мартин Жилбер пише в книгата си *Аушвиц и съюзниците*³¹³:

Имената на лагерите за унищожение Хмелно, Треблинка, Собибор и Белцек бяха известни в съюзническите държави, най-късно от лятото на 1942 година. Обаче газовите камери на Аушвиц-Биркенау останаха в тайна през целия период от предполагаемото им пускане в действие в началото на май 1942 г. до третата седмица на юни (...) и дори тези които претендират за пълна осведоменост относно съдбата на евреите по това време не споменават никъде името Аушвиц. (...) То не фигурира в добре известните и често цитирани списъци на местата за убийства.

Сега обаче изниква нещо невъзможно, а именно, че масовите убийства в Аушвиц са могли дълго да бъдат държани в тайна. Затворените там са в постоянен контакт със свободни цивилни работници, които вечер се прибират вкъщи³¹⁴. Освен това затворници от Аушвиц постоянно биват премествани в други лагери. Известен пример е Ани Франк, която през есента на 1944 г. идва в Берген-Белзен. Дори има известен съвсем не незначителен брой освобождавания³¹⁵.

Сабине: Хвърлете още веднъж поглед върху рисунките на Джон Бол от К-II (*Илюстрация 15*); те са твърде показателни и опровергават дори самият Холокауст, защото доказват не само практическата невъзможност на убийствата с газ, но показват също, че Аушвиц-Биркенау е най-неподходящото място в Европа, където тези масови убийства могат да бъдат запазени в тайна. Вестта за масовото убийство би се разпространила като степен пожар по цяла Европа. След няколко седмици съюзническите самолети биха хвърлили над Германия милиони позиви, осведомявайки германския народ за геноцида извършван от неговото правителство.

Клаудия: Въпреки че ционистите си счупиха пръстите да пишат за разни камери с гореща пара, газови камери, камери, в които въздуха бива изпомпван, вагони с

³¹² *La resistencia polaca y las camaras de gas de Auschwitz*, in Aynat, Estudios..., на указаното място.

³¹³ Gilbert, на указаното място на стр. 398.

³¹⁴ Pressac: *Die Krematorien...*, на указаното място на стр. 70/71.

³¹⁵ Walter Laqueur: *Was niemand wissen wollte*, Ullstein, 1982, стр. 210/211.

негасена вар, поточни линии за разстрелване и такива с електрически ток, мелници за хора и огнени ями, света не направи нищо, за да спаси евреите от Холокауста.

Вили: Правилно. Това става именно защото светът вижда във всички тези съобщения само еврейска пропаганда на ужасите, тоест точно това, което са³¹⁶. Прочетете обаче *Това, което никой не искаше да знае* от Валтер Лакеур (*Walter Laqueur*)³¹⁷! – Впрочем той се казва Лакиер и е от Бреслау. Английско-еврейският автор описва надълго и нашироко с достойни за благодарност подробни сведения за източниците, че никой не си и помръдва пръста за евреите: нито Съветите, нито англосаксонците, нито Ватикана, нито Международният червен кръст.

Мариета: Още през август 1943 г., в момент, когато съгласно легендата са били обгазени между два и три милиона евреи, американският външен министър Кордел Хал (*Cordell Hull*) настоява с телеграма до американското посолство в Москва да бъдат зачеркнати от черновата на едно общо изявление на съюзниците върху германските престъпления в Полша, всякакви указания за газови камери, защото доказателствата са недостатъчни³¹⁸.

М. Лемпле: Кой обаче, разпространява историите за газовите камери?

Артуро: Тук най-добре ще цитирам Форисон, който назовава нещата с техните имена³¹⁹:

*Вече знаем, че легендата Аушвиц има предимно еврейски произход. Артур Буц представя фактите в своята книга **Измамата на XX-век**, както и Вилхелм Щеглих в **Митът – Аушвиц**. Най-важните автори и разпространители на легендата за Аушвиц са двамата словаци Алфред Вечлер и Рудолф Врба; после един унгарски равин Михаил Дов Бер Вайсмандел (или Вайсмандъл) (*Michael Dov Ber Weissmandel*, (*Weissmandl*), после Герхард Рийгер (*Gerhard Rieger*) и други представители на Еврейския световен конгрес в Швейцария, които бяха в непосредствена връзка с Лондон и Вашингтон. Също така и американци, като (заместник финансов министър и по-късно изобличен като съветски агент Хари Декстер Уайт (*Harry Dexter White*), (финансов министър) Хенри Моргентау (*Henry Morgenthau*) и (президента на Световния еврейски конгрес) равина Стефан Мауел Майер Визе. Всички досега споменати имена са еврейски.*

Но достатъчно Форисон за Аушвиц. Трябва да се спомене, че лъжата-Треблинка също е една чисто еврейска лъжа. Имената, които трябва между другото да бъдат споменати тук са Рахел Ауербах (*Rachel Auerbach*) и Василий Гросман.

³¹⁶ За това прочетете увода на Форисон към Gauss, *Grundlagen...*!

³¹⁷ Във връзка с равнодушието на съюзническите правителства по отношение на съобщения за изстреблението на евреите, виж освен Laqueur също и Gilbert, както и Butz. Привържениците на тезата за изстреблението Laqueur и Gilbert и ревизиониста Butz идват до същия резултат: Вашингтон, Лондон и Москва не правят нищо, за да спасят евреите от газовите камери. Върху основанието за тази пасивност естествено авторите не са на едно и също мнение.

³¹⁸ Laqueur, на указаното място, стр. 237.

³¹⁹ Faurisson in JHR, Vol. 7, Nr. 4, Winter 1986/1987, стр. 400 и следващите.

Вили: Понеже тогава никой не е вярвал на измислените от тях самите лъжи, ционистите поставят днес целия свят на подсъдимата скамейка заради съучастничество в геноцид! Да цитираме още веднъж Форисон³²⁰:

Едно така разширено обвинение води до парадоксалния извод, че към „престъпниците“ Хитлер, Химлер, Гьоринг, на подсъдимата скамейка сега се присъединяват и техните „съучастници“ Рузвелт, Чърчил, Сталин, Папа Пий XII, Международния червен кръст, както и представители на множество страни и организации. Това е, което постоянно бива твърдяно с настървение, във всички Холокауст музеи в САЩ от Лос Анджелис до Вашингтон, където сегашните евреи самозвано играят ролята на обвинители срещу целия свят.

Ханс-Петер: Ако човек наистина си помисли добре, в случай че германците действително са желали да унищожат евреите, то би било идиотизъм да ги влачат през половината Европа в „лагери за унищожение“. Те биха могли да бъдат унищожени на място. Германските евреи биха били разстреляни в масови гробове в горите на Германия, а френските във Франция и т.н.

Марнета: Духовният оздравителен процес отбелязва напредък също и при Ханс-Петер. По принцип Холокауста е една невероятно примитивна измама, която всеки надарен с нормален разум може да проумее, стига да знае фактите – пречките са от чисто психологично естество. Обаче както госпожа Лемпле многократно каза: „Аз просто не мога да повярвам“. Невероятно е, че една измама от такъв размер бива поддържана в продължение на половин столетие.

М. Лемпле: Роберт, ти ли каза в междучасието, че през събота и неделя на кратко сте реконструирали важните етапи от възникването на лъжата-Аушвиц. Можем ли да преминем към тази точка?

Роберт: С удоволствие. Ще се сменим. Започни ти Ингрид!

Ингрид: Първи етап: От 1941 г. насам, полското задгранично правителство разпространява своите истории на ужасите: за пневматичен чук, електрически душове и убийства с бойни отровни газове, които обаче не събуждат интерес и скоро минават в забвение.

Втори етап: Пропагандата за Аушвиц, съгласно която унгарските евреи, освен тези от Будапеща, са обгазени, започва след началото на масовите изселвания от Унгария. – Колко евреи точно са били депортирани от Унгария и къде са отишли нерегистрираните в Аушвиц до днес не е установено. Често споменаваното число от 438 000 е спорно. Ревизионистите също не са на едно мнение³²¹. Това, че евреите не са били убити в Аушвиц се разбира дори и от авиационните снимки, както и от техническата невъзможност на крематориумите да изгорят получените трупове и то дори не напълно. – Още през юли 1944 г. пропагандата около Аушвиц отслабва; сега

³²⁰ Faurisson в книгата на Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 9.

³²¹ Arthur Butz е на мнение, че твърдяната депортация на над 400 000 унгарски евреи не се е състояла. От тази страна са били преселени само кръгло 100 000 евреи и документите на Veessenmeyer, които доказват изпращането на над 400 000 евреи, били фалшификации (сравни главата The Hungarian Jews в *The Hoax of the Twentieth Century*). С това схващане изглежда днес Butz е сам и изолиран между ревизионистите; то именно бива остро отхвърляно от Mattogno и Aynat.

най-главният лагер за унищожение е Майданек, който Червената армия освобождава през този месец и където уж били открити милион и половина трупа³²², които наистина никога не бяха показани като *corpus delicti* на световната общественост.

Сабине: Трети етап: Към края на 1944 г. пропагандата се насочва отново към Аушвиц. През ноември ще бъде публикуван доклада на WRB³²³; той обхваща показанията на избягалите от Аушвиц лагеристи Рудолф Врба, Алфред Ветцлер, Счеслав Мордовитц, Арност Розин и Джерзи Табо, които още тогава остават анонимни. Най-важният е докладът Врба-Ветцлер. Описанието на крематориумите доказва, че Врба и Ветцлер никога не са ги виждали, защото броя на пещите и камерите е даден погрешно, например от „газовите камери“ към пещите не водят железопътни линии, както Врба и Ветцлер пишат, а един асансьор. Очевидно историите на газкамерната пропаганда не произлизат от специалния взвод, който не би допуснал такива грешки, а от съвсем други хора. – Ако се сравни публикувания през 1964 г. „отчет на фактите“, от който вече обсъдихме един откъс, с неговия написан 20 години преди това рапорт, то ще открием, че той е предприел ред „поправки“ и е украсил в черно. Броят на пещите не е даден вярно, затова пък времето за изгаряне на три трупа в една пещ е свалено от час и половина до 20 минути.

М. Лемпле: Очевидно лъжецът от Аушвиц Врба е изучавал междуременно „*Призанието на Хьос*“ и е прочел много книги за Холокауста.

Артуго: За негово съжаление не достатъчно задълбочено, защото иначе не би фантазирал за посещения на Химлер в Аушвиц през януари 1943 г. и откриването на К-П през същия месец!

Марнета: Четвърти етап: На 27 януари Аушвиц бива освободен от Червената армия. На 2 февруари *Правда* публикува едно дълго съобщение върху извършените там зверства, в които се дрънкат щуротии за една поточна лента за убийство на хора с електрически ток и газовите камери са грешно локализиращи, а именно, в източната вместо в западната част на комплекса Аушвиц³²⁴. Очевидно уговорката между съветските и западните сили не функционира достатъчно.

Клаудия: Пети етап: През април и май 1945 г. пред една полска комисия в Краков, като свидетели излизат редица бивши концлагеристи от Аушвиц, между които често цитираните в литературата евреи Алтер Файнсилбер (*Alter Feinsilber*), наречен Алтер Шмул Файнзилберг (*Alter Szmul Fajnzylberg*) (неговите останали имена ви подарявам), Сцлама Драгон (*Szlama Dragon*) и Хенрик Таубер (*Henryk Tauber*). След този провал със статията от *Правда* полските комунисти поемат грижата за това, показанията поне в общи линии да бъдат координирани. Свидетелите локализируют газовата камера този път на правилно място и по отношение на оръжието за извършване на престъплението те са на едно и също мнение: не били електрически душове, не бил пневматичен чук, никакъв боен

³²² За милион и половината трулове от Майданек виж например съобщението на Базелския *Nationalzeitung* от 4 декември 1944 г.

³²³ Пълния текст на WRB-Reports както и отличната анализа към това интересувашия се ще намери в книгата на Enrique Aynats, *Los protocolos de Auschwitz. Una fuente historica*, Garcia Hispan, Alicante, 1990.

³²⁴ Статията от „Правда“ бива частично публикувана в Nr. 31 от *Historischen Tatsachen*.

отровен газ и никаква поточна линия на смъртта, а Zyklon-B. Иначе на свидетелите беше разрешено да дадат воля на своята извратена фантазия, поради което техните „свидетелства за фактите“ са забавление от висока класа.

Роберт: Шести етап: Въпреки че до Нюрнбергския процес, Аушвиц вече бива означен като цитадела за унищожението на евреите, обвинителите оставят само две бивши концлагеристки от лагера и при това твърде неизвестни, да се явят като свидетели. По неизвестни съображения Врба и другарите му не се появяват. Френската еврейка Клод Вайан-Кутюрие (*Claude Vaillant-Couturie*), по-късно член на ЦК на френската комунистическа партия, се явява на 28 януари 1946 като свидетел³²⁵. Тя веднага локализира газовите камери (или камера, защото тя говори ту в единствено, ту в множествено число) на погрешно място, а именно, нито в селските къщи, нито в крематориумите, а срещу блок 25 – в женския лагер, където никой друг свидетел никога е видял газова камера. Нейните твърде невероятни показания („изгорените трупове биват още веднъж прекарвани през ситото, за да се събира златото“, „вечерта преди това в кладата бяха хвърляни живи деца, защото нямаше достатъчно газ“) се оказват за обвинението като снаряд експлодирал в цевта на оръдието. Заедно с Кутюрие също се явява като свидетелка някаква Северина Шмаглевская (*Severina Schmaglewskaja*)³²⁶, която също се излага с абсурдни твърдения („Числото на убитите деца можехме да определим по броя на детските колички, които идваха в склада. Понякога бяха стотици, понякога хиляди детски колички“). Вероятно поради слабия успех на двете свидетелки съдът се дистанцира от призоваване на други бивши концлагеристи от Аушвиц.

Артуро: Седми етап: Междувременно англичаните търсят трескаво Рудолф Хьос, който трябва да стане най-главен свидетел по обвинението за най-голямото престъпление на всички времена. Обаче Хьос е изчезнал и се крие под името Франц Ланг в едно селско имение в Шлезвиг-Холщайн. На 11-ти март 1946 г. го открива един английски патрул, воден от евреина Бернард Кларк (*Bernard Clarke*). Английският писател Руперт Бътлър (*Rupert Butler*) описва арестуването на главния комендант от Аушвиц³²⁷:

Хьос реवेशе от ужас, когато видеше английски униформи. Кларк реवेशе: „Как се казвате?“ Всеки път, ако отговора беше Франц Ланг, юмрукът на Кларк се стоварваше в лицето на арестувания. На четвъртия път Хьос се предаде (...). Той бе завлечен гол до една маса за изтезания, където на Кларк се струваше, че ударите и виковете няма да престанат (...). Това продължи три дни, докато той направи едно свързано признание.

Това „свързано признание“ е „*Признанието на Хьос*“³²⁸, което Вие изучавате с всеки абитуриентски клас като доказателство за Холокауста, госпожа Лемпле. Основа на обвинението за едно милионно убийство, за геноцид в газови камери е признание, изтръгнато чрез мъчения. Съгласно това признание Хьос посещава още през януари 1941 г. лагера Треблинка и Белцек. Както можете да прочетете в енциклопедията на Холокауста, лагера Треблинка бива открит през юли 1942 г., а

³²⁵ Нюрнбергски документ *IMT VI*, стр. 222 и следващите.

³²⁶ Нюрнбергски документ *IMT VIII*, стр. 350 и следващите.

³²⁷ Rupert Butler: *Legions of Death*, Arrow Books Limited, 1983, стр. 235 и следващите.

³²⁸ Нюрнбергски документ *IMT 3868-PS*.

Белцек в март 1942 г., от където стигам до заключението, че Хьос признава, че в Аушвиц били обгазени 2,5 милиона евреи; към това 500 000 концлагеристи били умрели от глад и болести, което общо дава 3 милиона мъртви. Вече никой не вярва в това число. Хьос сигурно е копнял за бесилката, за да може в противоречие на истината да се самообвинява до такава степен? Тези страхотии не са ли Ви направили впечатление, госпожо Лемпле?

М. Лемпле: Не. Естествено изхождах от това, че показанията на Хьос отговарят на фактите и никога не би ми хрумнало да търся противоречия в тях. Със следващия абитуриентски клас вече със сигурност няма повече да цитирам Хьос, като най-главен свидетел на обвинението във връзка с Холокауста.

Клара: (тихо подсмиввайки се): О, свещена простота! Тя обаче действително си мисли, че още веднъж ще може да преподава на абитуриентски клас!

Аргуто: Въпреки че вече отдавна никой историк не вярва на споменатото число от три милиона жертви в Аушвиц, до днес то представлява основата на защитаваната, с дяволска злоба, от правосъдието на нашата либерално-демократична държава – официална представа за Аушвиц.

Макс: Осми етап: Сега лъжата Zyklon-B е трябвало да бъде съдебно подсигурана, като изкупителните жертви Бруно Теш (*Bruno Tesch*), основател и ръководител на германското дружество за борба с паразитите и неговия асистент Карл Вайнбахер (*Karl Weinbacher*) е трябвало да заплатят. Обвинение: Съучастие в убийството на четири милиона евреи (значи към **Признанието на Хьос** отново бяха допълнително измислени един и половина милиона обгазени евреи, чрез доставките на Циклон-Б за Аушвиц). Главен свидетел на обвинението е вече познатия ни еврейин Чарлз Зигизмунд Бендел (*Charls Sigismund Bendel*) (този, със зъболекаря, който може да вади по четири зъба на секунда). Когато Бендел твърди, че в Биркенау в една газова камера от 10x4x1,6 m били натъпквани по 1 000 души. Д-р Ципел (*Dr. Zipel*), адвокатът на обвиняемия започва да задава въпроси³²⁹:

Въпрос: Казвате, че газовите камери имали размер от 10x4x1,6 m , вярно ли е това?

Отговор: Да.

Въпрос: Това са обаче 64 m³, нали така?

Отговор: Не съм съвсем сигурен. Смятането не ми се отдава.

Въпрос: Как е възможно, в едно пространство от 64 m³ да бъдат вкарани 1000 души?

Отговор: Действително трябва да се запитаме. То можеше да бъде направено само по германския метод.

Въпрос: Сериозно ли искате да твърдите, че е възможно десет души да се съберат в половин кубически метър?

Отговор: Четирите милиона, умъртвени с газ в Аушвиц са свидетелство за това.

³²⁹ Нюрнбергски документ NI-11953.

С това кръстосаният разпит завършва и през май 1946 г. Вайнбахер и Теш биват убити от английските окупационни власти. Свободно, съгласно лозунга: „То може да бъде направено само по германския метод“ десетилетия подред всяка безсмислица казана от очевидците се гълта от съдии, историци и медии. Наистина, не може преследваните от вчера да бъдат още веднъж преследвани, като се разкриват лъжите им!

Мариета: Девети етап: От петдесетте години насам американско-ционисткият марионетен режим в Бон се съгласява напълно с представяната от съюзниците картина за „окончателното решение“. За да бъде тя затвърдена, се проточват безкрайна серия от процеси срещу „нацистки престъпници“, протичащи винаги по една и съща схема: преди започването на процеса обвиняемите биват представяни от послушните медии като зверове в човешки образ; не е нужно да бъдат представяни веществени доказателства, защото има свидетели; свидетелите се радват на безгранична свобода и им е разрешено да лъжат най-долнопробно, без да бъдат прекъснати и изхвърлени от залата. Още в началото престъплението е установено. Единственият шанс за обвиняемите да получат, ако не оправдателна, то поне по възможност милостива присъда, се състои в това да не оспорват съществуването на газови камери, а само своето собствено участие при умъртвяването с газ или ако показанията на свидетелите са прекалено уличаващи, да се позовават на това, че са били длъжни да изпълняват заповеди. Най-значителният от тези показни процеси е процеса-Аушвиц във Франкфурт от 1963-1965 г., при който „достойния“ за вярване свидетел Рихард Бьок (*Richard Böck*) вижда над купчината трупове носеща се синя мъгла, а Филип Мюлер (*Filip Müller*) описва как есесовеца Мол хвърля едно дете във врящата мазнина от трупове, събираща се около ямите за изгаряне³³⁰.

Роберт: Макс, в началото на нашата дискусия ти каза, че националсоциалистическите престъпници изобщо не е било необходимо да отричат убийствата с газови камери. Разбираш ли защо? Ако през средновековието, една обвинена в магьосничество жена иска да потърси спасение от мъките си на кладата, на процеса тя трябва само да каже: „Аз нямах сношение с дявола, защото дяволът не съществува“. Нейния единствен шанс, да откачи смъртта или поне бързо и без болки да бъде екзекутирана чрез обезглавяване е бил в това да каже: „Аз нямах сношение с дявола, само останалите вещици“, или: „Бях принудена към сношение с дявола, защото ме държаха здраво“. Съответно, един „нацистки престъпник“ може да се надява за снизходителна присъда, ако каже: „Аз не съм участвувал при обгазявания, това правеха есесовците Х и У“³³¹.

М. Лемпле: Съществува ли добър информационен материал върху процеса в Нюрнберг и другите показни процеси срещу националсоциалисти?

Мариета: Разбира се! Прочетете четвъртата глава от книгата на Щеглих - *Митът Аушвиц* и написаното от Манфред Кьолер (*Manfred Köhler*) върху стойността на изказванията и признанията във връзка с Холокауста във втората книга на Гаус. Там също бива спомената друга помощна литература.

³³⁰ Hermann Langbein: *Der Auschwitz-Prozess*, Europa-Verlag, 1965, стр. 88/89.

³³¹ Относно това, сравнете интервюто на Faurisson с италианското списание *Storia Illustrata* (поместено в *Vérité historique ou vérité politique?* от Serge Thions).

Артуро: Ако искате да знаете с каква долнопробност „германските“ съдилища до днешен ден преследват невинни хора за своеволно измислени престъпления, то четете писаното от Клауз Джордан (*Claus Jordan*) върху случая Вайзе (*Weise*) във втората книга на Гаус. Готфрид Вайзе, един тежко болен старец, бе осъден на доживотен затвор заради общоизвестния еврейски лъжец на име Фраймарк (*Freimark*) и очевидно по волята на отговорните трябва да умре в затвора. Според този Фраймарк – Вайзе, който след едно раняване на фронта бива командирован за караулна служба в Биркенау, разстрелва там трима души, при което нито датата на убийството, нито имената на жертвите можаха да бъдат установени. В два от трите случая господин Фраймарк не си спомни даже от какъв пол е бил „разстреляния“. Порядъчни евреи, бивши концлагеристи от Аушвиц, които желяеха да свидетелствуват в полза на обвиняемия, защото той никога, никому косъм не е свалил от главата, бяха без изключение отхвърлени, като свидетели. Както виждате, еврейски свидетели при процеси срещу нацисти за „германските“ съдилища са добре дошли, само ако лъжат. Ако искат да кажат истината те са лоши евреи и биват отхвърляни като свидетели.

Ингрид: Десети етап: До днес върху човечеството се излива непрекъснат поток от „спомени на преживели“, при което всеки от тези преживели газовите камери се е отървал само по чудо. В повечето случаи тези „спомени“ дори не се разправят от самите концлагеристи, а от техните гоурайтери (от англ. *ghostwriter* – писател, който пише от нечие име), които се оставят да бъдат повлияни от записките на Хьос, както и спомените на други „преживели Холокауста“.

Четенето на всички тези гнусотии, като например бълващите огнени езици комини на крематориумите; поливането на горящите трупове с човешка мазнина, подсвиркващият с уста мелодии от Моцарт д-р Менгеле, който успоредно с това селектира жертвите предопределени за газовите камери; немските овчарски кучета на SS, които преди обгазяването хапели евреите по задниците и накрая чудото, благодарение на което разказващият не попада в газовата камера. С течение на времето всичко това започва да буди отвращение, а и в края на краищата от прекалено повтаряне – тези глупости губят дори своята сензационност.

(Мълчание.)

М. Лемпле: И защо вече половин столетие се поддържа това единствено по рода си мошеничество?

Ингрид: Съществуват ред основания, някои, от които вече споменахме. Коя е най-важната причина, върху това не сме на едно и също мнение.

Сабине: За мен нещата са ясни. Мошеничеството-Холокауст бива поддържано, за да може и по-нататък Германия да служи на ционистите като дойна крава. Както предишният шеф на Световния еврейски конгрес Нахум Голдман искрено призна, инфраструктурата на държавата Израел в значителна част е финансирана от ГФР, което значи от германския данъкоплатец. Той пише³³²:

Без германските обезщетения, които започнаха след първите години от основаването на Израел, държавата едва ли би имала половината от своята

³³² Nahum Goldmann: *Das Jüdische Paradox*, Europ. Verlagsanstalt, 1978, стр. 171.

днешна инфраструктура, всички влакове, всички кораби, както и голяма част от индустрията са от германски произход.

Следователно ционистката грабителска окупационна държава е изградена предимно с пари от покаяния, за измислени от ционистите газови камери. Германската марка и по-нататък трябва да се търкаля към Израел, за да може той да финансира своето терористично господство в заграбените арабски територии.

Роберт: Експлозивът, с който израелците хвърлят във въздуха къщите на палестинците; бодливата тел за ограждане на концентрационните лагери; гумените палки за биене на политическите затворници; муницииите за показните разстрели на демонстриращите деца – всичко това е баснословна сума, а германците имат пари.

Артуго: Естествено, че икономическото ограбване на Германия в полза на Израел и на ционизма играе важна роля, но не решаващата. На мнение съм, че основната цел на пропагандата Холокауст се състои в това да поставя в сянка престъпленията на съюзниците срещу Германия.

М. Лемпле: Звънецът ще удари всеки момент. Проектната седмица на тема Холокауст завърши с ясен резултат, но останаха още някои точки, които трябва да дискутираме. Например въпросът, който Артуго току-що подхвърли. Предлагам да определим още един ден за привършване на дискусията, но не тази седмица, а следващата, за да се отдалечим малко от всичко това. Ще бъде ли възможно на 16-ти в четвъртък?

Х. Етническо прочистване

Четвъртък 16 февруари

М. Лемпле: Добро утро на всички от сърце. В края на нашата семинарна седмица Артуро постави тезата, че съюзниците след войната продължават Холокауст-пропагандата, за да потулят своите собствени престъпления. Правилно ли възпроизведох думите ти?

Артуро: Точно така. Да си спомним статията, която госпожа Лемпле ни представи преди няколко седмици. Става дума за насилията над германците източно от Одер и Ниса. Аз издигам твърдението, че главното основание, заради което съюзниците и след края на войната разказват своите Холокауст и газкамерни истории лежи в това, че те имат нужда от оправдание за анексирането на германските източни области от Полша и кървавото масово прогонване на тамошните германци.

Макс: Как обосноваваш това твърдение?

Артуро: Съветите и западните съюзници са имали сериозен интерес да намалят Германия за сметка на Полша. Не е имало убедително историческо оправдание за такива нечувани териториални промени, а да вземем предвид и свързаното с това кърваво прогонване на огромен брой хора сред коренното германско население. Още повече, че предадените през 1945 г. на Полша области са били прастара германска земя.

Клаудия: За кои територии става дума?

Вили: Хвърли поглед върху тази карта. Там са отбелязани анексираните от Полша области (*Илюстрация 22a*). Тяхната площ достига повече от 100 000 km², два и половина пъти големината на Швейцария.

Клаудия: Отношенията между СССР и англосаксонците се влошават много скоро след края на войната. Защо и двете страни са имали интерес от уголемяване на Полша за сметка на Германия?

Ингрид: Те имат различни причини за това. СССР от своя страна е отнел големи територии от Източна Полша. Наистина трябва да се спомене, че те не са прастара полска земя. След Първата световна война, Полша си присвои територии от младия, отслабен от гражданската война Съветски съюз. Територии, които бяха населявани предимно с рутенци (Украинци и белоруси и едно значително еврейско малцинство).

Естествено след Втората световна война Съветите си взимат обратно тези области. Като обезщетение поляците са получили източните германски територии, но това е било мечешка услуга.

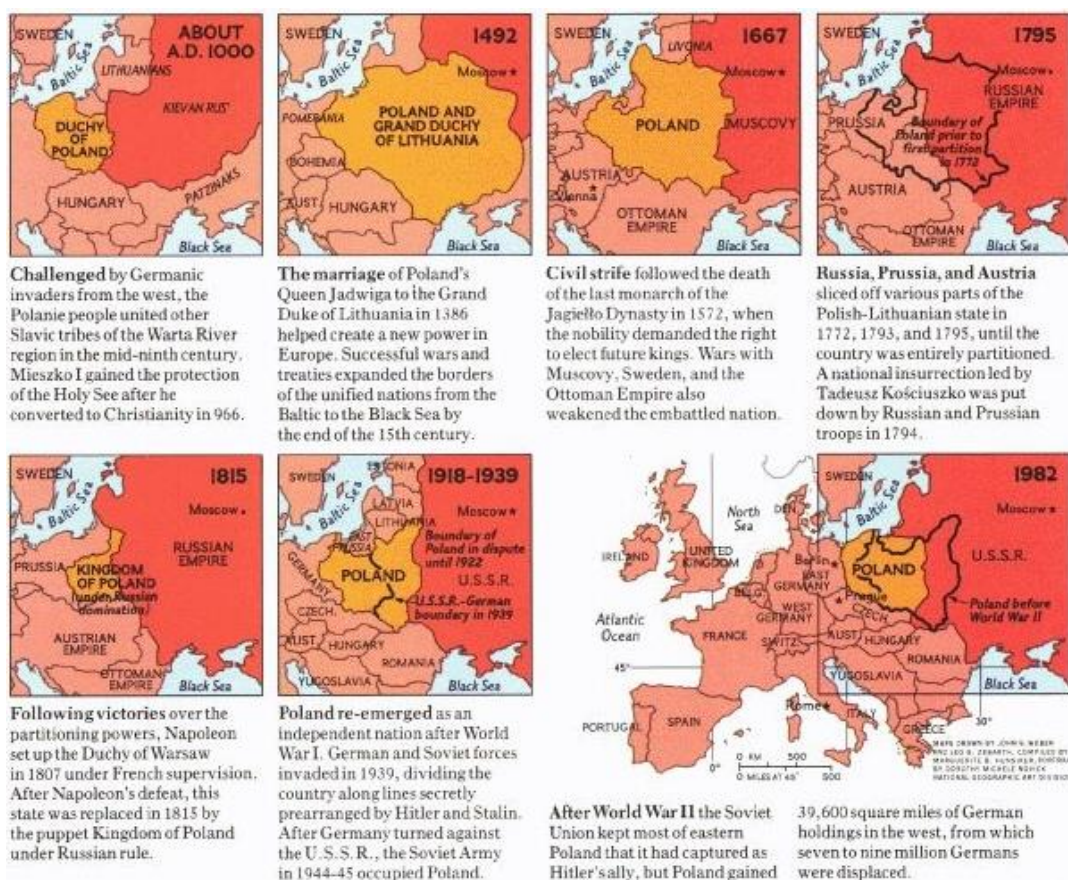
Мариета: Какво имаш предвид?

Ингрид: Полша е трябвало да се съобразява, че една силна Германия рано или късно ще иска да си възвърне откраднатите територии. Така Полша е била окована към

омразния източен съсед, защото само Съветския съюз е можел да гарантира трайна защита от възможни германски амбиции за връщане на териториите.

Илюстрация 22а: Картата показва териториалните промени на Германския Райх след Първата световна война, по време и след Втората световна война.
(Източник: GANPAC 1995, „Германския Райх и САЩ“)

Илюстрация 22б: Картата показва териториалните промени на Полша през различните епохи.

(Източник: *National Geographic*, април 1982 г.)

Артуро: Западните съюзници имаха своите основания за една териториална ампутация на Германия. Германия вече два пъти беше станала заплашителен стопански конкурент през това столетие и въпреки значителното разрушаване на германското стопанство чрез война и бомбен терор, е било считано, че тя рано или късно ще се съвземе. Затова западните съюзници решиха радикално да намалят територията на досадния конкурент в полза на страна, която за тях не може да представлява опасност, нито военно, нито стопански.

Ханс-Петер: Значи поляците са били просто шахматни фигури в играта на големите.

Роберт: Точно така. Още през 1939 г. те бяха само шахматни фигури в играта на англичаните. Тогава Полша беше подстрекавана към война срещу Германия, която не можеше да спечели, за да могат англичаните под лицемерния лозунг „За независимостта на Полша!“ да обявят война на Германия. Веднага след това Полша беше забравена. След Втората световна война англосаксонците не си мръднаха пръста, за да спасят Полша от комунистическата диктатура. Иначе казано, самоопределението на Полша беше за англичаните и американците горе-долу толкова важно, колкото това на бушмените и ескимосите. За тях Полша беше просто пионка.

Макс: Според теб, виновни за анексирането на германските източни територии и прогонването, са съюзниците, а не самите поляци?

Мариета: Поляците естествено с радост взеха това, което им предложиха на тепсия. Ако са били предприели по хуманен начин „изселването“ на германците, доколкото тогава е било възможно, то би могло да им се признаят някакви оневиняващи обстоятелства. Отговорността за варварската жестокост, с която беше проведено прогонването, пада обаче върху полската страна. Това, което се случва през 1945 г. с германското население е геноцид...

Артуро: ...при това в интерес на истината трябва да се спомене, че към най-гадните касapi и мъчители сред поляците са принадлежали и представителите на едно съвсем неславянско етническо и религиозно малцинство...

М. Лемпле: Какво трябва да означава това?

Артуро: Госпожо Лемпле, с нашата работна група четохме една книга, излязла в Америка, която ви представям тук. Благодарение на Вашите отлични уроци по английски за нас не беше много трудно да я прочетем. Заглавието гласи: *An Eye for an Eye*³³³, което значи „Око за око“. Автор е американският журналист от еврейски произход Джон Сак. В продължение на седем години той прави интензивни разследвания върху събитията в следвоенна Полша, включително и прогонването от германските територии. Той проучва планини от документи и разпитва множество свидетели.

Ханс-Петер: Свидетели? Мислехме, че не вярвате на свидетели, а възприемате само веществени и документални доказателства. Не виждате ли, че сами се оплитате в мрежата на собствените противоречия?

³³³ John Sack, *An Eye for an Eye*, Basic Books, 10 East 53rd Street, New York, 1993.

Ингрид: Един момент. Никога не сме твърждали, че свидетелските показания са били принципно без всякаква стойност. За да бъдат за вярване, те трябва да бъдат логични, да не си противоречат и да съответстват с документалните доказателства. Всичко това не се отнася за свидетелите на холокауста: Еврейските „газкамерни свидетели“ разказват, главно от жажда за отмъщение, всякакви глупости, които могат да бъдат измислени, а признанията от германска страна са били изтръгнати чрез инквизиции или по принуда. Напротив, събраните от Джон Сак признания на извършителите са взети съвсем не принудено, тъй като никой от тези престъпници не се страхува от процес за това и съобщенията на очевидците и преживялите жертви само потвърждават онова, което вече в голяма степен знаем от документи.

Макс: Сега кажете, че този Сак бил ревизионист.

Ингрид: Имаше и има шепа смели еврейски ревизионисти – трябва да споменем преди всичко починалия през 1990 г. Йозеф Гидеон Бург (*Josef Gideon Burg*)³³⁴ и младият американец Давид Кол (*David Cole*)³³⁵, но Сак не принадлежи към тях. Той постоянно бълнува за газовите камери от Аушвиц и не пропуска нито едно клише от антифашистката терминология. Важно е какво той съобщава за извършените масови престъпления през 1945 г. и след това.

Сега ще прочетем няколко извадки от неговата книга и при това ще се сменим. Сабина, започни!

Сабине: *В тази огромна област (анексираните от Полша области) Държавното бюро (отговорната за преследването на „нацистите“ организация) създаде 1 255 лагера за германци и в почти всеки от тях измират от 20 до 50 процента от настанените. Това не можеше да бъде пазено в тайна. Много хора вземат влака за Берлин и съобщават това в британското или американското посолство, което изпраща рапорти в дебели пликове за Лондон и Вашингтон. Очевидно обаче там никой не ги чете, защото в четвъртък, на 16-ти август 1945 г, Уинстън Чърчил взема думата в долната камера и казва: „Големи маси (германци) са изчезнали безследно. Не е изключено зад желязната завеса се разиграва трагедия от огромен размер“!. Друг депутат от Долната камера казва: „За това ли загиваха нашите войници?“, и в Congressional Record от петък, 2 август, един американски сенатор пише: „След ужасите на нацистките концлагери трябваше да се очаква, че такова нещо никога вече няма да се случи. За съжаление обаче...“ Сенаторът съобщава за оргии, смазване от бой, разстрели, инквизиции с вода, прерязани вени, намерени по таванските стани разбити черепи и всичко това в концлагерите на Бюрото (стр. 111).*

³³⁴ Евреинът анти-ционист Й. Г. Бург се застъпваше неуморно за историческата истина и срещу ционистките пропагандни лъжи. Една днес още неизчерпана книга от Бург е Вина и съдба (*Schuld und Schicksal*), Verlag K.W. Schütz, 1990). Ако в своите предишни книги Бург още бе несигурен по отношение съществуването на газови камери, то по-късно той мина на съвсем радикална ревизионистична линия. Той излезе като свидетел на защитата при втория процес на Цюнде в Торонто през 1988 г. (сравни във връзка с това книгите на Ленски и Кулашка, на указаното място).

³³⁵ Американският еврей Дейвид Кол направи един видеофилм, в който той интервюира директора на музея-Аушвиц, Ф. Пайпер (F. Piper) и изобличава газовата камера на главния лагер като мошеничество. Филма може да се поръча при Samisdat Publishers Ltd., 206 Carlton Street, Toronto, Ontario, Canada M5A-2L1.

Марнета: Ръководителят на „Бюрото“, което поддържа 1 255 концлагера за „нацисти“, това е маскировъчното означение за германци, се казва Якоб Берман (*Jacob Berman*), с което се отговаря на възможни въпроси за неговия произход. Между неговите подчинени се срещат имена като Лола Поток Акерфелд, Ицхак Клайн, Адел Гликман, Моше Гросман, Шимон Нунберг, Салек Цукер, Давид Фойершайн, Айзер Мака, Арон Лехрман, Ядзиа Гутман Сапиршайн, Шломо Сингер, Хаим Студниберг, Ханка Тинкпулвер, Шломо Морел, Ефраим Левин, Моше Мака, Барек Айзенщайн, Майор Фридман, Якобовиц, Мордухай Кач, Моше Калмевики, Йозеф Клугер, Нахум Саловиц, Моше Сцанвалд и Шмуел Клайнхаут (стр. 182/183). Коментарът е излишен.

Ханс-Петер: Това е тенденциозно! Между евреите, както при всеки народ има и черни овце. Затова в „Бюрото“ е имало няколко евреи.

Вили: Няколко?! Чуй какво съобщава Джон Сак:

Барек Айзенщайн преценява, че 90% от евреите в Бюрото от Катовице полонизират имената си (...) Пинек Мака, през 1945 г. секретар на Държавна сигурност за Силезия, преценява, че 70 до 75 % от офицерите в Силезия са били евреи; преценката на Барек Айзенщайн гласеше около 75% или повече, тази на Моше Макас на „може би“ 70 или 75%. През 1990 г. полския заместник-министър на правосъдието Йозеф Мусиал казва: „Аз не говоря с удоволствие върху това, но повечето офицери на Бюрото в цяла Полша бяха евреи.“ (...) Между еврейските лагерни коменданти бяха майор Фридман в Бойтен, Якобовиц в един неопределен лагер, Шмуел Клейнхаут в Мъсловиц, Ефраим Левин в Неисе, Шломо Морел в Швиентохловиц, Опелн и Катовиц и Лола Поток Акерфелд в Глайвиц. Шчеслав Геборски, комендант от Ламсдорф, беше наистина католик, но аз не съм чул за друг шеф на концлагер, който да не е евреин (стр. 183).

Няколко черни овци, Ханс-Петер?

Артуго: До скоро ти твърдеше, че след войната в Полша само няколко хиляди евреи били живи. Странно е, че между тези „няколко хиляди“ са се намирали такъв голям брой палачи и мъчителни в концлагерите?

Клаудия: Радостно е, че заместник-министърът на правосъдието в демократична Полша се дистанцира от случилите се позорни престъпления. Очевидно той осъжда престъпленията, извършени над германците.

Марнета: Да се надяваме, че това е вярно. Може би той наистина затова осъжда „Бюрото“, защото тази престъпна организация масово затваря и поляци антикомунисти, измъчва ги и в крайна сметка ги избива.

Роберт: Това беше и едно от основанията за враждебността към евреите в следвоенна Полша, което води до това голяма част от евреите да бъдат изхвърлени. Цитирам по-нататък от книгата на Сак:

Германците в Швайнтоцхловиц се опитваха да съобщят на външния свят. Един човек отиде до оградата от бодлива тел и извика: „Тук е самият ад!“ Той беше убит. Един човек, който тайно изнасяше съобщения от лагера беше измъчван, но един младеж от Хитлерюгенд от Глайвиц избяга. В три часа сутринта той се криеше в мъжките клозети, в шест той се измъкна заедно с екипа от миньори, обаче Шломо го

намери в Глайвиц и лично го доведе обратно в Швайнтоцхловиц (...) Пазачите биха младежа с железните пръти, на които обичайно носеха казани за супа, смазаха го от бой и после никой не предприе повече опити за бягство. Все пак един човек, който е бил в Аушвиц беше освободен и сега каза: „Бих предпочел да стоя десет години в германски лагер, отколкото един ден в полски“ – Ден и нощ населението от Швайнтохловиц слушаше как германците реват и един католически свещеник, възрастен, фин и добродушен човек, искаше да обърне вниманието на света. Той взе влака за Берлин, потърси един английски офицер и си изля мъката. Офицерът изпрати тогава един „меланхоличен доклад“ по дипломатическата поща за Лондон. „Един свещеник от Силезия беше в Берлин. Познавам го от много години и го намирам напълно достоен за доверие. Той беше човек, който винаги ден и нощ беше готов да помогне на жертвите от нацисткия режим.“ Офицерът съобщава още какво прави Бюрото с германците: „Полски чиновници казвали: „Защо да не умират?“ Концентрационните лагери не са премахнати, а поети от новите управници. В Швайнтохловиц затворниците, които не са пребити от бой трябва да стоят всяка нощ в студена вода, докато умрат“. Това беше вярно, защото карцерът на Шломо беше една цистерна за вода (стр. 109).

Вили: По-нататък евреинът Джон Сак съобщава за лагера Швайнтохловиц:

Надзирателите използваша бухалки, дъски от легла, прътове и патериците на германците, за да им дадат нормата от петнадесет удара. Понякога те объркваха наказанието побой със смъртно наказание, като хващаха един германец за ръцете и краката и му удряха главата като таран срещу стената (...) Смъртността беше извънредно висока, обаче Шломо знаеше, че до 600-те „нацисти“ в кафявите бараки все още живеят 1 800 мъже и 600 жени „колаборационисти“. Той самият не посягаше на последните (той се занимаваше само с хората от кафявите бараки), обаче хората от охраната започнаха да бият всички: ако не поздравяваха, ако не казваха по полски „тъй вярно, господине“, ако не оставят косата си във фризьорската барака, ако не си ближсеха кръвта (...) Надзирателите изнасилваха германките - една тринадесет годишна забременя от това. Те дресираща кучетата си по команда да хапят германците по половите органи. Въпреки това имаше още три хиляди и Шломо ги мразеше още повече, отколкото преди, защото те не умираха доброволно (...) Най-после въшките дойдоха на помощ на Шломо. Един се разболя от тиф, останалите мъже от неговото легло умряха също и треската в лагера на Шломо се разпространяваше със скоростта на вятъра (...) Не след дълго три-четвърти от германците в лагера на Шломо бяха мъртви и той съобщи: „Това, което германците за пет години в Аушвиц не можаха да направят, на мен се отдаде за пет месеца“ (стр. 106/107).

Аргуто: В лагера на смъртта Ламсдорф се случва това:

Всеки ден Шчеслав получаваеше списък на умрелите германци и винаги казваше: „Защо толкова малко?“ (...) Най-нещастните германци там бяха жените от Грюбен. През войната есесовците погребали известен брой поляци, това бяха петстотин трупа, в една голяма поляна до Ламсдорф, но Шчеслав беше чул, че били 90 000, и заповяда на жените от Грюбен да ги изровят. Жените направиха това и им стана лошо, когато труповете, изглеждащи като черна кална пръст се показаха. Лицата им бяха изгнили, месото им изгнило, но надзирателите-психопати, които често караха една германка да пие урина или кръв или да яде човешки изпражнения, или на една жена вкараха банкнота от пет марки във влагалището и тогава я палеха, ревяха на

жените от Грюбен: „Легнете при тях“. Жените последваха заповедта, надзирателите ревяха: „Прегърнете ги! Целувайте ги! Съвкупявайте се! С прикладите си те удряха жените отзад по главите, докато очите, носовете и устите им се забиха дълбоко в кашата от лицата на трупове: (...) Там нямаше душове и понеже очевидно това бяха трулове на жертви от тиф, 64 жени от Грюбен умряха от тази болест. (...) Шчеслав ходеше в еврейския клуб, две стаи във втория етаж на Рюпелитрасе, защото неговите приятели бяха евреи, въпреки че той натъртваше на това, че бил полски католик (...) Почти 20% от германците в Ламсдорф (1 576 от общо 8 564 мъже, жени, младежи, момичета и кърмачета) успяха наистина някак си да преживеят (стр. 130/131).

М. Лемпле: Боже мой, престанете с това, става ми лошо.

Ингрид: Не, това продължава:

В концлагера Мъсловиц наблизо до Катовице преживелите Аушвиц казваха на германците: „– Пейте!“ „– Какво да пеем?“ „– Пейте нещо, каквото и да е, иначе ще ви разстреляме.“ Германците запяха една песен, която бяха учили в детската градина: „Всички птици са вече тук...“ „Вие, свини!“, ревяха евреите, при което биеха с камшици германците и ден след ден в Мъсловиц умираха по 100 затворници (стр.110).

М. Лемпле: Престанете, казах!

Артуго: Не!

Заместникът на лагерния управител от Ламсдорф (евреинът Хаим Студниберг) един ден запали огън в една германска барака и се развика „Саботаж!“ и когато германките, събирайки пясък го носеха и хвърляха в пламъците, той блъскаше ужасените жени в огъня. Веднъж пазачите захванаха черната брада на един германец на едно менгеме, затегнаха го и след това подпалиха човека (стр. 130).

Сабине: Още един откъс върху това, което се случва с германците в Чехословакия:

Един приятел (на Пинкус) беше в Прага, където той работеше при чехословайската Държавна сигурност. От Сталин тя беше също препълнена с евреи, нещо, което Пинкус не можеше да проумее. Неговият приятел казал на Пинкус: „Ела с мен!“ и му показал един от тамошните затвори за германци. Той бил на пет етажа и германците, които Пинкус видял там не били в килии, а по стълбището. Германците - момчета, момичета, мъже и набръчкани старици – тичаха истерично по стълбите нагоре-надолу, когато достигаха горе, отново обратно надолу, нагоре-надолу, нагоре-надолу. Когато един германец или германка паднеше на пода, останалите не спираха, а бягаха по неговото или нейното умиращо тяло. Всички германци бяха голи и чехите от всички етажи ревяха: „По-бързо, германски свини, господарска раса! Хайл Хитлер!“ и когато се спъваха, гугумените палки свистяха по тях и ги гонеха по-нататък (стр. 96).

– Достатъчно ли е или да цитираме още, какво евреинът Джон Сак е установил в продължение на своите седемгодишни проучвания?

Клаудия: Това е напълно достатъчно.

(Мълчание)

Ингрид: Кучета, които така бяха дресирани да хапят мъжете по половите органи; голи хора, които гонени наоколо и освен това бяха бити с гумени палки; бой с камшици и убийства под звуците на музика; изгаряния на живо – всичко това ни е известно обаче от холокаустната пропаганда на ужасите...

М. Лемпле (мрачно): Вашите заключения трябва да са достатъчно ясни...

Мариета: Да, така е. Това, което са извършили на германците, те приписват на своите жертви.

Сабине: Ламсдорф, Мисловице, Швайнтоцхловиц и т.н. са били истински лагери за унищожение, защото там бива планомерно убивано по един несравнимо по-жесток начин, отколкото се е убивало в нацистките газови камери, ако те са съществували. Напротив, дори в най-лошите концлагери като Аушвиц и Матхаузен почти всички смъртни случаи са малко или много по естествени причини – като болести или пък в последната фаза на войната – от глад. Съвсем малка част от загиналите затворници са били екзекутирани или убити.

Артуго: Не е ли така, госпожо Лемпле, върху „свидетелските съобщения“ на Ели Вийзел и Шимон Визентал най-малкото може да се посмеем, но на тези не можем.

М. Лемпле: От къде сте сигурни, че съдържанието на книгата на Джон Сак е вярно?

Вили: Най-напред, както научихме от една сериозна английска журналистка, регистрационните книги на умрелите в съответния лагер днес в Полша отчасти могат да бъдат видяни³³⁶. Следователно поне броя на смъртните случаи може да бъде проверен, ако не непременно и причината за смъртта, защото действително не мога да предположа, че Шмул Клейнхаут от Мисловице е оставил да бъдат вписани в книгите на умрелите или пребити от бой германци, като причина за смъртта.

Мариета: В случая с Ламсдорф данните на Сак се покриват напълно с излязлата през 1977 г. книга под перото на лагерния лекар Ханс Есер³³⁷. Според Есер в този лагер общо са били отвлечени 8 064 германци. От тях 6 488 са умрели. При 3 578 случаи смъртта е била установена от лекар, при 2 090 случаи съществува потвърждение от болничен персонал и гробар, а други 820 случаи са били съобщени на автора от роднини и познати³³⁸. Общото число на жертвите съответства твърде точно на това, което споменава Сак. След това в книгата на Есер биват цитирани преживели германци, потвърждаващи описанията от Сак методи за мъчения и убийства. Ако предположим, че това е една фалшификация, то Есер най-напред е написал една нескопосана работа от фалшиви свидетелски показания, а американският евреин Сак, петнадесет години по-късно е преписвал от Есер и интервюираните от него, работещи като надзиратели в Ламсдорф евреи поставил в устите им нещо, което те никога не са казали. Това вероятно ли е?

М. Лемпле: Не.

³³⁶ Лично съобщено от журналистката Ф.Б. до автора, 26 януари 1995 г.

³³⁷ Heinz Esser: *Lamsdorf. Dokumentation über ein polnisches Verichtungslager*, Laumann-Verlag, Dülmen, 1977.

³³⁸ също там, стр. 98 и следващите.

Макс: Как можем да се осведомим по-отблизо върху прогонването и свързаните с това ужаси, извършени над германците?

Ингрид: Ще спомена няколко заглавия на книги. Един основен труд е четири томната документация, издадена от някогашното Федерално министерство за прогонените – *Документация за прогонването на германците от Източна Европа*³³⁹. Но само специалисти биха се осмелили да четат този огромен труд. Събитията от онези години биват разглеждани от юридическа гледна точка в изданията от Дитер Блуменвиц труд *Flucht und Vertreibung*³⁴⁰. Тъй като за теб би бил по-подходящ един кратък и достъпен, но затова пък достоверен преглед, трябва да ти препоръчам книгата на Хайнц Навратил (*Heinz Nawratil*), *Германските следвоенни загуби (Die Deutschen Nachkriegsverluste)*³⁴¹, както и *Записки за прогонването на германците от Изтока, (Anmerkungen zur Vertreibung der Deutschen aus dem Osten)*³⁴² от Алфред Морис де Цайас (*Alfred Maurice de Zayas*) – американски историк от испански произход.

Ханс-Петер: Би ме интересувало какви са загубите на германското цивилно население от прогонванията?

Артуго: Най-напред числата на Хайнц Навратил³⁴³; те обхващат жертвите от прогонванията включително тези преди и след края на войната, отвлечените за принудителен труд в СССР, както и загиналите германци от Унгария и Румъния:

Източна Прусия:	299 000 жертви
Източна Померания:	364 000 жертви
Източен Бранденбург:	207 000 жертви
Силезия	466 000 жертви
Данциг	83 000 жертви
Балтийските страни:	51 000 жертви
ЧССР, вкл. Судетите:	272 000 жертви
Унгария:	57 000 жертви
Югославия:	135 000 жертви
Румъния:	101 000 жертви
Общо:	2 223 000 жертви

Авторът подчертава, че се касае „за най-голяма предпазливост, с най-ниските преценки“. В тези числа не са включени германците в Русия, които са умрели в следствие на съветските репресии и изселвания.

³³⁹ *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost Mitteleuropa*, Издадена от Федералното министерство за прогонените, Flüchtlinge und Kriegsgeschädigte, DTV, München, 1984 г. (непроменено, следващо издание на това от 1961 г.).

³⁴⁰ Dieter Blumenwitz: *Flucht und Vertreibung*, Carl Heymans Verlag KG, Köln, 1987 г.

³⁴¹ Heinz Nawratil: *Die deutschen Nachkriegsverluste*, Herbig, München-Berlin, 1988 г.

³⁴² Alfred Maurice de Zayas: *Anmerkungen zur Vertreibung*, Kohlhammer, Stuttgart, 1986 г.

³⁴³ Nawratil, на указаното място, стр. 30.

Ханс-Петер: Кой ще ни убеди, че тези цифри не са пропагандно надуты!

Вили: Навратил се позовава на сведения от статистическата служба на ФРГ, т.е. една официална западногерманска институция.

Тъй като ФРГ никога не е била национална германска държава, от официална страна извършените от германците престъпления биват постоянно преувеличавани или в много случаи свободно съчинени. Обратно, престъпления срещу германци, биват по-скоро омаловажавани, отколкото преувеличавани, като например броя на жертвите от Дрезден. Ще дойдем и до тази тема. Затова намирам за твърде малко вероятно федералната статистическа служба да преувеличава числото на германските жертви.

Ингрид: Още нещо от Де Цайас, който споменава следните числа³⁴⁴:

Източните германски територии:	1 225 000 жертви
ЧССР:	266 700 жертви
Останалите страни:	619 000 жертви
Общо:	2 111 000 жертви

Виждале, че двете преценки се движат в еднакви мащаби. Естествено, абсолютно сигурни цифри никога няма да бъдат установени. Ако някой ни докаже безупречно, че са загинали по-малко германци, няма да го изправим пред съда, заради подстрекаване на народа или гавра с паметта на умрелите, а ще се радваме, защото по-малко от нашите сънародници са намерили смъртта си. По-малко, отколкото първоначално се е предполагало.

М. Лемпле: От студ, глад и епидемии ли са загинали тези над два милиона германци?

Роберт: Отчасти! В много случаи те умишлено биват оставяни да умрат от глад. В германските концентрационни лагери такова нещо не е имало. Наистина, през хаотичната, последна фаза на войната твърде много затворници умират от недояждане. Това е така, понеже няма нищо за ядене или пък, защото нищо не стига до лагерите поради бомбардираните транспортни пътища.

Сабине: В лагера Рудолфсгнад на Тиса, където има само няколко работоспособни мъже, а 23 000 жени и деца биват интернирани от партизаните на Тито. Там германците биват планомерно унищожени чрез глад. Един очевидец съобщава³⁴⁵:

На тамошните затворници дни наред изобищо нищо не им даваха. На лагерниците, през януари 1946 г., пет последователни дни – нито хапка храна! Малките деца също не получиха нищо, от 24-ти до 27-ми декември. Затова там са измрели за няколко зимни месеца 7 400 германски деца и жени. За един ден от глад бяха умрели 113 деца и жени от лагера. Всички жертви на този концлагер бяха изнесени и закопани в един дълъг гроб на Хутвайде (...) Един комендант на лагера, който беше на служба тук

³⁴⁴ De Zayas, на указаното място, стр. 216.

³⁴⁵ Цитат от Ерих Керн (Erich Kern): *Verbrechen am deutschen Volk*, K.W. Schütz, Preuss. Oldendorf, 1964, стр. 222/223.

само три месеца и след това беше преместен, дори в края на своята дейност се хвалеше с думите, че е горд за това, че му се е отдало без изстрел, в съвсем кратко време да прати 5 000 шваби под земята.

В Триест югославските комунисти беснеят, както следва³⁴⁶:

В продължение на 40 дни (...) партизаните на Тито вършиха невъобразими престъпления за отмъщение. За няколко седмици изчезнаха над 7 000 италианци и германци (...) По-голямата част от тях са жертви на сляпа злоба – съда на отмъщението на титовите партизани. Според досегашни разследвания повече от 1 100 германски военнопленници са зверски избити и хвърляни в отдалечените на няколко километра от Триест карстови пещери (...) В „Foiba Miniera“ според досегашни разследвания трябва да се намират тленните останки на около 3 600 италианци и 800 германски военнопленници.

Това се случва на много места в Югославия след „освобождението“. Германците бяха съвсем официално обявени за хора извън закона, защото през ноември 1944 г. „Антифашистският съвет на националното освобождение“ решава следното³⁴⁷:

1. Всички живеещи в Югославия лица от германски произход губят автоматично югославско гражданство и всички граждански права.
2. Цялото движимо и недвижимо имущество на всички лица от германски произход се смята за конфискувано от държавата и автоматично преминава в нейна собственост.
3. Лица от германски произход нямат право нито да претендират за някакви права или да ги упражняват, нито пък да се обръщат към съдилища или институции за тяхна лична или правна защита.

С други думи: всеки германец можеше безнаказано да бъде ограбен, арестуван, измъчван и убит.

Артуро: Това решение, впрочем бива съобщено от политическия комисар на Тито. Той се казва Моше Пиаде. Неговото име указва религиозната му принадлежност.

Макс: Значи жестокостта, с която народностите в бивша Югославия днес се бият има традиция.

Сабине: Естествено. След германската интервенция и образуването на Хърватската усташка държава най-напред много сърби биват убити от усташите. Наистина режимът на Тито преувеличаваше безмерно броя на жертвите. Значителен брой хървати и германци биват изклани от комунистите след победата на Тито.

Вили: В случая с Югославия, жестокостите на следвоенните отмъщения поне са обясними чрез дългогодишната брутална гражданска и партизанска война. Те може би създават убийствената омраза помежду им. По-трудно е да бъдат разбрани още по-ужасните събития в Чехия, защото там нямаше никакви прояви на съпротива и в сравнение с другите страни имаше много малко кръвопролития. В Прага много германци са били изгорени живи.

³⁴⁶ също там, стр. 244.

³⁴⁷ също там, стр. 218/219.

М. Лемпле: Това просто не мога да го повярвам. Това е пропаганда на ужасите! Ние с право отхвърляме такава, ако тя бива разпространявана от нашите някогашни врагове срещу нас и не бива да изпадаме в същите грешки.

Ингрид: Пропаганда на ужасите?! Чуйте какво съобщава чешкия grosмайстор по шах Лудек Пахман върху това, което се разиграва в неговия роден град през май 1945 г.³⁴⁸:

Ако на земята има ад, то той беше след 5-ти май 1945 г. в Прага. На уличните лампи на моя любим град висяха с краката нагоре обесени есесовци като живи факли (...) Въроръжени банди, наричащи се „партизани“, измъкваха произволно германци от къщите им. На пресечката на Васергасе висяха три голи трупа, обезобразени до неузнаваемост, зъбите избити без остатък, устата – само една кървяща дупка. Други германци трябваше да извличат своите мъртви сънародници по Стефангасе. Старци, жени, деца биват обезобразени, бити до смърт. Изнасилвания, варварски жестокости (...) Не споменавам за тези ужасни събития, за да черня хората от моята родина. Съобщавам, защото съм убеден в това, че само тогава може да се стигне до истинско разбирателство между народите, когато двете страни безусловно признаят какво е станало.

За избиването от Аусиг една свидетелка съобщава³⁴⁹:

Намирах се (на 30 юли 1945 г.) в един фризьорски салон на Марктплац в Аусиг, от където можех да видя по-голяма част от площада. Изведнъж видях как чешки железничари в униформа, а също чешки цивилни, гонеха германците, които всички трябваше да носят бели ленти на ръкава. По 30, 40 те се нахвърляха винаги върху някоя жертва, поваляха я на земята и тъпчеха с крака, докато останеше да лежи. Тогава главата и лицето на жертвата се превръщаха в кървава безформена маса. Аз сама видях най-малко 12 германци в такова състояние. Между жертвите имаше също жени и момичета. Аз самата чувах предсмъртните викове на едно момиче и видях как то беше стъпкано. През това време по новия мост дойдоха работниците от Шихтверк и по същия начин беше устроен нов лов. Около 30 до 50 германски работници бяха хвърлени на площада пред моста и чешки войници с автомати ги стреляха в гръб, ако все още някой мърдаше. Мнозина тежко ранени германци бяха хвърлени в Елба и стреляха по тях, ако изплуваха от водата. Хората, които се измъкнаха от кървавата баня, бяха безредно подкарани към лагера Лерхенфелд. Приблизително около 600 германци загубиха живота си през този ден. Много признаци указват за това, че тази кървава баня е била грижливо планирана. Половин час след детонацията чешките войници взеха своите оръжия от Кьорнершуле и без специална заповед участваха в уличния лов. Един добродушен чешки работник изпрати в 3 часа следобед, предварително към къщите им, няколко германски работници от муниципалния склад, който експлодира, въпреки че те самите възразили, че още не е привършило работното им време.

Ханс-Петер: Ние имаме роднини судетски германци, които ни разправяха подобни неща от Судетите; трябва да е било ужасно. Обаче тези нечувани жестокости помагат да се прозре как без всякакво съчувствие нацистите са тиранизирали и потискали чехите. Как може иначе да бъде обяснена тази експлозия на омраза?

³⁴⁸ Hör zu, 5. November 1982 г.

³⁴⁹ Цитирано по Керн, на указаното място, стр. 253.

Ингрид: Публицистът Ерих Керн (*Erich Kern*) има за това съвсем друго обяснение³⁵⁰, което ми изглежда по-забавяне. Във всички окупирани от германците страни имаше, малко или много силни съпротивителни движения, в Чехия напротив, съпротивата остана незначителна и биват извършени по-малко саботажни актове, отколкото в самата Германия. Всички чешки чиновници остават на своите постове и икономиката работи до края на войната на високи обороти. Въпреки че англичаните са изпратили терористи в Прага, които през 1942 г. са убили райхспротектора Райнхард Хайдрих и така са провокирали избиването на Лидице, при което 184 мъже от селото са разстреляни (жените отиват в лагер, децата в държавни общежития). С изключение на този случай там остава спокойно. Очакваното от англичаните въстание не се е състояло.

Роберт: Хайдрих е успял да спечели част от чехите за Германия. Първо, германците в никакъв случай не се месеха в частния и културен живот на чехите и второ при Хайдрих в „протектората“ беше въведена най-прогресивната германска социална система. От това спечелиха преди всичко работниците, които получаваха бонуси за висока трудова производителност.

Артуго: След германското поражение, понеже чехите не оказваха никаква съпротива преди това, те компенсираха лошата си съвест на народ от колаборационисти чрез ужасни жестокости върху беззащитни!

М. Лемпле: Надявам се, че няма да извините навлизането на германците в Прага през 1939 г.!

Вили: Не, това беше акт на агресия, защото никой чех не искаше „heim ins Reich“ (у дома в Райха). С това Хитлер проигра голяма част от кредита си на доверие. При Аншлуса на Австрия и на Судетите към Райха, той с право е твърдял, че австрийците и судетските германци в своето мнозинство искат да се присъединят към Германия. При унищожаването на Чехословакия през март 1939 г. той не можеше да се позовава върху правото на самоопределение на народите.

Артуго: Слушай Вили, през март 1939 г. на всеки беше ясно, че рано или късно ще започне война, а за Германия опасността от една война на два фронта беше съвсем реална, защото пакта Хитлер-Сталин още не беше подписан. В случай на въоръжен конфликт можеше със сигурност да се предположи, че Прага ще пропусне през своята територия Червената армия и червената авиация. Просто Германия не можеше да допусне потенциална съветска база непосредствено до Бавария и Саксония. Всяка друга власт също би действала така.

Роберт: Разбиването на Чехословакия даде бленуваната независимост на словаците, която те загубиха през 1945 г. и получиха отново едва през 1993 г.

М. Лемпле: Всичко това с нищо не променя факта, че навлизането в Прага бе агресивен акт.

Мариета: Но благодарение на това нахлуване чехите се отърваха по-леко от който и да е друг европейски народ. Така нареченият Протекторат остана през цялата война

³⁵⁰ Керн, на указаното място, стр. 245

като оазис на мира. Никой чешки град не беше разрушен, никой чех не отиде на фронта да се бие за Германия. Когато Едуард Бенеш, чехословашки президент от 1935 до 1938 г., се върна след войната от изгнание в Англия, казва, хвърляйки поглед върху Прага.³⁵¹:

Не е ли чудесно? Единственият неразрушен централноевропейски град. Това е мое дело!

М. Лемпле: Това, че „са се отървали“, обаче наистина не може да се каже за поляците. И без лагери на унищожението, без газови камери, те страдаха ужасно под националсоциалистическата окупация. Това не е ли обяснението – но не и оправдание, за бруталността, с която беше проведено прогонването през 1945 г.? При това Полша наистина беше вероломно нападната от Хитлер. Нещо, което надявам се няма да пробвате да оспорите.

Роберт: Ох, въпреки това, госпожо Лемпле, ние го оспорваме. Във връзка с въпроса за вината за Втората световна война от страна на ревизионистите има два основни труда, които осветляват истинските причини за войната. Първият е от Дейвид Хоган *Принудителната война*, (*Der erzwungene Krieg*)³⁵² и вторият от Удо Валенди *Истина за Германия*, (*Wahrheit für Deutschland*)³⁵³. Първият е подходящ за специалисти, поради огромния си обем. Книгата на Валенди е по-кратка и прегледна. Прочетете я, ако още не я знаете, струва си.

Артуро: Впрочем, тази чудесна книга беше индицирана в най-свободната страна от германската история от 1979 г. до април миналата година, като „представляваща опасност за младежта“.

Мариета: След 15 години (!), Конституционният съд в Карлсруе премахна забраната, позовавайки се върху свободата на мнението...

Артуро: ... обаче обяви с двойния морал на Оруел, че постановява една нова забрана, нещо, което те и направиха през ноември миналата година.

М. Лемпле: Изразът „забрана“ тук не е точен. Книгата не е забранена, но не е разрешено да бъде продавана на младежи и е забранена рекламата ѝ. Фактически това е равнозначно на забрана.

Ингрид: В тази книга ще намерите чисто документираните доводи за това, че:

– Полша, чрез анексирането на населяваната предимно от германци Западна Прусия, както и чрез суверенитета на Данциг не беше доволна и издигна отново агресивни претенции към други германски области.

– През 1939 г. в Полша владее безпримерна военна истерия, която отново и отново достига върха си в призива „Към Берлин!“

– Националните малцинства в Полша - германци, украинци, белоруси – биват потискани особено тежко.

³⁵¹ Цитирано според Валенди: *Wahrheit...* (сравни забележка 21), стр. 114.

³⁵² David Hoggan: *Der erzwungene Krieg*, Grabert, Tübingen, множество издания.

³⁵³ Udo Walendy: *Wahrheit für Deutschland*. Die Schuldfrage des 2. Weltkriegs, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho, 1965.

– В началото Хитлер няма и най-малката враждебност по отношение на Полша, дори се опитва да я спечели като съюзник срещу общия болшевишки враг.

– През есента на 1938 г. германското правителство прави на Полша едно изключително разумно и щедро предложение за трайно регулиране на споровете. Като ответна услуга за връщането на Данциг към Германия, тя предлага осигуряването на свободно пристанище за Полша в града; окончателно признаване на полските граници и гаранция за германска подкрепа в случай на едно съветско нападение.

– През март Великобритания дава на Полша картбланш срещу Германия, като по този начин изчезва всяка воля за компромиси от полска страна.

– Германското настъпление на 1 септември 1939 г. трябва да бъде разгледано като неизбежно последствие от постоянните полски провокации. Няколко седмици преди това през границите бяха преминали 70 000 бежанци, за да избягат от непрестанните подстрекателства в Полша. Когато боговете искат да провалят, най-напред го заслепяват. Поляците бяха твърдо убедени, че могат да си позволят всичко по отношение на германското малцинство и отхвърляха всички що-годе разумни и компромисни предложения от Берлин, защото, първо – Германия веднага би капитулирала при френско-английско настъпление и второ – поляците биха могли дори без помощта им да маршируват до Берлин. След тази лудост следва горчивото събуждане. За англичаните съдбата на поляците е съвсем безразлична. Най-после те имаха своя повод да обявят война на Германия, което произлизаше от погрешната теза, че войната ще доведе до бърз разгром на националсоциалистическата власт.

Роберт: На 3 септември, когато германските дивизии бяха вече дълбоко в Полша, Хитлер предложи примирие и преговори. Отговорът от Лондон: – Нетъ! На 6 октомври 1939 г. Хитлер е обявил, че е готов да преговаря по възстановяването на полската държава. Англичаните отново са отхвърлили това. Това са факти, госпожо Лемпле и ако не съвпадат с официалната историография, тогава историографията трябва да бъде ревизирана!

Ханс-Петер: Съобщенията за тероризирането на германците в Полша са били сигурно в голяма част пропаганда на нацистите, за да оправдаят нападението.

Аргуто: В никакъв случай, приятелчета. Един британски наблюдател, пътуващ през Полша през лятото на 1939 г. – скоро преди началото на войната, пише³⁵⁴:

Трябва да питаме, дали може да е съвместимо с правата на малките нации и националности, те да бъдат присъединени към държави, в които те са изложени на такова едно третиране. Полша се опитва да принуди малцинствата да се откажат от своя език и обичаи. Както описах в тази глава те не постигнаха това, пренебрегвайки една повече от двадесетгодишна практика от този вид. Но опитите продължават и по-нататък. Започваме да се чудим, защо украинците, белорусите и германците също не получат от Англия малко защита или това трябва да бъдат само поляците?

С клането на повече от хиляда германци в Бромберг³⁵⁵ на 3-ти септември, след подстрекателство срещу германското малцинство в Полша се стига до истинско масово убийство. Един историк пише³⁵⁶:

³⁵⁴ Bertram de Colonna: *Poland from the Inside*, London, 1939, стр. 132, цитиран от Валенди във, *Wahrheit...*, на указаното място, стр. 170.

Акцията срещу германците беше подготвена по план! Жертвите бяха подбрани по военно-полева процедура - в клането на германците не лежеше законно основание, те бяха разстрелвани, мъчени, бити, намушкани и повечето от тях зверски обезобразени.

При своето настъпление германските войски постоянно попадат на ужасно обезобразени трупове на мъже, жени и деца. Общо биват идентифицирани 12 500 убити, към които се прибавят и хиляди неидентифицирани³⁵⁷. Естествено тези ужаси създадоха у германска страна безмерно огорчение и предоставят поне частичното обяснение за бруталната националсоциалистическа политика по отношение на Полша, която наистина бе насочена срещу съвсем невинни и в никакъв случай не може да бъде оправдана. Никоя друга страна не е била така безогледно третирана. Университетите бяха затворени и десетки хиляди поляци арестувани. Дори ако тези потиснически мероприятия не могат да бъдат сравнявани с зверствата от 1945/46 г., те бяха човешки-осъдителни и политически-налудничави, защото естествено доведоха до по-ожесточена партизанска война и нарастваща омраза към германците, която после експлодира в оргиите на убийствата от 1945/46 г.

Макс: Съвсем общо може да се каже, че анти-славянските чувства на Хитлер и бруталната окупационна политика не само в Полша, а също в Русия и Украйна дават своя плод. С това той ги отблъсква. Едва когато щастieto се обърна срещу Германия, той разрешава формирането на военни части от руски и украински доброволци срещу комунизма, но тогава вече е било прекалено късно.

Ингрид: Какво се случва с тези нещастници след войната можете да прочетете в книгите на Солженицин³⁵⁸. Англичаните и американците ги предават на Съветите и почти всички завършват в лагерите на Архипелага ГУЛаг или под куршумите на екзекуционните отряди. Същото се случва и с безброй хървати, които биват предадени от западните съюзници на титовите комунисти и са избити.

Артуго: Към цялата справедлива критика към политиката на Хитлер спрямо Полша и славяните трябва да се спомене, че почти всички полски офицери попаднали в германски плен преживяват войната. Прочетете във връзка с това публикуваната във FAZ (*Франкфуртер Алгемайне Цайтунг*) статия от 15 ноември 1980 г., която се позовава на полски източници. Шикел доказва, че полски офицери-военнопленници биват третирани строго по указанията на Женевската конвенция. Те имат на разположение библиотеки, могат да държат лекции и да посещават църковна служба. В заключение на статията си Шикел цитира един полски офицер с думите: „Поглеждайки назад, ако вземем предвид общото положение в Германия, трябва да бъдем благодарни на божественото провидение, че не бяхме пленници на руснаците“. Вие знаете какво очакваше полските офицери в червената империя на Сталин – куршум в тила.

Ханс-Петер: Не беше ли Полша разрушена твърде много по време на войната?

³⁵⁵ Във връзка с „*Bromberger Blutsonntag*“ виж например при Керн: *Verbrechen...* на указаното място, стр. 24 и следващите.

³⁵⁶ Hans-Edgar Jahn: *Pommersche Passion*, Preetz, 1964, стр. 243, цитиран от Валенди във, *Wahrheit...*, на указаното място, стр. 171.

³⁵⁷ Walendy: *Wahrheit...*, стр. 170.

³⁵⁸ Сравни във връзка с това главата *Jener Frühling* в том 1 от Александър Солженицин *Archipel Gulag*.

Роберт: Само един единствен град беше силно разрушен, столицата Варшава. При това основно. Когато Съветите през лятото на 1944 г. стояха източно от Висла, полското съпротивително движение подпали Варшавското въстание, за да освободи само града и да отнеме на Съветите тази пропагандна победа. (Да не се обърква с въстанието в еврейското гето през пролетта на 1943 г.!) Тъй като шансът за дългосрочна защита на Варшава беше нулев, за германците щеше да бъде по-разумно да се изтеглят. Съветите щяха да имат много затруднения с полските националисти. Вместо това въстанието бива потушено в продължение на упорити улични боеве, при които по-голямата част от националната съпротива намира смъртта си – за голяма радост на Сталин, чиито войници спокойно наблюдават клането през далекогледите си. Последвалото унищожение на историческия стар град на Варшава бе един грозен акт на отмъщение и варварщина, крайно нетипичен за германското военно командване. Все пак тези военни престъпления не могат да бъдат поставени на същото стъпало с унищожаването на Дрезден, защото гражданското население на Варшава беше евакуирано преди разрушаването на града. Намерението на Хитлер не е било да унищожи по възможност повече поляци.

Мариета: След потушаването на Варшавското въстание полските партизани получават възможност да капитулират с чест. Генерал Едуард Бур-Комаровски – водачът на въстанието, по лична заповед на Хитлер бива добре третиран и преживява войната³⁵⁹. Сравнете това с начина, по който победителите третират пленените германски офицери! След съдебни процеси от типа на този в Нюрнберг, безброй биват екзекутирани като „военнопрестъпници“; последните „екзекуции“, точно казано – съдебни убийства се състоят и през 1951 г, когато ФРГ отдавна, на книга, е суверенна държава.

Ханс-Петер: Да се върнем на изходната тема. Къде беше решено анексирането на германските източни области от Полша и прогонването на местното население?

М. Лемпле: На конференциите в Ялта през февруари 1945 г. и Потсдам през юли и август 1945 г. въпроса за окончателната западна полска граница в Ялта бива отложен „до мирен договор“.

Ханс-Петер: И масовото бягство започна след края на войната?

Роберт: О не, то започва още през есента на 1944 г. Веднага след навлизането на първите съветски части в Райха на 19-ти октомври 1944 г. червеноармейците извършват в източнопруския град Немерсдорф първите избивания на германска територия. Това, което следва беше безкрайна серия от убийства, грабежи и изнасилвания, което стана повод за паническото бягство на милиони хора. Колко са замръзнали по шосетата през тази зима никой не знае.

Сабина: Една особено черна страница бяха масовите изнасилвания. Искам да прочета във връзка с това, без коментар, няколко откъса от статия във вестника³⁶⁰:

Официалните служби на федерацията се подготвят за множество мероприятия, за да празнуват мнимото „освобождение“. Обаче, на празнуващите изтъкнати германци не им идва на ум да си спомнят за повече от 1,22 милиона германки, които

³⁵⁹ David Irving: *Hitlers Krieg*, Herbig, München/Berlin 1986, стр. 310.

³⁶⁰ *Das Ostpreussenblatt*, 4 февруари 1995, стр. 4.

бяха изнасилени от освободителите (...) При това загинаха 180 000 германки, както сочат най-занижените оценки. Те умират след мъките причинени от техните изнасилвачи или от болестите предадени от изнасилванията. Едва ли някой се е занимавал при „преодоляването на миналото“ с тези ужасни изнасилвания. Парадоксално е, че трябва да се благодари на една от водещите женски личности от движението през 1968 г., която освети фактите около изнасилванията. Именитата кинопродуцентка Хилке Зандер (Hilke Sander) започва от края на осемдесетте години да събира материал върху съдбата на жените в последните месеци на Втората световна война. Призови в пресата допринесоха за множество съобщения на жертви. Госпожа Зандер открива за своя изненада, че до сега почти никой не се е занимавал с тази тема. Също така я изненадва факта, че в много болници в Берлин цялостната документация на съобщенията и лечението тъкмо на тези жени от април и май 1945 г. е все още налична. С помощта на историчката Барбара Джон (Barbara John) и привличането на статистици по демография, лекари и други специалисти тя обработва обширния материал и се опитва при телевизионните институти да събуди интерес за един филм на тема **Изнасилвания в края на войната** и отпускането на финансови средства за това. Както тя съобщава, в женските редакции тя среща ледена съдържаност. Шест телевизионни предаватели отказват да финансират нейния филм (...) Накрая след големи усилия ѝ се отдава да преодолее трудностите. Така бива създаден филм от две части под заглавие **Освободители и освободени – война, изнасилване, деца. (Be-Freier und Befreite – Krieg, Vergewaltigung, Kinder)** С право Хилке Зандер акцентира върху това, че мъжете биват награждавани за техните наранявания, докато жените незабелязани носят своето тежко бреме. Нашите накичени антифашисти трябва след своите „чествания“ във връзка с „освобождението“ да видят филма на Хилке Зандер. Вероятно тяхното лъжливо лицемерничене с „освобождението“ ще им заседне в гърлото.

Ханс-Петер: Сигурно германските войници в Русия също са изнасилили безброй жени.

Ингрид: Нищо подобно. За това престъпление във Вермахта е имало смъртно наказание чрез разстрел. Съветите пък умишлено са подбуждали войниците си да позорят жените.

Артуро: Преди всичко червеноармейците са били подстрекавани да убиват и изнасилват от най-изтъкнатия пропагандист на Сталин, евреина Иля Еренбург, който ги поощрява да „прекършат расовото високомерие на германските жени“. Еренбург съчинява купища призови, подобни на следния³⁶¹:

Германците не са хора. От днес нататък думата „германец“ за нас е най-лошото проклятие (...) Убивай германците! За това те моли твоята стара майка. Убивай германците! Затова те молят твоите деца. Убивай германците! Така зове родната земя. Не пропускай нито един! Убивай!

Вили: Забележете, че Еренбург казва „германците“, а не „хитлеристите“ или „нацистите“. Покажете ми един германски призив, в който се казва „руснаците“! Виждате ли къде са били расистите?

³⁶¹ Цитат от Навратил (Nawratil), на указаното място, стр. 76.

Ингрид: През януари 1945 г. съветският маршал Жуков казва в една своя заповед³⁶²:

Дошло е време да се разплатим с германско-фашистките мошеници. Нашата омраза е голяма и пламенна (...) Ще си отмъстим за изгорените в пещите на дявола, за удушните в газовите камери, за разстреляните и мъчените...

Чухте ли? Оправданията за убийство, грабеж, позорене и прогонване се доставят от „пещите на дявола“, под което трябва да се разбират крематориумите за кремиране на жертви на тифуса, **газовите камери**. Отново и отново се връщаме до проклетите газови камери. Те са ключът към всичко.

(Мрачно мълчание).

Ханс-Петер: Всички ваши доводи имат една слабост. Ако Хитлер не е желал Втората световна война, защо е било трескавото въоръжаване? На Вермахта се отдаде да превземе най-напред Полша, а през пролетта на 1940 г. и страните на запад, между които и Франция, която така бързо беше прегазена. Това е било възможно само чрез голямо военно превъзходство, постигнато след лудо въоръжаване през последните години. Затова не се кълнете в миролюбивата воля на Адолф.

Мариета: Това е една широко разпространена и съзнателно поощрявана от превъзпитателите заблуда. Преди десетилетия английският историк А. Дж. П. Тейлър (A.J.P. Taylor) – изявен враг на Германия, но съвестен и обичащ истината изследовател, основно я опроверга. В своя класически труд *The Origins of the Second World War* Тейлър между другото пише³⁶³:

Французите дадоха стартовия изстрел на надпреварата във въоръжаването (стр. 77)... Между 1933 и 1936 г. Германия беше много по-малко подготвена, отколкото преди вземането на властта от Хитлер. Разликата се състоеше в това, че той (Хитлер) имаше дебели нерви, а неговите предшественици - не (стр. 119)... Много от предишните аларми за германското въоръжаване бяха фалшиви. Дори през 1939 г. германската армия не беше въоръжена за една продължителна война, а в 1940 г. германските военни сили бяха във всяко отношение по-слабо подготвени, с изключение на командния състав (стр. 75)... Тайната на нацистите беше не във военната промишленост, а в свободата на господстващите по това време стопански принципи (стр. 104)... Състоянието на германското въоръжение през 1939 г. представя убедителното доказателство, че Хитлер не е имал предвид голяма война и вероятно не е възнамерявал да воюва (стр. 218).

Тейлър е достатъчно ясен. Ако французите и англичаните през 1939 г. са били навлезли в германска територия, то Германия е щяла да капитулира, защото на 110 френски и английски дивизии тя можеше да противопостави само 23. Това потвърди генерал-полковник Алфред Йодл пред съда в Нюрнберг през 1946 г.³⁶⁴.

Всички факти потвърждават, че Хитлер действително не е желаел война, но по всички правила е трябвало да бъде принуден. След като войната веднъж е започнала,

³⁶² Цитат от де Цайяс (de Zayas), на указаното място, стр. 75.

³⁶³ A. J. P. Taylor: *The Origins of the Second World War*, London, 1961; цитиран от Валенди във, Wahrheit... (на указаното място).

³⁶⁴ Документ от Нюрнберг, *IMT XV*, стр. 385 и следващите.

всичко поема по своя необратим ход. Окупирането на множество държави, от Норвегия до Холандия и от Люксембург до Гърция произлиза от факта, че който води война се стреми да я спечели. Във всеки случай, германците изпреварват една британска или френска интервенция в съответната страна.

Артуро: Следователно, вината на Германия за войната е лъжа, както и мнимото унищожение на евреите. Още една дума за полско-еврейските отношения. Не зная дали във връзка с маймунския театър по повод 50-годишнината от освобождението Аушвиц сте чели внимателно вестниците. Аз го направих, въпреки че ми струваше известно усилие. Какво ви направи впечатление?

Мариета: За ционистите празненствата бяха голяма катастрофа. Всичко беше добре планирано: до Валенса и възвишения носител на Нобелова награда за мир Ели Вийзел трябваше да маршируват през Аушвиц и други носители на Нобелови награди за мир. Някои от най-известните: майка Тереза, Далай Лама, Нелсън Мандела. Никой от тях обаче не дойде.

Роберт: Майка Тереза, Далай Лама и Нелсън Мандела им беше напълно ясно, че няма какво да правят до един индивид, който беше писал³⁶⁵:

Всеки евреин трябва някъде в сърцето си да запази една зона на омраза, на здрава, мъжка омраза срещу това, което германецът въплъщава и което лежи в природата на германците. Всичко друго би било предателство към нашите мъртви.

Артуро: Проклятие, всъщност, кой е предложил този Вийзел за носител на Нобелова награда за мир?

Роберт: Между другото 86 германски депутати на Бундестага от всички партии³⁶⁶.

Артуро: Надявам се, че имената на всички тези 86 дами и господа са регистрирани в някое досие.

Мариета: Можеш да бъдеш сигурен в това.

(Заплашително мълчание.)

Клаудия: При това Валенса показва студено пренебрежение към евреите и практически не спомена за Холокауста, а говори за Аушвиц като за полско мъченичество.

Вили: Естествено нивелираната медийна сволоч го нападна, джавкайки срещу него. Проклятие, не е ли странно, че в една свободна преса всички пишат едно и също; не е ли така, госпожо Лемпле?

Макс: Впрочем поляците можеха да си отмъстят, като изобличат Холокауста.

³⁶⁵ Elie Wiesel: *Appointment with Hate*, в *Legends of our time*, New York, 1968, цитиран от брошурата на Форисон, *A prominent false witness: Elie Wiesel* (на указаното място).

³⁶⁶ *The Week in Germany*, 31 януари 1986 г.

Роберт: Какво мислиш! Тогава пропада главното основание за грабежа на източните територии и прогонването, с всички негови ужаси.

Ингрид: Поляците в никакъв случай не са за завиждане, защото те така усърдно лежат на тази лъжа, както никой друг, освен разбира се, самите евреи и „германските“ политици. Ционистите и техните медийни слуги псуват поляците съвсем открито като съпричастни за Холокауста, нещо което естествено ги дразни до смърт. Те и поляците знаят, кой е измислил Холокауста, но мълчат, защото, ако той се провали и скоро след това в Германия застане достойно правителство и ако то се разбере с руснаците... За това поляците, въпреки че не изпитват към евреите особено голяма любов, даже и да не искат, са свързани с тях в една съдбова връзка.

М. Лемпле: Намирам, че Валенса при тези обстоятелства се държеше добре, доколкото е в интерес на неговата собствена страна и в рамките на това, което можеше да направи.

Артуро: Затруднението, в което поляците се намират е нищо в сравнение с отчаяното положение, в което евреите се намират...

М. Лемпле: Не казвай обаче „евреите“. Еврейският бакалин или бръснар действително няма нищо общо с тази измама. Вместо това казвай – „ционистките водачи“.

Артуро: Госпожо Лемпле, вие също казвате, че англичаните обявиха 1939 г. война на Германия, но продавачките на вестници или на зеленчуци са абсолютно непричастни в обявяването на войната. Ако говоря за „евреите“, естествено имам предвид еврейските водачи.

Мариета: Когато Холокауста се провали, много невинни евреи ще трябва да повярват в това. Не казвам това подигравателно или триумфирайки, а правя една трезва констатация. Виновни за това ще бъдат умопобърканите ционистки политици и писачи, които надробиха на своя народ тази попара.

Ингрид: Ако те днес свият платната и признаят, че газкамерната история е била мошеничество, то все още би имало малък шанс за едно мирно уреждане. Обаче какво правят евреите, или според мен ционистките водачи? Те налагат чрез купените от тях политици във все повече страни тоталитарни анти-ревизионистични закони – най-новият пример е Белгия – и навиват до лудост холокауст-пропагандата с помощта на владенията от тях медии. Това все някога ще свърши лошо.

Артуро: Вижте тази статия, госпожо Лемпле. Тя е една от безбройните, еднакво звучащи, в която във връзка с отказа на носители на Нобелова награда да се явят се казва³⁶⁷:

С това грози един нов провал, защото наградените като борци за мир мъже и жени трябваше да апелират на възпоменателния празник в Аушвиц с общ призив към световната съвест, че такъв ужасен холокауст не бива повече да се повтори.

³⁶⁷ B.N.N., 18 януари 1995 г.

Не забелязвате ли, че от такива изрази се вижда явна паника? Не разбирате ли какъв ужасен страх изпитват еврейските водачи?

М. Лемпле: Страх, от какво?

Артуро: Вие обаче знаете, защо ме питате?

М. Лемпле: Да, зная. Страх от действителен Холокауст. Английският език познава един точен израз „self-fulfilling prophecy“ (самосбъдващото се пророчество), означаващ, че едно постоянно баяно нещастие накрая също ще се случи.

Артуро: Вие го казахте.

Клаудия: При тези обстоятелства може да се опасяваме, че тези хора един ден могат да се решат на сценария със Самсон.

Макс: Какво да разбираме под това?

Вили: Клаудия, да цитирам ли! Или ти ще цитираш?

Клаудия: Цитирай.

Вили:

Викна Самсон към Господа и рече: Господи Боже! Спомни си за мене и ме подкрепи само сега, о Боже! За да отмъстя изведнъж на филистимците за двете си очи. И измести Самсон от мястото, двата средни стълба, на които се крепеше домът, като наблегна на тях, на единия с дясната си ръка, на другия – с лявата. И Самсон рече: умри, душо моя, с филистимците! И наблегна с всичка сила, и домът рухна върху владелиците и върху целия народ, който беше с него. И умрелите, които (Самсон) умъртви при смъртта си, бяха повече, отколкото той беше умъртвил през живота си.

Клаудия: (Съдии Израеливи 16, 28-30) Разбрахте за какво става дума или?

Сабине: Ами!? Израел има 200 атомни бомби.

Роберт: В Белия дом „управлява“ една марионетка, танцуваща на конците на ционистите.

М. Лемпле: Тук на някой ще му стане страшно и тревожно.

Вили: Действително.

Бележки на хрониста:

Книгата на Джон Сак трябваше да излезе в германски превод при издателството Piper. Краткият лай на медийните псета беше достатъчен, за да изплашат издателството и проекта бе изоставен. Въпреки това и съвсем изненадващо, книгата излезе на немски, под друго заглавие при издателството Kabel. По повод на това еврейният Арно Лустигер (*Arno Lustiger*) пише в рубрика на FAZ от 27 април 1995 г.: „... желая на издателството възможно най-голям неуспех в неговия, надявам се единствен стремеж, в страната на престъпниците да прави капитал от една подстрекателски скандална книга“. За Лустигер книгата е „псевдонаучно и антисемитско, нескопосано произведение“, (Забележи оригиналността в избора на думи!). Както съобщава FAZ на своите читатели, Лустигер е „един от преживелите концентрационните лагери на унищожението“. (Забележи множественото число!). Това, че той, както и неговия едноведец Моше Пер, най-малко шест пъти е бил вкарван в газовите камери, но преживява всички обгазявания, FAZ не съобщава. Това може би ще последва в един от следващите фейлетони.

XI. Истинският Холокауст

Четвъртък, 16 Февруари

Ингрид: Преди междучасието говорихме относно извършените спрямо германците престъпления в източните територии, от където те са били прогонени, но с това темата далеч не е изчерпана. Тезата е, че извършените от западните съюзници престъпления в никакъв случай не са били по-малки. В сравнение с болшевиките, демократите с нищо не им отстъпват по бруталност.

М. Лемпле: Какво имаш предвид? Дрезден?

Ингрид: Най-общо казано... От една страна, мисля за Дрезден и варварските бомбардировки над германските градове, от друга страна, за целенасоченото уморяване чрез глад на германските военнопленници в лагерите на съюзниците. Канадецът Джеймс Бакю написа през 1989 г. своята известна книга *Плануваната смърт (Der geplante Tod, James Bacque)*³⁶⁸.

Ханс-Петер: Наистина, тази книга не съм я чел, но чух за нея и зная за какво става дума. Обаче твърдо се съмнявам, че това масово убийство действително е било планувано. През 1941 г., след големите поражения на Червената армия, когато стотици хиляди руснаци се предават, много руски военнопленници умират от глад в германските лагери, защото Вермахта е бил съвсем неподготвен за такъв огромен брой пленници и просто не е имало достатъчно храна. Подобно трябва да е било през 1945 г., милиони германски войници се предават на западните съюзници и те просто не са имали на разположение достатъчно храна.

Клаудия: Този път обаче се лъжеш, аз взех книгата от Артуро и я прочетох изключително внимателно. Тогава изобщо не може да става дума за липса на храна. Напротив, американската армия разполага с огромни излишни резерви. Към това бяха на разположение не по-малко от 13 милиона пакета с храна от Червения кръст, с които всеки един от тези хора можеше криво-ляво да успее да преживее³⁶⁹. Тези милиони пакети са лежали в складовете наоколо, докато стотици хиляди са измирали от глад. Съвсем съзнателно е направено изобилието от храна да не достигне до тези лагери за военнопленници.

Ханс-Петер: И кой е бил отговорен за това?

Клаудия: Съвсем ясно – Айзенхауер. По думите на един американски офицер той е бил „изпълнен от омраза, насочена не само против нацисткия режим, а преди всичко срещу всичко германско като цяло“³⁷⁰. В американските и френските зони повече от 5 милиона германски войници биват натъпкани в кафези от бодлива тел, много от тях буквално рамо до рамо.

³⁶⁸ James Bacque: *Der geplante Tod*, Ullstein, Berlin, 1994.

³⁶⁹ пак там, стр. 72 и следващите.

³⁷⁰ пак там, стр. 15.

Вили: Един преживял войник, който поради своята американска майка, си е правил напразни надежди за скорошно освобождение, описва така, условията в един от известните с лоша слава лагери по Рейн³⁷¹:

Седяхме в препълнените кафези от бодлива тел, без да получим нещо за ядене. Клозетите бяха трупи, хвърлени над канавките на оградата от бодлива тел. Когато искахме да спим, не ние оставахме нищо друго, освен с ръце да си изкопаем една дупка и тогава да се натъпчем в нея един до друг. То така или иначе бяхме натъпкани. Болните бяха толкова много, че мъжете трябваше да ходят по нужда на земята. Скоро много от нас бяха толкова слаби, че не можеха преди това да си събуят гащите. Скоро всичките ни дрехи бяха омърсени така, както и земята, по която трябваше да вървим, да седим и да лежим. В началото нямаше никаква вода, само дъжд. Едва след две седмици можехме да вземем малко вода от една водопроводна тръба. Повечето от нас нямаха съд, за да я носят, значи можехме да получим само няколко пъти пълна уста, след като часове наред и понякога в продължение на цяла нощ бяха чакали на ред (...). През почти половината от дните не получавахме нищо за ядене. През останалите дни ни даваха една малка полева дажба (K-Ration). От опаковката можях да разберам, че на нас бе давана една десета от дажбата, която те даваха на своите хора. На края получавахме може би 5% от нормалната дажба на американската армия. Плаках се на американския комендант на лагера, че това е в разрез с Женевската конвенция, обаче той каза само: „Забрави конвенцията. Ти нямаш права“. При тези условия нашите хора скоро започнаха да измират. Не след дълго някои от хората, които бяха дошли здрави в лагера, бяха мъртви.

На разположение на пленниците нямаше дори и бараки или палатки, въпреки че от последните имаше предостатъчно. Кажи ми един националсоциалистически концлагер, в който са владеели такива условия!

Макс: Тогава какво се случва със съюзническите пленници в германските лагери?

Ингрид: От пленниците на западните съюзници не по-малко от 98,5% преживяха! Това се дължи на обстоятелството, че германците оставяха провизиите да стигнат до военнопленниците³⁷².

Положението на съветските военнопленници наистина е било по-лошо.

За условията във френските военнопленнически лагери писа вестник *Figaro* през септември 1945 г.³⁷³:

Сериозният източник потвърждава, че състоянието на затворниците е много повече за оплакване. Хората говореха за ужасяваща смъртност, предизвикана не от болести, а от глад и разправяха за хора със средно тегло от 35 кг до 45 кг.

Figaro интервюира френския генерал Бисон, който призна, че затворниците получават само по 900 калории на ден. „Лекарите ни обясниха, че това е едва достатъчно за човек, който лежи в легло и не се движи, да не умре твърде бързо.“

М. Лемпле: Общо колко военнопленници са умрели от глад?

³⁷¹ пак там, стр. 53/54.

³⁷² пак там, стр. 89.

³⁷³ пак там, стр. 116.

Роберт: По-грижливо документираните изчисления на Джеймс Бекюр - най-малко 800 000, възможно дори над един милион³⁷⁴. – Трябва да се подчертае, че канадците и англичаните не участваха в това масово избиване; в техните лагери едва ли някой е умрял от глад. Значи е могло да бъде другояче.

М. Лемпле: 800 000? Даже само това минимално число да е вярно, то значи са били най-малко толкова, ако не и повече хора...

Роберт: ... отколкото са загинали общо във всички националсоциалистически концентрационни лагери от 1933 до 1945 г.³⁷⁵. Това искате да кажете, нали така?

М. Лемпле: Да.

Артуго: Значи, след войната в лагерите на демократичните американци и французи **в разстояние на по-малко от една година** умират най-малко също толкова хора, дори още повече, отколкото **за шест военни години** в лагерите на „незачитащата“ хората нацистка диктатура **в едно време на обща оскъдица на храни**.

Вили: Няма оневиняващи обстоятелства за отговорните за тази гладна смърт. За разлика от националсоциалистите през войната те не са могли да се оправдават с това, че толкова отчаяно им е необходима работна сила, защото затворниците, така или иначе, само седяха в лагерите. Понеже войната беше завършила, на свобода те не биха представлявали никаква опасност за съюзниците и при прилично хранене можеха веднага да участват във възстановяването на страната.

Макс: Това е нечувано. Вярно ли е всичко това?

Ако Бакю беше изследвал немарливо или подправил своите статистики, то неговата книга щеше да бъде отдавна вече опровергана и за тези, които я опровергават, всички медии биха били на разположение. Такова едно опровержение обаче до сега няма, а от това изхождам, че слава богу няма нищо за опровергаване. Ако по-малко германци са умрели от глад, отколкото Бакю е изчислил, толкова по-добре.

Ханс-Петер: И защо за всичко това буквално нищо не се чува? Добре, книгата на Бакю беше спомената в медиите след появата си, но веднага след това се мина отново на обичайния дневен ред. Защо за умрелите от глад няма възпоменателни тържества? Защо за тези лагери в учебниците в училище няма написано нищо?

Мариета: Защото това би замътило картината за злите германци и добрите освободители!

Артуго: Госпожа Лемпле, какво обаче казват вещиците в „Макбет“ от Шекспир? „Fair is soul, and foul is fair“ – „Красивото е грозно, а грозното е красиво“. Съгласно това дяволско мото, превъзпитателите превърнаха историята на нашето столетие в един грандиозен, единствен по рода си, акт на фалшификация, превръщайки я в нейната противоположност. Всичко беше обвито в лъжи, докато се постигне неговата абсолютна противоположност; от черното стана бяло, от бялото стана черно. Това

³⁷⁴ пак там, стр. 11.

³⁷⁵ сравни бележка 5, глава 8.

започна при т.н. „Холокауст“. От инсектицида Циклон-Б, използван за борба с пренасящите тиф въшки, който запази от смърт и петнист тиф без съмнение стотици хиляди, от които в по-голямата част еврей-концлагеристи, те измислиха средство за избиване на евреите. Душове, служещи на хигиената станаха места за екзекуция. Крематориумите, в които биват кремирани заразени от тиф трупове, за да се потуши смъртоносната епидемия станаха „пещи на дявола“. Инструмент за унищожаването на един народ.

Роберт: Стотици хиляди евреи преживяли концлагерите – съгласно Нахум Голдман 600 000 евреи преживяват германските лагери³⁷⁶, и това число е прекалено ниско, защото съгласно Стивън Спилбърг все още има 300 000 евреи преживяли концентрационните лагери! Същите тези стават, със стотици хиляди - главни свидетели на обвинението за това, че германците са убили всички евреи. Евреинът Ели Вийзел, който прекарва края на лагера Аушвиц в една германска болница и вместо да чака съветските спасители, заедно с баща си, доброволно се присъединява към германците, се представя като живо доказателство за унищожаването на евреите.

Мариета: Германският превантивен удар срещу СССР, за който Вие можете да четете в най-големи подробности³⁷⁷, който натрупва по границите милиони войници за предстоящото нападение срещу Европа, става „вероломно нападение“ („върху миролюбивия Съветски съюз“).

Клаудия: Умъртвяването на от 50 000 до 100 000 телесно и душевно тежко болни в Третия Райх³⁷⁸ служи за доказателство, за единствения по рода си, престъпен характер на националсоциализма, но ежегодното умъртвяване на стотици хиляди здрави деца в майчината им утроба в „либералната демокрация“ е доказателство за социалната еманципация на жената в „най-свободната държава, която някога е съществувала на германска земя“.

Вили: Един болен старец като Ото Ернст Ремер, който като офицер преди половин столетие безброй пъти е рискувал живота си за Германия, получава реална присъда от 22 месеца затвор, от която се спасява само с бягство в лежащата извън ционистката окупационна зона Испания; докато на дезертьори биват издигани паметници.

Макс: За една научно безупречна научна работа върху „газовите камери“ от Аушвиц, химикът Гермар Рудолф за наказание бива изгонен от работа от института „Макс Планк“ и изправен пред съд по заповед на Централния съвет на евреите (в Германия). За сметка на това общоизвестни лъжци и фалшификатори на историята са със сигурни постове, титли и получават петцифрени месечни заплати, като възнаграждение за това, че фалшифицират историята с цел да мърсят собствения си народ.

Ингрид: Наводняването на Германия с мошеници търсещи уж политическо убежище и други, предимно неподлежащи на интеграция, чужденци бива възхвалявано като хуманно задължение, германци бранещи се срещу това изтласкване от собствената

³⁷⁶ Goldmann: *Das jüdische Paradox*, на указаното място, стр. 263.

³⁷⁷ Viktor Suworow: *Der Eisbrecher*, Klett-Cotta, Stuttgart, 1989.

³⁷⁸ за това сравни бележките в Gauss, *Grundlagen...*, на указаното място, стр. 25/26, както и в нашата книга: *Auschwitz. Tätergeständnisse...*, на указаното място, стр. 265.

им земя биват ругани, като „подстрекатели на народа“ и „вечно вчерашни“. Пред съда бе изправен човек, като публициста Йоахим Зигерист (*Joachim Sigerist*), който отиде зад решетките, защото констатира, че румънските цигани, които учат децата си да крадат, не са нищо друго освен престъпници. Друг пример е 89-годишната Мари-Луиз Зебигер (*Marie-Luise Sebiger*), която с позиви се обърна срещу подлежащите на наказание мошеници търсещи политическо убежище. За това тя получи посещение от криминалната полиция. Хорст Патцке (*Horst Patzke*) получи глоба от 3000 DM, заради „подстрекателство на народа“, защото сравнявайки с местното население, доказва чужденците като по-склонни към престъпление, в процентно отношение. Друг пример е 85-годишния Франц Руби (*Franc Ruby*), който получи една глоба от 4 000 DM, защото публично бе обявил, че Германия трябва също и в бъдеще да остане населявана от германците³⁷⁹.

Артуго: Проповедници на омразата получават Нобелова награда за мир (като Ели Вийзел), германски литературни награди (като Иля Еренбург) или медала „Otto Hahn“ в злато (като Симон Визентал). Пацифисти като Форисон застъпващи се за помирение с помощта на истината, биват смазвани от бой от команда биячи, осъждани на нови и нови глоби в една безкрайна верига от процеси и заливани с помия, чрез лъжците в медиите.

Мариета: Грабежът на една пета от нашата територия, прогонването на 15 милиона германци, при които над 2 милиона загиват, мъченическата смърт на безброй германци в управлявани от евреи полски лагери на смъртта, умираването от глад в югославските пленнически лагери, убийствата и инквизициите на германци в Чехословакия, изнасилванията на 1,2 милиона германски жени от червеноармейците, умрелите от глад стотици хиляди германски войници в американски и френски плен след края на войната, разрушаването на Дрезден и много други германски градове чрез абсолютно безсмисления бомбен терор – всички тези неща се смятат за съпровождащи явления на нашето освобождение от нацисткото робство. От какво впрочем се освободихме тогава? Може би от самите нас?

М. Лемпле: Ако Холокауста и едноличната вина на Германия за Втората световна война действително са лъжи, а след всичко казано, в това не съществува съмнение, то държавната система, в която живеем почива върху една двойна лъжа и всекидневното разпространение на лъжи чрез медиите, историците и политиците е само закономерната последица от този факт. Лошо дърво не може да ражда добри плодове.

Артуго: Наскоро имаме „щастieto“ да сме свидетели на два особено неоспорими примера за състоянието, в това бласто от лъжи, във Федералната република. Празненствата във връзка с 50-годишнината от освобождението на Аушвиц и две и половина седмици по-късно възпоменателните тържества по случай 50 годишнината от разрушаването на Дрезден. В случая с Аушвиц, с изключение на *Welt am Sonntag* почти всички медии се споразумяха върху числото на жертвите от 1,5 милиона. Същите медии, които през септември 1993 г. посрещнаха с ликуване френското издание на втората книга на Пресак с нейните 800 000 жертви от Аушвиц, а през пролетта на 1994 г. германското издание на същата книга с нейните този път 631 000 жертви. За тях тогава това беше последния вик на модата в изследванията във връзка с Аушвиц. Централата на лъжите от където момчетата получават своите заповеди, защото ако

³⁷⁹ Тези случаи, както и много други можете да откриете *Liberty Bell*, Box 21, Reedy WV, USA, Februar 1965, стр. 48 и следващите.

няма такава централа, всички те не биха писали винаги едно и също – трябва да е намерила, че 800 000 или дори 630 000 мъртви са твърде малко за политически коректната версия. Действителният брой на жертвите от Аушвиц са както трябва да си спомним, кръгло 170 000, от които **нула** са умъртвени с газ.

Ингрид: Така, както броя на жертвите от Аушвиц, чрез лъжа е увеличаван почти десет пъти повече – броят на жертвите от Дрезден биват намаляван от лъжовните медии и лъжците политици до 35 000. Действителното число трябва да бъде между 250 000 и 300 000.

Тук имам едно прессъобщение от 13 февруари³⁸⁰:

Никой човек няма право да прилага насилие върху други хора и да се издига над своите ближни, каза Епископът от Дрезден, Йоаким Рейнелт в неделя на една (тържествена архиерейска служба в католическата църква. Той напомни за около 35 000 души , които загинаха в нощта на 13/14 февруари 1945 г. при нападенията на съюзническите бомбардировачи върху Дрезден (...) Епископът спомена също и жертвите от английския град Ковънтри (Coventry), който германските бомбардировачи превърнаха в развалини и пепел през ноември 1940 г., както и други разрушени градове. В своята проповед Райнелт настоява картините на ужаса от Дрезден и Ковънтри, от лагерите за унищожение Аушвиц и Бухенвалд, където милиони евреи са убити в името на германците, да бъдат едно предупреждение за живите.

Виждате, че искрен траур за германските жертви от войната и съюзническия терор под владичеството на ционисткия окупационен режим не бива допускан. Всяко такова възпоменателно тържество веднага бива превръщано в антигерманско тържество на омразата, а когато някой представител на църквата държи слово, може да бъдете абсолютно сигурни, че той преди това е бил основно подготвен за своята задача и като дресирана врана грачи лъжите си. Ако тази гаранция не съществува, то той не би могъл да се качи на катедрата за речи.

Лъжа номер едно: „35 000 загинали“. – **Лъжа номер две:** „Милиони убити евреи“. Тук човекът с расото преизпълни своето задължение и направи дори Бухенвалд лагер за унищожение; – при 33 000³⁸¹, като реален брой на жертвите от Бухенвалд, най-често бива леко преувеличено от медиите и най-често съобщавано - 50 000. **Лъжа номер три:** Ковънтри „превърнат в развалини и пепел“. Според Дейвид Ървинг при бомбардирането на този град загиват точно 380 души³⁸²; според други източници те са били 568 (Писмо на читател - Луц Будрас (Lutz Budrass) във FAZ от 14.01.1995 г.).

Артуго: При това нападението има за цел важни военни обекти, защото Ковънтри бе цитадела на индустрията за производство на авиационни мотори, чиято основни предприятия се намираха в средновековния център на града. Това, че при бомбардировките загива също и цивилно население бе непредотвратимо, но в никакъв случай не е било цел на нападението.

³⁸⁰ Цитирано от *Basler Zeitung*, от 13 февруари 1995 г., стр. 1.

³⁸¹ За броя на жертвите в Бухенвалд, погледни: Mark Weber: *Buchenwald: Legend and Reality*, JHR, Vol. 7, Nr. 4, зимата на 1986/7.

³⁸² David Irving: *Der Untergang Dresdens*, Ullstein, 1994 г., стр. 31.

Клаудия: При почти всяка статия за унищожението на Дрезден от англо-американските терористични нападения, вниманието на читателя бива веднага отвлечено от истинските германски жертви на бомбардировките чрез измислени еврейски жертви на газовите камери и фалшивата цифра от 35 000 дори от време на време бива снижавана още повече. Така например „адмиралският кораб“ на Новия световен ред в Швейцария пише³⁸³:

Нацистката пропаганда публикува,, че през онази нощ са загинали 200 000 души цивилно население. Днешните апологети в Германия говорят все още за 100 000. Акуратният германски историк, имащ достъп до източногерманските архиви говори за по-малко от 25 000. Недопустимо е (...), това да бъде сравнявано с 20 000 евреи, които в отделни върхови дни е трябвало да отидат в газовите камери в Аушвиц.

Тъй като *Weltwoche* не назовава по име „акуратния германски историк“ и по такъв начин не предоставя на читателя да провери неговите доказателства предполагам, че при този „акуратен германски историк“ се касае или за свободна измислица на писача от *Weltwoche* или че доводите на този „изследовател на историята“ не струват и един пфениг. Впрочем, лъжа е също, че нацистите са увеличавали в своята пропаганда цифрата 250 000 жертви; тъкмо обратното, официално броя на убитите бива представен занижено, за да не действа това деморализиращо на населението³⁸⁴.

М. Лемпле: На какво се позовавате при вашата цифра от около 250 000 жертви?

Мариета: В документ от 23 март 1945 г., една секретна заповед за деня (Tagesbefehl), в който се казва, че до 20 март е имало 202 040 мъртви, предимно жени и деца, които са извадени от развалините и трябва да се очаква, че броят ще достигне 250 000³⁸⁵.

Сравнете това със следния документ на градската администрация от Дрезден - той е от 31 юли 1992 (*Илюстрация 24*) и споменава вероятен брой на жертвите от 250 000 до 300 000.

Роберт: Очевидно, една-две години след обединението на Германия, „изравняването“ още не е било достатъчно напреднало. Както виждате в това писмо става дума за преправяне на историческите факти. Точно под диктатурата на комунистическата партия на източна Германия, беше заповядано числото на жертвите да е 35 000, но през 1992 г. наивните жители на Дрезден все още вярват, че в обединена Германия ще има свободно историческо изследване и честност. Днес американско-ционисткия марионетен режим просто възприе лъжовните цифри от провалилия се съветски марионетен режим. Това е свободното историческо изследване при нас.

Сабине: В Дрезден били загинали по-малко хора, отколкото в много по-малко разрушения Хамбург, където при бомбардировката през юли 1943 г. без съмнение между 40 000 до 55 000 души биват убити, както Гаус (Gauss) пише в своята книга³⁸⁶:

Един лош виц, не, това е оневиняване геноцида над германския народ (...). Често цитираните 35 000 се отнасят единствено за жертвите, идентифицирани скоро след

³⁸³ *Weltwoche*, 9 февруари 1995 г.

³⁸⁴ Irving: *Der Untergang Dresdens*, на указаното място, стр. 275.

³⁸⁵ пак там, стр. 254.

³⁸⁶ Gauss, *Vorlesungen...*, на указаното място, ст. 83.

нападението. За разлика от Хамбург, центъра на стария град беше напълно разрушен и едно точно преброяване на жертвите не е било възможно. Освен това много жертви са били до такава степен неузнаваеми, че повече никой не е могъл да ги идентифицира.

По това време Дрезден е бил препълнен с бежанци от изток и може би е имал около един милион жители. Единствена цел на бомбардировките е била убийството на по възможност повече цивилно население и унищожаването по възможност на повече културни ценности. Военно-значими цели е имало малко и те въобще не са били нападнати³⁸⁷. Дрезден тъкмо е бил превърнат в развалини и пепел, когато екипажите на английските бомбардировачи получават заповед, като следващ град да унищожат Кемниц. Той има фабрики за танкове, за униформи и други заслужаващи си военни цели, обаче това изобщо не интересува англичаните, защото съгласно следната заповед - задачата на бомбардировачите е³⁸⁸:

Тази нощ вашата цел е Кемниц. Ние нападаме бежанците, които се събират там след нападението върху Дрезден през миналата нощ. (Заповед на Първа ескадрила бомбардировачи). – Кемниц е град лежащ около 60 км западно от Дрезден и представлява много малка цел. Тази нощ вие летите там, за да избиеите всички бежанци, които са могли да избягат от Дрезден. (Заповед на Трета ескадрила).

Опитът им да разрушат Кемниц не сполучва поради неблагоприятни за летците метеорологични условия.

Аргуро: Върху Дрезден биват хвърлени почти 650 000 запалителни бомби. Един преживял описва по следния начин резултатът от това³⁸⁹:

Никога не вярвах, че смъртта може да настъпи в толкова различни форми, че мъртвите могат да бъдат пратени в гроба в толкова разновидности: изгорени, превърнати на въглен, раздробени, части от тях под форма на неразпознаваема маса, като че ли мирно заспали, раздиращи се от болки, напълно сгърчили се, облечени, голи, покрити с парцали и като малка купчина пепел, с остатъци от овъглени кости.

Ханс-Петер: Тъй като така често се позовавате на особено уважавания от вас английски историк Ървинг, честно е да споменете, че за Дрезден той приема брой на жертвите 135 000, което наистина все пак е много по-високо от официалната цифра. Естествено Ървинг цитира споменатия от вас документ от 23 март 1945 г, но той е на мнение, че е възможно документа да е изфабрикуван от нацистите, за да представи преувеличено число на жертвите³⁹⁰.

Роберт: Действително това е твърдението на Ървинг. Самият той обаче на друго място казва, че има съзнателно снижаване броя на жертвите от страна на националсоциалистите. Затова ми се струва, че това негово първоначално твърдение стои върху нестабилна основа. Ако обаче в Дрезден в разрез със сведенията са убити само 135 000 германци, а не предполагаемите 250 000 – толкова по-добре. Впрочем ти вече много добре знаеш, Ханс-Петер: Дори един убит германец е един в повече!

³⁸⁷ Irving: *Der Untergang Dresdens*, на указаното място, стр. 248.

³⁸⁸ пак там, стр. 189.

³⁸⁹ пак там, стр. 233.

³⁹⁰ пак там, стр. 254.

Илюстрация 23а: *Бягство и изгнание* (продължава на следващата илюстрация)

Илюстрация 23б: На тези снимки са представени **Бягство и изгнание**.
(Източник: Grube, Richter, „*Flucht und Vertreibung*”)

LANDESHAUPTSTADT DRESDEN STADTVERWALTUNG

-Amt für Protokoll und
Auslandsbeziehungen

KOPIE

Stadtschreiberin Frau Dr. Karin Mitzscherlich

8011 Dresden

Betreffend:

Mitzscherlich

Zusammen:

Be Schreiben von

Be Zeichen

Unser Zeichen

Telefon

Datum

0016/Mi

31.7.1992

Sehr geehr

In den vergangenen Wochen und Monaten erreichte uns eine Flut von Briefen, in denen uns die Absender ihre Zustimmung zu unserem Protest gegen das Denkmal des Luftmarschalls A. T. Harris bekunden und gleichzeitig, wie auch Sie, die Frage nach der tatsächlichen Zahl der Opfer der Bombenangriffe auf Dresden am 13./14. Februar 1945 stellen.

Zweifelsohn ist eine Aufarbeitung der historischen Tatsachen und Hintergründe und damit eine offizielle Korrektur der in den vergangenen Jahrzehnten von der DDR veröffentlichten Angaben über die Opfer unerlässlich. Nun, da die Möglichkeiten dazu gegeben sind, ist es nahezu eine Verpflichtung, daß die Historiker dieses Thema unter anderen Aspekten erneut aufgreifen.

Um der geschichtlichen Wahrheit über das Ausmaß der Zerstörung und des Todes in Dresden gerade auch in Großbritannien Geltung zu verschaffen, bedarf es neben den Schätzungen vor allem der Beweisführung, und darin liegt heute die Schwierigkeit.

Gesicherten Angaben der Dresdner Ordnungspolizei zufolge wurden bis zum 20.3.1945 202.040 Tote, überwiegend Frauen und Kinder geborgen. Davon konnten nur etwa 30 % identifiziert werden. Einschließlich der Vermissten dürfte eine Zahl von 250.000 bis 300.000 Opfern realistisch sein. Entsprechende neue Forschungen sind noch nicht abgeschlossen.

Diese Informationen sind sicher nicht allumfassend; dennoch hoffen wir, Ihnen damit geholfen zu haben.

An dieser Stelle möchten wir Ihnen für Ihre Verbundenheit mit der Stadt Dresden danken, die in der Zukunft, und dessen sind wir gewiß, schöner denn je erblühen wird.

Mit freundlichen Grüßen .

Karin Mitzscherlich
Sachgebietsleiterin

Bcc

Telefon

Stadtschreiberin

Stadtschreiberin Dresden

Dresdner Stadt AG

Postfach Leipzig

Konto-Nr. 34708 8000

Konto-Nr. 94437 354 08

Konto-Nr. 1033 - 989

BLZ 290 551 42

BLZ 530 835 08

BLZ 960 100 99

Telefon 2274 und 44

Илюстрация 24: Този документ опровергава лъжливата цифра за 35 000 жертви в Дрезден.

Вили: Бившият първи офицер от генералния щаб отговорен за защитата на Дрезден и по-късно старши лейтенант от Бундесвера – Еберхард Матес няколко седмици след бомбардировките споменава, че 35 000 трупа са „напълно идентифицирани“, 50 000 „частично идентифицирани“ – не зная какво точно той има предвид. Може би са намерили пръстени с инициали или нещо подобно при тези умрели. Освен това 168 000 жертви били изровени от развалините, „от които нищо повече не може да бъде идентифицирано“³⁹¹. Това би потвърдило истинността на документа от 23 март и опровергало Ървинг.

Макс: Впрочем, колко е общият брой на загиналото при бомбардировките германско цивилно население?

Ингрид: Не се знае точно, защото в много градове архивите на жителите са изгорели. Швейцарският вестник *Tat* спомена на 19 януари 1955 г. – 2,05 милиона³⁹², нещо което е твърде завишено, а Дейвид Ървинг счита, че са били около 1 милион³⁹³.

Ханс-Петер: Все пак трябва да се спомене, че германците са започнали първи с бомбардировки срещу цивилно население. Припомням тук Ротердам с неговите 30 000 мъртви...

Мариета: Това е една пропагандна цифра разпространявана тогава от холандското задгранично правителство. Цифра, която отдавна е поправена. Според данните на статистическата служба в Ротердам от 1962 г. действителната цифра е 980. При цялото уважение и съчувствие към невинните жертви, Ротердам не може да бъде сравняван с Дрезден, защото бомбардирането на Ротердам, колкото и то да е ужасно, все пак има някакъв военен смисъл, а дали съгласно международното право то може да бъде считано за военно престъпление... това ми изглежда изключително спорно. Точно тогава на 14 май 1940 г. градът е бил упорито защитаван, като крепост, от холандската армия под командването на полковник Шаро (*Scharoo*). Приземилите се германски парашутисти настояват за подкрепа от въздуха. В момента, когато германските машини вече напускат своите бази, защитниците се обявяват съгласни да се предадат и командващият генерал Рудолф Шмид заповядва по радиото да се изпрати на военновъздушното командване заповедта „нападение, отложено поради преговори“. Това съобщение не достига до повечето от машините. Въпреки това, за да възпрепятства бомбардирането Шмид заповядва да бъдат изстреляни червени ракети. Дясната група на летящата ескадрила не забелязва това, защото лети твърде ниско, а именно, тя има задачата да бомбардира военните обекти, а не цивилно население. Така се стига до бомбардировката. Тя не е била насочена срещу жилищни квартали, а срещу холандски военни позиции, но въпреки това пожарът е обхванал жилищни квартали и част от града бива обхванат от пламъци. Даже при гасенето участват германски пожарникарски части³⁹⁴. Тоест не може да има сравнение с бомбардировките на съюзниците върху Хамбург, Дрезден, Бюрн, Пфорцхайм и т.н., при което действително целта е само избиването по възможност на повече хора, както и унищожаване на паметници на културата.

³⁹¹ *Askania Annual*, април 1985 г.

³⁹² Цитирано съгласно Керн (*Kern*), на указаното място, стр. 134.

³⁹³ David Irving: *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Weltbild Verlag, Augsburg, 1989, стр. 373.

³⁹⁴ Виж във връзка с това при Керн, стр. 134 и следващите.

Роберт: Англичаните са започнали с чисто терористични нападения срещу жилищни квартали и то на 10/11 май 1940 г. в Мьонхенгладбах. Месеци наред Хитлер се задоволява с протести и закани преди от своя страна да остави английски цивилни обекти да бъдат бомбардирани. Броят на жертвите на тези нападения в сравнение с тези на съюзниците остава незначителен.

Вили: В началото на 1942 г. проф. Линденман (*Lindenmann*), научен съветник на Чърчил по въпросите на въздушната война, настоява за засилване на бомбардировките съгласно следните принципи³⁹⁵:

– Нападенията с бомби трябва да бъдат насочени срещу къщите на германската работническа класа. Къщите на средната класа са построени на разстояние, което води до неминуемо прахосване на бомби.

– Фабриците и военните съоръжения са трудни за откриване, затова трябва да бъдат засегнати редица градове с повече от 50 000 жители и там да бъдат разрушени поне половината от всички къщи. Офанзивата трябва да е срещу жилищните сгради на германското цивилно население.

Значи, господин Фредерик Александър Линденман (*Frederick Alexander Lindenmann*), удостоен по-късно с благородническа титла е бил стратега на бомбения терор. Ако изразът „бюрократ убиец“ има някакъв смисъл, то той се отнася абсолютно за този господин. „Bomber Harris“, или „Бомбардировачът Харис“, както английските войници са наричали своя маршал на BBC, е бил само изпълнителят – както е известно в негова чест преди 3 години в Англия бе издигнат паметник в благодарност на забележителните му заслуги при разрушаването на германските градове.

Артуро: Една пикантна подробност: господин Линденман е евреин.

Клаудия: Като пример за това, доколко грижливо планирано е било масовото убийство от тези двамата, служи бомбардирането на Хамбург през юли 1943 г. Цитирам починалия преди няколко години заслужил публицист – Ерих Керн (*Erich Kern*)³⁹⁶:

Начинанието беше дяволски запланувано и дяволски изпълнено. Беше заповядано заедно с една въздушна мина да бъдат хвърлени по 20 запалителни и 20 детонаторни. Дори последователността на хвърлянето беше точно определена. Първо падаха мините и откриваха покривите на къщите, така че лесно запалимите мансарди бяха безпомощно изложени на запалителните бомби. Тогава тежките детонаторни бомби разрушаваха водопроводите и едва сега надолу профучаваха запалителните бомби (...) Скоро пристанищната част на града беше в пламъци. Хората, които от мазетата, залитайки навън попадаха във врящия асфалт, загиваха с хиляди. Други изобищо не можеха да излязат от мазите, защото къщите над тях се бяха срутили.

Същата стратегия – първо въздушните мини, детонаторни бомби и накрая запалителни бомби – влезна в приложение в Дрезден, но в много по-голям мащаб. Аз наричам това „бюрократично планирано и проведено с единствена по рода си техническа точност – масово убийство“.

Очевидно принадлежащите към едно известно етническо и религиозно малцинство са извънредно надарени в планираното провеждането на такива технически перфектни

³⁹⁵ пак там, стр. 136.

³⁹⁶ пак там, стр. 138.

масови убийства. С абсолютната си наглост те приписват тези технически перфектни убийства на своите жертви.

В Хамбург само за няколко дни са загинали между 40 000 до 55 000 души. За сравнение – в продължение на пет години, в цяла Великобритания, от германски бомби и Фау-ракети загубиха живота си 51 509 човека³⁹⁷.

Марнета: След Дрезден, на 23 февруари 1945 г., идва ред на Пфьорцхайм. Там са били убити 17 000 души и то по следния начин³⁹⁸:

Първата детонационна бомба падна в ареала на газовата фабрика. Тогава на разстояние от три километра не остана камък върху камък. Запалителните бомби бяха разпръснати в широк радиус и така също много отдалечените къщи горяха (...) Разви се огромен степен пожар, който се превърна в огнен ураган. След 10 минути той достигна своя връх (...). Хората, които не бяха умрели от експлозиите веднага след първата бомбена градушка, се задушаваха в мазите или изгаряха при бягството през огненото море (...). По време на нападението не можеше и да се мисли да се помогне на някой. Веднага след това също не можеше да бъде проведена никаква систематична борба с пожара във вътрешността. Вода за гасене нямаше; поставянето в действие на пожарни машини не беше възможно, защото купища от развалини, високи от два до три метра, покриваха повечето улици.

Това масово убийство, разбира се, се състоя в момент, когато върху изхода от войната действително не можеше да съществува повече съмнение. Кога най-после ще ни оставят на мира от тази стара лъжовна приказка, че съюзниците не били водили война срещу германския народ, а само срещу Хитлер?

М. Лемпле: Знаете ли впрочем, от къде идва изразът „Холокауст“? Той идва от гръцки и означава „жертва принесена в огън“. Ако този израз бъде използван във връзка с Втората световна война, то най-подходящо е случилото се с германските градове...

Клаудия: ... и японските. Спомнете си бомбардировката над Токио (83 000 жертви) извършена през нощта на 9/10-ти март 1945 г. и хвърлените атомни бомби върху Хирошима и Нагазаки. Това беше едно от най-ужасните военни престъпления, защото тогава Япония отдавна вече е била готова да капитулира и е поставяла само едно условие, което по-късно и без това им е било признато – японският император да запази трона си.

Вили: Напълно правилно. След като отстраняват фалшивия Холокауст, сега на дневен ред излиза истинския Холокауст, който се случи не в Дахау, Треблинка и Аушвиц, а в Хамбург, Дрезден, Токио, Хирошима и Нагазаки. В Хамбург само за няколко дни през юли 1943 г. умират много повече хора, отколкото в Дахау между 1933 и 1945 г. В Токио през една единствена нощ на март 1945 г., умират повече хора, отколкото в Бухенвалд, Дахау и Берген-Белзен заедно. В Пфьорцхайм през февруарската нощ на 1945 г. умират повече хора, отколкото в Треблинка от началото на съществуването му. В Дрезден на 13 и 14 февруари вероятно много повече или само незначително по-малко хора, отколкото в Аушвиц между май 1940 г. и януари 1945 и

³⁹⁷ Irving: *Der Untergang Dresdens*, на указаното място, стр. 49.

³⁹⁸ Kern, на указаното място, стр. 151.

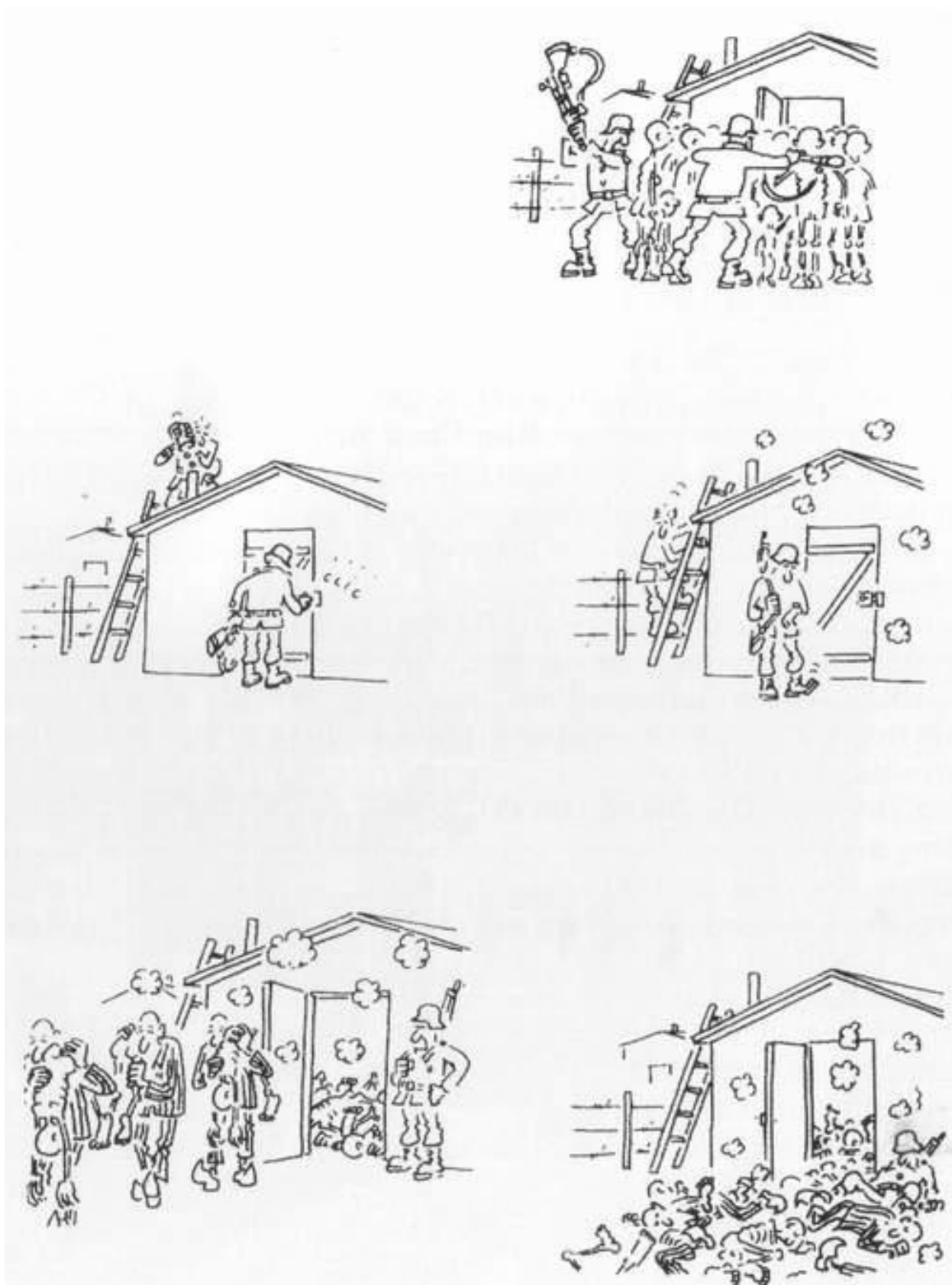
то най-често по много по-жесток начин. По-скоро бих умрял от петнист тиф, отколкото да бъда изгорен с фосфор или бавно да се задуша под куп развалини.

Роберт: Вижте тези карикатури на френския карикатурист Конк (*Илюстрация 25*) Те вземат на подбив техническата невъзможност на уж извършените с газ екзекуции. Това е мошеничеството-Холокауст, за което ни се разказва всекидневно от десетилетия. Сравнете това, което е сполетялото германските градове от англо-американските бомби на снимките, които се намират по долу (*Илюстрация 26*)!

Артуго: Какво ще стане в Германия, ако един ден всеки гражданин знае този факт? Кой се учудва, че режимът на лъжците се страхува от истината, както дявола от светена вода и отчаяно се опитва да потиска историческата истина с все повече лъжи, все повече пропаганда и все повече репресии, процеси и забрани на книги?

Ингрид: Бъди сигурен, че бандата лъжци няма дълго да сполучи и тогава Германия най-накрая ще получи едно достойно правителство.

Макс: Не си поделяйте кожата на мечката преди да сте я убили. Управляващите не възнамеряват без бой да се оттеглят, а и имат зад гърба си световна сила номер едно.

Илюстрация 25: Картината горе вдясно: Наблъсквали жертвите в газовите камери. Средната вляво: Затваряли вратата и пускали Циклон Б. Средната вдясно: Чакали няколко минути. Долу вляво: „Все още треперещите жертви падаха в ръцете ни”. Долу вдясно: НЕВЪЗМОЖНО! Трябва да проветряваме наситеното с Циклон помещение в продължение на часове (производителят препоръчва 24 часа).

Иллюстрация 26а: Снимка от бомбардирания Дрезден, февруари 1945 г.
(Източник: Grube, Richter, „*Flucht und Vertreibung*”)

Иллюстрация 266: Снимка от бомбардирания Дрезден, февруари 1945 г.
(Източник: Grube, Richter, „*Flucht und Vertreibung*”)

Иллюстрация 26в: Снимка от бомбардирания Роцок, април 1942 г.
(Източник: О. Grochler, „*Bombenkrieg gegen Deutschland*“)

Иллюстрация 26г: Снимка от бомбардирания Лайпциг, декември 1943 г.
(Източник: O. Grochler, „*Bombenkrieg gegen Deutschland*“)

ХП. Смъртта е майстор от Цион

Четвъртък, 16 февруари

Сабине: След всичко казано няма съмнение, че с твърдението си, Артуро улучи в целта. От 1945 г. насам Холокауста има функцията на голяма димна завеса, зад която победителите прикриват своите огромни престъпления срещу човечеството – престъпления, с които германските не могат дори да бъдат сравнявани. Днес, когато превъзпитаването на германците изглежда е приключило успешно, от една страна, Холокауст-ревизионизмът неумолимо печели почва, а от друга страна, смели историци от страни, които преди бяха наши противници разкриват целия размер на съюзническите военни престъпления. Да споменем само англичанина Дейвид Ървинг (*David Irving*), канадеца Джеймс Бак (*James Bacque*) или американския евреин Джон Сак (*John Sack*), историческата истина причинява ужасни колики у враговете на германския народ, преди всичко на „германските“ политици, историци, журналисти и „интелектуалци“. Как иначе да си обясним истерията във връзка с Аушвиц и Дрезден?

Вили: Един от най-проницателните умове и най-добър стилист в нашата страна, за съжаление твърде малко известния публицист, Ханс-Дитрих Зандер (*Hans-Dietrich Sander*) пише във връзка с това³⁹⁹:

„За да направят германците послушни, ги невротизираха, преувеличавайки до неимоверност техните военни престъпления, докато собствените бяха омаловажавани до незначителни явления при военни акции. За нещастие на западните победители, научната достоверност на сравненията в един момент се изчерпа, при което политическото им господство стана неустойчиво (...) Никой не може да предскаже реакциите на народа, ако той разбере, че от 50 години насам е бил унижаван и поставен под опекунството на сили, носещи много повече вина. От оргиите с Аушвиц и Дрезден прозира обикновен буйно разпалван страх. С всички средства и регулации се опитва да бъде направено немислимото, като да не се е случило, защото неговото навлизане в политическата действителност може да предизвика експлозия.“

Роберт: Чудесно формулирано. Но както ми изглежда Холокауста изпълнява още различни други важни задачи. Той не само отвлича вниманието от престъпления, извършени преди половин век, а също и от такива, които биват извършвани в момента, например в „единствената демокрация на Близкия изток“, както нашите медийни папагали наричат Израел с цинизма на Оруел.

Как палестинците – законните жители на тази „единствена демокрация в Близкия изток“, биват третирани от ционистките грабители в тяхната собствена земя, нагледно описва появилата се неотдавна книга на Лудвиг Ватцал (*Ludwig Watzal*): **Мир без справедливост**⁴⁰⁰. Той говори за „легализиран садизъм“, разбирайки под това безбройните мерки на законово ограничаване и подтисничество, които арабите всекидневно са принудени да търпят под еврейско господство: колективни наказания, групова отговорност за престъпления, произволно взривяване на къщи, най-жестоки изтезания дори на жени и деца, изземване на земя и собственост под несъстоятелни

³⁹⁹ *Staatsbriefe*, Castel del Monte, Postfach 14.06.28, München, февруари 1995 г.

⁴⁰⁰ Ludwig Watzal, *Frieden ohne Gerechtigkeit?*, Böhlau Verlag, 1994.

предлози, ликвидиране на опозиционери от отряди убийци, изселвания... Според особено старателните изследвания на тази книга, не по-малко от 15 000 палестинци са зад решетките по политически причини и са малко арабските семейства, в които поне един член на семейството да не е бил в затвора.

Ингрид: От 1987 г. насам са били арестувани 100 000 палестинци и от тях 70% осъдени на затвор. От останалите 30 000 значителна част са били държани в затвора без присъда. При тези обстоятелства може да се каже, че в „единствената демокрация на Близкия изток“ има само три сорта палестинци: онези, които вече са били в затвора, други, които сега лежат и такива, които скоро ще влязат в затвора.

Клаудия: За да получи разрешение за работа един палестинец трябва да се яви в осем различни израелски служби, за да получи тяхното съгласие и това, разбира се, в страната, в която неговото племе живее от незапомнени времена. Всички тези нечувани законови спънки биват налагани от преселници от Полша, Русия, Унгария и т.н., които не биха могли да имат каквито и да е исторически претенции спрямо Палестина.

Вили: В статистиката на Холокауста тези грабителите и потисници на палестинската земя в преобладаващата си част фигурират като „обгазени“. На палестинците остава само да се утешават с това, че по принцип биват тиранизирани от духове и следователно техните мъки не са нищо друго освен фантомни болки.

Аргуто: Ако обаче, на някой палестинец му дойде на ум да се съпротивлява срещу това „фантомно“ подтисничество, то ще го сполети следното:

„Тъмна страница от израелската окупационна политика е третирането на затворниците по време на разпита. Тук често се стига до изтезания включително и на младежи. Често признанията биват изтръгнати чрез изтезания. При това се прилага цял спектър от физически и психически жестокости (...) Специални удари по всички части на тялото, изгаряне с цигара, лишаване от храна и течности, излагане на екстремна топлина или студ. Деца също биват затваряни в тесни помещения като в „ковчег“, както да им се нахлузва върху главата воняща торба, със завързани ръце и крака (...) ... при т.нар. „Бананово положение“ тялото е извито назад, а ръцете са завързани на глезените, или при т.нар. „шаба“ затворниците са вързани за ръцете като торба на тавана или на стената овесени така, че да не опират пода. В това положение те биват бити или с тояга или с юмруци.“

Струва ми се, че една държава, която до такава степен нарушава човешките права трябва да бъде малко по-сдържана що се отнася до четене на морал на други страни, като например Германия.

Макс: Точно така.

Ханс-Петер: Клаудия, ти твърдеше, че еврейските преселници нямали никакви исторически претенции върху Палестина. Но все пак те произлизат от старите евреи, чиято родина се намирала в сегашния Израел.

Клаудия: Именно това не е вярно! Източните евреи, или т.нар. ашкенази, представляващи по-голямата част от еврейството и дърпащи конците в Израел, произлизат от тюркския народ на хазарите, който през VIII век приема еврейската религия по политически съображения. Четете във връзка с това възхитителната книга

на Артур Кьостлер *Тринадесетото коляно* (*Der dreizehnte Stamm*, Arthur Köstler). Семити са сефарадите – западните евреи, които обаче представляват малцинство, само 20% от еврейския народ. Дори на тези семити отричам всякакво право да прогонват палестинците от тяхната земя или да ги третират като роби, само защото техните прадеди преди 2 000 или повече години, били живели по тези земи, – да оставим настрана това, че тогавашните евреи никога не са имали цялата днешна Палестина.

Макс: Ако по-голямата част от днешните евреи не са семити, то думата „антисемитизъм“ също е глупост.

Клаудия: Абсолютно правилно. Семити са както западните евреи така и арабите. Но на практика идиотската дума „антисемитизъм“ е добила такава гражданственост, че ще бъде трудно да се отстрани от говоримия език.

Мариета: Да се върнем към темата нарушения на човешките права в Израел. Ционистите оправдават своята политика на насилие и произвол със съображения за сигурност. Странно, че насилията от страна на германските военни в окупираните през Втората световна война страни никога не биват извинявани с това! – Но нека се върнем към един период от историята. Да поговорим малко върху едно от най-големите и позорни престъпления, които света някога е виждал, а именно, търговията с роби-негри.

М. Лемпле: Не се ли отклоняваш прекалено много от темата? Днес щяхме да говорим само върху въпроси засягащи т.н. Холокауст.

Мариета: Не се безпокойте, госпожо Лемпле, това има връзка с темата. Неотдавна ми попадна една малка, но твърде поучителна брошура, носеща заглавието *Who brought the Slaves to America?*⁴⁰¹ Отново, Вашите отлични часове по английски ми помогнаха да я разбера без затруднение. От 1661 до 1774 г. около единадесет милиона роби пристигат в Новия свят. Те биват пленявани по следния начин:

„Най-напред (търговците) ги черпят с ром и те скоро се алкохолизират. Когато златото и слоновата кост привършат, те биват подмамвани да продават роднините си. Най-напред жените, а после и децата си. След това започват да водят войни помежду си (...) и когато вземат пленници, тях също ги разменят срещу ром, муниции и оръжия (...), които използват за нови военни набези, за грабеж на нови роби. Пленените негри са били връзвани на групи по двама и подкарвани през джунглата към брега. Тези мъчителни преходи траели цели седмици“ (стр. 8).

След пристигането на брега се разигравало следното:

„Робите биват оковани и жигосани с нажежено желязо на гърба и бедрото със знака на техния собственик (...) На следващия ден започва товаренето на корабите (...) Ако някой се опита да избяга, му отсичаха краката в присъствието на останалите негри. На борда негрите биват разделени на две групи. Мъжете отиват в едно отделение, жените в друго, при което похотливия капитан държи младите и хубави жени на свое разположение. Децата оставаха на палубата (...) Тези нещастни същества биваха наблъскани в едно място високо 39 инча (приблизително 1 метър) в хоризонтално положение. В това положение те трябваше да стоят през цялото тримесечно пътуване през океана (...) Често някой от тях полудяваше и убиваше

⁴⁰¹ Sons of Liberty (Hg.): *Who brought the Slaves to America?*, P.O. Box 449, Arabi, Los Angeles, 1981.

вързания до него съсед. Трябваше да им режат ноктите, за да не могат да се издерат. Най-ужасните боеве се разиграваха за няколко сантиметра повече място. Тогава се намесваше собственикът с бича си. Ужасната воня на изпражнения, в която робите по време на цялото прекосяване на океана трябваше да седят не може да бъде описана. В женското отделение владееха същите условия. Жени наблъскани една до друга раждаха деца“ (стр. 9 и следващите).

Както беше споменато, за 113 години единадесет милиона роби достигат Северна Америка. Не разполагам с числа за времето след 1774 г., но търговията с роби продължава до 19 век. Към всеки роб, който достига Америка жив, трябва да причислим много други, които умират по време на това адско пътуване. Тези, които са загинали по време на грабежите не могат да бъдат причислени към това. Съгласно споменатата брошура съотношението е 1:10, нещо, което ми изглежда почти невероятно. Да приемем, че цифрата е била преувеличена и на един достигнал Америка жив роб се падат трима, загинали при грабежите и по време на тримесечното прекосяване на океана. Това би означавало все още, че по време на търговията с роби от 1661 до 1774 то е струвало живота на тридесет и три милиона. В действителност обширни пространства на Западна Африка са били обезлюдени.

Макс: Непонятно престъпление! Но не виждам връзка с Холокауста, освен ако искаш да покажеш, че през изминалите столетия също е имало ужаси, които не са били по-малки от това, което се приписва на германците по времето на Хитлер.

Артуро: Това не е възловият момент. Американският институт *Carnegie Institute of Technology* притежава документи, в които грижливо са записани имената на търговците на роби, на корабите и техните собственици. Тук имам малък списък:

Кораб за роби „*Abigail*“: – собственик Aron Lopez, Moses Levy и Jacob Franks.

Кораб „*Crown*“: – собственик Isaac Levy и Nathan Simpson.

Кораб „*Nassau*“: – собственик Moses Levy.

Кораб „*Four Sisters*“: – собственик Moses Levy.

Кораб „*Anne & Eliza*“: – собственик Justus Bosch и John Abrams.

Кораб „*Hester*“: – собственик Mordecai и David Gomez.

Кораб „*Prudent Bety*“: – собственик Henry Gruger и Jacob Phoenix.

Кораб „*Elizabeth*“: – собственик Mordechai и David Gomez.

Кораб „*Antigua*“: – собственик Nathan Marston и Abram Lyell.

Кораб „*Betsy*“: – собственик James De Woolf.

Кораб „*Expedition*“: – собственик John и Jacob Soosevelt.

Кораб „*Charlotte*“: – собственик Moses и Sam Levy и Jacob Franks.

Кораб „*Caracoa*“: – собственик Moses и Sam Levy.

Имената на собствениците на кораби говорят твърде красноречиво. Тук имам друг списък на търговци на роби: Isaac Gomez, Hayman Levy, Jacob Malhado, Naphtaly Myers, David Hart, Joseph Jacobs, Moses Ben Franks, Isaac Dias, Benjamin Levy, David Jeshuvum, Jacob Pinto, Jacob Turk, Daniel Gomez, Felix de Souza (търговец на роби, на второ място

след Aaron Lopez), Simeon Potter, Isaac Elizer, Jacob Rod, Jacob Rodriguez Rivera, Haym Isaac Carregal, Abraham Touro, Moses Hays, Moses Lopez, Judah Touro, Abraham Mendes, Abraham All (стр. 19 и следващите).

Значи чисти евреи. Прави впечатление множеството испански и португалски фамилни имена; касае се за потомци на прогонените през 1492 и 1497 г. евреи от Португалия. Прогонването им имаше за последствие, започналото непосредствено след това т.нар. „Siglo de Oro“ – златното столетие на испанската култура. Това показва ясно несъстоятелността на често повтаряната до втръсване измислица, че изгонването на евреите от Испания предизвикало голяма празнина в нейния културен живот.

Сабине: Наистина невероятно! Но, сигурно е имало също голям брой кораби за роби със собственици – не-евреи.

Вили: През 1764 г. три-четвърти от всички собственици на кораби за роби от пристанището на Newport, център на търговията с роби, са евреи. В пристанището Charleston в една година 120 от 128 кораби за роби са също еврейска собственост (стр. 6). При това тогава броят на евреите в сравнение с останалото население, е бил сравнително малък. Те притежават общо 300 кораба и спечелват неизмеримо състояние от търговията с хора. В книгата *The Jews in Newport*, най-големия търговец на роби, Aaron Lopez, бива хвален от неговия едновец равина Morris A. Gutstein, като „благороден и знатен гражданин на Newports“, който дори допринасял за общественото благоденствие“. (стр. 10).

Ингрид: До към 1661 г. търговията с роби е била неизвестна. Поради липса на работна ръка в големите плантации предимно в южните щати, отначало за Америка биват изпращани бели военнопленници и те работели принудително, докато си изплатят разходите по пътуването, след което били освобождавани. Индианците не издържат работата на полето и измират за кратко време. Група евреи от Южна Каролина, занимаващи се с дестилация на ром, научават от испанските евреи, че търговията с негри от Западна Африка обещава тлъсти печалби. Най-напред те се ограничават с търговия на слонова кост и злато, но скоро схващат, че „черната слонова кост“ носи далеч по-голяма печалба.

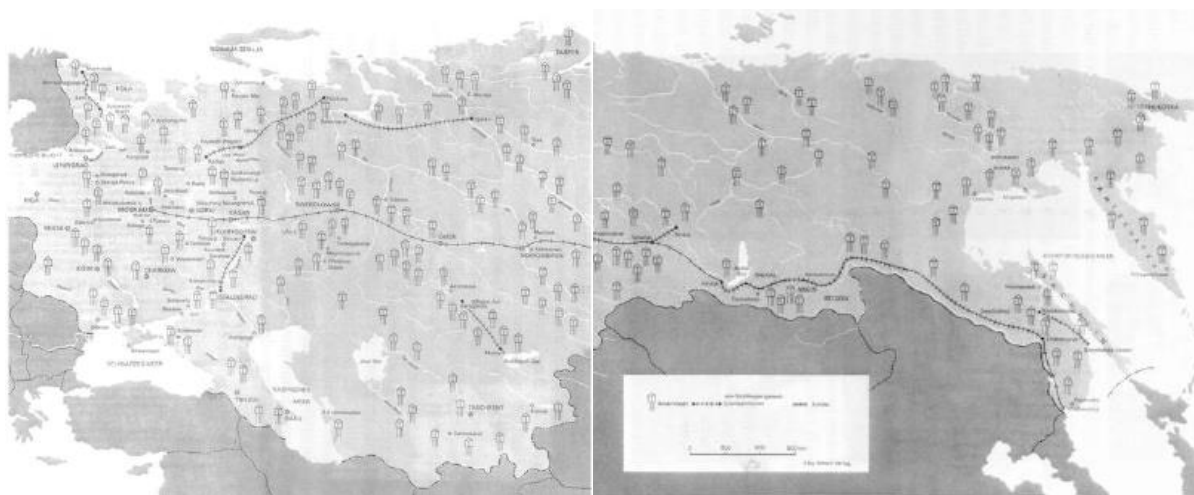
Ханс-Петер: Имате ли обяснение на факта, че евреите преобладават в такава степен при търговията с роби? Само търговския нюх не е достатъчно обяснение.

Роберт: От страна на своята религия те нямат никакви ограничения срещу този начин на парична печалба. Естествено, че е имало и християни – търговци на роби, но всеки християнин си е давал сметка, че тази дейност противоречи напълно на неговата вяра и не може да бъде оправдана с никакви обстоятелства. Напротив, за евреите, за които съгласно Талмуда и Тората всички гои, черни или бели са непълноценни същества, не съществуват никакви пречки от страна на религията им.

Сабине: Що се отнася до темата „евреи и робство“, веднага можем да направим един скок в XX век.

Вижте тук тази карта на съветските лагери за принудителен труд по време на Сталин (*Илюстрация 27*). Съгласно Солженицин, – най-добрият познавач на съветската система на концентрационни лагери, общо най-малко 40 милиона души са били

изпратени в такива лагери, от които почти половината не ги напускат живи. Хвърлете само поглед върху снимките на тези шест очарователни господа (*Илюстрация 28*). Те са взети от том. 2 от *Архипелаг ГУЛаг* на Солженицин⁴⁰². Тези шестима очарователни господа бяха най-главните архитекти на червената система от лагери за робски труд. Техните имена са: Арон Солц, Нафталий Френкел, Яков Рапопорт, Матвей Берман, Лазар Каганович и Генрих Ягода (*Генах Гиршевич Иегуда*). Всичките шестима са евреи.

Илюстрация 27: Концентрационните лагери в източната част на Съветския съюз по времето на Сталин.
(Източник: Солженицин, „Архипелаг Гулаг”)

Арон Солц

Нафталий Френкел

Яков Рапопорт

Матвей Берман

Лазар Каганович

Генрих Ягода

Илюстрация 28: Тези шестима очарователни господа бяха най-главните архитекти на червената система от лагери за робски труд, където безчислени милиони са загубили живота си.
(Източник: Солженицин, „Архипелаг Гулаг”)

Клаудия: Струва ми се, че ще полудея. Всичко това, в което ни обвиняват, те самите са извършили в сто пъти по-голям размер.

⁴⁰² Alexander Solzhenitsyn: *Der Archipel Gulag*, том II., Scherz, 1974.

Артуро: До средата на тридесетте години болшевизмът в Русия беше предимно еврейска афера. След „руската“ революция от 1917 г. между десетте членове на първото Политбюро намираме само един руснак, а именно Бубов. Един член е грузинец (Сталин), за Дзерджински не знаем дали е полски евреин, или поляк, майката на Ленин по майчина линия е от еврейски произход и с това еврейка, защото съгласно еврейската традиция евреин е този, който има еврейска майка. Съгласно тази дефиниция Ленин е бил евреин. Останалите шест члена на Политбюро са евреи – Бронщайн наречен Троцки, Сокольников (Брилянт), Свердлов, Урицкий, Каменев (Розенфелд) и Зиновиев (Апфелбаум). Дори ако изключим Ленин, всички шест или седем от десетте болшевишки главатари са били евреи и то при съотношение на евреите към останалото население, може би четири процента от руското население.

М. Лемпле: За това съществува едно съвсем просто обяснение. В царска Русия евреите биват потискани и подлагани на многобройни дискриминиращи закони. Това естествено ги огорчава, озлобява и тласка към радикална опозиция спрямо владеещия порядък. Затова толкова много евреи са в крайната левица.

Макс: Момент, госпожо Лемпле. Вие сама споменахте в часа по история, че противно на широко разпространената заблуда не болшевиките на Ленин са тези, които свалят царя. Първата революция става още през февруари 1917 г. Радикалните революционери се налагат едва през октомври.

Артуро: Браво Макс! Февруарската революция, която впрочем бива ръководена от полуевреина и франкмасон от висока степен Керенски, веднага отменя всички антиеврейски укази. Ако евреите заедно с Ленин осем месеца по-късно свалят Керенски, то причината за това е, че те не искат само равноправие, а цялата власт.

Мариета: Цифрите говорят красноречиво. В края на лятото на 1920 г. 17 от 22 народни комисари са евреи, 33 от 43 членове на военната комисия, 13 от 16 членове на комисариата за извънредни работи, 20 от 21 комисари на правосъдието, 42 от 52 комисари в министерството на образованието и 41 от 41 изтъкнати журналисти⁴⁰³.

Вили: Един познавач на Русия ми обясни, че от 500 изтъкнати болшевики 485 са били евреи и то в голямата си част завърнали се от изгнание емигранти. Надявам се, че той ще пише за това. Както учихме по история миналата година, след уговорка с германското правителство, Ленин се връща заедно със своите най-доверени съратници в един пломбиран вагон през Германия за Русия. По-малко известно е, че през 1917 г. най-големият палач на руския народ, евреинът Лев Троцки заедно с група еврейски сподвижници се завръща от изгнание от Америка. Пътуването му бива платено от еврейския финансов магнат Якоб Шиф.

Ханс-Петер: Че германския кайзер прави възможно завръщането на Ленин в Русия, все пак го разбирам; Германия се надява и очаква, че при завземането на властта от болшевиките ще се стигне до мирен договор, който тя и получава и с това се слага край на войната на два фронта. Обаче защо, по дяволите, един американски капиталист финансира комуниста Троцки?

⁴⁰³ Henry Ford (Hg.): *Der internationale Jude*, Hammer Verlag, Leipzig, 1920, ново издание при White Power Publications, Liverpool/USA, 1976 г., стр. 179. Българският превод на „*Интернационалните евреи*“ от Хенри Форд е издаден от издателство Жар птица през 2002 г. - бел. ред.

Вили: Мога да отговоря само с помощта на една спекулация; не мога да я докажа, но днес тя бива застъпвана от много руснаци. – Както подчертахте, госпожо Лемпле, евреите в царска Русия биват третиран като поданици от втора ръка и в историята на Русия се идва до кървави погроми, чиято причината наистина трябва да се търси в озлоблението на руския народ, ограбван от еврейските лихвари. Сега евреите не забравят извършената срещу тях неправда: непримиримост и жажда за отмъщение са характерните белези на тяхната религия. Още Йехова от Стария Завет предупреждава, че ще отмъсти до седмо коляно за греховете на бащите. Към това идва и следното; както Клаудия каза преди междучасието, че повечето евреи не произлизат от онези от Стария Завет, а от тюркския народ на хазарите, който столетия наред притежава силно царство на Волга а през VIII век преминава към еврейството. Хазарите бяха омразни на славяните преди всичко заради техните грабителски походи, чиято главна цел – сигурно вече се сещате – е плячкосването на роби. По-късно хазарското царство бива унищожено от руснаците, и една част мигрира на запад - от тях произлиза полското еврейство. Т.е. с Октомврийската революция започнатия погром на руския народ беше второто отмъщение на евреите; те си отмъщават с това за разрушаването на хазарското царство и за вековното подтисничество на царя.

Роберт: Тук трябва да се спомене взривяването на московския храм Св. Спас заповядано от евреина Лазар Мойсеевич Каганович, задкулисният съветник на Сталин и негов тъст. Впрочем името Каганович произлиза от „хаган“ – титла на хазарския княз. Разрушаването на тази църква беше почувствано от населението като ритуален акт срещу руснаците и тяхната християнска религия. – Евреите особено фанатично мразят украинците. Причината за това е, че през XVII век, чрез един кървав бунт, под водачеството на Богдан Хмелницки те освобождават своята страна от игото на еврейските лихвари и бирници⁴⁰⁴. Затова за процеса „Треблинка“ в Йерусалим, като изкупителна жертва беше избран украинеца Иван Демянюк. С помощта на лъжесвидетели от сорта на Пинкас Епштайн (*Pinchas Epstein*), той беше изобличен като „Иван Грозни“ – чудовището, убиващо с газ, разпарящо корем и отсичащо гърди. След предаването му от САЩ на Израел една американска гражданка от украински произход изрази в едно вежливо писмо до председателя на Кнесета - Дов Бен-Мейр (*Dov Ben-Meir*) своята загриженост във връзка с действията на властите в Израел и получи следния отговор⁴⁰⁵:

„Отначало въобще не исках да отговоря на Вашето писмо, защото от времето на Богдан Хмелницки еврейския народ има да урежда една дълга неизплатена сметка с украинския народ. (...) Но след като отново премислих дойдох до решението, че един американски гражданин (дори и от украински произход) не бива да остане без отговор (...) На Вас и на Вашите приятели препоръчвам не само в неделя, а всеки ден от седмицата да ходите в църква и там на колене, докато те започната да кървят, да се молите за изкупление на това, което Вашия народ причини на нашия.“

Клаудия: В Белцек, Треблика, Бабий Яр и другаде украинците като доброволни послушни помагачи на германските палачи били избити купища евреи. Странно, че стотиците хиляди, ако не и милиони трупове на обгазени и разстреляни с помощта на украински слуги евреи по чуден начин са били унищожени, без да остане следа. Противно на това след началото на перестройката бяха намерени безброй масови гробове с общо милиони жертви на червения терор. Погледнете тези снимки.

⁴⁰⁴ Neumaier в Gauss: *Grundlagen...*, на указаното място.

⁴⁰⁵ Rullmann, на указаното място., стр. 202/203.

(Илюстрация 29). Това са благословиите, които „научния социализъм“ на Маркс донесе със себе си. От всички нации в червения затвор на народите най-лошо пострада украинската.

Илюстрация 29: От началото на Гласност в Русия и Украйна, бяха изкопани масови гробове с милиони жертви на червения терор. Съответстващи находки на масови гробове на убити от германците евреи, липсват. Защо?

(Източник: „*Historische Tatsachen*“, Nr.48)

Марнета: Това е започнало още наскоро след революцията. Четете *Реколтата на смъртта* от Робърт Конкуест (*Die Ernte des Todes*, Robert Conquest) и *Случая Демянюк* от Ханс Петер Рулман (*Der Fall Demjanuk*, Hans Peter Rulmann)! Както съобщава бившият кореспондент на *Spiegel* в Югославия, шефът на Ч.К. в Киев евреинът Латцис заповядва да се разстрелва всеки, който говори украински на улицата. С варварска жестокост са били потушени множество въстания на украинците срещу болшевишкото робство, при което с особена жестокост се отличават евреите Свердлов и Зиновиев (Апфелбаум)⁴⁰⁶. В началото на тридесетте години по време на най-голямото изстребление на един народ, Сталин оставя да измрат, от изкуствено предизвикан глад, най-малко четири или дори седем милиона украински селяни. Конкуест описва потресаващо как червените убийци нахълтват в къщите на селяните отнемайки последната храна от плачещите жени и деца. Други два милиона украинци биват екзекутирани или умират в лагери. При този геноцид евреите отново стоят на първата бойна линия. Във връзка с това четете книгата *И аз си сътворих един кумир*, на Лев Копелев (*Und ich schuff mir einen Götzen*, Lew Kopjelew, dtv). С достойна за уважение откровеност, евреинът Копелев описва как усърдно е участвал при „кампанията за доставки на зърнени храни“ – разбирате планомерното изстребление на милиони чрез глад. Впрочем на Копелев беше връчена *Наградата „Фридрих Гундолф“* от германската академия за език и поезия и *Наградата за мир* на германското книгоразпространение, както и *Наградата за култура* на германските франкмасони⁴⁰⁷. Така биват награждавани еврейско-комунистическите злодеи в нашата държава, ако през Втората световна война той беше разстрелял двама заложници, може би и днес дори щеше да бъде изправен пред съд.

Артуго: Обичайно, отговорните за най-големия геноцид на столетието, лъжейки, представят самите себе си за невинни жертви, а своите жертви за палачи. Те правят това по такъв безсрамен начин, (виж писмото на господин Майер), че неизбежно предизвикват срещу себе си гняв и омраза. Власите се дават накрая на Дунава.

Ингрид: Надявам се, че имаш право. Да се върнем към 1917 г. Срещу подкрепата оказана на болшевиките от западни финансови магнати тогава, наред с историческата скрита неприязненост, има също така и твърде дълбоки основания. Руският националист Александър Баркашов пише⁴⁰⁸:

„През 1914 г. Русия се оказа последната страна, която беше действително независима от международната финансова олигархия. В този момент Русия разполага с огромен духовен и материален потенциал. За пример тук са няколко цифри, отразяващи бързия стопански растеж:

До 1913 г. индустриалното производство нарастваше годишно с около 19%. В десетте години, предшествуващи Първата световна война, населението нарасна с около една трета. През 1913 г. в Русия реколтата на три от важните зърнени храни беше с една трета по-голяма вече отколкото в Аржентина, Канада и САЩ взети заедно. Тогава Русия бе житницата на Западна Европа. На Русия се падаха половината от световния износ на яйца и 80% на световното производство на вълна.

Ако страната беше се развивала без сътресения, неминуемо тя щеше само за няколко десетилетия да стане икономически световна сила номер едно и това под

⁴⁰⁶ Rullmann, на указаното място., стр. 29.

⁴⁰⁷ Rullmann, на указаното място., стр. 224.

⁴⁰⁸ Александър Баркашов: *Азбука Русского Националиста*, Издателство Слово-1, Москва, 1994 г., стр. 7.

едно правителство, което беше ужасно мразено от франкмасоните и ционистите и се намираше извън интернационалната стопанска система. Затова Русия трябваше да бъде пречупена през Първата световна война, в която тя претърпя толкова тежки загуби, че общото недоволство доведе до свалянето на царя. След кратко социалдемократическо „интермецо“ болшевиките посегнаха към властта и изградиха система на терор и убийства, която не само ликвидира безброй хора, чрез изкуствено предизвиканото бедствие на глада или в лагери за принудителен труд, а също и целенасочено унищожаваше стопанството на Русия, особено селското стопанство и с това го изключи като конкурент на англосаксонските сили.“

Артуро: Сравнението с Третия райх е очевидно. Тогава също в една важна страна владее, едно ненавиждано от евреите, но стопански успешно и не поставено под контрола на интернационалната финансова олигархия правителство, което трябваше да бъде отстранено дори с цената на една голяма война.

Роберт: Това, че Октомврийската революция е била еврейска операция, бе признато без заобикалки от много евреи. През 1929 г. американският евреин Самуел Рот (*Samuel Roth*) пише в книгата **Сега и завинаги** (*Now and forever*):

„Там, където някога ни потискаха и преследваха, сега ние сме горди и безмилостни преследвачи (...) Ние, евреите, постигнахме свободата и отлично си отмъстихме на нашите врагове.“

Ингрид: Прозорливи не-евреи също веднага разбират, какво се разиграва. Например Чърчил, на 8 февруари 1920 г. в *Illustrated Sunday Herald* обръща внимание върху предимно еврейския характер на болшеvizма не само в Русия:

„От времето на Спартак-Вайсхаупт, Карл Маркс, та до Троцки в Русия, Бела Кун в Унгария, Роза Люксембург в Германия и Ема Голдман в САЩ, този обхващащ света заговор за унищожаването на цивилизацията (...) постоянно нараства (...) Ролята, на тези интернационални и почти без изключение атеистични евреи при създаването на болшеvizма и при провеждането на руската революция едва ли може да бъде надценено. (...) С известното изключение на Ленин повечето от водещите фигури в Русия са евреи.“

Артуро: През втората половина на тридесетте години евреите биват постепенно изместени от върхушката и мнозинството и трябваше да отстъпят на втори план. По време на големите чистки, много еврейски съратници на Ленин бяха разстреляни. Днес тези чистки биват представяни като престъпление на Сталин, въпреки че ръцете на самите езекутирани са окървавени. Масовият убиец Лео Троцки, както е известно, беше убит с пикел по заповед на Сталин, по време на емиграцията му в Мексико. В еврейски ръце обаче остават цензурата и пропагандата; да си спомним само за нашите приятели Василий Гросман и Иля Еренбург. Уж, преди смъртта си Сталин планувал депортацията на съветските евреи в източен Сибир. До това не се стига, защото диктатора бива убит през март 1953 г. През юни, с.г. маршал Жуков разгромява кръвожадната клика на министъра на вътрешните работи Берия – евреин от Мингрелия (област в Кавказ) и поставя край на това ужасно владичество. То допринесе за отнемането на живота на десетки милиони хора.

Вили: С това обаче темата още не е завършена. Започнатата от Горбачов „перестройка“ е много популярна у нас на Запад, в Русия обаче е без значение, защото,

именно, тя донесе на преобладаващото мнозинство на руския народ невъобразима мизерия: унищожаване на скромния стандарт на живот, който хората имаха преди Горбачов; разрушаване на пенсионната система; невъобразима престъпност; разграбването на Русия в полза на западните финансови хиени (по думите на споменатия познавач, от Русия месечно се отнасят на Запад суровини на стойност от 250 милиона долара, без народа да има полза от това); безкраен низ от изкуствено предизвикани локални войни. От началото на „реформите“ броят на етническите славяни се е намалил с около осем милиона, защото продължителността на живота чрез недохранване и лошо медицинско осигуряване постоянно спада (дори елементарни медикаменти просто изчезват от пазара).

Да хвърлим веднъж поглед към хората, които днес държат властта. Съгласно националистическия вестник *Русское Дело* (№. 1/95) в началото на 1995 г., между другото, следните лица са в „руското“ правителство:

първи вицепрезидент: Чубайс – евреин
съветник на президента: Лившлиц – евреин
министър на народното стопанство: Язин – евреин
негов заместник: Уринзон – евреин
финансов министър: Пансков – евреин
негов заместник: Вавилов – евреин
шеф на централната банка: Парманова – еврейка
министър на сигурността: Примаков – евреин
негов заместник: Шам – евреин
министър на транспорта: Булгак – евреин
министър на околната среда: Данилян – евреин
министър на железниците: Ефимов – евреин
министър на правосъдието: Калмиро – евреин
министър на външните работи: Козирев – евреин
министър на труда: Мелкиян – евреин
министър на информацията: Гризунов – евреин
министър на здравеопазването: Нечаев – евреин
министър на науката: Салтиков – евреин
министър на вероизповеданията: Сидоров – евреин
министър на енергетиката: Шафраник – евреин

Еврейският контрол върху радиото и телевизията, както и над големите вестници в Русия е пълен. Логично е, че *Русское дело* пише:

„Погледнете кой е на власт! Не изглежда ли странно, че не се вижда нито един руснак? Евреи стоят на трона, евреи стоят зад лостовете на властта. От телевизионния екран те ви диктуват какво да правите.

Закономерното следствие от всичко това е, че изстреблението на руския народ, започнато от болшевиките и завършило със свалянето на Берия през юни 1953 г., при Горбачов и Елцин бива продължено с други средства“

Макс: Германският народ също беше унищожаван чрез бомбардировки, терора на прогонването и лагери на глад...

Ингрид: ... днес това унищожение се провежда и по-нататък с други средства, а именно, чрез изкуствено снижаване на раждаемостта и масова имиграция на хора от всички чужди култури, които не могат да бъдат интегрирани. Отново една съпоставка с Русия: преди – един открит, кървав геноцид, днес – неусетно промъкващ се, във всяка от двете страни със съответно подходящите за целта средства.

Вили: През Втората световна война се погрижиха германци и руснаци да се избиват един друг в полза на англосаксонските сили и техните задкулисни вдъхновители. Четете книгата на Суворов. През 1941 г. Сталин подсилва своите военни части на западните граници така очевидно, че и последният глупак на фронта ще го забележи: Те искат да нападнат! Ако Хитлер не реагира, Червената армия в скоро време ще бъде в Берлин и не след дълго в Париж и Рим. Затова Хитлер заповядва нападението. Подготовката за този превантивен удар не може да избегне от погледа на Сталин, който действително не е глупак. Той оставя хиляди самолети да стоят незащитени на летищата в близост с границата и концентрира своите войници, че германците с един удар унищожават по-голямата част от съветската военна авиация и вземат огромен брой пленници. Непосредствено преди избухването на войната Сталин премахва отбранителните съоръжения в западните области на СССР, които за германците биха били трудни за преодоляване и като резултат германците мълниеносно напредват. Надявам се, че този руски познавач на нещата ще публикува своите изследвания; от това ще може да разберете как Съветите в боевете на Втората световна война без всякаква необходимост безогледно хвърлят в огъня огромни количества войници, при което всички отговорни генерали остават на служба и ранг. Ужасни бяха и загубите на цивилното население и то не защото злите нацисти са ги изстребили. Сталин разпорежда безброй милиони да бъдат евакуирани на изток, където те измират като мухи от липса на подслон, храна и медикаменти. Повече за това можете да прочетете в отличната глава от книгата на Санинг: *Auflösung*. Общо СССР загубва през Втората световна война между 25 до 30 милиона души, от които половината от умишлената политика на тяхното правителство, чрез предизвикването на германското нападение от 1941 г., чрез безогледно хвърляне на милиони войници в некадърно водени боеве и чрез провеждани без всякаква военна необходимост евакуации на цивилното население. Как тълкувате тези странности?

Ханс-Петер: Никак. Това е твърде непонятно за мен, мога само учудено да поклатя глава.

М. Лемпле: Не мислиш ли, че ...

Мариета: Да, точно това мисли Вили. Германците **трябваше** да проникнат по възможност дълбоко във вътрешността на Съветския съюз. Войната **трябваше** да продължи с години, Русия **трябваше** да бъде опустошена и по възможност повече войници от двете страни **трябваше** да загинат. И след като нещата се обърнаха

трябваше озлобените и подстрекавани червеноармейци да убият по възможност повече германци, цивилно население.

Сабине: Иначе казано и двата най-омразни на евреите народа трябваше да се унищожат един друг. Още от самото начало не съществува съмнение за поражението на германските сили в крайна сметка, защото срещу мощната коалиция на англосаксонците и Съветския съюз германските войски, въпреки цялата им храброст, не са могли дългосрочно да отстояват. Но ако Сталин умишлено е пожертвал милиони съветски войници и цивилно население, това означава, че той получава заповеди от неизвестна страна, която е напълно срещу интересите на Русия.

Ингрид: С какво се оправдава налудничавата сталинистка унищожителна война срещу руското селячество и милионните убийства? Какво допринесе за руския народ абсолютно ненужния икономически Беломорски канал, който за две зими струва живота на 250 000 души и тогава се оказа прекалено плитък за преминаването на големи кораби! (четете във връзка с това Том II на А. Солженицин *Архипелаг ГУЛаг*!)

За болшевишката власт това беше ненужно; единственият смисъл е в унищожаването на по възможност, колкото може повече хора. Това, че Сталин – грузинец, принадлежащ към един малък, политически незначителен народ и бива избран за изпълнител на тази политика на геноцид, беше гениален шахматен ход. Руснак не можеше да бъде избран, защото той не би изклал така послушно своя народ; евреин не биваше да бъде, тогава и на последния глупак ще стане ясно каква е играта. С това, че ликвидира при големите чистки престъпната еврейска банда около другарите Троцки (Бронщайн) и Зиновиев (Апфелбаум) и ограничи влиянието на евреите, Сталин спечели симпатиите на много национално мислещи руснаци, виждащи в негово лице един „антисемит“ и борец срещу еврейското иго, въпреки че евреите зад кулисите все още държаха юздите. Дори дълго след своята смърт, Сталин се оказа най-подходящият, върху който можеха да бъдат прехвърлени всички мошеничества и тъй като покрай милионите руснаци, украинци и т.н. ликвидира също и известно количество евреи, той можеше отново да бъде обявен за „антисемит“, а еврейството за невинна жертва на сталинистката варварщина. И до днес наивни западни интелектуалци вярват, че марксизма и Октомврийската революция са били в ред, но за съжаление са били безогледно проведени от злия „руски шовинист“ и „антисемит“ Сталин. Подробности като тази, че два от общо трите брака на този „руски шовинист“ и „антисемит“, са с еврейки, се премълчават пред тъпите гои. Тези хора са хитри – това трябва да им се признае.

Клаудия: Когато Сталин започна да се обръща срещу своите задкулисни вдъхновители той беше убит. Черният си изпълни дълга и можеше да си отиде.

Роберт: Да се върнем към Втората световна война. За отбелязване е, че англо-американците постоянно отлагат създаването на втори фронт и с това удължиха войната: трябва да си помислим, защо? Както виждате, камъчетата на мозайката се събират в една все по-пълна и предизвикваща ужас картина.

М. Лемпле: Ако всичко това е вярно, историята може в близко бъдеще да се повтори... Само мисълта за това ме кара да изтръпвам.

Артуро: Да си представим следния сценарий: Някой ден през следващата година НАТО се намесва в бившата Югославия срещу Сърбия (Това, че войната продължава вече години, за това НАТО се грижи със своята политика, която уж е насочена срещу сръбския империализъм, обективно обаче го подкрепя, защото на хърватите и босненците биват отказвани оръжията за самоотбрана). По традиция, приятелски настроените към сърбите, руснаци реагират с желаната контраофанзива. Войната се разпространява върху Средна Европа; Германия бива окупирана и сега бедното НАТО за съжаление трябва да хвърли известно количество атомни и неутронни бомби върху нашата страна, за да унищожи злите руски нападатели. При това обаче, за нещастие, голяма част от германското население бива унищожено – *sorry Helmut, no hard feelings, old man, love to Hannelore* (*съжалявам много Хелмут, не ми се сърди друже, целуни Ханелоре*). За да накажат съответно агресора, САЩ бомбардират Русия докато я върнат в каменния век. С това вдъхновителите на Новия световен ред с един куршум убиват два заека. След войната се казва: действително по-нататък не може да се върви, край с тези малки държави, на нас е необходимо едно световно правителство, което създава ред. А кому то ще бъде подчинено сами може да се сетите. Двете основни пречки за стремежа към тоталитарна световна държава, руския и германския народ са в голяма степен премахнати, така че нейното образуване може да бъде задвижено енергично напред и ако някой народ не върви по правия път, например китайците или персийците, подобно ще бъдат вразумени с няколко бомби.

Вили: От антропософията зная за една наистина намираща се в далечното бъдеще „славянско-германска културна епоха“, която ще доведе до по-нататъшен напредък на човешката култура и духовност. Естествено силите на мрака държат на това тази културна епоха никога да не се осъществи. За това е и бясната им ненавист срещу тези два народа, които един ден трябва да осъществят тази епоха.

М. Лемпле: Боже мой, престанете с тези ужасни фантазии.

Клаудия: Да вярваме, че това са действително фантазии и нищо повече. Да се надяваме.

(Всички мълчат известно време.)

Клаудия: Да спрем за един момент. Въз основа на много примери видяхме, как евреите се отнасят с не-евреите, които са предадени под тяхната власт. Да започнем от Стария Завет, където в подробности е описано как Йехова заповядва на своя народ унищожението на цели народи. Доколко тези кланета действително са се случили и доколко това е било само желание на авторите на тези мисли, не се знае; всеки случай поробването и дори унищожаването на други народи е задължение, заповядано от Господа. Евреите играят централна роля при едно престъпление към човечеството като търговията с роби-негри, което не може да бъде смекчено с никакви идеологични оправдания, а само от жажда за печалби. След това имаме Октомврийската революция и болшевишката диктатура на ужасите, по време на която безброй милиони хора са били унищожени в един огромен погром, произлизащ от жаждата за отмъщение към руския народ. Автори като Есер и Сак документируют какво се е случило на германците след войната в лагери на смъртта, командвани предимно от евреи. Терорът с бомбардировките над германските градове, който прие формата на действителен геноцид, бе организиран от един евреин. Сега от външнополитически съображения ционистите в днешна Палестина не могат да си позволят едно пълно прогонване или дори изстребване на палестинците, но в случай че тези съображения отпаднат, те биха го

направили. Тяхното отношение към арабите не оставя място за други заключения. Къде са корените на тази абсолютна безогледност към хора от друг произход и религия?

Макс: От самото начало можем да изключим едно биологично-расово обяснение, защото евреите не представляват единна раса. Западните евреи имат семитски произход, източните са от тюркския народ на хазарите и с течение на времето, независимо от забраната да се женят за неевреи, те от всякъде са абсорбирали чужда кръв. Като обяснение остава еврейската религия и традиция.

Вили: Това е вярно! Следователно ключът за разбиране на еврейския характер трябва да се търси в еврейската религия и традиция. От еврейската религия може да се излезе, както от християнската църква или от една партия и евреин, който отказва вярата на своите деди, не е повече евреин.

М. Лемпле: Обаче, има много евреи, смятащи се за атеисти и въпреки това остават евреи! Да си спомним за Бен Гурион, който беше пламенен атеист и едновременно ционист.

Макс: Да се съгласим върху следното определение: Еврейството е общност от хора със сходна съдба, наричащи се евреи.

Вили: Шведският автор от арабски произход Ахмед Рами пише: „един вид мафия“...

Макс: Да кажем общност на хора с подобна съдба звучи по-благозвучно.

Клаудия: Тук отново в играта идва Холокауста! Той изпълнява най-важната задача. Да попречи на евреи, които са готови да се изплъзнат и да бъдат оковани завинаги към тази общност. Да възпрепятства тяхната асимилация сред другите народи.

Вили: Вижте тази книга. Тя е особено важна. Още в предишната работна група ние основно я разучихме. Заглавието и е *Jewish History, Jewish Religion*, написана от анти-ционисткия израелски професор и защитник на човешките права Израел Шахак (*Israel Shahak*)⁴⁰⁹. Планиран е превод на немски. Той е „преживял Холокауста“, защото като дете е бил интерниран в Берген-Белзен, с тамошните газови камери, в които неговия единовец Моше Пеер най-малко шест пъти по чудо преживява, но с който, той не се запознава.

Всеки от нас ще представи само един аспект на еврейската религия, както тя бива представена от евреина Израел Шахак.

Започвам от бездънната омраза на евреите към не-евреите. При утринна молитва един религиозен последовател на Йехова трябва да благодари на своя творец, че не го е сътворил като гой (Shahak, стр. 92). Ако нашият благочестив евреин мине покрай къщата на не-евреин, той трябва да моли Господ, да разруши тази къща; когато види къщата на не-евреин да лежи в развалини, той трябва да благодари на Господ, че я е разрушил (стр. 93). Когато наближи не-еврейско гробище, той трябва да проклена майките на почиващите там (стр. 24).

⁴⁰⁹ Israel Shahak, *Jewish History: Jewish Religion*, Pluto Press, London, 1994 г.

Роберт: През XVI век крал Карл IV от Бохемия разпорежда да поставят на един каменен мост в Прага красиво разпятие. Всеки път, когато евреите минавали покрай разпятието плюели по него. Карл спасил положението, когато заповядал да поставят на разпятието надпис с еврейски букви: „Адонай“; едва тогава оплюването престанало (стр. 117). (Адонай – едно от имената на еврейския бог-творец Йехова; буквално означава „силен, могъществен, повелител“. През XIX и XX век Адонай е синоним на християнския Бог. Храмът на Адонай е християнски храм или християнска църква в най-общ смисъл). Особено непримиримо евреите мразят образа на Исус Христос. Съгласно Талмуда, Исус ври в ада в изпражнения (стр. 20/21).

Клаудия: Пфуй дявол! И господата се чудят, че не са твърде обични на християните. Каквото повикало, такова се обадило.

Роберт: Който така мрази Исус, мрази също и Новия Завет. На 23 март 1980 г. в Йерусалим тържествено са изгорени подарените от една организация стотици екземпляри на Новия Завет (стр. 21) от министерството на религията.

Макс: Ай, ай, как приветливо се възвишава обаче „единствената демокрация в Близкия изток“ в контраст с варварския Трети райх с неговите изгаряния на книги през 1933 г.!

Аргуто: Убиването на гои е повеля на закона. На въпроса на младия войник Моше, дали е разрешено да бъдат убивани арабски жени и деца, богобоязливият равин Шимон Вайзер отговаря с един цитат от свещения Тозафот: „Най-добрият между не-евреите – убий го!“ (стр. 179) В съответствие с това, евреите в Русия, след като заграбиха властта през 1917 г., планомерно унищожиха елита на руския народ, а в Германия след Втората световна война хиляди от най-смелите, най-интелигентните хора с най-здрав характер бяха „екзекутирани“, иначе казано – убити. На тяхно място се пробутваха блюдолизците на източните и западните окупатори, Улбриховци и Аденауеровци.

Според Талмуда не-евреите не са хора, а потомци на дявола. Изключение са само онези, които преминат към еврейството, защото са еврейски души, които са се загубили, когато сатаната позорил света Дева Мария (стр. 16). Съответно на това, евреин, който има сношение с една гойя (не-еврейка) не извършва прелюбодеяние, а разврат с животни (стр. 87).

Ингрид: Съгласно еврейската вяра, една не-еврейка е „niddah, chifhah, goyah, zonah“ (омърсена с менструална кръв, робиня, гяурка и курва). Ако тя премине към еврейството и се оказва милостта да бъде освободена от първите три качества, но си остава курва, защото е излязла от утробата на майка не-еврейка (стр. 116).

Ако един евреин е опозорил тригодишно не-еврейско момиче, то трябва да бъде убито, защото носи вината евреин да съгреши. Светейшият еврейски мислител Маймонидес (*Maimonides*) учи следното:

„Ако евреин общува с не-еврейка, независимо от това дали тя е тригодишна, или по-възрастна, омъжена или неомъжена, и дори ако той е непълнолетен, на девет години и един ден – защото той е имал с нея неморална връзка, тя трябва да бъде убита като животно, защото чрез нея евреин е изпаднал в грях.“ (стр. 83)

Никога преди това гангстерският принцип „не убиецът е виновен, а убития“ не е бил изказван така безочливо. Трябва да се отбележи, че позоренето на тригодишно не-еврейско момиче от евреин, съгласно талмудистката традиция изглежда е обичайно.

Роберт: Патологична склонност към най-ужасните сексуални перверзии е присъща за евреите. Ал Голдщайн (*Al Goldstein*), издател на американското списание *Screw*, предлагащо екстремна порнография в най-отвратителна форма, в интервю с една порно-актриса казва в своето списание⁴¹⁰: „*As you know, 85 percent of men in porn films are Jews.*“ В превод: „*Както знаеш, 85% от мъжете-порно-изпълнители са евреи*“ Тъй като това твърдение идва от американски експерт в тази област, който е евреин, не виждам повод да се съмняваме в неговата истинност. Както виждате има и еврейски свидетелски показания, които са за вярване!

Мариета: Да се причини смъртта на един гой не е разрешено буквално. Например, ако такъв един падне в пукнатина в земята, в която случайно има стълба, то на евреина му е разрешено да я изтегли – освен ако съществува опасност, че това ще събуди гняв срещу евреите. (стр. 76). Един не-евреин подчинен на еврейското правораздаване, когато убие човек – независимо дали той е евреин или не-евреин заслужава най-високата присъда - смъртната. Ако убиецът премине към еврейството и жертвата е не-евреин, то престъплението става ненаказуемо (стр. 76)

М. Лемпле: Вярвам, че това е достатъчно.

Мариета: Разберете сега, че тези хора са болни – направени болни чрез една чудовищна религия, в която биват възпитавани от най-ранно детство! Първото, което едно еврейче научава от своите родители е, че има два вида хора: добрите – евреите и лошите – не-евреите (ако на последните въобще може, великодушно да бъде признато човешко състояние). По време на съществуването си, евреите непрекъснато са тормозени и избивани: от злите египтяни, от злите филистимци, злите асирийци, злите персийци, злите римляни, злите кръстоносци, злите инквизитори, злите украинци, злите нацисти и злите палестинци. Евреите трябва да понесат всички тези преследвания, не защото с известни неприятни качества събуждат гнева на своето обкръжение. Те самите са добри, а всички други са порочни. Боже, трябва да е истинско проклятие да се израсне в еврейска среда! Колко струват на тези хора парите и влиянието, ако цял живот трябва да прекарат в страх – от безбожни гои и ревизионисти, от един нов Хитлер и нов Холокауст? Новият Хитлер чака да удари неговия час и вече ден и нощ си блъска главата върху това, как да прати в газовите камери още повече евреи. Отново Zyklon-B ще тече от душовете и света за кой ли път ще гледа безучастно!

Роберт: Улучваш точно в целта, Мариета. Тези хора са болни. Само болни измислят обаче истории като мелницата за хора на д-р Сценде, ямите на Ели Вийзел, където в пламъците часове наред горят еврейски кърмачета, сапуна от еврей марка RIF на Визентал и газовите камери на Бендел с техния еврейски зъболекар, вадещ по четири зъба за секунда. Който желае добро на евреите, трябва да им пожелае да се отърват от еврейството.

М. Лемпле: „Олем-голем“, казват евреите: „Светът е едно чудовище“.

⁴¹⁰ *Screw*, 25. September 1989, цитирано от Ахмед Пами: *Judisk Häxprocess i Sverige*, Kultur förlag, Stockholm, 1990, стр. 477.

Клаудия: Евреи, отделете се от вашата религия, превръщаща за вас света в чудовище; станете здрави, нормални хора и поставете вашите безспорни способности, вашата интелигентност и усърдие в служба на света, който ви заобикаля!

Сабине: Страхувам се, че през 1995 г. такива апели идват прекалено късно.

Вили: Един от най-големите мислители на човечеството, произлизащия от Португалия и живеещ в Амстердам еврейски философ Барух Спиноза ясно разпозна причината за враждебността към евреите и ги призовава, да се откажат от коренящата се в Тората омраза към неевреите. Освен това той се застъпва за религиозна свобода и свобода на мисълта. Нещо, което неговите братя по вяра не могат да му простят. В 1656 г. еврейската община в Амстердам присъжда проклятие⁴¹¹:

Съгласно решението на ангелите, съгласно присъдата на светците, ние отлъчваме, ние пропъждаме, ние проклинаме и кълнем Барух де Еспиноза с одобрението на светия Господ и това на цялата свещена община (...) Господ да го накаже с проказа, треска, гангрена, възпаление, меч, суша и краста...

Още преди повече от триста години е имало един ясно виждащ евреин, който намира корените на т.н. антисемитизъм, където те, именно са, при самите евреи и тяхната религия.

Артуро: Последен пример, също споменат при Шакак (стр. 44), как тяхната религия превръща цялото съществуване на евреите в лицемерие. Съгласно Талмуда, доенето в шабат (събота) е забранено, освен ако се прави, за да се облекчи кравата от натиска на млякото във вимето, но тогава млякото трябва да се остави да тече на пода. Преди от тези правила не произлизаха проблеми, защото всеки евреин, който има крава, можеше да си позволи един шабат-гой, който да дои в събота. Но в Израел с многото еврейски селски стопани предписанието създава не малко трудности. Днес това е разрешено със следния трик: Шмул отива през Шабат в обора, поставя ведро под кравата, което не е забранено от закона и отново напуска обора. Менахем влиза, за да облекчи кравата от натиска във вимето и вижда за свое голямо учудване, че едно ведро стои на пода под вимето. Напуска обора, при което Хаим влиза, много учуден от ведрото с мляко и го взема, за което никое предписание от Талмуда не му пречи.

Макс: Иначе казано, еврейската религия е сбирщина от абсурдни предписания, които трябва да бъдат заобиколени с плоски трикове, докато Закона бъде изпълнен буква по буква. Щом като на евреите е разрешено да мамят своя Бог, колко ли незначителни биха били задръжките им при маменето и воденето за носа на глупавите гои!

Сабине: Покрай тази история с кравата си спомних легендарните нацистки газови камери.

Ханс-Петер: Съжалявам много, но не виждам връзка.

Сабине: И без ревизионистичното изследване, трябваше да забележим, че историята-Холокауст не е вярна, защото никой германец не би извършил това.

⁴¹¹ Цитирано от *Deutschland. Schrift für Neue Ordnung*, Postfach 10 10 48, 42810 Remscheid, Folge 3/4 – 1995 г., стр. 41

Естествено германци могат да бъдат брутални и да убият беззащитни, но никой германски и въобще никой не-еврейски мозък не би дошъл до идеята да завлече в Полша милиони хора от цяла Европа и там да ги примамва в газови камери, маскирани като души. Лукавството и коварството, с което германците били примамвали под смъртоносните души нищо неподозиращи жертви, може да бъде измислено само от психично болни хора, проектиращи собственото си лукавство и коварство върху другите. Както беше казал големият американски ревизионист Артур Буц, „историята-Холокауст“ има съвсем ясни кабалистични черти. Връзката с историята за кравата се разкрива в това, че....

Клара: Вие, вечно вчерашни, реакционери, вие сте непоправими, нео-нацисти, стари нацисти, нацисти!

(Всички скачат на крака): Какво, ти си още тук?

Клара: Вие сте фашисти, расисти, вие сте непоправими, антисемити, вие сте „отричащи Аушвиц“!

Ингрид (подигравателно): Клара, благодарим ти, че така нагледно резюмира всички най-добри съкрушителни аргументи на екстерминистите!

Клара: Почакай, скоро смехът ще ти замръзне в гърлото. Вие кафяви плъхове. Вас всички трябва да ви обгазят (тя напуска класа и затръшва вратата).

Вили: Слава Богу, най-после се отървахме от тази глупава крава!

М. Лемпле: При това, въпреки всичко, тя беше мило момиче! Как е станала толкова плашило, каквато е сега?

Макс: За мен Клара е загадка, както показва нейният училищен успех, не е загубена и например е добра по химия. Тя трябваше да проумее, че не може да се работи без последици сред облаци от „синя киселина“ и че показанията на свидетелите са мошеничество.

Мариета: След като ѝ вляха отровата на лъжовната пропаганда, превъзпитателите направиха от едно нормално момиче, което трябваше да стане нормална жена, такава Мегера (зла жена) надъхана с омраза към собствения си народ, умопобъркана. Клара ми напомня онези леви демонстранти, носещи плакати в Дрезден с лозунги: „Германските престъпници не са жертви“, и „Нито една сълза за Дрезден, никакво съчувствие към фашистите“. Тези демонстранти също бяха болни, умишлено направени болни. Духовните опустошения, които „лъжата-Холокауст“ остави в и извън Германия след себе си, не могат въобще да бъдат преценени. Това, че нашите политици хвърлиха на евреите 100 или 150 милиарда DM като „Wiedergutmachung“ (репарационно обезщетение) би могло да им бъде простено, но престъплението към съзнанието на милиони хора – никога.

Роберт: Струва ми се, че явлението Клара може да има само религиозно обяснение. Историята-Холокауст, технически погледнато е дотолкова безумна, че не би могла да бъде защитавана със средствата на разума и може да преживее само като религиозен мит. На евреите се е отдало със сатанинска умелост да направят от тяхната газкамерна

глупост една религия, в която газовите камери са най-свещеното, германците – злото, а евреите са доброто – колективния Спасител. Без съмнение, ако планираното еврейско световно господство стане действителност, този тъмен варварски мит ще стане световна религия, всички други религии ще бъдат забранени. Евреинът Клод Ланцман (*Claude Lanzmann*), онзи тип, който съвсем открито казва, че религията-Холокауст трябва да измести християнската. Оригинален запис на Ланцман⁴¹²:

„Отколе съществува една християнска завист, завистта на християните към страданията на евреите (...) Ако Аушвиц е нещо друго освен един ужас от историята, ако отнеме от „Баналността на злото“, то християнството бива разтърсено в самите негови основи. Христос е божия син, който е вървял до края на възможното за един човек, където той изтърпява ужасни мъки (...) Ако Аушвиц е истина, има човешко страдание, което не може да бъде поставено на същото стъпало с това на Христос (...) В случая Христос е фалишив и спасението няма да дойде от него. Фанатизма на страданието! Ако сега Аушвиц е далеч по-екстремно от Апокалипсиса, далеч по-ужасяващо от това, което Йоан разказва в Апокалипсиса, (защото Апокалипсиса може да се опише и напомня голям спектакъл от Холивуд, докато Аушвиц е неизказуем и непредставяем), тогава книгата за Апокалипсиса е фалишива, и Евангелието – също. Аушвиц е опровержението на Христос.“

Мариета: Извънредно поучително! Човек като Клара попаднал в тази религия, повече не е подвластен на реални доводи. Масовите „обгазявания“ са се състояли, следователно трябва да са били технически възможни, а че днес 50 години след края на войната 300 000 бивши еврейски концлагеристи биват интервюирани, само утвърждава фанатична лудост на Клара, че германците са избили множество евреи. За Клара изследването на Санинг върху еврейските миграционни движения, експертизата на Рудолф върху (мнимите) отвори за хвърляне на Zyklon-B и концентрацията на цианид в стените на въображаемите газови камери, изследователския труд на Матоньо върху кремирането в Аушвиц или статията на Берг върху отровността на дизеловите отработени газове, са чисто богохулство. Дори ако самият архангел Гавраил лично би слязъл от небето и възвестил, че газови камери не са съществували, за Клара това би било още един прозрачен нео-нацистки трик, както *Експертизата на Лойхтер* или *Експертизата на Рудолф*.

Ингрид: Ревизионизмът е „Thoughtcrime“ – мисловно престъпление, както казва Оруел.

Вили: Да, книгата на Оруел! Беше щастие, че миналата година в часовете по английски четохме **1984**. Сравненията с нашето общество стават все по-ясни с всеки изминал ден. При Оруел съществува понятието „Blackwhite“ – черно-бяло. Под това се разбира способността на политически правоверно мислещия, да вярва и дори да знае, че ако партийната воля повелява – черното е едновременно и бяло. За личност като Клара не може да не е ясно, че в Аушвиц не е възможно един труп да бъде кремиран петнадесет пъти по-бързо, отколкото в компютризиран крематориум през 1995 г. само защото „преживялият-Холокауста“ евреин Дов Пайсикович (*Dov Paisikovic*) го свидетелства и на Клара, ако и бе разрешено, щеше да убие на място всеки, който се съмнява в думите на Пайсикович. Черното става веднага бяло!

⁴¹² *Les Temps modernes*, декември 1993, стр. 132/133.

Артуго: В Океания на Оруел съществува изкуствен език, отразяващ господстващата идеология, наречен „Newspeak“ – нов говор. В него понятията се означават с диаметрално-противоположното на това, което преди са означавали. Министерството планиращо агресивни войни се нарича Министерство на мира. В Министерството на любовта, политическите затворници биват измъчвани, а дажбите биват съкратени от Министерството на изобилието. При нас също се шири един такъв „Newspeak“. Пътуващи проповедници на омразата, като Симон Визентал - стават „радетели за разбирателство между народите“....

Ингрид: Който иска да научи нещо повече за тези „чисти“ другари, трябва да се снабди с отличната документация от ревизиониста Герд Хонсик⁴¹³, осъден в Австрия на три години затвор и живеещ като емигрант в Испания....

Артуго:... сериозни изследователи като Рудолф, Валенди и Форисон биват наричани „отричащи Аушвиц“ или „подстрекатели на народа“; геноцидната война срещу германския народ се превръща в „освобождение от хитлеристкия фашизъм“; програмата за унищожението на руския народ чрез глад и болести е означаван като „политика на реформи“, а противниците на тази политика наричани „противници на реформите“; Такава антиевропейска организация-чудовище като Европейския съюз (EU), чиято задача е заличаването на европейските държави, чрез изграждане на интернационална тотална диктатура и унищожаване на европейската култура, бива кръстена „Европа“, а противниците на този свръхнационален Молох – ругани като „врагове на Европа“.

Ингрид: При Оруел съществува престъпление наречено „Facesscrime“ – престъпление на лицето. Понятието означава политически некоректно изражение на лицето. При нас това също е наказуемо. В процеса срещу Гюнтер Декерт (*Günter Deckert*), като утежняващо вината обстоятелство беше тълкувано това, че Декерт, превеждайки доклада на Фред Лойхтер се е смял.

Клаудия: В идеологията на Океания се среща израза „Crimestop“ – стоп на престъплението. Това е способността на правоверния партийен другар, ако в главата му се появи еретична мисъл - изобщо да не я мисли до край, а веднага да остави да бъде спусната една духовна желязна завеса, държаща такава мисъл на разстояние от него. Например, ако Клара чуе ревизионистична мисъл, дори тя да е твърде убедителна, този „стоп на престъплението“ се задейства, Клара си поставя, така да се каже, една броня от глупост. Бронята е необходима за всеки, който се запознае с доводите на ревизионистите, но продължава и да върва в газовите камери и шестте милиона.

Сабине: Или „седмица на омразата“, през която в света на ужасите, описан от Оруел, 24 часа дневно владее заповяданата от държавата омраза към врага. Непрекъснато се провеждат митинги на омразата, на които всеки е длъжен да участва. Моля, какъв беше този маймунски театър около „Мръсотията на мошеника“ (*Schwindlers Mist*) или истерията около годишнината от освобождението на Аушвиц. Какво друго, ако не удължени седмици на омразата, когато от всички медии без прекъсване бива разпространявана омраза към Германия?

⁴¹³ Gerd Honsik: *Schelm und Scheusal. Meineid, Macht und Mord auf Wiesenthals Wegen*, Bright-Rainbow-Limited, Sanchez de Lerin Garcia, C/Academia, 8, 28014 Madrid.

Клаудия: След няколко седмици, когато започнат празненствата във връзка с 50-годишнината от капитулацията на Германия, която Братята означават със своя Оруел-жаргон като „освобождение“, истерията ще достигне своя апогей. Можеш да я избегнеш само, ако не четеш вестници и списания, не слушаш радиопредавания и въобще не включваш телевизора. Оруел изобрази с потискаща яснота, как обществото може да бъде доведено до състояние на постоянна лудост. А нашето общество с всеки изминал ден се приближава до деня, описан от Оруел. Когато маймунският театър във връзка с 9 май свърши, вероятно ще бъдат извършени атентати върху общежития на имигранти или синагоги, уж от „десни екстремисти“, в действителност обаче от съвсем други хора, за да може истерията да бъде поддържана и още повече подсилена. Така е и в Океания на Оруел. Там бомбите биват поставяни от „братството“...

Макс: ...онази обгърната с тайнственост подмолна организация, която извършва убийства, атентати и престъпления, без никой някога да е видял лицето на един единствен член на това братство! Това прекомерно изтъкване на въображаем враг като вездесеща заплаха преживяваме в момента. При нас, удобната за „братството“ роля - играят „десните екстремисти“ и „нео-нацистите“.

Мариета: Отлично, Макс. Миналата седмица минах през квартала на гарата във Франкфурт и не видях нито един десен екстремист или нео-нацист. Но видях малолетни германски проститутки с осеяни от пъпки лица и надупчени от инжекции ръце; видях германски-наркомани (Junkies), лежащи и гърчещи се в тоалетните; видях тъмнокожи и турски търговци на дрога, пазарейки се с младежите, несмущавани от никого за своята стока. Полицията повече не се намесва и ако все пак някой е арестуван, след 24 часа са длъжни да го освободят. Чужденец – търговец на дрога трябва да изрече само две думи, „Asyl“ (убежище) и „Аушвиц“. С това се отървава от всички неприятности и е хранен от германските данъкоплатци.

Артуго: За да вярва народът в мита за дебнещата от всякъде нео-нацистка опасност, средствата за масова [дез-]информация плащат на стригани, побъркани и празни глави да крещат пред камерата „Хайл Хитлер!“ и да вдигат врява пред общежитията за имигранти. По време на Третия райх такива, вдигащи патърдия, биха се намерили набързо в превъзпитателен лагер, където им е мястото.

М Лемпле: Водач на „братството“ при Оруел е Емануел Голдщайн, възплъщение на злото. Нашето общество също познава фигурата Голдщайн: тя се нарича Хитлер. Само диаметралната противоположност на Голдщайн, всесилния и премъдър Голям Брат, комуто принадлежи любовта на всички негови поданици, още липсва. Нашето общество познава фигурата на Дявола, но липсва тази на Спасителя.

Вили: Не се грижете, госпожо Лемпле, Големият Брат отдавна бива изграждан зад кулисите. След няколко години ще го имаме.

Ханс-Петер: Не ме плаши, Вили.

Вили: Изчакай и ще видиш.

М. Лемпле: Край за днес, деца. Възможни последни въпроси ще изясним утре в часа по история. Проектната седмица, която продължи повече от месец, завърши.

(Бележки на хрониста: На 16 февруари, издадената през края на април от издателството Neue Visionen, CH-8116 Würenlos, Schweiz, книга *Verdammt Antisemitismus* от Harald Sesil Robinson, все още не беше на разположение на нашия клас. От нея можеха да бъдат взети още много особено интересни сведения.)

ХІІІ. Нов Световен Ред

Събота, 18 март

Предвидената от Маргарита Лемпле за 17 февруари заключителна дискусия, не се състоя. На този ден сутринта, малко преди тя да тръгне за училището, по телефона се обади директора на гимназията и ѝ съобщи, че я моли да остане в къщи. На следващия ден тя получи писмо, в което ѝ се съобщаваше нейното уволнение без предупреждение. Клара беше записала всички дискусии от първия до последния час с един скрит магнетофон и на 16-ти февруари вечерта бе предала касетата на училищния директор. Той, изглежда, през нощта беше изслушал една част от записа. За всеки случай на 17-ти февруари следобед, директорът свика спешно събрание на учителите от гимназията в Санинген. Представители от министерството на образованието, на политическата полиция, както и на Централния съвет на евреите в Германия, единодушно взеха решение за уволнението на М. Лемпле.

Клара беше наградена с една седмица извънредна ваканция за нейната антифашистка бдителност. Тя се възползва от случая, за да посети пантеона Яд Вашем в Йерусалим, където случайно беше и Симон Визентал. Клара получи от Симон целувка по бузата, която ще ѝ остане като върховен момент в живота. При своето завръщане тя получи още едно радостно съобщение, а именно, че е била повишена в ротен командир при движението *Символ на изкуплението* (*Sühnezeichen*). Клара беше освободена от матура по история, на основание, че никой учител по история не би могъл да я научи на нещо повече от това, което тя на практика бе показала.

Значително по-неблагоприятно се развиха събитията за останалите в класа. След подробен анализ на протокола от микрофонния запис, училищното ръководство реши с пълно единодушие в присъствието на представители от министерството на образованието, на политическата полиция за държавна сигурност, както и на Централния съвет на евреите в Германия, учениците Артуро, Мариета, Макс, Сабина, Вили, Роберт, Ингрид, Ханс-Петер и Клаудия да бъдат изключени от училище заради подмолна конспиративна дейност с цел подриване на либерално-демократичната система. Деветимата подадоха възражение в рамките на срока предвиден от закона срещу това решение. Върху това възражение, в момента, когато книгата отива за печат, още нищо не е решено. Изгледите му за успех биват преценявани като незначителни.

Следобедът на 18-ти март, събота, целият клас, с изключение на Клара, се събра в жилището на Маргарита Лемпле, за да продължи дискусии в частни рамки.

Ингрид: Да, госпожо Лемпле, за нас това беше урок на тема „свобода и демокрация във Федералната република“ или „как училището поощрява критичното мислене“.

М. Лемпле: Радвам се, че след всички тези неприятности, още не си загубила своя хумор. – Да се върнем отново на нашата първоначална тема – „Холокауста“. Как си представяте един пробив на ревизионизма, при наличната пълна блокада на средствата за масова информация?

Сабине: Трябва да подчертаем най-напред, че пълната блокада на медиите в Европа наистина е абсолютна, но зад океана това не е така. Независимо от голямото влияние на

ционистите в САЩ и Канада, там няма анти-ревизионистични закони, защото англосаксонците не оставят тяхното право на свободно мислене да бъде ограничавано. Възхитителна дейност развива калифорнийският Институт за историческо изследване (Institute for Historical Review), издаващ едно списание на високо ниво, както и много филми. Между американските ревизионисти трябва да споменем Марк Уебър (*Mark Weber*), историк по професия. Най-енергичният между ревизионистите е Ернст Цюндел, който със своите радиопредавания достига милиони слушатели. Ревизионистите излизат все по-често по американската и канадската телевизия, все по-често могат да се изказват във вестници с голям тираж, както и на публични дискусии върху ревизионизма в американските университети, които биват организирани с голям успех от американци като Бродли Смит (*Bradley Smith*) и Робърт Каунтес (*Robert Countess*). В ставащата все по-тоталитарна Европа това е невъзможно.

Клаудия: Тогава пробивът по-скоро би могъл да се очаква западно от Атлантическия океан, отколкото тук.

Макс: Обаче, от втората книга на Гаус за кратко време бяха разпродадени 14 000 екземпляра и броят на хората в Германия, запознати с фактите нараства скокообразно. Как тукашните екстерминисти (*die Holocauster* = холокаустерите) ще могат да поддържат цензурата занаят?

Мариета: Въпросът е правилен. Стратегията на противниковата страна е ясна: всекидневна Холокауст-пропаганда с помощта на напълно контролираните медии, абсолютна цензура – нито един ревизионистичен довод не трябва да бъде споменаван и в краен случай – пълно потискане.

Роберт: Това е и моето впечатление. Относно пропагандата, по всичко личи, че екстерминистите междувременно са загубили всякакво чувство за срам. Само един пример: В минаващия за сериозен вестник *NZZ (Neue Züricher Zeitung)* от 21/22 януари някой си Хайнц Абош (*Heinz Abosch*) коментира публикуваната, малко след Втората световна война, от най-големите лъжци на Сталин – Василий Гросман и Иля Еренбург, - „**Черна книга**“ върху геноцида над съветските евреи, която беше преиздадена през 1994 г. от издателството Rowohlt...

Вили: ...през 1946 г. Гросман бълнува за някакви три милиона евреи избити с гореща пара, газ и удушени чрез изпомпването на въздуха от камери за умъртвяване в Треблинка, а в същото време престъпника седящ зад бюро - Иля Еренбург в безбройните си призови подстрекава червеноармейците към унищожаване на германците без милост, включително жените и децата...

Роберт: Цитирам какво пише *NZZ* във връзка с тази **Черна книга**, без дори и полъх от критично дистанциране:

„Евреите (в Белцек) биват въвеждани в една голяма зала, побираща до хиляда души. На стените, както и на пода, германците бяха инсталирали електрически проводници без изолация. Когато залата със съблечени хора се напълнеше, те получаваха електрически удар. Това беше един огромен електрически стол...“

Ханс-Петер: Та, това е променена версия на мелницата за хора в Белцек, която доктора по философия Стефан Сценде така картинно описва...

Роберт: Преиздадена е през 1994 г. от издателството Rowohlt и цитирана от *NZZ* така благоговейно, както Библията от пастора. Още няколко проби за дегустация:

„Пиянските оргии на германците бяха също ужасни. Тогава те щурмуваха първата най-добра барака, измъкнаха затворниците и ги изтезаваха. По време на оргиите никой не беше разстрелван. Есесовците забиваха копия в главите на затворниците или ги удряха с чукове по главата, душаха ги или заковаваха своите жертви на кръст (...) В Одеса жени и деца бяха товарени на лодки и потапяни в морето...“

Реномираният швейцарски вестник цитира съвсем трезво като сериозен източник тези глупости от мухлясалия куфар на сталинистката пропаганда на ужасите. Както казах холокаустерите загубиха и последното чувство за срам. Според девиза: Аушвиц за закуска, Аушвиц за обяд и Аушвиц за вечеря и това 365 дни през годината, във високосна година – 366 дни, 24 часа на денонощието по всички средства за масова информация. Няколкото малки вестници, които не се солидаризират можеш да ги изброиш на пръсти.

Артуро: Американският журналист Джон Суейнтън (*John Swainton*), още през двадесетте години, се обръща към своите съвременници⁴¹⁴:

„Свободна преса няма. Вие, скъпи мои приятели, знаете това - аз също. Нито един измежду вас не би посмял да каже честно и открито мнението си. Занаятът на журналиста е по-скоро да руши истината, направо да лъже, да извърта, да клевети, да ляга, подвивайки опашка в краката на Мамона и отново и отново да продава себе си и своята страна за насъщия. Ние сме инструменти на финансово силните, стоящи зад кулисите. Ние сме марионетките, които скачат и танцуват, когато те дърпат конците. Нашите възможности, нашите способности и дори живота ни принадлежат на тях. Ние не сме нищо друго освен интелектуални проститутки.“

Потресаващо признание!

Сабине: Не се ли намира сред журналистите от големите медии поне един почтен журналист?

Вили: Сигурно някъде има, обаче що се отнася до Холокауста, тези хора мълчат и коментират други неща, например футбол.

Ингрид: В царството на постоянната лъжа на Оруел, наречена „либерална демокрация“ властвува негативният подбор – тържеството на малоценните. В политическия живот, в медиите и в историческата наука, свободомислещите, критичните и смели духове биват навреме регистрирани и отстранявани чрез подбор. На повърхността изплува предимно моралната утайка. Кариера прави онзи, който хиляди пъти се е доказал като предан слуга на Новия Световен Ред. Затова и вероятността редакцията на голям вестник да се реши на ревизионистична публикация или дори само обективно да коментира един ревизионистичен труд е твърде незначителна. Въобще, един журналист, за да влезе в главната редакция, трябва хиляди пъти да се е доказал като слуга и блюдолизец на ционистите. Ако притежава качества като любов към истината, чувство за справедливост, патриотизъм, самоуважение или дори само почтеност или елементарно приличие, то те преждевременно ще направят впечатление и той ще попадне в списъка, за да „изхвърчи“ от там.

⁴¹⁴ Цитат от *Nation Europa*, №11, 1968 г.

Макс: А ако някой вестник плува срещу течението?

Сабине: За да видим какво ще се случи в този случай трябва да споменем последната статия, която Алфред Дечер (*Alfred Detscher*) – издателят на **Мюнхенер Анцайгер** (*Münchener Anzeiger*) адресира към своите читатели. Тя беше отпечатана в брой 43/1992 на същия вестник, който с този брой трябваше да преустанови излизането си. Дечер пише:

Драги читатели на Мюнхенер Анцайгер, драги мюнхенци, скъпи германски сънародници! Този брой на моят ежеседмичник ще бъде последния. След 33 години в служба на домакинствата в Мюнхен, на индустрията и на истината бях принуден да преустановя издаването на моя вестник. Защо? Аз съм непоколебим защитник на истината. Лъжата ме отвращава. И когато лъжата бъде превърната в инструмент срещу жизнените интереси на нашия народ, се бунтувам. Така, повече от една година в моя вестник третирах темата-табу Аушвиц. Моите читатели ценят това достатъчно добре. Получих повече от 20 000 одобрителни, поощрителни телефонни разговори и писма не само от Мюнхен. Получих благодарствени писма заради моето застъпничество за истината от цяла Германия и от различни места по света. Моите публикации във връзка с Аушвиц бяха публикувани дори и в Египет. Защо се занимавам с тази тема?

До 1960 г., ние във ФРГ трябваше да вярваме на лъжата за газовите камери от Дахау, който тогава се съмняваше беше здраво одрусван от правосъдието. Аз знаех, че в Дахау не имало обгазявания, защото моят баща е бил интерниран там. Спомням си за дърводелеца от Дахау, който през 1957 г. беше осъден на седем месеца затвор, защото отказа да повтаря лъжата за газовите камери. Доктор Рашер дори беше осъден на смърт заради тази лъжа (...) Да, с болка си спомням този показан процес от Дюселдорф. Там през 1981 г. провинциалният съд постанови (документ преписка XVII-1/75), че в лагера Майданек от есента на 1942 г. до пролетта на 1943 г. евреи са били масово умъртвени с газ. Тази присъда беше произнесена, въпреки че на предишния процес, срещу нацисти през 1950 г., беше отсъдено от апелационния съд в Берлин (преписка PKs 3/50 и ASs 201/50, че: В лагера Майданек е нямало съоръжения за умъртвяване с газ. Е, може би тази присъда беше произнесена твърде отдавна, за да си спомнят за нея в Дюселдорф.

Днес, във връзка с Аушвиц съществуват три експертизи от вещи лица - хвърлящи светлина в мрака. Моите усилия да осветя това - изглежда не пасват на влиятелните сили. Най-малко те се харесаха на Централния съвет на евреите в Германия. Неговият, вече починал, председател Хайнц Галински настоя в едно писмо до бившия министър на правосъдието Кинкел, веднага да ме изправи пред съда. Моите усилия в защита на истината не допадат също и на левите идеолози. На тях им трябва всички кофи с мръсотия за техните анти-германски подстрекателства. Като пречка пред тяхната интернационална представа за човека миш-маш стои „народностната общност“. Те са убедени, че ако германският народ се срамува от самия себе си, той сам ще се претопи в мултикултурното общество и ще се самоунищожи.

Желанието на Галински за подвеждането ми под съдебна отговорност беше публично удовлетворено; за „обида на евреиството“ бях осъден на една година затвор (условно) и да платя 10 000 DM глоба. Всичките ми молби за осигуряване на доказателства, както и представянето на експертизи бяха отхвърлени. Без да искам, трябва да си спомня за горкия 18-годишен германец, който беше убит с нож, защото имал руса коса. Турските убийци естествено не бяха осъдени на затвор (...)

Онези, които лъжат и мразят не бяха доволни с моето осъждане. Издателството на моя вестник трябваше да бъде разрушено. Най-напред ми поставиха бомба пред вратата, после пратиха дегенерирани пънкари и банди от чужденци в предприятията на моите клиенти. С методите на мафията мнозина от клиентите ми бяха убедени за в бъдеще да не дават повече обяви в **Мюнхенския показател**. (...) (**Мюнхенер Анцайгер**) замлъкна. Завинаги! Въпреки всичко, със задоволство мога да кажа, че като резултат на моите публикации дискусията върху темата-табу Аушвиц никога няма да затихне. Дори реномираният седмичник **Die Zeit**, вече лъжейки трябваше да мине в отбрана. С две статии на цяла страница (Nr. 39/40, 1992) той се опитваше отново да доведе излъганото население до „праведната“ линия. Той цитира, без да назове името Рихард Бьок (Richard Böck) като свидетел на твърденията обгазявания от Аушвиц. Съдът вярваше, че с неговите свидетелски показания ще докаже с успех газовите камери от Аушвиц. Но, **Die Zeit** фалшифицира твърдението на Бьок. Пасажът, където Бьок твърди, че Zyklon-B действал върху евреите смъртоносно, докато за лагерния взвод не е бил ни най-малко вреден, вестникът умишлено и благоразумно прескочи. Съгласно изказването на Бьок, хората от лагерния взвод работят сред облаци от Zyklon-B. Един друг пример, наподобяващ паноптикум: На един луд, на име г-н Ян-Бернд Беслинг (Jan-Bernd Bessling), му беше разрешено съвсем сериозно да твърди (FAZ от 21 септември 1992 г.), че по време на Третия Райх в германските концентрационни лагери са били избити 26 милиона души.

Сега, когато **Мюнхенският показател** слиза от сцената, се смята, че на гражданите всичко може да бъде сервирано. Наистина ли всичко може да бъде поднесено?

Да, скъпи германски сънародници, **истината си отива. Лъжата остава – но не за дълго!**

Ваш Алфред Дечер

Алфред Дечер почина няколко месеца след закриването на неговия вестник, терорът беше разбил здравето му. – Сега обаче знаете, какво се случва с почтени журналисти в нашето общество.

Роберт: Подобен случай се разигра неотдавна в далечна Япония, където списанието **Марко Поло** в броя си от февруари нарече съществуването на газовите камери „пропагандна измама“. Цитирам какво писа един еврейски вестник във връзка с това⁴¹⁵:

„След като американски еврейски организации нападнаха статията в **Марко Поло**, неговият издател, издателската къща Bungei-Shunju официално се извини и обяви закриването на списанието с тираж от 200 000. „Множество редактори и чиновници от издателството приемат отговорността за едностранчивата статия“, обясни Tadashi Saito, говорител на председателя на издателството (...) Централата Визентал поведе атака срещу **Марко Поло** и призова онези, които подават обяви да прекъснат фирмени контакти със списанието. Mitsubishi Motors, Volkswagen, Cartier и Philip Morris реагираха веднага на призива и отказаха всички поръчки за обяви в **Марко Поло** (...) Списанието **Марко Поло** беше на три години. „

Това, което изумява най-много в една такава статия, е абсолютната наглост на ционистите, сами показващи своите методи.

⁴¹⁵ Jüdische Rundschau Maccabi, Basel, № 6, 9. февруари 1995 г., стр.16.

Сабина: Слушайки това ме обхваща истински копнеж за средновековието, където рицарите все още се дуелират с копия и мечове – рицар срещу рицар! Ционизмът и неговите слуги не познават други оръжия освен лъжата и изнудването, всяването на страх и терора. Нито една от тези жалки креатури не би имала смелостта да застане срещу ревизионистите в една честна и открита дискусия.

Ханс-Петер: Ингрид, ти каза, че чрез негативен подбор, смели и мислещи независимо хора биват възпрепятствани в нашето общество да достигнат върхови позиции и то не само в публицистиката и изучаването на историята, но също и в политиката. Всеки, който изказва едно такова твърдение с важни последици, трябва да го докаже.

Ингрид: Спомням си случая с Щефан Хайтман (*Steffen Heitmann*), който беше предвиден за приемник на Вайцсекер. Като бивш гражданин на ГДР, той беше слабо запознат с правилата на играта в либералната демокрация и затова няколко публично изказани забележки (от 3 октомври 1990 г. насам), показаха, че неговият здрав човешки разум още не го е напуснал. Не, че беше ударил гръмко върху националния барабан, но той каза няколко неща, като например, че дадената от природата роля на жената е да бъде майка, че германците заради тяхното минало не могат вечно да влизат в историята с риза на покаянието, че не можем безкрайно да приемаме имигранти и т.н., по принцип само банални неща, но въпреки това смъртни грехове срещу т.нар. „political corectness“ („политическа коректност“) или да говоря с думите на Оруел „thoughtcrime“ („мисловно престъпление“). Наказанието не закъсня. Господин Игнац Бубис обяви Хайтман като неподходящ за поста президент, медийните псета залаяха по задължение и на мястото на Хайтман днес в креслото на федералния президент седи един субект, чието име в момента не си спомням, който обаче досега в живота си никога не е имал една собствена мисъл, но за който, онези, които дърпат конците могат да бъдат сигурни, че всяка дума, която казва, ще бъде чист „newspeak“.

Вили: Публицистът Ханс-Дитрих Зандер писа веднъж, че ако някой иска да знае кой във ФРГ може да прави кариера и кой е предвидено да бъде „гръмнат“, то четете *Allgemeine Jüdische Zeitung*. Една похвала от Бубис и шансовете за кариера нарастват, един укор от Бубис означава политическа смъртна присъда. Значи, ако Бубис намери Хайтман за неподходящ за високия държавен пост, то Хайтман никога няма да стане държавен глава!

Клаудия: Какво каза обреченият на смърт писател в радиопиесата от Фридрих Дюренмат: *„Нощен разговор на един презрян човек с неговия палач“*? – *„Президентът ме нападна. Речите на Негово Благородие обичайно имат неприятни последици“*.

Сабина: Цитирам *Spiegel*, брой 5 от 30 януари 1995, стр. 38:

„Игнац Бубис и неговият президент Фридман са така очаровани от Херцог, че други еврейски делегации вече ги упрекнаха (...) речта на Херцог от 1 август 1994 г. в памет на Варшавското въстание е била за Бубис едно възлово преживяване: „Той беше първият президент, който без извъртания се извини на полския народ за престъпленията на германците. Иначе дори нямаше и да го познавам“.

Така говори председателят на една организация, която, ако съм точно информиран има сигурно не повече от 30 000 членове.

Роберт: Тези хора не могат да проумеят, че самозабравянето предшества падението. Това, че след самотнителността следва продънване в преизподнята, е толкова сигурно, както „амин“ в църквата. Просто, това е природен закон.

Артуго: Американецът от германски произход Ханс Шмид описва как веднъж във Франкистка Испания, в едно кафене, става свидетел на оживен спор между млади хора. За негово учудване той установява, че младежите атакуват външната политика на Франко. Шмид се намесва в разговора и пита дали такава критика не е опасна. Не, това не е опасно, отговарят те. След известно време става дума за католическата църква и Шмидт изказва съмнение срещу нейното, по негово мнение, прекалено голямо влияние. Ш..., шт, това не бива да се казва! Тогава, Шмид разбира кой управлява Испания.

Сабина: Сходствата са очевидни. В пресата на „либералната демокрация“ всеки народ може да бъде руган (особено германският), всяка религия може да бъде мърсена (особено християнската), обаче, дори най-слабата критика срещу евреите се смята за богохулство.

Макс: Критика срещу политиката на подтисничество над палестинците от страна на Израел наистина е разрешена, но към ритуала трябва да бъдат цитирани някакви израелци, които също са критично настроени към тази политика. Разбира се, всеки трябва по задължение да спомене това, че бедните израелски войници и полицаи чупят кости единствено затова, че заради злия Хитлер те страдат от травмата-Холокауст. Виновният, че еврейските политици и войници трошат кокалите на арабските деца естествено е Хитлер.

Мариета: Правилно. За еврейските интелектуалци, писатели, хора на изкуството и т.н. по принцип трябва да се говори само с най-подлизурските и най-непоносими думи. Ето един пример от безброй други; става дума за еврейския филмов продуцент, който френското министерство на културата удостои с орден⁴¹⁶:

*Официалната покана от френския министър на културата Жак Тубон (Jacques Toubon) бе написана със златни букви. Министърът покани Артуро Кон (Arthur Cohn) в салоните на министерството за връчването на ордена. Различни гости бяха поканени на церемонията. Успоредно с връчването на ордена базелският филмов продуцент получи почетното предложение да представя филмовия фестивал 95 в Берлин. Тук той трябваше да утеши организатора за следващата година (...) После в Париж голямо посрещане в „Le Bristol“ във Faubourg St.-Honoré. Ели Вийзел, носител на Нобелова награда, е прелетял специално от Щатите със своята съпруга Марион да даде обяд в „Grand Véfour“ в чест на своя приятел преди връчването на ордена. Клаудия Шифер поднася една карикатура, на която те двамата с „нейния“ Дейвид Копърфийлд лежат в нозете на „King Arthur“. Морт Цукерман, издателят-гигант от Ню-Йорк (**Daily News, US News and World Report**) прелита през океана (...) Американската посланичка във Франция, Памела Хариман, се появява с малко закъснение (...) На масата базелският продуцент благодари не само на френското министерство на културата „pour le grand honneur“ („за голямата чест“), а преди всичко на Ели Вийзел, който го е удостоил с присъствието си на този банкет. Кон се обръща към Нобеловия лауреат: „Мнозина те сочат като борец за толерантност и справедливост. Твоето най-важно качество обаче е, че ти винаги се бориш срещу равнодушието“. Накрая самия Кон получи високата похвала. Той си постави за цел,*

⁴¹⁶ Basler Zeitung, 10 февруари 1995, стр. 28.

разбираемата мъдрост и доброта да бъдат тук за хората, които не стоят в светлината на прожекторите на публичността и не се намират от щастливата страна на живота. Германският телевизионен шеф Франк Елстнер допълни лаудацията за Кон: „Във Вашите филми Вие сте и онзи, който предупреждава и разказва – като частно лице Вие сте толкова безкористен и притежавате качеството, което на повечето от нас вече не е присъщо: Вие можете да изслушвате“. (...) Под отблясъците на камината на кралските покои с великолепен изглед към дворецовата градина искри Ордена (...) В една дълга хвалебствена реч, Жак Тубон превъзнеся Кон за неговото творчество, споменава неговите награди-Оскар, неговите титли Доктор хонорис кауза, неговата звезда на славата, всички негови отличия (...) Той привършва подчертавайки, как Кон гениално умее да се движи по тесния път на продуцента, произвеждащ изкуство в истинския смисъл на думата и въпреки всичко това се справя с „търговията“ на своята професия. Тъкмо на личности като Кон трябва да благодарим, че филмовото изкуство не е затънало в повърхностност и в баналното търгашество...

В открит текст читателя ясно разбира следното послание:

Ха, това е ЕВРЕИН, един числяц се към великолепия народ, който със своето съществуване прави чест на земното кълбо.

ГЪРЧИ СЕ, ТИ НИЩОЖЕСТВО!

Артуро: Така е. – Да сменим темата. Заедно с пълната цензура и абсолютната пропаганда, репресиите са основен стълб за потискане на всяка критика срещу евреите въобще и техните лъжи за Холокауста в частност. Съдебните процеси срещу ревизионисти се правят в Германия, както и в нашата френска съседка, на поточен метод и със съдебни фарсове, пред които Кафка би побледнял от завист.

М. Лемпле: А как протича един такъв процес?

Артуро: Съдиите имат следните нормативи:

- 1) Холокаустът в своята цялост, както и във всички подробности е неопровержимо доказан факт.
- 2) Който поставя този факт под съмнение, съзнателно лъже и то от низки, расистки мотиви.
- 3) Един ревизионист е не само расист – фалшификатор на историята, а също и във всяко отношение дълбоко порочен човек, който безмилостно трябва да бъде осъден.
- 4) Тъй като Холокаустът е установен факт, всички веществени доказателства на защитата трябва да бъдат отхвърляни, без да бъдат проверявани.
- 5) Тъй като обвиненият, че отрича Холокауста по начало е виновен, защото, ако беше невинен, той не би бил обвинен – присъдата още от начало е сигурна.

Роберт: При нормален процес, подсъдимият и неговият адвокат имат правото да приведат доказателства за невинност. При процес срещу ревизионист ръцете на защитата са вързани, защото всяка молба за представяне на доказателства бива отхвърляна с обичайна постоянност с помощта на магическата формула – „очевидност на Холокауста“. Например, ако един ревизионист при съдебен процес поиска да бъде допуснат като вещо лице химик, който да докаже техническата невъзможност на умъртвяването с газ или един експерт по кремационна техника, който да докаже, че

крематориумите от Аушвиц въобще не биха могли да кремират труповете на уж умъртвените с газ, то специалистът по кремация и химикът въобще няма да бъдат допуснати, защото Холокаустът бил „очевиден факт“. Иначе казано: Това, което при една автомобилна катастрофа трябва да бъде доказано, а именно, представянето на веществени доказателства, при „най-голямото престъпление в човешката история“ не само, че се счита за излишно, но дори е забранено.

Вили: На германския съдия единствено е разрешено в процес срещу ревизионист машинално да повтаря празни формулировки, като „...единственото в световната история извършено на поточен метод от насилническият националсоциалистически режим в името на Германия милионно убийство на еврейски съгражданици и съгражданици в газовите камери на фабриките на смъртта на Третия Райх. Като очевиден факт това не се нуждае повече от доказателства“. По-високи изисквания към неговата интелигентност не са необходими. За такива геройства на реториката го очаква петцифрена месечна заплата. Естествено, формулата за очевидността е особено гнил трик, защото очевидно е само това, срещу което никой не повдига възражение. Така например очевиден е факта, че Втората световна война се състоя от 1939 до 1945 г. или това, че в Третия Райх е имало концентрационни лагери. Обаче, как уж проведеното унищожение на евреите в газови камери може да бъде „очевидно“, ако все повече дипломирани специалисти – химици, инженери, експерти по авиационно разузнаване, специалисти по кремация и т.н. – обявяват това унищожение за невъзможно, без да могат екстерминистите да представят нещо по-добро освен извратените фантазии на един Мюлер, изтръгнатото чрез инквизиции признание на Рудолф Хьос и присъдите от западногерманските съдебни процеси, провеждани съгласно държавно-правни принципи, наподобяващи средновековните процеси срещу вещици?

Мариета: Във вестник *Die Welt* от 4 февруари 1995 г., на стр. 6, някой си Уве Банерс пише следното във връзка с един процес срещу ревизионисти:

„Ако оправдателната присъда на двамата млади нео-нацисти, произнесена от съдията на окръжния съд в Хамбург се вземе като прецедент, то би следвало 50 години след края на ужасните престъпления в Аушвиц в тази република да се въведе следната съдебна практика:

В магнетофонен запис на телефонния секретар на „Националния информационен телефон“ се напада филма „Списъкът на Шиндлер“ (...), защото подклажда „Мита-Аушвиц“. Изправени пред съда от прокуратурата заради подстрекателство на народа, за клеветене, унижаване и позорене паметта на починали, подсъдимите, за да се измъкнат невредими, трябваше само формално да обяснят, че не отричат унищожаването на евреите. Колкото скандална е такава присъда, толкова скандално е и нейното обосноваване (...) Независимостта на съдиите не бива да се превръща в документ за пълна свобода на действие (Freibrief) за присъди, които в голяма степен са подходящи да се налива масло в огъня на нео-нацистите.(...) Провинциалната прокуратура обжалва решението на съда. Това е необходимо, за да може спешно тази оправдателна присъда да бъде касирана. Случилото се показва, че очевидно хамбургските съдии имат нужда от опреснителни курсове по съвременна история.

Господата съдебни председатели трябва да организират това.

Въпрос към госпожа Лемпле: Ако бихте могли да преподавате и по-нататък, ще говорите ли и в бъдеще за независимост на съда в германската правова държава?

М. Лемпле: (смеейки се): Не, от тази лудост съм се излекувала напълно.

Роберт: Който иска да узнае, как съдът се аргументира при процеси срещу ревизионисти, трябва да се снабди с присъдата, произнесена срещу швейцареца Артур Фогт (*Arthur Vogt*), който през септември 1991 г. взема участие на един семинар на близката до FDP фондация на тема „Холокауста от гледището на ревизионистите“. Текстът на присъдата е отпечатан в *Staatsbriefe* (февруари 1995 г.). По-ясно не може да бъде показан безграничния интелектуален и морален банкрут на властващата у нас система.

Клаудия: Плануваната тотална диктатура, открито и без стеснение бива подготвяна от средствата за масова информация. Всекидневното подстрекателство срещу всичко действително или уж дясно (а единствената опозиция срещу Новия Световен Ред идва от дясно, лява опозиция вече не съществува) трябва да сплаши, от една страна, всеки потенциален дисидент, а от друга страна, цели психологично да подготви населението за идващата диктатура. Обаче, да се върнем към съдебните процеси. В случай че съдиите действително трябва да се придържат към политическите нормативи, по принцип не може да бъдат укорявани, че осъждат ревизионистите.

Вили (рязко): Не, Клаудия, всеки съдия, ако няма смелост да произнесе оправдателна присъда, има възможност да се обяви за пристрастен и да отхвърли воденето на подобни процеси. На съдиите, които се унижават с такива процеси не може да не им е ясно, че нарушават всички държавно-правни норми и са напълно отговорни за своите действия. За тях няма и най-малки смекчаващи обстоятелства. Те не заслужават прошка, защото знаят какво вършат.

Макс: Това е така, но най-виновни си остават политиците и формиращите общественото мнение. Предпоставка за изграждането на плануваната тотална диктатура е абсолютният контрол над медиите, а това в Германия е вече постигнато.

Артуро: Бих казал, че това е постигнато 99,5%. Все пак има няколко списания и вестници като *Исторически факти* (*Historischen Tatsachen*), *Европейска нация* (*Nation Europa*), *Германия в историята и съвременността* (*Deutschland in Geschichte und Gegenwart*), *Слейпнир* (*Sleipnir*), *Германско списание за нов ред* (*Schrift für neue Ordnung*), които не джавкат редом с псетата.

Макс: Да, но тези печатни издания биват четени от съвсем малка част от населението и не се знае кога ще бъдат забранени.

Ханс-Петер: Какво трябва да направи федералния канцлер, ако е почтен човек и загрижен за доброто на германския народ...

Вили: ...ти вярваш ли в таласъми?

Ханс-Петер: ...при условие че е почтен човек, загрижен за доброто на германския народ, който по ваше мнение прави нещо, за да преустанови измамата-Холокауст.

Макс: В реч по телевизията той би трябвало да се обърне към обществеността и да каже истината.

Клаудия: Не, това той не може да направи, защото само няколко часа по-късно израелските атомни ракети ще ударят Германия.

Роберт: Не е точно така, но непременно ще започне международна подстрекателска кампания, в сравнение, с която тази от 1933 г. ще бъде само като слаб полъх на вятъра. – Какво би направил федералния канцлер, ако би бил човек, задължен към интересите на германския народ? Той твърдо би мълчал относно Холокауста и Аушвиц, но не би организиран и посещавал никакъв молебен, не би допуснал повече съдебни процеси срещу ревизионисти и на протести от страна на Израел и Америка би отговарял с невинна физиономия: – Съжалявам много, но в САЩ ревизионистите и десните се ползват с всички свободи, а САЩ за нас са пример за подражание. Както е известно, след освобождението от фашисткото иго, те ни научиха на плуралистична търпимост. Тази толерантност е в сила и по отношение на ревизионистите и десните, дотогава, докато те не използват методи на насилие.

М. Лемпле: Чуйте сега. Естествено, че демокрацията, в която живеем е за окайване. Това, че няма свободно историческо изследване, което би трябвало да принадлежи към истинската демокрация, това наистина изпитахме на собствен гръб. Обаче, все пак има свободни избори, при които най-различни партии могат да се кандидатират. Значи, все пак живеем в демокрация дори ако е необходимо тя да бъде подобрена!

Мариета: Госпожо Лемпле, като малки деца посещавахме с възторг кукления театър, за да видим как смелия Каспар убива злия крокодил. Това, че и двете фигури – Каспар и крокодила биват движени от същата невидима ръка – не ни беше известно. Същото е отношението на хората при нашите „избори“. Нормалният консуматор – Ото, си въобразява, че при нас властва демокрация, защото, на всяка една-две години му е разрешено да избира между CDU, FDP, SPD и Зелените. При това, всичко е само марионетен театър, защото днес всички партии преследват едни и същи цели. Това става все по-ясно от факта, че вече открито се говори за коалиция между CDU и Зелените – две партии, които преди бяха абсолютно враждебно настроени помежду си. Хора на CDU като Хайнер Гайслер и Рита Зюсмут, чиято обявена цел е изчезването на германския народ в едно мултикултурно общество, което по-просто казано означава унищожаването на германския народ, биха пасвали отлично в Зелената партия, преследваща същите цели. Когато стане междупартиен скандал, той не е във връзка с мирогледни въпроси, а борба за власт, както и подялба на доходите. Също, както когато става дума за подялба на плячката, както и за лични кръвни отмъщения се стига до кървави престрелки и при враждуващите кланове на мафията.

Общата цел на всички партии гласи: първо, Германия като държава ще изчезне и второ – германците като народ – също. Първата цел трябва да се постигне чрез претопяване на германската държава в Маастрихтска Европа, която от своя страна е преддверието на световната диктатура, а крайната цел – чрез изкуствено снижаване раждаемостта на германците, чрез аборти и враждебни на семейството закони, както и чрез масивно заселване на хора от чужди културни кръгове, преди всичко от Африка. Точно същото е и положението във Франция, където няма абсолютно никаква разлика дали президентът се казва Митеран, Ширак, Жоспен или Баладюр; всички те се придържат към същата антифренска политика и са само палячовци и марионетки на ционистите. Единственият почтен, изтъкнат политик е Жан Мари Льо-Пен.

М. Лемпле: Обаче няма друг път: който не е доволен от системата при нас може да гласува за PDS или за една от десните партии като Републиканската, DVU или NPD, а във Франция за комунистите или за Националния фронт на Льо-Пен! Значи, въпреки всичко има демокрация.

Вили: Комунистите отпаднаха като опозиция. А и какво искат те? Интернационализъм, „мултикултурно“ общество и премахване различията между народите. Какво искат Либералите, „Християн-демократите“, Социалистите или Зелените? Точно същото, може би с по-други средства, по принцип комунистическият революционер, както и либералният крупен капиталист теглят на същото въже. И двамата се стремят към изчезването на отечествата и народите. И двамата, и комунистът и крупният капиталист, са привърженици на един материалистичен мироглед: Материята е всичко, духът – нищо. Впрочем Европейският съюз (EU), от който скоро би трябвало да произлезе една единна европейска държава, е организация с подчертано комунистически белези: бюрократичен централизъм, задушаване на частната инициатива, потискане на свободния пазар чрез непрекъснат поток от безсмислени регулации. Какво, по дяволите, може да се очаква от организация, която изпраща картофи от Бавария, да бъдат измити в Италия и после ги връща обратно в Бавария? Такова нещо имаше само в Абсурдистан на съветското планово стопанство! С право австрийският публицист Карл Щайнхаузер (*Karl Steinhauser*) нарича Европейската общност (EG) – „Утрешния Свръх-Съветски съюз“. Не, противоречието между капитализъм и комунизъм можете да го забравите. Разлика съществува само между антинационалните и националните сили...

Артуро: ...или това между материалисти и идеалисти, да използваме още веднъж опростяващи нещата думи. Да се спрем още за момент на Европейският съюз (EU). Тази анонимна супер бюрокрация се къгне в бездушния материализъм и мисли само за печалбите, на които да подчини природната среда. Например, отвратителното варварско и мъчително транспортиране на добитък през Европа бива обосновавано с това, че било по-изгодно животните предназначени за клане да бъдат транспортират живи, вместо заклани и изпратени като замразено месо в страните за консумация.

Това оправдание само за себе си звучи странно, но дори то да беше вярно, транспорта на живи животни е престъпление срещу природата, защото уважението към живите същества се принася в жертва пред Молоха – печалбата. Материалната изгода над всичко! – така звучи лозунгът на хищника капитализъм. Точно така го беше формулирал и комунистът Брехт: „*Първо идва плюскането, а после морала.*“

Комунизмът и капитализмът са братя-близнаци.

Ханс-Петер: Но, Артуро, ти като човек на твърдата десница, изведнъж говориш като някой от Зелените!

Артуро: Аз съм и такъв. Зеленото движение отначало беше нещо твърде позитивно, национално и консервативно, защото опазването на природата е национална и консервативна повеля. – В Третия Райх водачът на селячеството - Валтер Даре (*Walter Darré*) е канил множество селски стопани на среща в едно селско имение, организирано според модерните, съобразени с природата методи за биологично стопанство. Даре е казал, че това е показно селско стопанство на бъдещето, толкова далеч от съветското колхозно стопанство, колкото и от американското монокултурно фермерско

стопанство⁴¹⁷. За съжаление, зелените от рано бяха инфилтрирани от радикалните леви, които смениха полюсите в антинационална посока. Също, поощряваната от тях масова имиграция, от екологично гледище е лудост, защото за все по-големия брой население, трябва да бъдат строени все повече жилища и все повече зелени площи да бъдат унищожавани, без да вземем предвид, че всеки имигрант също иска да има кола и с това увеличава замърсяването на околната среда. Така Зелените пожертвуваха екологията в името на идеологията.

Ингрид: Към темата транспортиране на животни трябва да споменем извънредно строгите закони за защита на животните на Третия Райх – пример за подражание. По това време опити с животни бяха разрешени само с плъхове и мишки. Също така, тогава бе наредено по възможност да бъдат щадени опитните животни. В една бъдеща, прилично управлявана германска държава няма да има варварско транспортиране и мъчение на животните в името на науката, както и индустриално отглеждане в клетки на птици и на животни заради кожата им.

Вили: Разбира се! Както например, радикалният защитник на животните Ервин Кеслер (*Erwin Kässler*) многократно подчертава, че евреите играят твърде свръхпропорционална роля при измъчването на животните; да си спомним само ужасния еврейски ритуал за клане на животни, който по времето на Хитлер беше забранен и след „освобождението“ отново разрешен от демократите...

Клаудия: Така както евреите презират другите народи, те презират също и животинския свят. В Тората пише:

„Да се боят и да треперят от вас всички зверове земни (и всичият земен добитък) и всички небесни птици, всичко, що се движи по земята, и всички морски риби: във ваши ръце са те предадени.“ (1. Мойсей, 9; 2).

В диаметрална противоположност на това, през 1855 г., вождът на индианците от Сиатъл, т.е. представителят на един уж примитивен народ, изразява своя мироглед с думите:

„Всяко кътче от тази земя е част от моя народ, всяка лъскава елхова игла, всеки пясъчен бряг, мъглата в тъмните гори, всяка поляна, всяко бръмчащо насекомо е свещено в мислите и опита на моя народ.“

Това, че човечеството, не се съобразява с такива мъдрости, то трябва да заплаща с все по-ужасни екологични катастрофи.

Мариета: Да се върнем към марксизма. Наистина, той външно е слязъл от политическата сцена, но в никакъв случай не може да се каже, че е преживял пълно поражение като идеология и начин на мислене, защото нашето общество приема все по-ясни марксистки черти. Изтъкнатият католически писател Йоханес Роткранц (*Johanes Rothkranz*) пише за едно чудовище, изплувало през XIX век от дълбините и имащо две глави, с две имена – Маркс и Ротшилд. И двете глави бяха еврейски и държаха човечеството в продължение на цяло столетие в убийствена безизходица. Както и днес, конците се събраха при националния финансов капитал. Спомнете си кой финансира Троцки и неговата банда! Днес, именно, пред нашите очи се извършва сливането на тези две системи в либерален-болшеvizъм, характеризирани от

⁴¹⁷ Heinz Mahncke: *Hans Jonas – ein jüdischer NS-Philosoph?*, Postfach 1706, Witten/D, o.J., стр. 35.

интернационалния капитализъм с все по-ясни съветско-комунистически черти, съвсем близо до болшевиизма, с всичките им средства за масова [дез-]информация, ден и нощ пропагандиращи интернационална егалитарна идеология⁴¹⁸. Степента на свобода на мислене, която имаме днес във ФРГ, се топи бързо в „Хонекер-формат“ и ако развитието продължава така, най-късно след пет години ще достигне нивото по времето на Сталин.

Ингрид: Още няколко думи във връзка с довода на госпожа Лемпле, че десните партии били легални у нас и следователно живеем в демокрация. Тъй като плануваната диктатура трябва да бъде въведена неусетно и предпазливо – защото населението прекалено рано ще забележи, какво се подготвя; засега, властващият режим се опитва все още да избегне забраната на десните партии, придържащи се към правилата на демократичната игра. Така, той пресреща опасността по други пътища. Например във Франция: преди няколко години изборния закон беше променен така, че Националният фронт с 12% от гласовете получи само едно място в парламента. Но дори ако вземе 50 или 100 места, той ще бъде все още еднакво далеч, както и днес, тъй като всички останали партии заедно правят фронт срещу националистите. „Консервативните“ винаги предпочитат един комунист пред един националист. Хората на Льо-Пен трябва да получат на изборите абсолютно мнозинство, за да могат да осъществяват своите представи, а именно, това е невъзможно, защото противната страна контролира практически всички медии. Впрочем, на малкото десни издания във Франция като *Rivarol* и *Present*, постоянно биват налагани глоби, целящи да ги изцедят „до последна капка кръв“.

Макс: Имам само едно основно възражение срещу вашите твърдения. Очевидно смятате, че установената политическа система, както и пресата, са абсолютно инфилтрирани от ционистите. Това обаче не може да бъде, защото в Германия просто има много малко евреи за това! Дори ако всички евреи, като част от един заговор биха теглили на едно и също въже – нещо, което благоразумно смятам за легенда – те биха били прекалено слаби, за да поставят цялата държава под своя контрол.

Артуро: На ционистите се отдаде да оковат съдбата на цялата германска водеща каста към своята съдба. Можеш ли да си представиш последиците, ако мошеничеството с Холокауста се разкрие? Това ще доведе до експлозия на омразата, която ще измете цялата управляваща клика. Бонските предатели-политици, клоуните от катедрите по съвременна история, постоянно хленчещите за германската вина „интелектуалци“ и свещеници, съдиите, които все още, половин век след (уж) извършеното престъпление водят „процеси срещу военнопръстъпници“, срещу болни старци и на съдебни процеси-фарсове от сталинистки тип – осъждат ревизионисти; професионалните лъжци от редакционните бюра и телевизионните студии – те всички заедно с ционистите са загубени. Затова въобще не е нужно нашите политици и шеф-редактори да бъдат евреи, техните интереси в голяма степен съвпадат с тези на ционистите.

Макс: Това може да важи за нашата страна, не обаче за Франция, Англия и другите. Наистина там има повече евреи, отколкото при нас, но те биха били все още малочислени, за да държат институциите в ръцете си.

⁴¹⁸ Съдържанието и формулировките на този пасаж в голямата си част са взети от един доклад, изнесен от Бернхард Шайб (*Bernhard Schaub*) в *Collegium Humanum*, във *Vlotho an Weser*, през януари 1995 г. под заглавие *Die Krise des Reichsgedankens*. Откъс от този доклад бе публикуван в № 6 от „Aurora“ (Postfach 386, 8105 Regensdorf, Schweiz).

Вили: Сега, на това място искам в кратка форма да представя кой според мен в западните страни дърпа конците зад кулисите. Тук напускам почвата на научно-доказуемите факти. Въпросът за газовите камери беше сравнително прост, защото недвусмислено може да се покаже, че мнимите масови убийства с газ са технически невъзможни и следователно не са могли да се състоят. При въпроса, който искаме да засегнем сега, трябва да работим с улики, тъй като стопроцентови доказателства просто не могат да бъдат получени. Естествено, като непосветени няма да бъдем поканени на съответните конференции и няма да можем да хвърлим поглед в надлежните документи.

Уликите са наистина твърде убедителни и погледнати заедно образуват една наистина непълна, но вече поразителна мозайка. Моето убеждение, че някои западни държави, преди всичко Франция и някои англосаксонски страни в малка или голяма степен биват управлявани от тайните общества, наричани се франкмасони. Франкмасонството е изградено от известен брой строго подредени йерархично ложи с голям брой от степени. С колкото по-висока степен е някой член, толкова по-дълбоко той бива въведен в истинските цели на масоните.

В основата на пирамидата ще намерим сами по себе си безобидни организации като Rotary-Club, или Lions Club, наброяващи милиони от твърде почтени и добронамерени членове. Незабележимо от техните братя по клуб, там действат франкмасони от по-висока степен, които внимателно наблюдават обикновения народ. Който покаже необходимите качества бива рекрутиран за следващата степен. Ложите отдават голямо значение на членове, уважавани и с влиятелно обществено положение, защото един франкмасон трябва да заема такова обществено положение, позволяващо му успешно да разпространява идеите на братството.

В ложите ще намерите социалисти, както и либерали, „християн-демократи“ и консерватори. Когато постигнат политическата власт, те всички провеждат само една политика, а именно, желаната от ложата.

За членовете на ложата е в сила строга забрана да се говори пред външни лица. Членът трябва да даде много за ложата, но той получава от нея извънредни насрещни услуги: помощ при финансови затруднения, възможности за политическа кариера, благоразположение от страна на пресата, в чиито главни редакции седят естествено на тумби братя по ложа.

Всичко това напомня средновековната легенда за човека, който продал душата си на дявола. Дължащият своята кариера на ложата, от своя страна е длъжен да изпълнява своите задължения към нея и по такъв начин става неин заложник.

М. Лемпле: Това звучи твърде абстрактно. Можеш ли да ни приведеш конкретен пример?

Вили: Да, обаче, без да споменавам имена и откъде, защото не трябва да съобщавам моя достоверен източник. Можете да ми вярвате или не, както искате.

По принцип католическата църква забранява на своите членове да членуват в ложите, въпреки че на дело тази забрана бива пренебрегвана от мнозина. Един от седемте федерални съветници в Швейцария, католикът ХУ, винаги намираше претекст да не влезе в ложата, позовавайки се на тази забрана. Въпреки това, той беше уловен на въдицата, наистина с обещанието, че като франкмасон ще бъде избран за федерален съветник. Ложата удържа на обещанието си, ХУ стана федерален съветник и то в

министерството, в което той има непосредствено влияние върху швейцарската политика за даване на политическо убежище. Верен на заповедите на своите господари, сега той е длъжен да провежда безграничното наводняване на Швейцария с „бежанци“, водещо дотам, че собствения му народ постепенно ще се превърне в малцинство (в Цюрих и Базел, в училищата има класове с по 80% деца – чужденци). Възражение не съществува. Дяволът изисква изпълнението на договора.

Клаудия: Следователно франкмасонството преследва като цел смесването на народите?

Вили: Да. И освен това изграждането на една световна държава. Тази точка стои още от началото в програмата им. В излязлата още през 1730 година в Брюксел книга под заглавие *Тайните на франкмасонството*, може да се прочете следното⁴¹⁹:

„Върховната цел на франкмасонството е създаването на световна република.“

Ханс-Петер: И сега сигурно ще ни разправяш, че франкмасонството е еврейско творение?

Вили: Съвсем не, то е произлязло от еснафските съсловия, но ложите попадат постепенно под контрола на ционистите. Най-влиятелната от всички – ложата Бнай-Брит („Синове на съюза“) приема за членове само евреи. Тя, като останалите ложи, няма религиозна обусловеност; членовете на Бнай-Брит могат да участват в нееврейските ложи, нещо, което осигурява непрекъснат еднопосочен информационен поток. Както франкмасоните, така и ционистите работят върху създаването на „Един свят“ (One World) и заличаването на всички различия между народите (при което еврейския народ естествено е изключен, той трябва да бъде запазен чист), техните интереси са успоредни. Не зная в каква степен ложите са ръководени от ционистите. Във всеки случай от двете сили, ционизмът е тази, която свири първа цигулка. Това личи от простия факт, че в множество страни наистина има закони срещу „антисемитизма“, но в нито една страна – закони срещу „антифранкмасонството“!

М. Лемпле: Как може човек да се осведоми върху франкмасонството?

Вили: Не ми е известно някакво действително задоволително обяснение, но съществуват книги, всяка от които допринася да се хвърли повече светлина в мрака. Като въвеждаща литература бих споменал – *Братята на мрака*⁴²⁰, както и трилогията на Розенкранц *Идващата диктатура на хуманизма*⁴²¹.

Макс: Тогава франкмасоните биха били важен елемент в строежа на „Новия Световен Ред“, който вече два или три пъти споменахте. Впрочем, това официално название ли е?

Ингрид: Изразът „Нов Световен Ред“ вече беше използван от бившия американски президент Джордж Буш (старши). Под това той разбираше един световен ред, при който всички танцуват по свирката на Вашингтон. Първият народ, който изпита

⁴¹⁹ Manfred Adler: *Die Söhne der Finsternis*, Miriam-Verlag, Jestetten/D, 1992, стр. 12.

⁴²⁰ Heinz Pfeifer: *Brüder des Schattens*, Roland Uebersax Verlag, Postfach 334, Zürich/Schweiz, 1983 г.

⁴²¹ Johannes Rothkranz: *Die kommende „Diktatur der Humanität“*, 3 Bände, Pro Fide Catholica, Durach/D, 1990 г.

благословията на този Нов Световен Ред бяха иракчаните, от които стотици хиляди бяха избити с бомби и като последица от международното икономическо ембарго биват унищожавани и сега. Това, че международното развитие се движи в посока на световна диктатура е ясно за всеки внимателен и способен да мисли наблюдател.

Сабина: Цитирам един осведомителен бюлетин⁴²²:

„Образуването на големи икономически блокове като EU в Европа при значително ограничаване на държавния суверенитет на държавите-членки са само междинна крачка по пътя към световно правителство.

При тези обстоятелства са предвидени следните институции:

– *Постоянна Световна съдебна палата с право да упражнява власт за призоваване и осъждане на държави;*

– *Световна полиция с наддържавни функции, имаща правото за намеса във всяка държава, в която наблюдателите от ООН са установили „нарушения правата на човека“;*

– *Централна Световна банка, даваща правото на Международния валутен фонд (IMF) и на Световната банка да налагат икономически санкции на държавите.*

– *Световна сметна палата (Schatzamt);*

– *Световен съвет за сигурност, който да получи мандата да променя стопанската политика на правителства, ако те не следват директивите и програмите на ООН;*

– *Световна организация за търговия и производство, която не само регулира т.нар. „свободна търговия“, а също предписва на държавите производствени квоти.“*

М. Лемпле: Всички тези организации ще бъдат ръководени от ООН?

Ингрид: Формално да, обаче ООН естествено, е инструмент на САЩ....

Артуро: ...а САЩ са инструмент на ционизма.

Ханс-Петер: Доказателства, моля! Доколкото знам Бил Клинтън не е еврейин. Или искате да му качите една не-арийска баба? Всичко това са побъркани теории на конспирацията!

Вили: Ционистите изобщо не желаят евреи на най-високите постове! Ако нещо се провали - общият гняв се насочва естествено към президента и постоянно трябва да съществува възможността той да бъде използван, като гръмоотвод или жертвено животно, в краен случай да бъде отстранен и подменен с нова марионетка.

Артуро: Ханс Шмид – първокласен познавач на политическата сцена в САЩ като цяло и конкретно на американския ционизъм, съобщава в мартенския брой на своя **Бюлетин от САЩ**⁴²³:

„Читателите на тези сведения ще си спомнят, че след идването на власт на Клинтън заедно с нео-болшевиките, писах за това, колко от високите постове изведнъж попаднаха в еврейски ръце, въпреки целия брътвеж за демокрация,

⁴²² Inter-Info, Verlagspostamt 4600, Wels/Österreich, Folge 193, Dezember 1994 г.

⁴²³ USA-Bericht, март 1995 г., може да се получи от Hans Schmidt, P.O. Box 1124, Pensacola, Florida, USA.

търпимост, равноправие и почтеност (и че новото правителство уж трябва да отразява лицето на Америка). Съставих списък, указващ расовия произход на новите висши чиновници, докато други хора изчислиха процента на всички евреи, които от 1993 г. насам са били на високи държавни постове на 56% (и това за един малоброен народ, който уж представлява само 2-3% от населението). Сега в играта идва нещо ново: Писах вече, че постове, които веднъж са били заемани от евреи се предават само на съплеменници. Днес мога да приведа интересни доказателства за това.

Във връзка със самоубийството или убийството на съветника на Клинтън, Винсът Фостър (Vincent Foster), главният адвокат на президента изпадна в затруднения. Заради своите съмнителни действия във връзка с това той трябваше да си подаде оставката от този пост по настояване на депутата от конгреса Нусбаум (Nussbaum), но в края на краищата той беше заменен от евреина Лойд Кътлър (Lloyd Cutler). Междувременно Кътлър изигра една безславна роля при потушаването на аферата Уайтуотър и също бе принуден да си вземе шапката. Най-важната позиция от дясната страна на Клинтън обаче не остана вакантна за дълго. В началото на август 1994 един трети евреин от поредицата, съдията Абнер Йозеф Миква (Abner Joseph Mikva) пое този пост.

Естествено, контролираните предимно от евреи вестници в САЩ представят на нищо неподозиращите маси, че само най-подходящите хора влизат в сметките за тези постове.

Друг един случай засяга евреина Роджър Алтман (Roger C. Altman), заместник на министъра на финансите на САЩ. През средата на август той трябваше да бъде отстранен от тази служба (...) Както и предполагах, поста на заместника на финансовия министър, обаче остана в ръцете на богоизбрания народ: Франк Нюман (Frank Newman).

При ЕПА, американската служба за околната среда, наскоро се случи нещо подобно.

За едно друго вакантно място при службата за атомна енергия се кандидатират следните лица: Дан М. Берковиц (Dan M. Berkowitz), Леонард Вайс (Leonard Weiss), Джордж А. Авери (George A. Avery (...))

През следващите седмици се стигна до три промени на най-високо правителствено ниво:

1) Арийският финансов министър Лойд Бентсен (Lloyd Bentsen) беше заменен с евреина Робърт Е. Бубин (Robert E. Rubin).

2) Чернокожият министър на селското стопанство Майк Еспи (Mike Espy) беше последван от бившия депутат евреина Дан Гликман (Dan Glickman)

3) Арийският директор на ЦРУ (CIA) Р. Джеймс Уосли (R. James Woolsey) (...) трябваше да си вземе шапката. Разиграва се борба за власт. Този, който идва след него ще бъде ли евреин? „

(Бележка на хрониста: ... (Приемникът БЕШЕ евреин!)

Теории на конспирация, Ханс-Петер?!

Ханс-Петер: Този Шмид, по начина, по който говори, очевидно е десен екстремист и като такъв за мен не е достоен за доверие. От къде да зная дали неговите сведения са верни?

Марнета: О, така ли? Тогава да цитираме един друг специалист, Авиноам Бар-Йозеф (Avinoam Bar-Yosef). Името не звучи непременно като на германски нацист, нали така? На 2 септември 1994 г. този не-нацист Авиноам Бар-Йозеф, писа в израелския вестник *Маарив* (*Maariv*)⁴²⁴:

„Несъмнено президентът Клинтън допринесе много, да се промени отношението на евреите към американското правителство. Той донесе една промяна и неговите мероприятия допринесоха, щото властта на евреите да нарасне. Наистина, промяната започна още при президента Роналд Рейгън и неговия външен министър Джордж Шулиц (George Schultz), и дори може да се каже, че еврейското влияние е вече осезателно от години насам (...) Сега, картината се промени основно, не само що се отнася до Близкия Изток. Рано, всяка сутрин, президентът и неговите най-близки сътрудници получават най-новия дневен бюлетин от ЦРУ (CIA). В него се намират най-поверителните неща за събитията по целия свят, които можем да си представим (...)

От петте лица, заедно с вицепрезидента, които вземат участие на една среща върху събитията от деня, двама са религиозни евреи, а именно Самюел Бъргър (Samuel Berger) и Лион Пърт (Leon Perth) (...) В Националния Съвет за Сигурност (NSC), седем от десетте най-влиятелни лица са евреи. Клинтън умишлено постави евреи на отговорни постове в американското правителство, постове, засягащи особено въпроси за сигурността и външната политика. Бъргър е заместник председател на NSC, а Мартин Индик (Martin Indyk), който скоро ще отиде в Израел, като посланик, е директорът отговорен за Близкия Изток и Южна Азия. Дан Сифтър (Dan Schifter), главен директор и официален съветник на президента, разработва Западна Европа, докато Дон Стайнбърг (Don Steinberg) и Ричард Файнбърг (Richard Feinberg), съответно определят политиката по отношение на Африка и Южна Америка. А Стенли Рос (Stanley Ross), също така като главен директор в NSC, държи Азия.

В личния щаб на президента не е по-различно. Там е пълно с влиятелни евреи. Абнър Миква (Abner J. Mikva), който след Бърнард Нусбаум (Bernard Nussbaum) и Лоид Катлър (Lloyd Cutler) е третият най-важен еврейски адвокат на президента, който наскоро пое своя пост. Трябва да споменем: Рики Сайдмън (Ricky Seidman), отговорен за планиране и организация; заместник шеф на щаба е Фил Леда (Phil Leida); стопанският съветник е Робърт Рубин (Robert Rubin); ресорът медии, държи ръководителя на отдел личен състав Дейвид Хайзър (David Heiser); Алис Ривлин (Alice Rivlin) е директорка на щаба; Илай Сигъл (Eli Segal), е наблюдаващ доброволните сътрудници, и Ира Магазинър (Ira Magaziner), е автор на програмата за здравеопазването. Трима членове на кабинета са евреи: министърът на труда Робърт Райк (Robert Reich), посланичката при ООН Маделин Олбрайт (Madeleine Albright) (сега, министър на външните работи!), а на Мики Кентър (Mickey Kantor), са подчинени международните търговски връзки и отношения. Те биват подкрепяни от един голям екип от висши еврейски служители във външното министерство... „

Теории на конспирация, Ханс-Петер?!

Ханс-Петер: Да, имаш право.

⁴²⁴ на същото място (Maariv – статия, преведена от професор Шахак от иврит на английски и на немски от Ханс Шмидт).

Роберт: Между министрите, броят на евреите все още е относително незначителен, за да не се изясни на всеки, кой дърпа конците зад завесата на марионетния театър, обаче, почти до всеки министър-нееврейин стои един евреин-контрольор. При това множество централни институти в САЩ са в ръцете на евреите; NASA, FDA, института Smithsonian, под чийто контрол са най-важните музеи, после особено важната банка FRB (Federal Reserve Board), е подчинена на евреина Алън Грийнспан (*Alan Greenspan*). Във външното министерство евреинът Ричард Холбрук (*Richard Holbrooke*) в чиято компетентност е германската секция. Той бди със зорко око в Бон определено да не се провежда германска политика.

Ингрид: Медиите се грижат американския народ по възможност да не разбере нищо, коя клика все повече се настанява на възлови позиции.

Двата най-важни вестника в САЩ – *New York Times* и *Washington Post*, принадлежат на евреи, първият – на семейството Салцбъргър (*Sulzberger*), втория – на Катрин Майър-Греъм (*Katherine Meyer-Graham*), дъщеря на свръхбогатия banker Юджин Майър (*Eugene Meyer*). Госпожа Майър-Греъм притежава също и седмичното списание *Newsweek*. Вторият по тираж ежеседмичник *Time*, се намира под редакторското ръководство на евреина Хенри Грандуолд (*Henry Grundwald*), третият – *US-News and World Report* – под това на евреина Мерин Стоун (*Marin Stoune*). Трите големи американски радио- и телевизионни компании се контролират от евреи: ABC от Ленърд Голдънсън (*Leonard Goldensohn*), CBS от Уилиам Пейли (*William Paley*) и накрая NBC от Дейвид Сарнов (*David Sarnoff*) и неговите наследници⁴²⁵. Сега разбирате ли кой управлява САЩ? А САЩ имат в технологично отношение такова превъзходство, че особено днес, след разпадането на СССР, на тях няма кой да им се противопостави военно.

М. Лемпле: Значи, вие представяте следната теория: Заплануваното световно правителство ще бъде формално подчинено на ООН, обаче последната танцува по свирката на САЩ, а в САЩ ционистите задават тона. Следователно, в открит текст: Новият Световен Ред е еврейска диктатура.

Роберт: Така е, когато световното правителство стане действителност ще бъдем управлявани от марионетката на друга марионетка, нещо, което не е особено завидна съдба. – Това, че се работи по създаването на световно правителство, очевидно Ви става ясно, госпожо Лемпле.

М. Лемпле: Да. Защо е постоянното разширяване компетенциите на бюрократите в Брюксел? Защо е все по-нахалната намеса на САЩ във вътрешната политика на другите държави? Защо трябва германските войници да вадят кестените от огъня за американците, като наемници в Сомалия? За какво е изпращането на военни части на НАТО (вероятно скоро, също и на германски) в бивша Югославия, вместо най-после да доставят необходимите оръжия за самоотбрана срещу сръбските агресори? Единствено и само за това, за да ни подготвят за идващото, още по-обхватно интернационализиране, на чийто връх стои световното правителство. Но няма да е лесно.

Артуро: За гангстерите от One-World трудностите са наистина огромни. Във всеки случай, най-напред, задължителна предпоставка за техните планове е образуването на

⁴²⁵ Източник: Ahmed Rami: *Vad är Israel?*, Kultur förlag, Box 316, 101 24 Stockholm, 1988 г., стр. 298.

единна европейска държава, която трябва да произлезе от ЕС. Тогава тази държава може единодушно да бъде вкарана в One-World без необходимостта да се водят дълги и мъчителни преговори с националните правителства. После кукления-театър на „преговорите за присъединяване“ ще бъдат водени само с ционистките марионетки в Брюксел, които вече са узурпирали всички суверенни права на европейските държави.

Макс: Тогава, според вас, главната цел на ЕС е подготвянето на Европа за One World?

Вили: Правилно. Сърдечно ви препоръчвам във връзка с това да прочетете лесно смилаемия, но ужасно информативен труд на Й. Роткранц: *Договорът на Маастрихт – окончателно решение за Европа*. За мен и двата тома бяха, преди всичко, извънредно поучителни, защото в тях тайната на парите и на банките бива изобличена по начин, разбираем за интелигентните лаици.

М. Лемпле: Този Роткранц не е ли един съвсем черен католически интегрисът? Не знаех, че ти в последно време клониш в тази посока, Вили.

Вили: Наистина, аз съм християнин, но не католик. Обаче, би било ограничено, както и глупаво да отхвърлям основните твърдения на една книга, защото не съм съгласен с някои подробности. Впрочем, не само за всеки последователен католик, а въобще за всеки, който поставя духовното над материалното, абсолютно задължение е да се бори срещу развитието, водещо до пълно унищожение на цялото културно наследство с неговите християнски и дохристиянски корени. Тук например е Артуро, който се смята за „езичник“ и схваща изместването на старата гръцка и германска религия за трагедия, но той е стопроцентово на същото мнение с мен, християнина.

Артуро: Да. Да се върнем обратно към ЕС. Естествено той изпълнява също и други задачи освен заплануваното присъединяване на Европа към One-World.

Макс: Например?

Артуро: Най-напред идва задачата да се унищожи европейското селско съсловие – естествено не от днес за утре, а крачка по крачка, за да не се бунтуват селяните твърде яростно и Европа да стане напълно зависима от американския внос на хранителни стоки.

М. Лемпле: Но това пък защо?

Вили: На три основания. Първо, не се знае дали в Европа няма някога да надделеят национални сили и тогава САЩ трябва да имат възможността да затворят крана на зърнените доставки и да наложат блокада посредством глад. Второ, селяните са хора свързани с родината, хора носещи традиционни духовни ценности и селското съсловие е носител на стари обичаи и култура. След като селяните бъдат превърнати в индустриален пролетариат и чиновници, едновременно с това се унищожава патриотичното съсловие и традицията, които за Новия световен ред са като юмрук в окото. И трето, американските износители на хранителни стоки правят отлични гешефти с доставките за Европа. С унищожаването на европейското селско съсловие гангстерите от One-World удрят с един куршум едновременно три заека. Във връзка с това на споразумението GATT се пада важна роля.

Роберт: Друга съществена функция на ЕС е уеднаквяването на законите. Това естествено не е насочено срещу мафиотите, търговците на наркотици, търговците на момичета и т.н., защото за тях ЕС е самият рай, а преди всичко е насочено срещу „мисловни престъпници“ като например т.нар. „расисти“. Както е известно, за расист се смята всеки, който се застъпва за запазването на националната самоличност, както и ревизионистите. Наистина, трудностите с това уеднаквяване на законите го правят твърде съмнително, защото страни като Англия и Испания са все още в достатъчна степен правови държави и имат национално самоуважение, за да се оставят господата Визентал и Ели Вийзел да им диктуват на кой, какво е разрешено да пише, чете и мисли, и отхвърлят въвеждането на анти-ревизионистични закони-намордници; нещо, което обаче, може бързо да се промени, както показва случая с Белгия.

Важна точна, естествено, е „хармонизирането на европейското право за политическо убежище“, което трябва да наводни и най-затънтеното кътче на Бретония, Апулия или Саксония с емигранти от Третия свят. От някъде трябва да идват пришълците за провеждането на заплануваното смесване на расите.

Ханс-Петер: Един момент! Ти говориш за заплануваното смесване на расите. Можеш ли да представиш доказателства за това?

Роберт: Най-напред ще дам два примера. Първият засяга едно познато германско семейство. Бащата е собственик на един не особено добре вървящ магазин. Той има четири деца между две и шестнадесет години. Тъй като се води като самостоятелно препитаващ се, той няма право да претендира дори и за един пфениг детски надбавки. Семейството наистина свързва двата края, обаче от години не може да си позволи да отиде заедно на ваканция, а когато магазина беше затворен за няколко месеца положението стана критично. Майката посвещава целия ден на възпитанието на своите четири деца, както и на домакинството и въобще не е възможно да ходи на работа, независимо че също не ще ѝ бъде лесно да намери работа. Тези родители биват наказвани, затова че са създали четири здрави германски деца и отделят подобаващо внимание на тяхното възпитание. Ако майката беше абортирала четири пъти, то тя можеше да води с мъжа си удобен живот.

Вторият случай се отнася за едно семейство от Турция. Това са прилични хора, срещу които нямам нищо против. Бащата и двете дъщери работят, майката беше известно време на работа в един ресторант като помощница в кухнята, обаче напусна работното място уж заради болки в кръста и получава месечно 1 800 – DM като безработна. Семейството има две къщи в Турция, които естествено дава под наем и спестява за трета къща. За двете им дъщери отдавна са определени мъже; първият пребивава вече в Германия, а вторият в скоро време ще пристигне. Чрез брак с чужденки, имащи разрешение за престой, фактически и те го получават веднага.

От само себе си се разбира, че такова нещо в Турция или където и да е в Третия свят ще се разчуе. Нашите политици със своята социална и семейна политика водят към систематично изместване и в крайна сметка изстребление на собствения си народ. Недопустимо е да се говори за глупост, защото толкова глупост няма!

Сабине: Една разумна политика би се състояла в това, радикално да се спре притокът на хора от чужди културни кръгове, да се започне частичното завръщане на установени вече тук имигранти (от извъневропейските емигранти поне 90% трябва да

бъдат върнати в страните, откъдето са дошли; това естествено, стъпка по стъпка и то при хуманни условия). Да се въведе едно невраждебно на семейството социално законодателство. Така например, необходимо е да се въведе заплата за майчинство. Една майка да бъде заплатена за това, че остава в къщи и се грижи за възпитанието на децата. Така, по-малко жени ще бъдат заети с някаква професия и проблемът с безработицата би могъл да бъде разрешен, особено, ако главната част на заетите от чужденците работни места биват заемани от месните жители. При това, спестените средства за безработица би могло да се използват за финансирането на майчинска заплата. Тъй като чрез такива мероприятия ще бъдат поощряване здравите, безупречни семейни отношения, ще спадне младежката престъпност и ще бъдат необходими по-малко пари за поправителни обществения и затвор. Така би изглеждала една разумна хуманна политика. Обаче не, тя фатално напомня това, което злият Адолф направи навремето. Както е известно, той „обгази“ евреите и ние, за да се дистанцираме подобаващо от него, трябва да провеждаме, колкото е възможно по-диаметрално противоположна политика на неговата. Боже Господи, още веднъж, отново и отново се връщаме към проклетите газови камери, ако те се провалят, то пропада цялата основа, върху която почива налудничавата следвоенна политика.

Макс: Подобно на Германия, съвсем сходни са обстоятелствата и в съседните европейски страни. Във Франция може делът на чужденците в съотношение към общото население наистина да е статистически по-нисък, отколкото при нас – в момента не разполагам с числа – обаче статистиката лъже, защото във Франция (както впрочем и в САЩ) всяко родено в страната дете автоматично получава местно гражданство. Значи, ако един африканец със своята бременна жена и шест деца легално или нелегално се прехвърли през френската граница и седмото дете се роди във Франция, то е френски гражданин. Разбира се, на практика това означава също и право за престой за останалото семейство, защото те не могат да бъдат разделени.

Вили: В Холандия, председателят на социалистическата PVA, Феликс Ротенберг, със затапяща дъха откровеност, каза следното⁴²⁶:

„Никоя местна жена не бива да има повече от две деца, защото иначе няма да има място за търсеци политическо убежище.“

Такава политика аз наричам геноцид!

Ингрид: Точно така е, Ханс-Петер, ти запита дали има доказателства дали съществува план за смесването на народите. Така, както астрономът заключава за съществуването на една невидима планета по смущенията в орбитата на друга, така се заключава и за съществуването на такъв план. От, на пръв поглед, непонятната налудничавата имиграционна и семейна политика, провеждана не само в Германия, а също и в други европейски страни (сравнението впрочем е от швейцарския публицист Гастон А. Амодрю (*G. A. Amaudruz*), развитието протича почти навсякъде по същия модел: чрез поощряване позорното варварство на абортите – значи накълцване и изгаряне на деца в майчината утроба – бюрократичното затрудняване на осиновяването, както и смешно незначителната финансова подкрепа на многодетните семейства, изкуствено бива снижавана раждаемостта на местното население...

⁴²⁶ NRC Handelsblad, 8 октомври 1994 г.

Артуро: ...впрочем друго средство за снижаване на раждаемостта е натрапчивото пропагандиране на хомосексуалността. Днес човек почти трябва да се срамува, ако не е хомосексуален!

Клаудия: Чрез деликатна пропаганда ролята на майката се представя пред жените като старомодна и спъваща кариерата. Тук имам няколко извадки от статия във вестника; наистина става дума не за Германия, а за Италия, където раждаемостта е невероятно по-ниска, отколкото при нас⁴²⁷:

„Италианската мама има все по-малко бамбини (итал. - деца) и това безпокои италианските демографи (...) През 1987 г. в Италия бяха родени по-малко деца, отколкото в Германия, която се смяташе, че заема челно място между държавите, бедни на деца. Италианските учени преброиха само 1,2 деца на жена в репродуктивна възраст и сега се питат, как една подчертано католическа страна може да стигне до там (...) Преди всичко на юг почти няма детски ясли и училищните програми не са съобразени с работното време на чиновниците, така че много жени, ако искат да направят професионална кариера, въобще се отказват от поколение. За социолога Елиза Мана причините в областта на културата са впрочем, от още по-голямо значение; „В рекламата жените постоянно биват изобразявани в модел, нямащ нищо общо с майчинството.“ (...) Младата, симпатична филмова звезда е навсякъде по телевизионните екрани в Европа, обаче „бомбардирането“ с този образец за подражание в Италия по мнението на социолога е единствен по рода си (...) Екранът дава на италианските момичета не само образа на жена, нямаща нищо общо с традиционната мама и нейния рояк бамбини, но също и нов пример на партньорство.“

И жените в Италия трябва да имат все по-малко деца или най-добре никакви. Затова пък, в страната усърдно биват вкарвани африкански имигранти, които междувременно трябва да са около два милиона. Смесената раса трябва да бъде създадена, колкото се може по-бързо не само на север, но и в южна Европа.

Артуро: Все пак, доколкото зная в Исландия досега няма имиграция от Африка. Може би островът ще бъде оставен за резерват, за да има след 200 години още няколко руси двойки, които в Холивуд да представят злите германци.

Ингрид: От Швеция до Италия масовата имиграция на хора от чужди културни кръгове трябва да бъде здраво задвижена, а най-вече у нас. Компромисните мерки, които ограничават броя на пришълците са само маневри за заблуждаване и успокояване на бунтуващата се народна душа, защото първо бежанците са само една част от пришълците (другите идват легално, например в рамките на т.нар. събиране на семейства) и второ, сега в страната пристигат чужденци, които въобще не се регистрират като кандидати за политическо убежище, а живеят нелегално. Естествено всички тези самоубийствени мероприятия са оправдавани с псевдохуманни фрази. Изгарянето и наклъцването на здрави деца в майчината утроба се пропагандира под лозунга „освобождаване на жената“ – „Моят корем, принадлежи на мен“, както казва Клара – а наводняването на Германия с бежанци и всякакви имигранти от Третия свят се оправдава с нашето „задължение към преследваните“.

М. Лемпле: Но, Ингрид, ти не би осъдила един преследван от Третия свят, ако той търси убежище!

⁴²⁷ Basler Zeitung, 6 март 1995 г., стр. 8.

Ингрид: Естествено не осъждам бежанец, поради война или икономически причини. Разбира се, виновниците за масовата имиграция са нашите власти, медиите и църквите, а не чужденците.

Мариета: Това, че смесването на народите е планирано отдавна може без затруднение да бъде доказано с цитати от изтъкнати франкмасони и евреи. Още в 1925 г., водачът на Паневропейския съюз Рихард Николаус Коденховер-Калерги (*Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi*) пише следното⁴²⁸:

„Човекът на бъдещето ще бъде бастард. Днешните раси и касти ще бъдат принесени жертва на постепенното преодоляване на пространството, времето и предразсъдъците. Европейско-азиатско-негроидната раса, външно подобна на староегипетската, ще замени разнообразието на народите с това на личностите (...) Борбата на капитализма и комунизма за наследството на победеното благородничество на кръвта е братоубийствена война на победоносното благородничество на мисълта (...) Генералния щаб на двете партии се рекрутира от духовната водаческа раса на Европа – еврейството.“

Възвисените виждания на Коденховер-Калерги са на път да бъдат осъществени: планираната евро-азиатско-негроидна бастардна раса бива активно подготвяна чрез разюзданата масова имиграция от Азия и Африка, но предимно от последната! А „духовната водаческа раса – еврейството“ надзирава този процес, самата тя обаче стриктно се държи далеч от смесване с монголоидната и особено с негроидната раса. Отново евреите се мерят с един „аршин“, а гоите с друг.

М. Лемпле: Но Мариета, това, което този Коденховер-Калерги е писал преди 60 години, днес няма вече никакво практическо значение. Кой въобще още знае името му?

Вили: Така ли? Тогава да чуем още веднъж, какво съобщава за този човек Йоханес Роткранц⁴²⁹:

„Коденховер-Калерги мобилизира (след Втората световна война) европейските депутати. На първия конгрес на Европейския съюз на парламентаристите (EPU), който се проведе в Гцад (Швейцария) през 1947 г., се постави за цел изработването на една Федерална конституция, а като първа стъпка в тази посока беше предвидено свикването на Европейски Парламент. В края на 1948 г. всички по-важни евро-организации се събраха, за да организират общ конгрес в Хага. Първият оратор след покровителя Уинстън Чърчил, беше Коденховер-Калерги. Този конгрес се ползуваше с нечуван отзвук сред обществеността. Основното настояване на Европейския съюз на парламентаристите, което конгреса в Хага възприе, беше подето също и от френското правителство: свикване на европейски парламент.“

Случайност ли е, че онзи, който пропагандираше една евро-азиатско-негроидна смесена раса, се числи към неуморните пионери на така нареченото „европейско разбирателство“ – под което трябва да се разбира абдикирането на националистите в полза на управляваната от франкмасони и ционисти бюрокрация в Брюксел? По-нататък, случайност ли е, че Франц-Йозеф Щраус (*Franz-Josef Strauss*), лека му пръст,

⁴²⁸ Richard N. Coudenhove-Kalergi: *Praktischer Idealismus*, Paneuropa Verlag, Wien/Leipzig, 1925, страници 22/23 и 33.

⁴²⁹ Johannes Rothkranz: *Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa*, Pro Fide Catholica, Durach, 1993, стр. 30.

допринася за предговора на последната книга на Коденховер *Weltmacht Europa (Европа – световна сила)* и че Хелмут Кол получи „Европейската награда Коденховер-Калерги“ на 29 април 1991 г. от президента на „Фондацията Конденховер-Калерги“, Жерар Буйе (*Gérard Bauer*) и Виторио Понс (*Vittorio Pons*) – международен секретар на Съюза-Паневропа, в присъствието на предишния министър-председател на Франция Раймон Бар (*Raymond Barre*), самият той носител на тази награда⁴³⁰? Не, госпожо Лемпле, всичко това пасва едно с друго!

Аргуто: Особено уважаваният от нас заради неговата затапяваща дъха откровеност и с удоволствие цитиран, Нахум Голдман – бивш председател на Световния еврейски конгрес и множество други ционистки организации, ни дава в тази връзка един великолепен цитат. Още като съвсем млад дързък хлапак Голдман, който впрочем трябва да е бил феноменално интелигентен човек, пише следното⁴³¹:

„Смисълът и историческата мисия на нашето време могат да бъдат резюмирани в едно: Тяхната задача е културното човечество да бъде наново организирано, на мястото на властващите досегашни обществени системи да бъде установена една нова (...). Цялото преориентиране сега се състои в две неща: в разрушаването на стария ред и в изграждането на новия (...) Така, първата задача на нашето време се състои в разрушаването: всички обществени слоеве и обществени формации, които старата система е създала, трябва да бъдат изтръгнати от тяхната родова среда, никаква традиция повече не трябва да бъде свещена; възрастта е само признак на болест, паролата гласи: това, което е било, трябва да изчезне (...) Тогава обаче се издига втората, по-голяма и трудна задача; изграждането на новия ред. Членовете, които сега са изтръгнати от техните стари корени и слоеве, лежащи наоколо в анархистично безредие, трябва да бъдат включени в нови форми и категории. „

Значи, отделните хора трябва да бъдат изтръгнати от тяхната среда и изкоренени. Какво друго е целенасоченото преселение на народите, ако не изкореняване? Негови жертви са както местните жители, така и пришълците. И на едните и на другите, бива отнета родината. – Още един еврейски цитат. На 09.01.1883 г., – преди повече от едно столетие, лондонският *Jewish World* пише:

„Големият идеал на еврейството (...) е, целият свят да бъде изпълнен с еврейски учения и това, че в едно универсално братство на нациите – ще рече в един по-голям юдаизъм – всички раси и религии трябва да изчезнат (...) Евреите превръщат целия свят в своя родина и сега простират ръцете си към останалите народи на тази земя (...) Да, те правят и нещо повече. Чрез тяхната дейност в литературата и науката, чрез тяхното властващо място във всички клонове на обществената дейност, те се стремят да вкарат в еврейските каълпи мислите и системите на неевреите.“

Както споменах, този текст е от 1883 г. Кой може все още да се съмнява в това, че имаме работа с един дяволски план за унищожаването на нациите и културите?

Макс: Но при условие че имате право – къде е ползата за тях – на задкулиските вдъхновители на това развитие?

⁴³⁰ от същия източник, стр. 96; стр. 32.

⁴³¹ Nahum Goldmann: *Der Geist des Militarismus*, Die Verlags-Anstalt, Stuttgart/Berlin, 1915, стр. 37 и следващи.

Вили: Днес, между не-еврейските пропагандисти на „мултикултурното общество“, значи предимно зелените и левите, сигурно има мнозина, които са искрени идеалисти, въобразяващи си, че чрез разбъркването на народите, причините за войни и расизъм могат да бъдат премахнати и накрая това ще доведе до рая на земята. В тази глупост левите утописти вярват упорито, въпреки че, именно, твърде печалното положение в големите американски градове, както и безкрайните етнически конфликти в бившия Съветски съюз и бивша Югославия всекидневно доказват тъкмо обратното. Естествено, с тези глупави лапни-шарани, хитрите ционисти нямат нищо общо. За тях, разбъркването на народите е основна предпоставка за запланираното световно господство.

Ханс-Петер: Как така?

Вили: В постепенното осъществяване на „мултикултурното общество“ вече никой няма самоличност, никой няма културни корени, никой повече няма религия, заслужаваща това име. Следователно, никой няма да се бунтува, да защитава своята родина, своята идентичност и своята религия; срещу чужда, паразитна управляваща каста, стояща на върха на това общество, никой няма да роптае. Напротив, единен народ с национално съзнание, народ с корени в своята история и традиция ще разпознае чуждите господари като такива и рано или късно ще ги прати по дяволите. **Тяхната сила е в нашата слабост.**

Роберт: Освен това може би в играта идва още един психологически мотив, на който един твърде умен човек, лекар от Франкфурт, веднъж беше обърнал внимание. От две хилядолетия евреите са пръснати между народите. С изключение на онези, които живеят в Израел, те нямат родина – освен ако се асимилират безрезервно, но тогава те не са вече евреи, а германци, французи, англичани и т.н., – граждани от еврейски произход.

Това състояние намира своето отражение в легендата за вечния еврейин Ашавер (*Ashaver*), който непрекъснато странства по света. Тъй като нямат родина, те не допускат другите народи да имат такава. Едва когато всеки е без родина, Ашавер е изравнен с другите и с това – свободен.

Клаудия: Твърде интересно умозаключение! – Това, което казвате има смисъл, особено, като се замислим, че едновременно с размесването на народите биват провеждани всевъзможни паралелни мероприятия, за да бъде унищожена тяхната идентичност. Да помислим например върху систематичното фалшифициране на нашата история, от която превъзпитателите направиха криминален албум или върху непрекъснатото въздействие върху хората с американската масова култура, състояща се от Мики Маус, МакДоналдс, филми от Холивуд и хитове на Мадона...

М. Лемпле: Но на практика масовата имиграция не води до разбъркване на народите, а до отчасти мирно, отчасти твърде размирно съседство на местно население и пришълците.

Ингрид: Отлично наблюдение, госпожо Лемпле. Естествено, че има все повече смесени бракове между германци и хора от Третия свят. Идете веднъж в Бразилия и се осведомете колко бели там се женят за черни или мулати! Те са съвсем малко. Също и нетъмнокожи, но съвсем различни народи по отношение на тяхната култура се изолират от нас и ние от тях. Това се отнася за мюсюлманите пришълци, като например

турците. Те, общо взето не се асимилират – впрочем защо трябва да се асимилират? В края на краищата има цели квартали, където те са преобладаващи. Впрочем би било истинско нарушаване на правата на човека да се изисква от един турчин, той да стане европеец или германец, защото турчинът има точно така правото да запази своята собствена, в случая ислямска самоличност.

Артуго: Докато пришълци от страни като Полша, Португалия, Испания, Италия и Гърция се оставят най-често без затруднения да бъдат интегрирани, защото по произход стоят близко и принадлежат към същия културен кръг, както и ние, но примерно това не се отнася за мюсюлманите и африканците. Така, постепенно се стига до гетоизиране на градовете и до нарастваща враждебност между германците и тези чужденци. Германците реагират срещу отнемането на тяхното жизнено пространство – за което естествено не са виновни пришълците, а „германските“ политици – с инстинктивно неблагоприятно положение, което естествено, неизбежно се насочва срещу отделни чужденци, тъй като виновниците не са явни. Пришълците забелязват, че не ги обичат, все повече затваряйки се огорчени в своето гето. Това е материалът, от който ще бъдат разпалени кървави расови и културни войни през XXI-то столетие. С нашата имиграционна политика ние не подготвяме подобна „на старите египтяни евро-азиатско-негроидна раса“, на каквото мнение беше самия Коденховер-Калерги – впрочем самия той бе един евроазиатец – а гетоизирането на нашите градове и постоянна война на живот и смърт. Затова няма никаква полза за турците, арабите и негрите да им сложат германски паспорти в ръката и всеки ден да ругаят срещу „омразата към чужденците“ или „враждебността към чужденците“. Природните дадености не могат така просто да бъдат премахнати от света.

Роберт: Последиците от разюзданата имиграция на практика са невъобразимо катастрофални.

Ханс-Петер: Но Роберт, ти да не робуваш случайно на расисткото твърдение, че чужденците били по природа по-престъпни от германците?

Роберт: Естествено, не! Но, първо в страната на тълпи идват чуждестранни бандити – спомнете си така наречената „руска мафия“, чийто босове обаче, както прави впечатление, често принадлежат към едно съвсем неславянско етническо и религиозно малцинство или на още по-бруталните китайски триади, защото Германия е земен рай за гангстери и обесници. Но у нас, се предпочита строго процедиране срещу ревизионистите, а не срещу крадците, сводниците, търговците на дрога и бандитите-изнудвачи. Второ, социалното и културно изкореняване на младите чужденци води до това, че те все по-често се подхлъзват в престъпна посока. Статистиките говорят толкова ясно, че всички тези глупави приказки за „омраза към чужденците“ и „враждебност към чужденците“ са само празнословия. Дори *Stern* – един от най-гръмките застъпници на Новия Световен Ред, признава например, че в Бавария процентът на заподозрените чужденци достига 31,4%, докато официално само 8,8% от населението на републиката се състои от чужденци⁴³². Дори ако от тях бъдат извадени такива специфични за чужденците престъпления, като нелегално влизане в страната, в сравнение с местните жители „криминалната активност“ е три пъти по-висока, твърди *Stern*.

⁴³² *STERN*, издание 30/1994 г.

Сабине: Друга една катастрофална последица от масовата имиграция са плачевните порядки във все повече училища. Нека чуем какво съобщава за това **Welt am Sonntag** (WAMS) от 4/5 март 1995 г., под заглавие „Крайт на германското училище“. Съгласно вестника, Матилде Остерат (*Mathilde Osterrath*), директор на прогимназията „Elsa Brändström“ в Кьолн, още преди четири години обяснява в същия вестник:

„Ние възпитаваме едно поколение, което нито може да смята, нито да чете. Да не говорим за правилния родителен надеж. В часовете по биология и други предмети сме принудени да снижим нивото. Всяко цвете бива наричано само цвете. Думите лале, роза, теменуга са вече прекалено сложни за чуждестранните деца. Също и въз основа на тази бедност на говора не е възможен никакъв урок по история. Думата „мултикултурен“, която политиците-педагози с такова удоволствие използват е също така очарователна (...) Политиците и министерството на образованието са отписали началните училища, като умрели. Който от учениците може що-годе завалено да приказва, започва направо отгоре. В някои прогимназии една трета от учениците би трябвало да напуснат; за мнозинството училища не остава нищо друго, освен да бъдат затворени.“

Като следствие на тези откровени думи педагожката беше повикана за обяснение от нейната по-висшестояща инстанция, правителствения председател Фран-Йозеф Антверп (*Franz-Josef Antwerp*), който също е от социалдемократичната партия. Тя беше отстранена от поста председател на Конференцията на училищните директори. Както виждате госпожа Лемпле, в нашата държава не само ревизионистите, а също и други независимо мислещи хора, особено педагозите живеят твърде несигурно.

По-нататък **WAMS** пише:

„Във Франкфурт процента на чужденците в 114 начални училища, прогимназии и гимназии е над 70%, в училището на кармелитите в квартала зад гарата – над 90%. За тази цел бяха назначени 120 извънредни педагози, за да преподават на учениците от 12 нации, разделени в групи на майчиния им език. Други 200 учители водят допълнителни курсове за чуждестранните ученици. Един учител от уланското училище (с над 80% ученици-чужденци), който не желае да бъде споменаван, страхувайки се от дисциплинарни мероприятия, каза на сътрудника на WAMS - Волфганг Полак: „Зная от много родители, недоволни от образователното ниво на училището, че предпочитат да пращат децата си другаде. Дори ако чужденците посещават допълнителни курсове, особено по правопис, те пак изостават. Това естествено се отразява и върху другите ученици в класа.“

Макс: Слушайки това, неминуемо стигам до извода, че ГДР в сравнение с ФРГ беше по-добрата от двете германски държави. Наистина, стандартът на живота беше много по-нисък, отколкото при нас и свободата на мисълта съществено ограничена, но там все пак националната субстанция на германския народ не беше застрашена. Също така в ГДР не им се повтаряше по три пъти на ден, че принадлежат към един престъпен народ.

Роберт: От обединението насам това се промени. Естествено, то беше запланувано дълго преди падането на стената. Предвид на своето съсипано икономическо състояние Съветският съюз не можеше още дълго да държи своята империя под контрол. Така беше решено ликвидирането на Източния блок, чиято закономерна последица бе и германското обединение. Днес за САЩ и американско-еврейския капитал Германия представлява базата, от която те разпространяват своето влияние към Източна Европа и бившата ГДР, както и източноевропейските страни, които те порядъчно ограбват...

Мариета: Във връзка с това, един единствен показателен пример. В бившата ГДР, в Бишофроде, Бон разпорежи затварянето на твърде рентабилните по време на плановото стопанство мини за калиеви соли, които след промяната още носеха печалба. Добиваната там калиева сол беше от високо качество и представляваше досадна конкуренция за американските производители на калиева сол. Мики Кентър (*Mickey Kantor*), еврейски пълномощник по световната търговия, заповяда на Кол, затварянето на мината. Естествено, като послушен лакей, Кол изпълни незабавно това нареждане и взе решение да превърне галериите в депо за отрови, за да не може по-късно на никое германско правителство и през ум да му мине, да ги открие отново⁴³³.

Роберт: Благодаря, Мариета. – За да не може в разширената ФРГ да се разпространи ново германско национално чувство, което естествено би се насочило срещу унищожаването на работни места в Германия в полза на американски и еврейски интереси, още от начало беше засилено „преодоляването на миналото“ във ФРГ и едновременно в бившата ГДР. На 6 май 1990 г., в сградата на еврейската община в Берлин, т.е. няколко месеца преди Обединението, в присъствието на Едгар Бронфман (*Edgar Bronfmann*), председател на еврейския световен конгрес и Хайнц Шмул Галински (*Heinz Schmul Galinski*), най-верният слуга на Цион – нашият бундесканцлер Хелмут Кол каза следното⁴³⁴:

„Първата легитимна Народна камара на ГДР, непосредствено след започването на своята работа, в едно вълнуващо решение, на което бе засвидетелствано голямо внимание, между другото обяви: „Ние молим евреите от цял свят за прошка заради лицемерието и враждебността на официалната политика на ГДР по отношение на държавата Израел и за преследването и унижаването на еврейски сънародници, също и в нашата страна след 1945 г.“ (...) Въпреки това, като важно морално предизвикателство в часовете по история в училищата, университетите и други учебни заведения на ГДР, за в бъдеще учебните планове ще бъдат реорганизирани в съответстващо на истината скъсване с националсоциалистическото минало. Преди всичко, това ще бъде задача на отговорните по възпитанието правителства в бъдещите провинции на ГДР (...) При това те се нуждаят от компетентен съвет и подкрепа. Затова се радвам, че господин Райх, международният президент на Бнай-Брит, предложи във връзка с този въпрос изричната помощ на своята организация. Радвам се също, че едно лично нему доверено лице, днес е между нас.“

Не само, че по американска заповед работните места на нашите миньори биват откраднати, а и училищните планове биват оформяни от американско-еврейската ложа Бнай-Брит – и това с изричната подкрепа на човека, който в своята служебна клетва се закле, да предпазва германския народ от вреди.

М. Лемпле: Тогава според вас обединението на Германия въобще не е положително?

Аргуро: Напротив! Сега трябва да се освободим само от една окупационна власт. Преди имяхме едновременно две на врата си, но да се върнем към статията за упадъка на нашите училища. Естествено, за гангстерите One-World (на световното господство) такова едно развитие е добре дошло, защото при постоянно спадащото образователно

⁴³³ *Deutschland Report*, септември 1993, стр.2.

⁴³⁴ *Bulletin* (hrsg. vom Presse- und Informationsamt der Bundesregierung), 9.5.1990, стр.429 и следващите, цитирано от Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht...*, на указаното място, стр. 86.

ниво и опасността от бунт също спада. Разрушаването на нашата национална идентичност посредством масовата имиграция, културното унищожение, оглупяването на населението чрез бездънния идиотизъм на телевизионните програми – не забелязвате ли, че от година на година те стават все по-примитивни? – целенасоченото снижаване нивото на образованието – всичко това допринася за създаването на каста от роби, които бандитите от One-World искат един ден да управляват.

М. Лемпле (грубо): Дори ако световното правителство стане действителност - това няма да трае дълго. Всички мислеци хора ще се разбунтуват срещу това!

Вили: Госпожо Лемпле, в световната диктатура ще има смъртно наказание за мислене. А политическо убежище ще получите в най-добрия случай само на луната.

(Всички мълчат).

Мариета: За да пречупят съпротивата на германския народ срещу неговото постепенно изместване и унищожение, той трябва да бъде направен психично болен, да загуби своята съпротива. Пропагандата на ционистите и техните лакеи може да бъде сравнявана с вируса СПИН, разрушаващ съпротивителните сили на обхванатото от болестта тяло, правейки го безпомощно. Както цитирания Алфред Дечер правилно изтъкна, стратегията на нашите врагове е насочена да ни отровят с комплекси за вина. Ние трябва да се срамуваме, че сме германци! Когато тази предпоставка е изпълнена, доброволно да се претопим в запланувания хаос.

Вили: Вражеската стратегия по принцип е съвсем проста. Всеки ден ни бива набивано в главите, че сме двойно виновни: първо – защото с „обгазяването“ на милиони евреи сме извършили единственото по рода си престъпление и второ – защото въпреки престъплението недостатъчно съжаляваме за това. Евреинът Ралф Джордано (*Ralph Giordano*) написа една книга под заглавие **Втората вина** (*Die zweite Schuld*), при което втората вина е, именно, в това, че не сме се покаяли достатъчно за газовите камери и Холокауста. В един разговор с *Flensburger Hefte*, – списанието на антропософите, чието ръководство, отдавна е инфилтрирано от Новия Световен Ред, Джордано, обръщайки наопаки ученията на Рудолф Щайнер казва⁴³⁵:

„Първата вина, която германците по времето на Хитлер, поеа върху себе си е последвана от една втора вина: Потискането и непризнаването на първата, след 1945 г. Аз виждам това потискане и отричане не като реторични или морални категории, а като институционализиран процес, който доведе до това, което наричам „големия мир с престъпниците“. За да бъде още по-ясно казано: Ние живеем в страна, в която след най-голямото в историята престъпление с милиони и милиони жертви, които, забележете добре, бяха унищожени като насекоми зад фронтовете, бе последвано от най-голямото присъединяване на престъпници, което някога е било. Извършителите не само, че се отърваха ненаказани, а можяха необезпокоявани да продължат своите професионални кариери (...) Националсоциализмът не е случайно паднала от небето на 30 януари 1933 г. работна злополука върху Германия; напротив, германският извънреден път, водещ към Аушвиц се подготвяше, от дълбините на единната германска национална държава още от 1871 г. Тук последователностите се сливат една в друга. Поколенията, които предвид на тяхната възраст бяха отговорни за времето между 1933 и 1945 г. – бяха подготвени от техните предшественици,

⁴³⁵ Flensburger Hefte, Holm 64, Flensburg/D, № 32, стр. 80 и следващи.

оставили отпечатъка от плановете за световното господство на кайзеровия Райх. По своята радикалност плановете за световно господство на нацистите задминаха далеч това, което е било до тогава в историята на единните национални държави.”

Разбира ли всеки от вас стратегията, която се крие зад тези доводи? Измислените от ционистите газови камери с техните милиони, унищожени с газ евреи, както и така просто измислените „планове на нацистите за световно господство“, подготвяни от поколения, представителите на ционизма сочат германския народ като генетично зло. Това, че ние сме последните, наистина Джордано не го казва ясно, но други евреи, както цитирания по-горе равин Херц Франкел (*Hertz Frankel*) го казват открито. Един германец, който съзнателно или несъзнателно е убеден в тази примитивна расистка глупост, логично трябва да е облекчен, ако неговата страна изчезне в една Супер-Европа или един One World и ако е съвсем последователен, той трябва да остане бездетен, за да не създава престъпници, да се ожени за една негерманка или неевропейка, за предпочитане негърка, за да не бъдат престъпните гени предадени понататък или поне те да са в разрежена форма.

Ханс-Петер: Ралф Джордано никога не ми е бил симпатичен, защото очевидно бясно мрази германците. Трябва да отбележа, че това не се отнася за всички изтъкнати еврейски интелектуалци. Например Михаил Волфзон (*Michael Wolffsohn*) се изтъква като германско-еврейски патриот.

Роберт: Ах, Ханс-Петер, не си ли чувал за онзи полицейски трик, състоящ се в това, че заподозрения или този, който не е готов да даде признания, бива разпитван последователно от двама следователи, от които първият е самата любезност, а вторият е гад. Затворникът трепери всеки път, когато го водят на разпит: Кой от двамата ще бъде? Съответно, ционистите си разпределят ролите в инсценирания от самите тях марионетен театър. Например Джордано, играе ролята на еврейския мистър Хайд. Винаги, когато той се появи в телевизията, слушателят или зрителят знае, че всяка негова дума ще бъде антигерманска ругатня. После слушателят или зрителят е съвсем очарован когато Волфзон, един еврейски д-р Джекил, вземе думата, защото той казва няколко мили неща за германците, например, че те са също хора. Евреите винаги са били надарени артисти. Виж обаче още веднъж така извънредно ценения от Клара филм на Ланцман - „*Shoa*“, където Филип Мюлер рисува ужасите на газовите камери, с извънредно впечатляващ, истеричен плач, действащ потресаващо върху незапознатите с проблема. Огромната сила на тези хора, от хилядолетия насам, е просто – блъф.

Клаудия: Добре де, но „обгазяването“ на евреите бива приписвано на германците, а не на италианците, французите, шведите или холандците. Вие смятате, че лъжата за газовите камери тук в Германия служи като средство за създаването на комплекс за вина и отслабване на нашата съпротивителна сила срещу претопянето в „мултикултурното общество“. Обаче с това не може да бъде обяснено, защо в нашите съседни страни, които не могат да бъдат изнудвани със сопата-Аушвиц, се шири съвсем същото развитие.

Мариета: Съгласно ционистката пропаганда за Холокауста, също и другите европейски народи са виновни, както и американците, защото никой не си е помръднал пръста, за да спаси евреите от газовите камери! В музея на Холокауста в Лос Анджелис е окачена фотографията на еврейин-концлагерист, обвинително сочещ към Сталин,

Чърчил, Рузвелт и Папата. Те всички били съпричастни в унищожаването на евреите, защото са мълчали.

Ингрид: Това е най-големият ционистки трик. Трик номер две: всеки национализъм е опасен – (освен еврейския, разбира се), защото той лесно води до диктатура от типа на националсоциалистическата и с това до расизъм и геноцид. А националист е, именно, всеки, който иска да запази своята идентичност. Трик номер три: медийните клики неуморно набиват в главите на белите народи, че те трябва да приемат все повече бежанци от Третия свят, защото ако не направят това, тези хора рискуват в своите страни преследване, затвор, мъчения и смърт. Това може да е така в половин процент от всички случаи, в останалите 99,5% обаче – не е. Ако белите народи откажат на бежанците влизане в страната и престой, то те биха станали съпричастни в преследването им, хвърляне в затвора, мъчения и убийство в тяхната родина, ТОГАВА те стават виновни, защото нищо не са направили срещу Холокауста и т.н. и т.н. Всъщност, стратегията на ционистите е невероятно примитивно, но функциониращо изнудване.

Роберт: Мисля, вече стигнахме до решаващата точка. Лъжата-Холокауст, която трябва да служи като инструмент за унищожаването на нациите, заплашва не само нас германците, а и другите народи, на които също така бива инжектиран комплекс за вина. В края на краищата тя заплашва и тъмнокожите народи, чиято идентичност също трябва да бъде унищожена чрез мултикултурната каша.

Артуго: С тази забележка още веднъж улучваш в целта, защото, ако бяха негър, бих бил горд, че съм негър. Прилежно ще уча африкански езици, ще изучавам африкански обичаи и ще си уловя една хубава негърка, а не бяла. Националисти от всички страни, обединете се!

Макс: Ако човек се замисли, не е ли абсурдно, че училищни класове с голям разход на труд и идеализъм правят биотопи, за да спасят този или онзи вид жаби, докато едновременно най-интересното от всички същества, човекът, трябва да бъде унищожен в неговото разнообразие. Естествено, че всеки вид жаби заслужава да бъде защитен; разбира се, че е правилно, да се отива на барикадите заради китовете, мечката панда или за носорога от Суматра, но нека да се борим също и за запазването на расите и културите!

Мариета: Макс, знаех, че ще те спечелим стопроцентово на наша страна!

М. Лемпле: Впрочем тук също не искам да противореча, но да се върнем на вашите доводи във връзка със заговора. Вярвате ли сериозно, че всички евреи са в тъмен заговор срещу останалото човечество? Това можете да ми разкажете хиляда пъти, но никога няма да го повярвам.

Роберт: Ние не твърдим такова нещо. Преобладаващото мнозинство от еврейското население сигурно е неосведомено върху тази задкулисна политика (и искрено вярва в Холокауста). То представлява пехотата на международното еврейство⁴³⁶. От тези пехотинци ционистките водачи подбират най-способните – разбирай интелигентните и безскрупулните – рекрутират ги като подофицери и офицери, ако използваме и по-

⁴³⁶ Изразът „Международно еврейство“ без съмнение Роберт взема от Nahum Goldmann, който често го използва (например в *Das jüdische Paradox*, на указаното място, стр.171).

нататък военни понятия. Говорейки за „евреите“ имаме предвид този личен състав на ционистите, а не еврейския бакалин зад ъгъла.

Сабине: Една от големите тревоги на ционистките водачи представлява асимилаторската тенденция сред еврейския народ. Това, че все повече евреи се женят за не-евреи, че не възпитават децата си в еврейските догми, води до там, че те са загубени за еврейската и ционистката кауза, което естествено изпълва ционистките водачи с тежки предчувствия. Не напразно такива еврейски старейшини като Хайнц Шмул Галински, светла му памет, тръбеше отново и отново срещу опасността от смесването. Именно ако асимилирането и смесването продължат и по-нататък, един хубав ден те ще останат без войници, без ционисткия личен състав, ако останем при нашето сравнение. За да предпазят от асимилация еврейската маса, ционистите се нуждаят от известна доза антисемитизъм, който им е така необходим, както въздуха, който дишат. Какво прави овчарят, когато овцете престанат да му се подчиняват? Как ги усмирява?

Клаудия: Като им покаже злия вълк!

Сабине: Правилно. Съответно и ционистите им трябва „антисемити“ и „неонацисти“ като плашило, за да обединяват срещу тях еврейския народ и когато един ден никъде не се помръдват антисемитски и нео-нацистки мракобесници, те трябва да бъдат измислени. Така лъжата-Холокауст изпълнява още една неспомената от нас функция, а именно: постоянно да държи евреите в психоза за преследване и истерия, за да поддържат те до гроб своите ционистки водачи. Прочетете *Judische Allgemeine Wochenzeitung* и пребройте колко статии се занимават с Господ и колко с Холокауста и антисемитизма! На тази тема могат да се напишат цели томове.

Вили: Да се върнем обратно към тридесетте години. По това време, голяма част от евреите в Германия, така наречените национал-германски евреи, бяха на път да се асимилират. В продължение най-много на две поколения те биха се претопили в германското население. Същото се отнася и за Австрия. Известни австрийски евреи като Стефан Цвайг бяха напълно асимилирани и повече не се придържаха в никакъв смисъл към старозаветните повели. Съдбоносната грешка на националсоциалистите беше в това, че мостовите на тези желаещи да се асимилират евреи бяха разрушени, като ги хвърлиха в един куп с ционистите и правоверните. Много национал-германски евреи, не биха имали нищо против едно националистическо, антиболшевишко и антиционистко, обаче не и расистко, антиеврейско германско правителство. Те дори биха го подкрепяли. Какво направиха националсоциалистите? Вместо да поощрят процеса на асимилация на национал-германските евреи, да се задоволят с дипломатично отстраняване на нежелаещите да се асимилират, ортодоксални и ционистки евреи, те обнародваха Нюрнбергските закони през 1935 г....

Ингрид: ...на които религиозните и ционистки евреи впрочем открито ръкопляскаха. Така германският ционистки водач Георг Карезки (*Georg Kareski*) в едно интервю във вестника на д-р Гьобелс в Берлин – *Der Angriff* от 22 декември 1935 г., казва, че законите от Нюрнберг изпълват стари ционистки повели, преди всичко държавна забрана на смесените бракове, които и без това не са допустими според еврейския закон⁴³⁷. По този начин национал-германските евреи бяха приковани во век и веков към

⁴³⁷ Ingrid Weckert: *Auswanderung*..., на указаното място, стр. 11 и следващи.

техните не съвсем долюбвани ционистки братя. С това Хитлер, чрез своите Нюрнбергски закони и антиеврейски мероприятия им направи една неоценима услуга.

Роберт: Понякога човек се пита, дали завземането на властта от Хитлер не бе просто щастие за ционистите. Със своите насочени срещу всички евреи препятствия, Хитлер отблъсна евреите с германско съзнание и прекъсна процеса на тяхната асимилация в Германия и Австрия. Със своите преследвания той предостави на ционистите – мъчениците, така необходими за целите им.

Мариета: Ционистите непременно искаха еврейска държава в Палестина, но англичаните не желяеха да допуснат това. Как накрая те извоюваха тази еврейска държава? С мъченици – точно както Роберт подчерта. Всеки първобитен народ знае, че трябва да принесе на небето жертви, за да получи като подарък, като благодарност, осъществяването на едно желание. Жертвата, която ционистите принесоха, бяха уж обгазените или по някакъв друг начин, унищожени от Хитлер шест милиона евреи. За това те получиха своята държава Израел, чието основаване беше общо представяно като резултат от нацисткото унищожение на евреите, винаги съгласно лозунга: Еврейският народ се нуждае от родина, за да не се повтори никога вече такъв геноцид. Сега обаче се разбра, че няма шест милиона еврейски жертви на националсоциализма, а може би само една десета от това число, а и газови камери не е имало. Иначе казано, ционистите страхотно лъгаха по отношение на жертвите. Какви ще бъдат неприятните последици на тази шмекерия?

Макс: Това, че по-късно ще трябва да принесат жертвата!

Вили: Така е. Трагичното е само, че това ще засегне предимно дребните. Реално виновните за цялата свинщина имат толкова много пари и с това, отлични шансове, да се измъкнат от възмездието, което пада винаги върху дребните.

Ингрид: Да се върнем назад към тридесетте години. За да възпрепятстват политиката на примирение с NSDAP, веднага след завземането на властта от Хитлер, ционистите разпалиха в САЩ, Англия и другаде шумно антигерманско подстрекателство, вървящо ръка в ръка с огромна кампания за бойкот⁴³⁸:

„В цял свят Израел се сплотява, за да обяви икономическа война на Германия (...) Всички различия и противоречия изчезват пред лицето на общата цел (...) да принудят фашистка Германия да прекрати своя поход на насилие и терор срещу еврейското малцинство.“

Евреинът Едуин Блэк (*Edwin Black*) коментира⁴³⁹:

„Нацистите започнаха тяхната война срещу евреите без всякакъв повод, при което мобилизираха цяла Германия. Сега евреите от своя страна разпалват войната срещу нацистите, привеждайки света в движение. Предстоят, бойкот срещу Хитлер, протестни маршове и митинги. Германия трябва да бъде изолирана, както стопански, така и културно, докато се отърси от нацисткото водачество.“

Тази кампания за бойкот беше развихрена срещу държава, която до този момент не беше обнародвала още нито един антиеврейски закон и в която с изключение на шепя

⁴³⁸ *Daily Express*, 24 март 1933 г.

⁴³⁹ Black, на указаното място., стр. 68.

фанатици, на нито един евреин и косъм не беше паднал от главата. Националсоциалистите естествено изляха своя гняв заради подстрекателството за бойкот върху германските евреи, като проведоха, наистина без всякакво използване на насилие, редица антиеврейски мероприятия, с което намерението на ционистките босове беше постигнато. Напразно национално настроените германски евреи опитваха да спрат лудостта на бойкота. Така д-р Льовенщайн, председател на Имперския съюз на еврейските фронтовици, се обърна в едно писмо до посланика на САЩ в Берлин със следните думи⁴⁴⁰:

„По наша преценка, време е, да се оттеглим от безотговорното подстрекателство, предприемано от т.нар. еврейски интелектуалци в чужбина срещу Германия (...) Техните стрели, изстреляни от сигурно скривалище вредят наистина на Германия и на германските евреи, но не правят чест и на самите стрелци.“

Този д-р Льовенщайн през войната беше интерниран в гетото на Терезиенщадт. През 1956 г. той лежи в една клиника във Фрайбург и трябва да бъде опериран. Запитан, дали не би предпочел операцията да се извърши в швейцарска болница той казва: „Лекарите са на мнение, че операцията не е съвсем проста. Ако нещо се случи, искам поне да умра в Германия.“⁴⁴¹

Примерът с д-р Льовенщайн показва какви сериозни последствия може да има омраза срещу евреите, почиваща на расова теория. Ако третираме еврейството като самостоятелна раса, със свои собствени специфични расови особености, ще се сблъскаме не само с ненаучността на това твърдение, но ще налеем вода в мелницата, именно, на тези правоверни и ционистки евреи, които се стремят да докажат същото. Тук може да се приведат примери от книгите на расистките равини Шнойр Салман (*Schneur Salman*), Ицхак Гинсберг (*Ytzak Ginsberg*), Херц Франкел (*Hertz Frankel*), Яков Перин (*Yaacov Perrin*) и др.

Ханс-Петер: Защо е тогава цялата кампания срещу Германия, ако на евреите там поне до „Кристалната нощ“ – ноември 1938 г. не се случва нищо лошо?

Артуро: Защото една голяма държава се изтръгва радикално от контрола на ционистите. Не на последно място под натиска на санкциите, Хитлер откъсва Германия все повече и повече от международната икономическа система. Също така той премахна обвързаността на германската марка със златното покритие. С това националсоциалистите намалиха лихвения процент, а лихвата е моторът на интернационалната банкова система. Предложеното от техния теоретик Готфрид Федер (*Gottfried Feder*) пълно премахване на лихвите не е било осъществено. В трудовете на един признат историк, а именно, Райнер Цителман (*Reiner Zitelmann*), може да се проследи бързината на икономическото съвземане на Хитлерова Германия⁴⁴². Ционистите се страхуваха от икономическата и политическа привлекателност на германския модел, който по принцип бе приложим за всяка страна. И действително все повече балкански и латиноамерикански страни сключваха търговски договори с Райха, при които, пренебрегвайки долара, просто бяха разменяни стоки. С изключение на расовата теория, националсоциализмът можеше да бъде приложен във всяка страна, а това би значело края на еврейската финансова и банкова власт. Затова, след като икономическия бойкот се оказа неефективен, беше разпалена Втората световна война,

⁴⁴⁰ Цитирано от Ingrid Weckert: *Feuerzeichen*, на указаното място, стр. 52 и следващи.

⁴⁴¹ Предадено от книгата на Wilhelm Landig: *Rebellen für Thule*, Volkstum-Verlag, 1010 Wien, 1992 г.

⁴⁴² Rainer Zitelmann: *Hitler. Selbstverständnis eines Revolutionärs*, Stuttgart, 1987 г.

при което безразсъдното полско правителство свърши слугинската работа на англосаксонците, във вреда на своя собствен народ. Ако на власт беше големият полски президент (маршал Пилсудски), който за съжаление почина през 1935 г., историята щеше да вземе друг ход. Войната беше психологически подготвена в „свободния свят“, преди всичко в Англия и САЩ, чрез непрекъснато подстрекателство години наред, с помощта на в 99% свободно измислени ужаси, уж извършени срещу германските евреи, както и „посегателство на нацистите към световно господство“. Последният упрек ми изглежда твърде арогантен, като се има предвид, че Германия до 1939 г., когато тя фактически анексира Чехия като „протекторат“, не беше окупирали и един квадратен километър негерманска земя, докато Англия чрез дълга серия от войни беше станала най-голямата колониална империя на всички времена⁴⁴³, а САЩ бяха разположили войски във всички части на света, от Хаити до Филипините, където реално погледнато са нямали какво да търсят.

Роберт: Един от най-големите френски писатели, Луи Фернадес Селин (*Louis-Fernandes Céline*), коментира през 1938 г. в своята, естествено забранена във Франция, книга *Училище за мъртъвци (L'Ecole des cadavres)*, икономическите и обществени успехи на Хитлер и Мусолини по следния начин⁴⁴⁴:

„Фашистките държави осъществиха пред нашите очи, без злато, без евреи, без франкмасони, прочутата социалистическа програма, за която жиждовете (les youtres) и комунистите винаги разправят и никога не осъществяват.“

Този **действителен** социализъм очевидно би привлякъл една след друга страните и цялата международна финансова система, притежавана в по-голямата си част от евреите, би се разклатила из основи! Срещу това имаше само едно разрешение: Война!

Артуро: Към нея неумолимо подстрекаваха еврейските журналисти и политици. Ето само един от безкрайно многото примери. На 3 март 1939 г. *Jewish Chronicle* пише:

„Евреите няма да допуснат мир, колкото и да се напъват политиците и пацифистите.“

Учудва ли ви това, че националсоциалистите разглеждат евреите като колективен враг и след избухването на войната разпореждат тяхното интерниране?

Ингрид: Тук стигаме до един друг въпрос, а именно, защо Холокаустът бива така фанатично защитаван? Ако газовите камери изчезнат ще може безпристрастно да се говори върху всички други аспекти на националсоциализма с неговите предимства и слабости, защото този въпрос няма да може повече да бъде превръщан в тема табу. Това принудително ще доведе до откритието, че в националсоциалистическата система наред с негативните и осъдителни аспекти, е имало нечувано много позитивни неща, които днес отново могат да бъдат осъществени. Защо мислите, сърцето на управляващите пада в гащите, когато видят един пречупен кръст? Очевидно, защото се страхуват от неговата притегателна сила! Не е ли проклета странност, че една система, която уж никога, нищо положително не е направила, а от първия до последния ден на своето съществуване винаги е вършила само престъпления, бива смятана все още за така опасна, че може да привлече широки слоеве от населението! Следователно

⁴⁴³ Във връзка с това сравни показателните таблици в книгата на Urs Bernetti: *Das Deutsche Grundgesetz, Neue Visionen*, 1994, стр. 164 и следващи.

⁴⁴⁴ Louis-Ferdinand Céline: *L'Ecole des cadavres*, Denoel, 1938, стр.100.

газовите камери изпълняват функцията да възпрепятстват всяка обективна дискусия върху националсоциализма. Една такава би показала пътища, чрез които да се справим със злини като безработицата, понижаващия се прираст на населението, престъпността, бедствието на наркоманията и т.н.

Мариета: Да се върнем обратно към Втората световна война. Помислете си какво донесе тя на страната-победителка Англия. Преди войната англичаните имаха световна империя, а след „победата“ западнаха до второстепенна сила. Мавърът изпълни дълга си - мавърът може да си отиде. Сега същото е в сила и за САЩ. В чий интерес САЩ водиха унищожителната война срещу Ирак? В интерес на американския народ? Не, в интерес на Израел, чийто единствен сериозен съперник във военно отношение в Близкия Изток беше унищожен от янките. Естествено марионетките в Бон послушно подариха исканите 17 милиарда DM за финансирането на войната, която не беше нищо друго освен масово убийство на арабско цивилно население, което е единствено в интерес на Израел (както и между другото на една корумпирана банда от шейхове и емири). Истинският виновник за войната те оправдаваха с лицемерни лозунги за „правата на човека“ и „самоопределение на народите“. При това никога не е съществувал „кувейтски народ“ – Кувейт е част от Ирак, откъснат от англичаните. Поне за половината от населението, за жените, правата на човека са по-добре осъществени, отколкото във всяка друга арабска страна. В Ирак те са най-свободни, за разлика от нашите съюзници като Саудитска Арабия например, където не им е разрешено дори да карат кола. В Ирак външният министър е християнин, докато в Саудитска Арабия изповядването на всички немюсюлмански религии е строго забранено. На кратко: един англо-американски политик, който говори за „правата на човека“ е горе-долу толкова за вярване, колкото сутеньор, дрънкащ за благоприличие и морал. Това бе в сила през 1939 г., както и през 1990 г.

Сабине: Съпоставките с войната в Персийския залив са показателни. Тъй като на американците липсваше ентузиазъм за военна интервенция, еврейската рекламна агенция Hill&Knowlton, след като получи от избягалия кувейтски емир сумата 10 милиона долара измисли пропагандната лъжа, че иракчаните разбили в болницата на Кувейт-Сити яслите за отглеждане на недоносени бебета и зверски ги убили⁴⁴⁵. Това съобщение събуди огромно възмущение в САЩ и създаде психологическата готовност за влизане във война срещу страна, която никога не би могла да заплашва американците.

М. Лемпле: Значи днес, както и тогава, пропагандата на ужасите принадлежи към арсенала за водене на война. Това, което през 1990 г. бяха убитите бебета от яслите на болницата в Кувейт-Сити, през 1942 г. бяха газовите камери.

Сабине: Действително. Наистина лъжата с яслите се провали една година след войната в Персийския залив, защото вече не беше необходима, докато лъжата за газовите камери и днес е все още в употреба.

Вили: Да хвърлим поглед към крайната фаза на Втората световна война. След влизането на САЩ във войната, което Хитлер по неразумен начин сам предизвика със своето обявяване на война, не можеше да има повече съмнение върху нейния изход. Въпреки че вече Америка беше в състояние на война с Германия – от дълго време

⁴⁴⁵ Gauss: *Vorlesungen...*, на указаното място, стр. 324 и следващи.

германските подводници бяха обстрелвани без предупреждение, което беше недвусмислено обявяване на война. Сред управляващите кръгове в Америка съществуваха различни схващания върху бъдещето третиране на победените. Още преди влизането на САЩ във войната еврейният Теодор Натаниел Кауфман (*Theodore Nathanael Kaufmann*) настоява за пълното унищожаване на германския народ чрез стерилизиране и подялба на германската територия между съседните страни. Цитирам два откъса от неговата книга *Германия трябва да загине (Germany must perish)*⁴⁴⁶:

„Сегашната война не е война срещу Адолф Хитлер и не е война срещу нацистите. Тя е война на народи срещу народи; на цивилизовани, стремящи се към светлината народи, срещу нецивилизовани варвари, които се чувстват най-добре в мрака (...) Това е война между германската нация и човечността. За тази германска война Хитлер не е за упреждане, както Кайзера не беше за германците или Бисмарк преди Кайзера. Тези хора нито разпалиха, нито водиха войната на Германия срещу света. Те бяха само огледалото, което отразява столетното, дълбоко вкоренено удоволствие на германската нация за завладяване и масови убийства (...).

Без окупирани и анексирани области населението на Германия е около 70 милиона, половината, от които мъже и половината жени. За постигане на целта – унищожаването на Германия, би било необходимо около 48 милиона да бъдат стерилизирани – едно число, което изключва въз основа на тяхната ограничена размножителна способност мъжете над 60 и жените над 45 (...) Естествено, след пълно приключване на стерилизирането Германия повече няма да има прираст. При нормална смъртност от 2% годишно, германското население ще намалява с около 1,5 милиона годишно. Унищожаването на германизма, в разстояние на две поколения, ще стане свършен факт (...). Чрез това мероприятие на жителите на Германия няма да бъде причинена телесна болка. Естествено, това е съвсем хуманно отношение, каквото германците не заслужават.“

Толкова за господин Теодор Натаниел Кауфман. Проектът беше приветстван с възторг от еврейската преса – „Един план за постоянен мир между цивилизованите нации!“ (*New York Times*); „Една сензационна идея!“ (*Time Magazine*)⁴⁴⁷ – той обаче е бил без шансове от самото начало, тъй като американският народ не би допуснал такова нещо. По-умерен беше еврейският финансов министър Хенри Моргентхау (*Henry Morgenthau*). Той предложи унищожаването на германската индустрия и превръщането на Германия в селскостопанска страна. Наистина, в сравнение с предложения от Кауфман план, този не би довел до физическо унищожение на германците, но все пак би причинил гладната смърт на милиони. Той също беше отхвърлен.

Макс: Защо?

Вили: Защото гладуваща Германия би била лесна плячка за комунизма. Още през 1945 г. се очертаваше бъдещата Студена война и германците бяха необходимата резервна армия срещу Съветите.

⁴⁴⁶ Theodore N. Kaufmann: *Germany must perish!*, Argyle Press, Newark, New Jersey 1941, ново издание от 1980 при Liberty Bell, Box 21, Reedy, 25270 USA, стр. 5 и следващи; стр. 87 и следващи.

⁴⁴⁷ Цитирано от Kaufmann, на указаното място (на гърба на книгата).

Ингрид: Един далеч по-умен и реалистичен план от този на Кауфман и Моргентау скицира евреина Луи Найзър (*Louis Nizer*). На мястото на програмата за унищожение, той предложи програма за превъзпитание⁴⁴⁸:

„Най-подходящата институция за изработването в подробности на превъзпитателната програма, училищни програми, избора на учители, книги и педагогически въпроси най-общо, би бил един интернационален университет (...) Всички учебници в Германия трябва да носят печата на международния университет. Способните германски студенти биха получили възможността да завършат следдипломни курсове. Те ще се върнат като учители в Германия и ще създадат там нова културна традиция, носеща отпечатъка на интернационално гражданско съзнание (...) Професорите трябва по възможност да бъдат германски либерали и демократи. Други ще бъдат рекрутирани от интернационални кръгове. Ние осъзнаваме раздразнението, което ще предизвика това чуждо проникване. То трябва да бъде ограничено до един минимум, обаче не трябва да стане предлог за отслабване на контрола (...) Съживяването на една демократична култура трябва да бъде проведено с всеки един, с всички средства за влияние върху мисленето. Във връзка с това изтъкнахме възможната роля на църквата, на киното, на театъра, на радиото, на пресата, както и на профсъюзите.“

Мечтания от Найзър „интернационален университет“ наистина не се осъществи, обаче „влиянието върху мисленето“ чрез „германски“ либерали и демократи стана факт. При това ключова роля се падна на т.нар. Франкфуртска школа и нейните еврейски професори Маркузе (*Marcuse*), Адорно (*Adorno*) и Хабермас (*Habermas*). Тя подстрекаваше младата генерация срещу „поколението на престъпниците“ – техните родители и допринесе съществено за подкопаване ролята на семейството. Семейство, нация и религия – тези три колони са старите пречки за усърдно проповядваното още през 1915 г. от починалия Нахум Голдман „разрушаване на всички слоеве обществени формации“. Следователно след като непосредственото пълно унищожение практически не е възможно, то трябваше да бъде подготвено крачка по крачка.

М. Лемпле: Как впрочем, седи въпроса с т.нар. „трета колона“, религията? Тя също ли е подкопана от евреите?

Роберт: За радост, за сега господата полагат напразни усилия, защото им липсват мостове към исляма, към хиндуизма и будизма, докато от протестантските пастори практически не се чува нищо друго освен – „Умря ли Господ в Аушвиц?“ – и също „Ах, колко сме виновни пред евреите, ние християните!“ – тоест хленчене!

М. Лемпле: А, как е при католиците?

Роберт: Госпожо Лемпле, почетете някой път третия том на Роткранц: *Идващата диктатура на Хуманизма*. Тогава ще разберете кой управлява във Ватикана.

М. Лемпле (изплашена): Ти не мислиш обаче....

Роберт: Да, това мисля.

⁴⁴⁸ Louis Nizer: *What to do with Germany?*, Ziff Davis Publishing Company, Chicago/New York, указание за годината на издаване липсва (около 1944), стр. 197 и следващите.

М. Лемпле: Но... това е непонятно!

Роберт: В действителност.

(мълчат).

М. Лемпле: И какво ще стане по-нататък?

Клаудия: Ние не сме пророци, но знаем едно: Ако световната диктатура трябва да се осъществи – то тези хора трябва да побързат, защото времето не работи за тях.

Макс: Защо мислиш така?

Клаудия: Защото съществуват сили работещи срещу Световната диктатура и ционистите не могат да ги поставят под своя контрол:

Най-напред положението в Русия е непредвидимо. Елцин - отначало поставен като слуга за осъществяването на Новия Световен Ред, за да организира разрушаването на руската икономика, ограбването на своята собствена страна в полза на американско-еврейските финансови хиени, както и унищожаването на руския народ чрез болести и безкрайна поредица от локални войни. Той обаче стана несигурен за бандата, а и никой не знае до кога той ще стои в Кремъл. Възможността на кормилото в тази страна да застанат национални сили е твърде реално. Под национални сили не разбирам клоуна и провокатор Жириновски с неговата, създадена от комунистите „Либерално-демократична партия“. За ония, които започнаха унищожаването на страната най-напред през Октомврийската революция, а после чрез т.нар. „Перестройка“, в една национална Русия ще им стане тясно около врата. От днес за утре на нейното ограбване ще бъде поставен край и САЩ биха имали отново един противник, който може да бъде взет на сериозно. За гангстерите One-World всичко това би било неизмерима катастрофа.

Ингрид: Смъртоносна заплаха за САЩ и за ционизма е също така засилването на ислямския фундаментализъм. Тук имаме работа с едно фанатично, безкомпромисно движение, което при никакви обстоятелства не може да бъде разрушено отвътре, нито полюсите му да бъдат сменени, както от дълго време става с католическата и още повече с протестантската църква. Ако Алжир падне в ръцете на фундаменталистите, вероятно следват Мароко, Тунис и Египет. В Турция радикалните мюсюлмани бързо печелят влияние. За няколко години би се създал един монолитен блок, който в сътрудничество с Пакистан и Иран, би могъл за кратко време да придобие внушителен арсенал от атомни оръжия. Шансовете на Израел да се пребори срещу този блок ще бъдат горе-долу толкова големи, колкото на снежна топка в пещ. Във всеки случай израелците могат да отнесат в гроба още няколко десетки милиона мюсюлмани със себе си. Да. Това несъмнено биха го направили.

Сабине: След това трябва да се обърне внимание на извънредно бързия стопански и военен възход на националсоциалистически Китай, една страна, която трудно може да бъде подкопана от ционистите и франкмасоните.

Артуро: В САЩ ревизионизмът печели неумолимо почва, много по-бързо отколкото при нас и когато газовите камери се провалят, ще се свърши с господството на Цион.

Марнета: В края на краищата ционистите седят точно в Америка – техният бастион номер едно. Безочиято, с което те заграбват една след друга важни позиции през режима на Клинтън неминуемо ще предизвика съпротива. Към това се прибавя друг един фактор благоразумно премълчаван от медиите, а именно, дивия необуздан анти-юдаизъм в редиците на активните черни. Наистина беше запланувано освободителното движение на черните да бъде използвано като болшевишки таран срещу Америка на белите, но на ционистите се случи това, което стана с Гьотевия чирак на магьосника и неговата метла или на д-р Виктор Франкенщайн със сътвореното от него самия чудовище: те създадоха движение, което се изплъзна от техния контрол, насочвайки се към самите тях.

Ханс-Петер: Защо?

Марнета: Първо – бедният негр среща евреина често в образа на лорда експлоататор и второ, благодарение изследователската работа на чернокожи историци, като Тони Мартин (*Tony Martin*) между американските негри се говори, кой на първо място е бил отговорен за търговията с роби. Постоянният плач на евреите относно „Холокауста“ явно дразни до нажежаване негрите, които са дали повече от 20 милиона жертви, но в един действителен Холокауст. Ако в САЩ стане икономически колапс, както например икономиста Пол Мартин (*Paul C. Martin*) предсказва, то първите жертви ще бъдат черните, получаващи социални помощи, а това е една голяма част от американското негрско население. И тогава неизбежната експлозия преди всичко би се насочила срещу евреите и това, което ще се случи сравнено с „Кристалната нощ“ с нейните (вариращи според източника – между 36 и 100 жертви), ще бъде едно градинско парти. И тогава няма да има Хитлер, който както в Германия през 1933 г., така и през 1938 г. да предотврати антиеврейските изстъпления

Накратко, стратегите на One-World са в състезание с времето. За тях след десет години ще бъде прекалено късно. Решението ще дойде в едната или другата посока още в началото на следващото столетие, това може със сигурност да се предвиди. Затова, следващите години ще бъдат всичко друго, но не и скучни.

Ханс-Петер: Наскоро ми хрумна, че от година на година навсякъде по света бушуват все повече кървави конфликти. Не мога да се отърва от впечатлението, че те биват изкуствено разпалвани. Може би това принадлежи към плана за изграждането на световната диктатура. Когато включи телевизора или разлисти вестника, обикновения гражданин трябва все повече и повече да чете за умишлени или неумишлени убийства във все повече части по света, за да си каже един хубав ден: край с тези малки държави, нека да дойде световното правителство!

Ингрид: Отлично Ханс-Петер. Доста време ти трябваше, но ти сега също използваш своя разум. Още две или три такива вечери и ще бъдеш в нашия лагер.

Клаудия: А ако тази стратегия не доведе до нищо?

Артуро: Тогава може би ще бъде инсценирана Третата световна война. Тя ще бъде кратка и унищожителна. Преживялите в техните купища развалини ще призовават спасителя, който най-после ще донесе ред и мир. И тогава идва той – Големият Брат на Оруел...

Клаудия: ...или Антихриста...

Роберт: Наричайте го както искате – във всеки случай той ще бъде световният диктатор.

Макс: Не изпадайте в размишления.

М. Лемпле: Имат ли тези хора план за действие?

Вили: Това е напълно възможно. В една книга от 1897 г. се казва, че до завземането на властта ще мине „вероятно още едно столетие“ а годината 1997 вече не е далеч.

М. Лемпле: Каква е тази книга?

Вили: Това е КНИГАТА, в която е описана програмата за завладяване на света от евреите. – Вече стана един часа и половина, госпожо Лемпле и всички сме изморени. Не можем ли друг път да говорим за тази книга, в която се намира отговор за толкова много повдигнати от нас въпроси?

М. Лемпле: Какво ще кажете за следващата събота, на 25?

Всички: Да, това е удобно за нас.

М. Лемпле: Да кажем в три.

Клаудия: Това бяха действително незабравими дискусии. Започнахме от Холокауста и постепенно разбираме, че той дава ключа за разбиране на политиката от цялата половина на столетието. Без ликвидирането на Холокауста няма спасение, докато газовите камери съществуват не може да разкъсваме паяжината, която от десетилетия бива тъкана около нас. С това ревизионистите се борят не само за историческата истина, не само за честта на оклеветения германски народ, а и за бъдещето на цялото човечество.

Младежите наркомани, умиращите в обществените клозети из кварталите на Франкфурт; мафиотските банди, на които е позволено несмущавани да изнудват, грабят и убиват; училищните класове с 80% чужденци, в които нито германските, нито чуждестранните деца могат да научат нещо, защото нямат общ език; 45-годишните безработни от бившата ГДР, които никога вече няма да намерят работа в рамките на тази система; един милион германски бездомници, от които всяка зима няколко стотици замръзват на улиците, докато ежегодно двуцифрени милиардни суми биват хвърляни за чуждестранни мошеници-бежанци; година след година стотици абортирани деца биват накълцвани и изгорени – всичко това са последиците на Холокауста. Подобно нещо има само в едно болно общество, а болни ни направи лъжата за лагерите за унищожение и газовите камери. Ционизмът е идеология на смъртта. Смъртта е майстор от Цион.

Ингрид: Ние, ревизионистите, които се борим срещу тази лудост, имаме своите предшественици. Например ревизионистите-астрономи около Коперник и Галилей, които обърнаха миросгледа на своето време наопаки и срещу които господстващата власт не знаеше други доводи освен терор и преследване. Как само си приличат времената.

Роберт: Един друг от нашите предшественици – йезуитският свещеник Фридрих Шпее фон Лангенфелд (*Friedrich Spee von Langenfeld*), който десетилетия наред неуморно се бори срещу процесите с вещици⁴⁴⁹. На неговата борба накрая също бе отсъден успех. Тогава всичко беше много по-бавно, отколкото днес, защото още нямаше медии, носещи новини за минути около глобуса. Естествено ние сигурно ще се наложим, както Галилей и Фридрих фон Шпее. Дали преди това все още ще трябва да се премине през долината на скръбта – една краткотрайна, но унищожителна трета световна война или една кратка, но унищожителна ционистка световна диктатура, това не зная.

Артуро: Дори без война и световна диктатура идващите две-три години ще бъдат за нас критични, защото режимът в Бон ще бъде разгневен до кръвожадно умопомрачение. Днес Германия вече прилича на лудница. При провеждания сега процес в Щутгарт срещу химика Гермар Рудолф, обвинен в обида на евреите, неговите близки и неговите предишни състуденти биват призовани пред съда и разпитвани за това, дали преди е разправял еврейски вицове. Той нито един път не е питан във връзка с истинността на съдържанието на неговата експертиза. Този смел, високоинтелигентен млад човек е толкова опасен за Братята, че така или иначе, ще го осъдят, ако не в сегашния процес, то съвсем определено в следващия заведен срещу него. – Смятам, че втората книга на Гаус, в чието издаване Рудолф взе дейно участие, в близко бъдеще ще бъде забранена.

(**Бележки на хрониста:** Артуро изглежда има ясновидски способности, защото не минаха и две седмици след това предсказание, *Основи за новата история (Grundlagen zur Zeiteschichte*, Ernst Gaus, 1994) беше забранена от властите на най-свободната държава в германската история, останалите екземпляри – конфискувани още в издателството и множество автори дадени под съд на основание някакви параграфи, нестоящи в никаква видима зависимост със съдържанието на сборника. Все пак са продадени почти 15 000 екземпляра и второто издание се печата в една по-свободна страна като Литва или България).

Клаудия: Управляващата клика знае какво е поставено на карта. Тъй като тази държава така или иначе върви надолу по спиралата и господата в Бон вече дори и не се преструват, че биха могли да решат дори и един единствен проблем, стратегията на управляващата каста гласи: колкото се може по-дълго да се паразитира за сметка на населението, да я карат по старому и при всички обстоятелства да преживеят дотогава, докато Единната европейска държава или може би Световната държава стане действителност; тогава бунтове при нас ще могат по всяко време да бъдат потушени с чужди военни части и Черният Петър ще се намира в Брюксел или в Ню-Йорк. Нашите политици, придворни историци и шеф-редактори тогава ще могат да се преселят на Карибските острови и да оставят там да им бъдат превеждани техните тлъсти пенсии...

Ингрид:... Ако преди това не бъдат отстранени. Предателят е бил винаги презиран и когато мавърът си изпълни задължението, той може да си върви, но не на Карибските острови.

Мариета: Тези типове въобще не мислят толкова надалеч. Във всеки случай последната фаза на ционисткия окупационен режим в Бон ще бъде една единствена, непрекъсната Оруелска „седмица на омразата“. Скоро няма да има вече и ден без Аушвиц и Холокауст, без истерия срещу „враждебни към чужденците атентати“ – уж

⁴⁴⁹ Jordan в Gauss: *Grundlagen...* на указаното място, стр. 138.

инсценирани от „нео-нацисти“, в действителност обаче от съвсем други хора⁴⁵⁰ – без подстрекателства срещу ревизионисти и патриоти. Може би в близко бъдеще отново ще горят турски къщи и в пламъците ще загиват турски семейства. Както стана в Мьолн и Солинген, ще арестуват няколко момчета, ще ги нарекат „нео-нацисти“ и ще изфабрикуват необходимите доказателства за тяхното осъждане. Ако това е недостатъчно като претекст за установяването на открита диктатура, възможно е като следваща стъпка една синагога да излети във въздуха, след което канцлерът на Федералната република с гневно изражение ще съобщи по телевизията, че най-после трябва да се сложи край на снизходителността към десните екстремисти и след това за една нощ хиляди хора, между които всички известни ревизионисти ще бъдат арестувани и интернирани в лагери.

Вили: Или, както стана наскоро в Австрия, за постигането на одобрение към такива мероприятия, ще бъдат убити цигани...

М. Лемпле: Ти смяташ, че убийството на четиримата цигани не е било извършено от десни екстремисти?

Вили: Това намирам за най-невероятно. Интелигентни десни не биха го направили, защото знаят, че точно с такива престъпления – независимо от тяхната осъдителност и безсмислие – те предоставят на политиките и лъжците от медиите добре дошъл претекст за засилена истерия срещу десните. Точно това и стана веднага в Австрия, където мафията на Визентал, след поражението и в случая Люфтл⁴⁵¹, все още ближейки раните си, отчаяно търсеше повод за подстрекателски кампании, но медиите имаха удобен повод, за да могат за кой ли път, отново триумфирайки, да разказват бабината приказка за убийството на 500 000 цигани в Третия Райх⁴⁵². Разумни десни никога не биха извършили такова позорно дело, а глупави десни, например скинове, не биха успели да измайсторят такива технически-перфектни бомби. Както и в случая с извършените в Австрия, няколко месеца преди това, атентати с пликове-бомби. Предполагам, че виновниците в случая с убитите цигани са в редиците на една блискоизточна тайна служба, имаща достатъчно интерес за погромаджийско настроение в Австрия (и в Германия). Това е същата разузнавателна служба, която през 1987 г. уби Уве Баршел⁴⁵³.

Ингрид: Такива атентати трябва да се очакват и в бъдеще в Австрия и Германия. Успоредно с това, психологическата война срещу германския народ, ще бъде водена 24 часа на денонощие с всички средства за масова пропаганда, за това, че той е виновен за Холокауста, за недостатъчното му разкаяние за Холокауста, за враждебността му към чужденците, както и заради недостатъчното разкаяние за неговата враждебност към чужденците и че за тази многократна вина трябва да заплати с живота си. Нещо подобно, ще се разиграе и в други страни на „свободния свят“, преди всичко във

⁴⁵⁰ Без съмнение е установено, че убийствата от Солинген в никакъв случай не са извършени от обвинените и арестувани германски „нео-нацисти“. Също и в случая Мьолн състоянието на доказателствата, въз основа на които „извършителите“ бяха осъдени, е повече от прозрачно (сравни във връзка с това *Deutschland Report*, октомври 1993, стр.1).

⁴⁵¹ Във връзка с това виж Rademacher в Gauss: *Grundlagen*..., на указаното място.

⁴⁵² Във връзка с мита за унищожението на циганите през Третия Райх, виж № 23 на *Historischen Tatsachen*.

⁴⁵³ Във връзка с извършеното от Mossad убийство на Уве Баршел (*Uwe Barschel*), виж Victor Ostrovsky: *Geheimakte Mossad*, C. Bertelsmann, München, 1994.

Франция, където властта на Цион е не по-малка, отколкото при нас. Лозунгът на врага на човечеството вече не гласи просто „Германия трябва да загине!“, както при покойния Теодор Кауфман, а „западноевропейската култура и бялата раса трябва да изчезнат!“

М. Лемпле: (с горчив смях): Вече става весело!

Ингрид: Наистина. На нас ще ни трябват здрави нерви и може би малко щастие, за да можем да устоим на идващите бури.

М. Лемпле: Как ще си отидете в къщи? Пеш?

Сабина: Разбира се, ние всички живеем на близо.

М. Лемпле: Тогава лека нощ. До 25-ти!

Илюстрация 30: според тази статия, публикувана през 1945 г. във вестник „*Berner Tagwacht*“, в германските лагери са били убити 26 милиона души, от които „повечето“ (значи, най-малко 14 милиона) в Дахау. Днес, тези неща са твърде неудобни за представителите на тезата за унищожение. Обаче, сегашната, официална версия е също така, само една не дотам очебийна абсурдност.

Допълнителни бележки към глава XIII:

1. След осем месеца съдебен процес, на 23 юни 1995 г., химикът Гермар Рудолф, беше осъден от провинциалния съд в Щутгарт на 14 месеца затвор, на основание обичайните, в стила на Кафка, точки на обвинението („подстрекаване на народа“, „подбуждане към расова омраза“, „засягане честта на умрелите“ и т.н.; съдебна преписка 17 KLc 83/94). Отговорен за присъдата е един индивид на име д-р Дитхелм Майер (*Dr. Dithelm Mayer*). Основание за процеса в никакъв случай не беше самата експертиза на Рудолф, а факта, че навремето, заради „отричане на Холокауста“ генерал-майор о.з. Ото Ернст Ремер (*Otto Ernst Remer*), осъден с реална присъда от 22 месеца и после избягал в Испания, през пролетта на 1993 г. изпраща на политици, професори и медиите около 2000 екземпляра от експертизата, заедно с един лют националистически коментар. Както Ремер изрично призна, тази стъпка е предприел без съгласието на химика. Впрочем, макар че съдът не може да приведе нито следа от доказателство за съучастие в акцията по разпространението, той счете това за „доказано“. В най-добър, достоен за Кафка маниер, съдът тълкува липсата на доказателства като утежняващо обстоятелство, показващо с каква „престъпна енергия“ Рудолф е унищожил всички доказателства! Трябва съответно да бъдем любопитни, какви други мерки болшевишкото правосъдие във ФРГ ще предприеме за унищожаването на един безупречен, като човек и специалист учен, както и неговото семейство. Политическата система ФРГ се самоизобличи По-ясно от когато и да е било преди това, като режим на произвол и несправедливост, срещу която в нейната собствена конституция (Член 20, § 4) е допустима всяка форма на съпротива.

Във връзка с предисторията на процеса виж Вилхелм Щеглих, *Случаят Рудолф*, Cromwel Press, 1994.

2. В *Доклад от САЩ*, брой 7/95, Ханс Шмид съобщава за овладяването на още повече възлови позиции от страна на американските ционисти. Назначеният за шеф на ЦРУ еврейин Джон М. Дойч (*John M. Deutsch*), в момента отстранява един след друг не-евреите от тази организация и ги заменя със свои едновеци. Неговата дясна ръка е Нора Слаткин (*Nora Slatkin*). Към новите трофеи на американските ционисти принадлежи и поста на главнокомандващия ВМС на САЩ, зает от Джереми Бурда (*Jeremy Boorda*). Накрая, както научихме от един друг североамерикански вестник (*Christian Defence League Report*, юни 1995) еврейина Джеймс Уолфенсън (*James Wolfensohn*) е избран за президент на Световната банка. Очевидно на горкия Клинтън няма да му се отдаде, от време на време, поне веднъж да изрови един подходящ кандидат за изтъкнатия пост измежду 250 милиона граждани на САЩ – не-евреи. Нашето съчувствено съболезнование към господин Клинтън.

3. Ханс Шмид също съобщава в същия брой на *Доклад от САЩ*, Nr. 7/95, във връзка с подлия бомбен атентат в Оклахома от 19 април 1995 г. Всички улики сочат, че масовото убийство не е извършено от десни радикали, а от FBI (Федералното бюро за разследване) или някоя друга правителствена организация. Шмид застъпва убедителната хипотеза, че с помощта на това престъпление се цели населението да бъде настроено срещу наброяващите десетки хиляди, тежко въоръжени радикали. Именно, тяхното разоръжаване е предпоставка за изграждането на открита ционистка диктатура в САЩ. За щастие, по всичко личи, че Америка я очакват неспокойни времена.

XIV Епилог

Събота, 25 март

През този съботен ден Маргарита Лемпле се събуди рано сутринта. Зад нея беше една неспокойна нощ и тя усещаше остри болки в главата. „Тъкмо днес, когато моите ученици идват при мен“, мислеше си тя. Въпреки че нямаше особено слаби нерви, госпожа Лемпле беше все още под впечатлението на събитията от предния ден. В ушите ѝ още кънтяха непрестанните скандирания в хор на местната Анти-Фа група пред къщата: „Долу фашизма!, Долу Маргарита Лемпле!“ и „Никога вече Аушвиц, Никога вече часовете по история на Лемпле!“ А после, двете препоръчани писма от вчера: Първо пристигна писмото от собственика на къщата с настояване да напусне жилището, а след това пристигна и писмото от прокурора Х. К. от Манхайм.

Госпожа Лемпле загаси светлината и посегна още веднъж към лежащото върху нощната масичка писмо, въпреки че предишния ден вече три пъти го беше чела:

...С това обвинявам родената на 16 август 1951 в Етинген, живееща на Хумболдтирасе 4, в Санинген, Маргарита Лемпле, неженена, по професия учителка, че тя в рамките на нейния час по история, съзнателно и в противоречие с историческата истина, най-малкото, отчасти идентифицирайки се с нацистките мероприятия за преследване, по непрофесионален и псевдонаучен начин, водена от склонността да оправдае националсоциализма от неговия позор – убийството на евреите и значително по-силно да действа върху чувствата и страстите на слушателите, отричайки съдбата на унищожението на евреите, засягайки честта на преживялите геноцида и паметта на убитите по време на масовото унищожение евреи, многократно твърдейки, че постоянният натиск от страна на еврейски групировки възпрепятства издирването на действителната „истина“, разпореждам между другото следното...

Маргарита Лемпле се озадачи. „Тези изречения съм ги чела и някъде другаде“ - премина през главата ѝ. Тогава дойде просветлението. Тя стана от леглото, взе от лавицата брой 1 от списанието *Sleipnir*⁴⁵⁴, което Артуро ѝ беше подарил. Правилно, наистина, точно тук на страница 16, беше отпечатана издадената през октомври 1993 г. в Манхайм заповед за арестуването на Фред Лойхтер. С изключение на името, презимето и само едно допълнително изречение, текста беше съвсем идентичен с този на полученото вчера известие за подвеждане под съдебна отговорност, срещу нея. Очевидно при заповед за арестуване или завеждане на наказателни дела срещу обвинени в ревизионизъм лица, винаги биват използвани, едни и същи, взети от компютъра стандартни фрази⁴⁵⁵.

Маргарита Лемпле разлисти обвинението по-нататък и се спря на следния пасаж⁴⁵⁶:

Чрез противоречащо на истината отричане съществуването на газови камери и с това, неделимо свързаното систематично масово унищожение на концлагеристи, предимно евреи, обвиняемата оспорва значителна част от страданията на всички

⁴⁵⁴ Sleipnir, Verlag der Freunde, Postfach 217, 10182 Berlin.

⁴⁵⁵ Точно същите изречения се намират и в повдигнатото обвинение за „подстрекателство на народа“ срещу автора на тази книга, заради издадените негови предишни книги: *Der Holocaust auf dem Prüfstand* и *Der Holocaust-Schwindel*. Само данните за личността на обвиняемия биват съответно променени.

⁴⁵⁶ Взето от обвинението срещу автора на тази книга (сравни бележка 2).

живеещи днес в Германия евреи, които като такива са били преследвани от националсоциалистите. Именно нейните изявления са подходящи, тази група хора да бъде злепоставяна и унижавана пред общественото мнение. С оглед страданията на тези лица, на които бяха причинени щети – посредством планирано, целенасочено унищожение от страна на държавната организация и произлизащата от това тяхна особена чувствителност и уязвимост, че се засяга разглеждането на тези събития, те имат правото, да бъдат уважавани и също, поради това от страна на държавните органи на Федерална република Германия благонадеждно защитавани от остроумни подигравки и злепоставяне, чрез въвеждането на наказателни мерки в това отношение, както при наличния случай.

В този смисъл не съществува съмнение, че например един евреин, бивш концлагерист от концентрационен лагер като Аушвиц-Биркенау, преживял подбора за газовите камери и/или неговите близки или приятели са били убити там, изживява като тежка обида и претърпява едно тежко оскърбление, чрез противоречащото на истината отричане, както на отделен случай така и на всички случаи, на извършено в тази газова камера отнемане на човешки живот. Както е общоизвестно и при въвеждането на премахването от законодателя на изискването за предложение за привличане под съдебна отговорност (тъжба)*, съгласно член 194, алинея 1 и алинея 2 от Наказателния кодекс, още от 1985 г. се чете: означената горе под б) група лица изпитва в само незначително отслабена степен въпросните твърдения също така като болезнено оскърбление, особено когато идват от националистически кръгове...

„Надявам се, че това старо магаре не си въобразява, че за подобни поетични геройства ще получи наградата Бюхнер“ – помисли Маргарита Лемпле. Тя въздъхна и хвърли обвинението в най-отдалечения ъгъл на спалнята, угаси светлината и легна отново в леглото.

Скоро след това Маргарита Лемпле се намери в едно помещение, което преди това не беше виждала. Тя съвсем ясно разпозна околността, защото едва на сто метра разстояние се виждаше гимназията в Санинген, където кракът ѝ повече не беше стъпвал от 8 февруари⁴⁵⁷.

Външно, помещението изглеждаше също като баня, на тавана висяха душеве – разбира се, фалшиви, с които нямащите понятие жертви, бяха мамени, че ги водят да вземат един душ. По-нататък, между душевете съвсем ясно се виждаше един отвор. Това беше отворът за вкарване на смъртоносния Zyklon-B! Помещението имаше отопление, за да бъде то затоплено преди обгазяването с цел ускоряване изпаряването на Zyklon-a и повишаване ефективността на нацистката машина за изстребление. На всичкото отгоре, на вратата имаше една шпионка. Очевидно палачите от SS обичаха да наблюдават през нея агонията на затворените вътре.

* Става дума за превръщането под натиска на Холо-мафията от страна на „законодателя“ на деликти от **частен характер** в такива от (официален) **общ характер**. За съдебно преследване на тия от частен характер (като обида например) е необходима **тъжба** от засегнатата страна; тия от общ характер (като убийство например) биват съдебно преследвани от прокуратурата автоматично, без необходимост от тъжба от засегнатата страна – бел. прев.

⁴⁵⁷ Възможно е, сънят на Маргарита Лемпле да е бил повлиян от прочитането на публикуваната статия. „Gaskammer? Gaskammer!“ в Remer-Depesche (февруари 1994, стр.4) от Туиско, в която са очевидни известни прилики с камерите от Санинген.

Маргарита Лемпле хвърли поглед през прозореца (впрочем странно, че осъдените на смърт не го бяха счутили). Само на няколко крачки от сградата, където беше злокобното помещение се намираше една яма, дълбока горе-долу два метра и половина. Значи, това беше ямата за изгаряне, където без остатък са били горени трупите на милионите жертви!

Само седмица преди това, една комисия от историци ръководена от именитите изследователи на новата история – Хелмут Ауербах (*Helmut Auerbach*), Валтер Хофер (*Walther Hofer*), Еберхард Йекел (*Eberhard Jäckel*), Волфганг Бенц (*Wolfgang Benz*) и Юлиус Шьопс (*Julius Schoeps*), известиха цялата ужасяваща истина: В Санинген се намираше лобното място на три милиона ескимоси, които след приключването на Берлинската конференция при Шванензее от 1 април 1942 г. и след устно издадената заповед от Химлер са били умъртвени с газ! Досега се знаеше само, че такава заповед е имало и че три милиона ескимоси действително са били убити, но липсваше всякакво указание за местопрестъплението. Сега то най-сетне беше намерено. Ако би било нужно още едно доказателство, то това бяха варосаните в бяло стени на газовата камера. Съвсем очевидно, за да бъде притъпено недоверието им, ескимосите са били примамвани чрез цвят отговарящ, на тяхната естествена среда!

След откриването на съоръжението за унищожение в Санинген, за медиите вече нямаше друга тема. Дори съобщението, че в Бундестага (германския парламент) без един глас против (при въздържали се само един от Зелените и друг – депутат от CSU, които непосредствено след гласуването са задържани) съгласно желанието на американското правителство, допълнително да бъдат поставени в разположение на ООН един милион войници от Бундесвера, поради постоянните нарушения на правата на човека от страна на правителството в Пекин и станалата необходима умиротворителна акция срещу Китай, почти напълно потъна в шумотевицата около най-последното открито място за умъртвяване с газ. В извънредни предавания по всички телевизионни програми и на заглавните страници на множество вестници беше коментирана най-новата, съвсем актуална книга на Ралф Джордано (*Ralph Giordano*) „Сто петдесет и седмата вина“, която след уговорка на Федералното правителство с Централния съвет на евреите в Германия, беше обявена като задължително четиво за всички граждани на Федералната република между 8 и 88 години. Във воденото от Леа Рьош (*Lea Rösh*) предаване „Пълнолетният гражданин има думата – аргументи в спор“, Игнац Бубис (*Ignatz Bubis*), Ралф Джордано, Хенрик Бродер (*Henryk Broder*), Михаел Фридман (*Michael Friedman*), Миша Брумлик (*Micha Brumlik*) и Михаел Волфзон (*Michael Wolffsohn*), дискутираха върху тревожно актуалната тема „Имат ли германците ген за убийства?“. Бубис, Джордано и Бродер защитаваха тезата „Да, разбира се“, Фридман, Брумлик и Волфзон – тезата „Да, много вероятно“. Образцовият, наистина крайно строг, обаче никога не прекриващ границите на безупречността дискуссионен стил на шестимата участници в спора, както и умерената водеща Леа Рьош, бяха оценени от пресата като доказателство, че въпреки всичко и все още, демокрацията в Германия има реални шансове да оцелее и затова не била необходима интервенция от страна на ООН за унищожаването на нео-нацизма.

Изведнъж, картината на ужасната камера изчезна пред очите на Маргарита Лемпле и тя се намери отново в една огромна съдебна зала. Четиримата престъпници на мисълта стояха с остригани глави, във вериги и белезници пред своите съдии. На челата им пламтеше позорното петно **NL** – **N**olocaust-**L**eugner (**OX** – „Отрицаш-Холокауста“). Значи, това бяха непоправимите, които водени от низки расистки подбуди и

съзнателно, клеветейки преживялите геноцида, както и паметта на загиналите, бяха отричали установения исторически факт – умъртвяването с газ на три милиона ескимоси в лагера за унищожение Санинген.

Госпожа Лемпле ги разпозна отново: от ляво стоеше младият химик от института Мориц-Шванк, който воден от склонността да оправдае националсоциализма от позорното петно – убийството на ескимосите, в една псевдонаучна експертиза беше твърдял, че зидарията на устройството за умъртвяване с газ в Санинген не съдържа значими следи от цианид, поради което в помещението не са могли да бъдат извършвани масови умъртвявания с газ. В дясно от него се виждаше специалистът по кремация, който отричайки цинично изстраданата от ескимосите съдба на унищожение беше писал, че изгаряне без остатък на три милиона трупа в ямата за горене пред газовата камера било невъзможно, поради физически и топлотехнически закони. До експерта по кремация стоеше третият обвиняем, онзи демограф, който, поне най-малко частично идентифицирайки се с националсоциалистическата расова идеология и с умисъл, да действа значително по-силно върху чувствата и страстите на своите читатели беше представял в непрофесионален вид своята лъжлива теза, че през Втората световна война в света въобще не е имало три милиона ескимоси, а още по-малко в земите окупирани от германците и статистически не било доказуемо - забележимо намаляване на ескимоското население през онези години. Съвсем от дясно стоеше с наведена глава историкът-дисидент, който чрез остроумни подигравки, злепоставяйки всички онези ескимоси преживяли подбора за газовите камери от Санинген и чиито близки и/или приятели са били убити в споменатите газови камери беше твърдял, че не съществува и най-незначителното доказателство за умъртвяването дори и на един ескимос от нацистите – да не говорим тогава за три милиона и следователно Холокаустът бил един „мит“. На въпроса на прокурора Х.К., дали се признават за виновни като представящи на споменатите доводи, четиримата обвиняеми отговориха с едно определено – **Да!** Защитата се задоволи само с едно единствено изречение: „Тъй като обвиняемите доброволно и без каквато и да е принуда се признаха за виновни, защита е излишна“. Първоначално, обвиняемите бяха представяни от адвокатите Фалко Хартман, Гундолар Хертогенрийд-Амалунг и Йохе Ритер. Обаче, всички те, съзнателно обиждайки преживялите Холокауста ескимоси, настояваха за представяне на веществени доказателства и с това поне частично се идентифицираха с расистките идеи на своите довереници. Президентът на Федералната република разпореди тяхното незабавно „обгазяване“, както и подмяната им с определени от държавата защитници. В интервю с *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, президентът на Федералната република подчерта впрочем, че е разпоредил тази мярка със специалното одобрение на Игнац Бубис и Михаел Фридман.

Напрежението в съдебната зала нарасна до непоносимост, когато престарелият професор Волфганг Шефлер (*Wolfgang Scheffler*), Холокауст-специалист номер едно в Германия и вещо лице при безброй процеси срещу нацистки престъпници беше призован за свидетел. Неговото привеждане на доказателства беше самото майсторство. Точка по точка и с хаплива ирония той обори псевдонаучните доводи на отричащите Холокауста.

Най-напред Шефлер се обърна към доводите на химика и ги опроверга веднага три пъти. Първо, цианидните съединения не биха могли да изтраят през изтеклите десетилетия от преустановяването на „обгазяванията“ и те никога и в никакъв случай не биха могли да се запазят до днес. За това сега било логично, в пробите от мазилката

на газовите камери да не могат да бъдат установени никакви съществени следи от цианид. Второ, общоизвестно било, че за да заличат своите ужасни престъпления нацистите взривили газовите камери от Санинген и отстранили развалините без остатък. Посещаваната днес от туристите газова камера била музейна реконструкция. Трето, и това е точката, която решава всичко – жертвите преди смъртта си били вдишали без остатък Zyklon-a, нещо което се установява с липсата на съществени концентрации от цианид в анализиранияте проби на мазилката. С не по-малка безпощадност, Шефлер заби ножа на псевдонаучната аргументация на кремационния експерт. С помощта на съобщенията на очевидеца Филип Мюлер, той неопровержимо доказва, че нацистите през пролетта на 1944 г. в Аушвиц, дневно са изгорили в дълбоки ями без остатък хиляди и много хиляди трупове използвайки метилов алкохол (метанол) и вряща човешка мазнина. „Ако това бе възможно в Аушвиц“, – извика Шефлер със свещен гняв, – „то без съмнение и в Санинген това ще е възможно“.

Само съвсем кратко и с ледено презрение в гласа, вещото лице обърна вниманието върху погрешните твърдения на демографа. Той ясно подчерта: „*Първо, унищожаването на три милиона ескимоси, като очевидна историческа истина, повече не се нуждае от доказване*“ и тогава той добави с резки думи: „*И второ: дори и ако само един ескимос е бил убит, то той е един в повече!*“ Овациите в съдебната зала взеха ураганни размери и репортерите от *Spiegel*, *Weltwoche* и *Die Zeit* се боричкаха със своите камери и фотоапарати за място близко до светейшия историк.

Изкуството на Шефлер за привеждане на доказателства достигна своя апогей, когато той изобличи довода на историка-дисидент, правейки го смешен, че пълната липса на документални доказателства за избиването на ескимосите изобличава твърдението за геноцида като мит. Шефлер, най-подробно доказа, че тъкмо тази липса на документи демонстрира вината на нацистките палачи в особено мрачна светлина: „*Това, че в Санинген не са запазени никакви документи от Холокауста*“ – гърмеше вещото лице на арената – „*доказва, че нацистите или са унищожили всички съществуващи документи или, а това ми изглежда по-вероятно, те не са издавали никакви документи, издавайки заповедите устно. Това от своя страна поднася ясно доказателството, че нацистите са съзнавали напълно осъдителността на своите престъпления, защото, ако не беше така, те биха рискували, след възможно поражение на Германия тези документи да попаднат в ръцете на освободителите. Нацистите не са искали да поемат този риск, защото точно са знаели, че документални доказателства за геноцида над ескимосите биха затруднили положението им извънредно много. С това е безупречно доказано, че за злодеянието на нацистите не съществуват облекчаващи вината обстоятелства и следователно в случая се касае за един умишлен и хладнокръвно извършен геноцид. Защо, дами и господа, това е било държано в тайна? Едно такова пазене в тайна, може да преследва само една единствена цел, а именно, потушаването на едно единствено по рода си престъпление, безпрецедентното убийство на три милиона невинни ескимоси в газовите камери на Санинген!*“

Тук виковете „Да саро, да саро!“ („От начало, от начало!“) се чуваха така добре, че Шефлер, подсмивайки се, се подчини на волята на присъстващите и повтори цялата обвинителна реч. Последвалото ликуване не искаше да престане. Маргарита Лемпле разпозна сред публиката млада дама в официална абитуриентска рокля, която махаше на Шефлер и му подхвърли червена роза. Тя ли беше или не? Да, това беше Клара.

Процесът клонеше към своя край. След едночасова пауза, сега трябваше да бъде произнесена присъдата. Предвид на това, че пресата, радиото и телевизията, както и единодушно изразеното схващане от Централния съвет на евреите в Германия върху предстоящата присъда, че за престъпление като това в съображение влиза само едно единствено наказание, а именно, най-високото, а и то дори би било прекалено милостиво. Въпреки това, в залата се чуваше как напрежението искри, когато съдията с гневно решително изражение се готвеше да прочете присъдата.

„*Моля за тишина, дами и господа!*“, предупреди той присъстващите. Когато въпреки всичко бръмченето в залата не искаше да престане, той повтори своето настояване с раздразнен тон и като знак, че говори съвсем сериозно, остави звънеца да звъни.

Маргарита Лемпле се стресна изведнъж от сън. За Бога! Бяха ли това вече младежите, които тя очакваше в три часа?

Тя запали лампата набързо и хвърли поглед върху часовника. Десет без седем!

Позвъни се още веднъж и дори значително по-силно, отколкото първия път. Кой, по дяволите, може да бъде толкова рано в събота сутрин? Раздавачът с ново препоръчано писмо? Нищо не помогна..., госпожа Лемпле стана от леглото, задържайки силни думи на устните си, припряно нахлузи пенъора и пантофите и въздишайки закри към вратата. Сега, се позвъни за трети път, нетърпеливо и заплашително.

Дано е раздавачът, мислеше Маргарита Лемпле. Тя изтегли резето и отвори вратата.

Не беше раздавачът...

* * * * *

Библиография:

- Nicht in der folgenden Bibliographie verzeichnet sind allgemein bekannte Presseerzeugnisse wie *SPIEGEL*, *STERN* etc.
- Adler, Manfred: *Die Söhne der Finsternis*, Miriam Verlag, Jestetten, 1992.
- Anntohn, Gunther/Roques, Henri (Hg.): *Der Fall Günter Deckert*, DAGD, Germania Verlag, Weinheim, 1995.
- Arad, Yitzhak: *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington/USA, 1987.
- Aroneanu, Eugène: *Camps de Concentration*, Office français d'édition, 1945.
- „Aurora“, Organ der AEZ (Arbeitsgemeinschaft zur Erforschung der Zeitgeschichte), Postfach 386, 8105 Regensburg/Schweiz.
- Aynat, Enrique: *Los protocolos de Auschwitz: Una fuente historica?* Garcia Hispan, Alicante, 1990.
- Aynat, Enrique: *Estudios sobre el „Holocausto“*, Graficas Hurtado, Burjassot/Valencia, 1994.
- Ball, John: *Air Photo Evidence*. Ball Resource Service, Delta, B.C., Kanada, 1992.
- Ball, John: *The Ball Report*. Ball Resource Service, Delta, B.C., Kanada, 1993.
- Bacque, James: *Der geplante Tod*. Ullstein, 1993.
- Barkaschow, Alexander: *Aszubka Russkowo Nazionalista*, Isdatelstwo Slowo1, Moskau, 1994.
- Bastian, Till: *Auschwitz und die „AuschwitzLüge“*, Beck, 1994.
- Benz, Wolfgang (Hg.): *Dimension des Völkermords*, R. Oldenburg, 1991.
- Berben, Paul: *Dachau. The Official History*. The Norfolk Press, London, 1975.
- Bernetti, Urs: *Das Deutsche Grundgesetz. Eine Wertung aus Schweizer Sicht*, Neue Visionen, Postfach, 8816 Würenlos, Schweiz, 1994.
- Black, Edwin: *The Transfer Agreement*, New York London, 1994.
- Blumenwitz, Dieter: *Flucht und Vertreibung*, Carl Heymans Verlag, Köln, 1987.
- Bohlinger, Roland/Ney, Johannes P.: *Gutachten zur Echtheit des sog. WannseeProtokolls*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl, 1994.
- Broad, Pery: *Erinnerungen. Im Sammelband Auschwitz in den Augen der SS*, Krajowa Agencja Wydawnicza, Katowice, 1981.
- Bundesministerium für Vertriebene, Flüchtlinge und Kriegsgeschädigte (Hg.): *Dokumentation der Vertreibung aus Ostmitteleuropa*, dtv, 1984.
- Burg, Josef Gideon: *Schuld und Schicksal*. K.W. Schütz, Preuss. Oldendorf, 1990.
- Butler, Rupert: *Legion of Death*, Arrow Books Limited, London, 1983.

- Butz, Arthur: *The Hoax of the Twentieth Century*, I.H.R., Office Box, 2739 Newport Beach, CA, USA, zahlreiche Auflagen.
- Céline, LouisFerdinand: *L'école des cadavres*, Denoel, 1958.
- Challen, Stephen: *Richard Korherr and his reports*. Cromwell Press, London, 1993.
- Conquest, Robert: *Ernte des Todes*, Ullstein, 1990.
- Coudenhove Kalergi: *Praktischer Idealismus*. Paneuropa Verlag Wien/Leipzig, 1925.
- Czech, Danuta: *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz Birkenau, 1939- 1945*, Rowohlt, 1989.
- Dawidowicz, Lucy: *The War against the Jews*, Penguin Books, 1987.
- Delcroix, Eric: *La Police de la Pensée contre le Révisionnisme*, R.H.R., Colombes Cedex/F, 1994.
- *Der Prozess gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof*. Veröffentlicht in Nürnberg, Deutschland. Photomechanischer Nachdruck bei Delphin Verlag, 1984.
- *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, Grabert Verlag, Tübingen.
- *Deutschland Report*, Media World, Box 62, Uckfield, E. Sussex/GB.
- Deutschland. *Schrift für Neue Ordnung*, Postfach 10 10 48, 42810 Remscheid.
- de Zayas, Alfred Maurice: *Anmerkungen zur Vertreibung*, Kohlhammer, 1986.
- Dilling, Elizabeth: *The Jewish Religion Today*, The Noontide Press, Office Box 2739, Newport Beach, CA, USA, 1983.
- Dokumentationsarchiv des österreichischen Widerstands (Hg.): *Amoklauf gegen die Wirklichkeit*, Wien, 1991.
- Donat, Alexander: *The death camp Treblinka*, Holocaust Library, New York, 1979.
- Esser, Hans: *Lamsdorf. Dokumentation über ein polnisches Vernichtungslager*. Laumann Verlag, Dülmen.
- Faurisson, Robert: *Réponse à Pierre VidalNaquet*, La Vieille Taupe, Paris, 1982.
- Faurisson, Robert: *Réponse à JeanClaude Pressac*, R.H.R., Colombes Cedex, 1993.
- Faurisson, Robert: *A prominent false witness: Elie Wiesel*, I.H.R., Broschüre ohne Jahresangabe.
- Favez, JeanClaude: *Das IKRK und das Dritte Reich. War der Holocaust aufzuhalten?*, Verlag NZZ, Zürich, 1989.
- Ford, Henry: *Der internationale Jude*, HammerVerlag, Leipzig, 1921, Nachdruck bei White Power Publication, Liverpool/USA, 1976.
- Fraenkel/Manvell: *Goebbels. Eine Biographie*, Kippenheuer & Witsch, 1960.

- Frey, Gerhard: *Vorsicht Fälschung. 1000 antideutsche Lügen in Wort und Bild*, FZVerlag, München, 1991.
- Gauss, Ernst: *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, 1993.
- Gauss, Ernst (Hg.): *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, 1994 (im März 1995 im freisten Staat der deutschen Geschichte verboten).
- Gilbert, Martin: *Auschwitz und die Alliierten*, Verlag C.H. Beck, München, 1982.
- Glazar, Richard: *Die Falle mit dem grünen Zaun*, Fischer, 1992.
- Goldmann, Nahum: *Das jüdische Paradox*. Europ. Verlagsanstalt, 1978.
- Goldmann, Nahum: *Der Geist des Militarismus*, Die Verlagsanstalt, Stuttgart/Berlin, 1915.
- Graf, Jürgen: *Der Holocaust auf dem Prüfstand*, Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel/Schweiz, 1993.
- Graf, Jürgen: *Der Holocaust Schwindel*, Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel/Schweiz, 1993 (nur noch wenige Exemplare vorrätig).
- Graf, Jürgen: *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen, Postfach, 8116 Würenlos/Schweiz, 1994.
- Graml, H.: *Der 9. November 1938. „Reichskristallnacht“*, Bonn, 1958.
- Grossmann, Wassili: *Die Hölle von Treblinka*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moskau, 1946.
- *Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, Selbstverlag, München, 1958.
- Harwood, Richard: *Did six million really die?*, Historical Review Press, Brighton/England, множество изданий.
- *Hefte von Auschwitz*. Wydawnictwo Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu.
- Hilberg, Raul: *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, 1990.
- Historische Tatsachen, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Postfach 1643, Vlotho/Weser.
- Hitler, Adolf: *Mein Kampf*, Verlag Franz Eher, München, 1933.
- Höhne, Heinz: *Der Orden unter dem Totenkopf*, Gondrom, Bindlach, 1990.
- Höss, Rudolf: *Kommandant in Auschwitz*. Herausgegeben von Martin Broszat, dtv., 1983.
- Hoggan, David: *Der erzwungene Krieg*, Grabert, множество изданий.
- Honsik, Gerd: *Schelm und Scheusal. Meineid, Macht und Mord auf Wizenthals Wegen*, BrightRainbowLimited, Anwalts Kanzlei Ramiro, Sanchez de Lerin Garcia, C/Academia 8, 28014 Madrid.
- Irving, David: *Hitlers Krieg*, Verlag F.A. Herbig, 1986.
- Irving, David: *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Weltbild Verlag, Augsburg, 1989.

- Irving, David: ***Der Untergang Dresdens***. Ullstein, 1994.
- Jäckel, Eberhard (Hg.): ***Enzyklopädie des Holocaust***, Argon, 1992.
- ***Journal of Historical Review*** (Abkürzung ***J.H.R.***), Office Box 2739, New Port Beach, CA, USA.
- Kadell, F.: ***Die Katyn Lüge***, Herbig, 1991.
- Kammerer, Rüdiger/Solms, Armin (Hg.): ***Wissenschaftlicher Erdrutsch durch das RudolfGutachten***, Media World, Box 62, Uckfield/East Sussex, GB, 1993, erhältlich auch bei Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel/Schweiz.
- Kaufmann, Theodore Nathanael: ***Germany must perish!***, Argyle, 1941, Nachdruck bei Liberty Bell, Box 21, Reedy, West Virginia, USA.
- Kern, Erich: ***Verbrechen am deutschen Volk***, K.W. Schütz, Preuss. Oldendorf, 1964.
- Klarsfeld, Serge: ***Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France***, Beate Klarsfeld Foundation, Brüssel/New York, 1982.
- Köhler, Manfred: Professor Dr. Ernst Nolte: Auch ***HolocaustLügen haben kurze Beine***, Cromwell Press, London, 1994, erhältlich auch bei Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel/Schweiz.
- Kogon, Eugen: ***Der SS Staat***, KindlerVerlag, 1986.
- Kogon, E./Langbein, H./Rückerl, A.: ***Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas***, Fischer Taschenbuch, 1989.
- Kossack, Zofia: ***Au fond de l'abîme***, Seigneur, Albin Michel, 1951.
- Kulaszka, Barbara: ***Did Six Million Really Die?***, Samisdat Publishers, 206 Carlton Street, Toronto, Kanada, 1992.
- Kurowski, Franz: ***Das Massaker von Dresden***, Druffel, 1995.
- Landig, Wilhelm: ***Rebellen für Thule***, Volkstum Verlag, Wien, 1992.
- Langbein, Hermann: ***Der AuschwitzProzess***, Europa Verlag, 1965.
- Lanzmann, Claude: ***Shoa***, dtv, 1988.
- Laqueur, Walter: ***Was niemand wissen wollte***, Ullstein, 1982.
- Laternser, H.: ***Die andere Seite im AuschwitzProzess 1963/1965***, Seewald, Stuttgart, 1966.
- Lehner, Dieter: ***Du sollst nicht falsch Zeugnis geben***, Vorwinckel, Berg am See, ohne Jahresangabe.
- Lenski, Robert: ***The Holocaust on Trial***, Reporter Press, P.O. Box 726, Decatur, Alabama, USA, 1990.
- Leuchter, Fred: ***The Leuchter Report***, Focal Point Publication, London, 1989 (Експертизата на Лойхтер бе отпечатан в труда на Barbara Kulaszka; виж горе. Една съкратена редакция бе отпечатана в „най-свободната държава от германската история“ в забранения брой Nr. 36 на ***Исторически факти***, (***Historischen Tatsachen***)).

- Leuchter, Fred/Faurisson, Robert: *Der zweite LeuchterReport*, David Clark, P.O. Box 726, Decatur/Alabama, USA, 1990, може да се получи от Samisdad, 206 Carlton Street, Toronto/Kanada.
- Levi, Primo: *Ist das ein Mensch?* Fischer, 1971.
- Liberty Bell, P.O. Box 21, Reedy, West Virginia, USA.
- Lipstadt, Deborah: *Denying the Holocaust*. The growing assault on truth and memory, The Free Press, New York, 1992.
- Mahncke, Heinz: *Hans Jonas ein jüdischer NS Philosoph?*, Buchdienst Witten, Postfach 1706, Witten, o. J.
- Mattogno, Carlo: *Il rapporto Gerstein, Anatomia di un falso*, Sentinella d'Italia, Monfalcone/Italien, 1985.
- Mattogno, Carlo: *Auschwitz: La Prima Gasazione*. Edizioni La Sfinge, Parma, 1988.
- Mattogno, Carlo: *Auschwitz: The End of a Legend*, I.H.R., Office Box 2739, Newport Beach, CA, USA, 1994.
- Magnuson, Lars: *Holocaust. Bakgrund, Frågor och Problem*, Nordland Forlag, Aalborg, 1989.
- Mayer, Arno: *Der Krieg als Kreuzzug*, Rowohlt, 1989.
- Müller, Filip: *Sonderbehandlung*, Steinhausen, 1979.
- *Nation Europa*, Postfach 2554, Coburg.
- Nawratil, Heinz: *Die deutschen Nachkriegsverluste*, Herbig, 1988.
- Nicosia, Francis: *Hitler und der Zionismus*, Druffel, Leoni, 1989.
- Nizer, Louis: *What to do with Germany?*, Ziff Davis Publishing Company, Chicago/New York, ohne Jahresangabe (ca. 1944).
- Nolte, Ernst: *Streitpunkte*, Propyläen, 1993.
- Nyiszli, Miklos: *Jenseits der Menschlichkeit*, Dietz Verlag, 1992.
- Ostrowsky, Viktor: *Geheimakte Mossad*, C. Bertelsmann, 1994.
- Pechersky, Alexander: *La rivolta di Sobibor*, in Yuri Suhl, Ed essi si ribellarono, Mailand, 1969.
- Pfeifer, Heinz: *Brüder des Schattens*, Roland Uebersax Verlag, Postfach 334, Zürich, 1987.
- Piper, Franciszek: *Ilu ludzi zginelo w KL Auschwitz?*, Wydawnictwo Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu, 1992.
- Poliakov, Léon: *Bréviaire de la Haine*, Editions complexes, 1986.
- Poliakov, Léon (Hg.): *Auschwitz*. René Julliard, 1964.
- Ponsonby, Arthur: *Falsehood in Wartime*, London, 1928, Nachdruck bei I.H.R., Office Box, 2739 Newport Beach, CA, USA.

- Pressac, JeanClaude: *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York, 1989.
- Pressac, JeanClaude: *Les crématoires d'Auschwitz*, CNRS, 1993. (Deutsche Fassung: *Die Krematorien von Auschwitz*. Piper, 1994.)
- *Prozessakten betr. Höss im Staatl. AuschwitzMuseum*, Polen.
- Rami, Ahmed: *Vad är Israel?*, Kultur förlag, Box 316 101 24, Stockholm, 1988.
- Rami, Ahmed: *Judisk Häxprocess i Sverige*, Kultur förlag (siehe oben), Stockholm, 1990.
- Rassinier, Paul: *Le Mensonge d'Ulysse*, Nachdruck der Ausgabe von 1950 bei La Vieille Taupe, Paris.
- Rassinier, Paul: *Was ist Wahrheit?*, Druffel, 1982.
- Reitlinger, Gerald: *Die Endlösung*, Colloquium, 1983.
- Remer, Otto Ernst (Hg.), *Die ZEIT lügt!*, Remer und Heipke, Winkelserstr. 11, Bad Kissingen/D, 1992.
- *Remer Depesche*: Inzwischen durch *Deutschland Report* ersetzt (siehe dort).
- Révision, 11 rue d'Alembert, 92130 IssylesMoulineaux.
- *Revue d'Histoire révisionniste*, B.P. 12292704, Colombes Cedex, Paris (поради репресиите във Франция след брой 6. бива преустановено).
- Ritter, A.: *Fakten zum Dritten Reich*, Grabert, 1988.
- Robinson, Harald Cecil: *Verdammt Antisemitismus*, Neue Visionen, Postfach, 8116 Würenlos/Schweiz, 1995.
- Roques, Henri: *Die „Geständnisse“ des Kurt Gerstein*, Druffel, 1986.
- Rothkranz, Johannes: *Die kommende „Ditatur der Humanität“*, три тома, Pro Fide Catholica, Postfach 22, Durach/D, 1991.
- Rothkranz, Johannes: *Der Vertrag von Maastricht Endlösung für Europa*, два тома, Pro Fide Catholica, Postfach 22, Durach/D, 1993.
- Rudolf, Germar: *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern“ von Auschwitz*, Media World, Box 62, Uckfield, E. Sussex/GB, 1993.
- Rückerl, Adalbert: *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, 1977.
- Rullmann, Hans Peter: *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1987.
- Sack, John: *An eye for an eye*, Basic Books, New York, 1993. (Deutsche Version erscheint 1995 beim Kabel Verlag.)
- Sanning, Walter: *Die Auflösung*, Grabert, 1983.
- Scheffler, Wolfgang: *Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium, 1964.
- Shahak, Israel: *Jewish History, Jewish Religion*, Pluto Press, London, 1994.

- *Sleipnir*, Verlag der Freunde, Postfach 217, 10182 Berlin.
- Smith, Bradley/Peterson, Agnes: *Heinrich Himmler*. Geheimreden 1933 1945, Propyläen, Berlin.
- Smith, Bradley (не е същия като споменатия по-горе Bradley Smith): *Confessions of a Holocaust Revisionist*, Part II, Popular Reality, P.O. Box 2942, Ann Arbor, USA, 1989.
- Sons of Liberty (Hg.): *Who brought the Slaves to America?*, P.O. Box 449, Arabi, Los Angeles/USA, 1981.
- Spritzer, Jenny: *Ich war Nr. 10291*. Rothenhäusler Verlag, Stäfa/Schweiz, 1994.
- *Staatsbriefe*, Castel del Monte, Postfach 14 06 28, München.
- Stäglich, Wilhelm: *Der AuschwitzMythos*, Grabert, 1979, забранена в най-свободната страна на германската история, erhältlich bei Courier du Continent, Case postale 2428, Lausanne/Schweiz.
- Steiner, JeanFrançois: *Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers*, Gerhard Stalling, 1966.
- Sudholt, Gert: *Das Geheimnis der Roten Kapelle*, Druffel, Leoni, 1979.
- Suworow, Viktor: *Der Eisbrecher*. KlettCotta, Stuttgart, 1989.
- Szende, Stefan: *Der letzte Jude aus Polen*, EuropaVerlag Zürich/New York, 1945.
- Thion, Serge: *Vérité historique ou vérité politique?* La Vieille Taupe, Paris, 1980.
- (Deutsche Fassung: *Historische Wahrheit oder politische Wahrheit?*, Verlag der Freunde, Berlin, 1994.)
- Trial of Josef Kramer and 44 others (The Belsen Trial), William Hodge and Company, London/Edinburgh/Glasgow, 1946.
- *USABericht*, P.O. Box, 1124 Pensacola, Florida/USA.
- VidalNaquet, *Pierre: Les assassins de la mémoire*, Editions de la découverte, 1991.
- Vindex. Kurt: *Das Blaubuch*, Team Schweiz, Postfach 97, 8320 Fehrltdorf, Schweiz.
- Vrba, Rudolf: *I cannot forgive*, Bantam, Toronto, 1964.
- Watzal, Ludwig: *Frieden ohne Gerechtigkeit?*, Böhlau Verlag, 1994.
- Walendy, Udo: *Bilddokumente für die Geschichtsschreibung?* Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, 1973.
- Walendy, Udo: *Wahrheit für Deutschland*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, 1976.
- Weckert, Ingrid: *Feuerzeichen*, Grabert, 1981.
- Weckert, Ingrid: *Auswanderung der Juden aus dem Dritten Reich*, Nordwind Verlag, Molevej 12, Kollund/Dänemark, 1994
- Werner, Steffen: *Die zweite babylonische Gefangenschaft*, Grabert, 1990.

- Wiesel, Elie: *La Nuit*, Editions de Minuit, 1958. (фалшифицирано издание на немски: *Die Nacht zu begraben, Elischa*, Ullstein, 1990.)
- Wiesel, Elie: *Paroles d'Etranger*, Editions du Seuil, 1982.
- Wiesenthal, Simon: *Recht, nicht Rache*, Ullstein, 1991.
- WormserMigot, Olga: *Le système concentrationnaire nazi*, Presses universitaires de France, 1968.
- Yeager, Chuck: *Yeager: An Autobiography*, Bantam Books, New York, 1985.
- Zitelmann, Rainer: *Hitler: Selbstverständnis eines Revolutionärs*, Rowohlt, 1987.

* * * * *

Заклучителни бележки на преводача:

Думата **ХОЛОКАУСТ** е гръцка и буквално означава: пълно изгаряне, или жертвоприношение чрез изгаряне.

Българските безмозъчни папагали, които преди си кълчеха езиците с русизми, бързо се преориентираха, разбирайки, че „Москва“ е била само „пощенската кутия“ на Ню Йорк. За да се харесат на новите си господари, те наводниха българския език с англицизми.

Думата **ХОЛОКАУСТ** не е **ХолокОст**, а **ХОЛОКАУСТ**!

Гърция е по-близо до България, „...а Америка далечна също няма да е вечна“.

За да бъдат последователни, тия „полезни идиоти“ – блюдолизците-демократи, трябва да наричат пионката **цар Симеон – Саймън**, който световната плутокрация постави на „шахматната дъска“ за да довърши геноцида над нашия народ.

* * * * *